

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANLIK ELEMENTLER #1

**JENNIFER
L. ARMENTROUT**

KİMİ ÖPTÜĞÜNE DİKKAT ET!

Sisters Planet

**DE
X**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

On yedi yaşındaki Layla'nın tek istediği normal olmak: okulda göze batmamak, âşık olduğu nefeskesici Zayne'le sıradan bir çift gibi gezip tozmak...

Ama Zayne, Layla'yı küçük kız kardeşi gibi görüyor ve Layla normal olmaktan çok uzak.

Yarı iblis yarı Muhafız Layla kimsenin sahip olmadığı yetenekler taşıyor; onun öpücüğü, ruhu olan her şeyi öldürecek kadar güçlü.

Age of Iron

Bir gün Layla, Roth'la tanışıyor: kışkırtıcı dövmeleri olan ve Layla'nın sırrını bildiğini iddia eden bir iblis o.

Layla, ondan uzak durması gerektiğini bilse de tehlikeli öpücüğün cazibesi yüzünden Roth'a kayıtsız kalamıyor.

Roth'a güvenmek hem aşkını hem de onu yetiştiren Muhafız ailesini kaybetmesine neden olabilir.

Ama Roth'tan öğrendiği iblislere dair sırlar, her şeyi değiştirecek gibi...

Artık Layla için hiçbir şey görüldüğü gibi değil...

ISBN 978-605-09-2349-0

ISBN 978-605-09-2349-0

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

€ 25

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

www.dexkitap.com

Kimi Öptüğüne Dikkat Et!

Özgün adı: *White Hot Kiss - Dark Elements 1*

© 2014, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Bilge Nihal Zileli Alkım

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Esmâ Akkaya

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Harlequin Books S.A.'nın izniyle yayınlamıştır.

1. Baskı / İstanbul 2014

ISBN: 978-605-09-2349-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Burada olması olanaksızdı.

Ama işte, karşımdaydı ve gözlerimi ondan alamıyordum. Keşke resim yapabilseydim, diye düşündüm birden; çünkü parmaklarım yüzünün hatlarını çizmek, üstdudağından daha dolgun olan altdudağının eğriliğini yakalamak için sabırsızlanıyordu.

İblis gülümsedi, eğilip avuçlarını sırama dayadı. Tatlı bir misk kokusu yayıyordu. “Bütün gece aklımdan çıkmadın...” dedi.

1. Bölüm

McDonald's'ta bir iblis vardı.
Ve canı feci Big Mac çekiyordu.

Çoğu günler, okuldan sonra yaptığım işi seviyordum. Ruhsuzları ve lanetlenmişleri işaretlemek genelde içimi kıpır kıpır ediyordu. Hatta can sıkıntısından kendime kota bile belirlemiştim ama bu gece farklıydı.

İngilizce dersi için taslağını çıkarmam gereken bir kompozisyon ödevim vardı.

“O patates kızartmalarını yiyecek misin?” diye sordu Sam, tepsimden bir avuç patates alırken. Kıvrırcık kahve-rengi saçları, tel çerçeveli gözlüğünün üzerine düşmüştü. “Teşekkürler.”

“Aman, onun buzlu çayını alma da neyini alırsan al.” Stacey, Sam’in koluna vurunca birkaç patates yere düştü. “Yoksa kolundan olursun.”

Ayağımı yere vurmayı bıraktım ama gözümü o davetsiz misafirden ayırmadım. İblislerin McDonald's aşkının altında ne yattığını bilemiyordum ama bayılıyorlardı. “Ha-ha.”

“Kime diktin öyle gözünü Layla?” Stacey oturduğu yerde dönüp kalabalık fastfood lokantasında bakışlarını do-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

laştırdı. “Seksi bir erkeğe mi? Eğer öyleyse... *Amanın*. O da nesi? Kim insan içine bu kıyafetlerle çıkar ki?”

“Ne oldu?” Sam de döndü. “Hadi ama Stacey. Kimin umurunda? Herkes senin gibi çakma Prada giymiyor.”

Onların gözünde iblis, berbat bir moda zevki olan zararsız, orta yaşlı bir kadındı. Mat kahverengi saçlarını modası geçmiş, kelebek şekilli, mor bir tokayla tutturmuştu. Yeşil, kadife bir eşofman altı ile pembe spor ayakkabı giymişti ama asıl muhteşem olan kazağıydı. Kazağın ön tarafına, kocaman ve ağlamaklı gözleri kahverengi yünden yapılmış bir basset tazısı işlenmişti.

Ama pasaklı görüntüsüne karşın, bu kadın insan değildi.

Gerçi bana bu konuda pek laf söylemek düşmezdi ya.

Kadın bir Taklitçi iblisti. Bu türü ele veren şey aşırı ıstahıydı. Taklitçiler bir oturuşta küçük bir ülkenin yiyecek rezervi kadar yemek yiyebilirdi.

Taklitçiler insan gibi görünüp onlar gibi davranabilirdi ama bu Taklitçi'nin yanındaki kişinin kafasını hiç zorlanmadan koparabileceğini biliyordum. Ne var ki asıl tehlikeyi olan insanüstü gücü değildi. Gerçek tehlike, Taklitçilerin dişleri ve bulaşıcı salyasıydı.

Onlar ısıran bir türdü.

Kuduzun iblis versiyonunun insanlara geçmesi için küçük bir ısırık yeterliydi. Hastalığın kesinlikle tedavisi yoktu ve bir Taklitçi'nin çiğneme oyuncağı, üç gün içerisinde yamyamlık eğilimi de dahil tam George Romero filmlerinden fırlamış bir şeye dönüşüyordu.

Zombi kıyametinin eğlenceli olduğunu düşünmüyorsanız Taklitçilerin gerçek bir sorun olduğu ortadaydı. Bu işin tek iyi yanı, Taklitçilerin nadir görülmesi ve bir in-

sanı ısırıklarında ömürlerinin kısalmasıydı. Genellikle, yedi koca ısırık aldıktan sonra yok oluyorlardı. Tıpkı balarısı ve iğnesi gibi ama daha bile aptalcası.

Taklitçiler istedikleri kılığa girebilirlerdi. Buradakinin neden böyle bir kıyafet seçtiği meselesi ise beni aşırıyordu.

Taklitçi, üçüncü hamburgerine geçerken Stacey yüzünü buruşturdu. İblis, onu izlediğimizin farkında değildi. Taklitçiler keskin gözlem yetenekleriyle nam salmamışlardı, özellikle de kendilerini gizli sosun muhteşemliğine kaptırmışlarsa.

“İğrenç.” Stacey tekrar önüne döndü.

“Bence kazağı acayip seksi.” Sam ağzında benim patateslerimle sırttı. “Baksana Layla, sence Zayne kompozisyon ödevim için onunla röportaj yapmama izin verir mi?”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Neden onunla röportaj yapmak istiyorsun?”

Bana bilmiş bilmiş baktı. “Washington’da kötü adamları yakalayıp adalete teslim eden bir Muhafız olmanın nasıl bir şey olduğunu soracaktım işte.”

Stacey kıkırdadı. “Muhafızlar süper kahramanmış gibi konuşuyorsun.”

Sam omuz silkti. “Şey, bir bakıma öyleler. Yani, hadi ama, onları sen de gördün.”

“Onlar süper kahraman değil,” dedim, Muhafızların on yıl önce kamuoyunca bilinir hale geldiklerinden beri yaptığım standart konuşmaya başlayarak. Suç oranları aniden artınca Alfalar, Muhafızların ortaya çıkmasını buyurmuştu. Suç oranındaki bu ani patlamanın, dünyanın yaşadığı ekonomik sıkıntıyla hiçbir ilgisi yoktu; işin aslı şuydu ki cehennem, artık oyunu kuralına uygun oynamak istemediği mesajını veriyordu. Bunun üzerine Alfalar, Muhafızların

gölgelemlerden çıkmasını emretmişti. İnsanlara kalırsa Muhafızlar taş kabuklarından çıkmışlardı. Ne de olsa birçok kiliseyi ve binayı süsleyen gargoye heykelleri Muhafızların gerçek görünüşlerine benziyordu. Yani, biraz.

Yerüstünde o kadar çok iblis dolaşıyordu ki Muhafızların kendilerini deşifre etmeden çalışması olanaksızdı. “Onlar da insan. Aynı sizin gibiler ama...”

“Biliyorum.” Sam ellerini kaldırdı. “Bak, onların kötü olduğunu ya da bunun gibi aptalca şeyler düşünen fanatiklerden olmadığını biliyorsun. Sadece bunu çok havalı buluyor, kompozisyona da çok yakışacağını düşünüyorum. Peki, sen ne dersin? Zayne kabul eder mi?”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Muhafızlarla yaşamak beni sık sık şu iki şeyden biri yapıyordu: Ya onlara ulaşmak için kullanılan bir arka kapı ya da bir ucube. Çünkü en yakın iki arkadaşım dahil herkes tıpkı onlar gibi, yani insan olduğumu düşünüyordu. “Bilmiyorum, Sam. Bence baskının her türlü onları rahatsız eder.”

Hayal kırıklığına uğradı. “Rica etsem, en azından so-ramaz mısın?”

“Tabii ki sorarım.” Pipetimle oynadım. “Ama çok umutlanma.”

Sam, memnun bir şekilde koltuğun sert arkasına yaslandı. “Biliyor musunuz?”

“Neyi?” Stacey iç çekti ve birbirimize kederli bir ifadeyle baktık. “Acaba hangi gelişigüzel bilgiyi paylaşıp bizi şaşırtacaksınız?”

“Bir muzı dondurup çekiç olarak kullanabileceğinizi biliyor muydunuz?”

Buzlu çayımı masaya koydum. “Nereden biliyorsun böyle şeyleri?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sam patates kızartmalarımı bitirdi. “Biliyorum işte.”

“Bütün hayatı bilgisayar başında geçiyor.” Stacey gür, siyah buklelerini yüzünden çekti. Saçlarını niye kesmediğini anlayamıyordum. Hep onlarla oynayıp duruyordu. “Muhtemelen sırf eğlencesine böyle saçma sapan şeyleri araştırıyor.”

“Evdeyken aynen öyle yapıyorum.” Sam peçetesini rulo yaptı. “Az bilinen gerçekleri araştırıyorum. İşte böyle de harikayımdır.” Peçeteyi Stacey’nin yüzüne attı.

“Düzelتيyorum,” dedi Stacey hiç utanmadan. “Bütün geceyi porno araştırmakla geçiriyorsun.”

Sam gözlüklerini düzeltirken yanakları kıpkırmızı ke-sildi. “Her neyse. Hazır mısınız bakalım? İngilizce dersi için taslak çalışması yapmamız gerek.”

Stacey inledi. “Bay Leto’nun klasik eserler ödevimizi *Alacakaranlık* üzerine yapmamıza izin vermemesine inanmıyorum. *O* da klasik eser.”

Bir an için yapmam gereken işi unutarak güldüm. “*Alacakaranlık* klasik eser değil, Stacey.”

“Edward benim kitabımda kesinlikle bir klasik.” Ce-binden bir saç lastiği çıkarıp omuz hizasındaki saçlarını yukarıya topladı. “Hem, *Alacakaranlık*, *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok*’tan çok daha ilginç.”

Sam başını iki yana salladı. “Az önce *Alacakaranlık*’la *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok*’u aynı cümlede kullandığına inanamıyorum.”

Onu duymazdan gelen Stacey bakışlarını yüzümden yemeğime çevirdi. “Layla, hamburgerine dokunmamışsın bile.”

Belki de içgüdüsel olarak oradan ayrılmamak için bir nedene ihtiyacım olacağını anlamıştım. İç çektim. “Siz gidin. Birkaç dakika sonra size katılırım.”

“Cidden mi?” Sam ayağa kalktı.

“Evet.” Hamburgerimi aldım. “Birkaç dakika sonra yanınızdayım.”

Stacey beni şüpheyile süzdü. “Bizi hep yaptığın gibi ek-meyeceksin, değil mi?”

Suçluluk duygusuyla kızardım. Onları kaç kez ekmek zorunda kaldığımı hatırlayamıyordum bile. “Hayır. Yemin ederim. Sadece yemeğimi yiyeceğim, sonra dosdoğru geleceğim.”

“Hadi.” Sam bir kolunu Stacey’nin omzuna attı ve onu çöp tenekesine doğru götürdü. “Layla’yı bu kadar lafa tut-masaydın şimdiye kadar yemeğini kırk defa yemiş olurdu.”

“Ah, suçu bana at bakalım.” Stacey çöpünü attı, dışarı çıkarlarken bana el salladı.

Hamburgeri tekrar tabağıma koyup sabırsızlıkla Bayan Taklitçi’yi seyretmeye koyuldum. Ağzından ekmek ve et parçaları kahverengi tepsiye saçılıyordu. Saniyeler içinde iştahım tamamen kapanmıştı. Hoş, bir önemi de yoktu gerçi. Sonuçta yiyecekler içimi kemiren acıyı durdurmu-yor, sadece hafifletiyordu.

Bayan Taklitçi sonunda ziyafetine bir son verdi. Yavaş yavaş kapıdan çıkıp giderken ben de çantamı aldım. Kadın, içeriye girmeye çalışan yaşlıca bir adamı resmen yıkıp geçti ve onu yere devirdi. Vay be. Bu seferki tam bir cevherdi.

Kadının kâğıt kadar ince kıkırdaması gürültülü restoranın içinden duyulabiliyordu. Neyse ki birkaç kişi, uzaklaşan iblise yumruğunu sallayan adama yardım edip onu ayağa kaldırdı.

İç çekip yemeğimi çöpe döktüm ve eylül ayazında iblisin peşinden dışarı çıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her yerde, farklı renklerden ruhlar bedenlerin etrafında elektriksel bir alan gibi uğulduyordu. El ele dolaşan bir çift, geride soluk pembe ve turkuvaz rengi iz bırakarak yürüyordu. Bunlar masum ruhlardı ama saf değillerdi.

Bütün insanların iyi ya da kötü bir ruhu, yani özülürdü ama iblislerin böyle bir şeyi yoktu. Yerüstündeki iblislerin çoğu ilk bakışta insan gibi göründüklerinden, ruhlarının olması gereken yerdeki boşluk onları bulup işaretlememi kolaylaştırıyordu. Ruhsuzluk faktörünü bir yana bırakırsak, onlarla insanlar arasındaki tek fark gözlerinin ışığı kedilerinki gibi yansıtmasıydı.

Bayan Taklitçi sokakta ayaklarını sürüyerek yürüyor, hafifçe de topallıyordu. Doğal ışıktaki durumu iyi görünmüyordu. Muhtemelen önceden birkaç insanı ısırmıştı ve bunun anlamı, bir an önce işaretlenmesi ve icabına bakılması gerektiği idi.

Yeşil bir elektrik direğinin üzerindeki bir el ilanı dikkatimi çekti. İlanı okurken öfkeyle kaşlarımı çattım ve koruyucu damarım kabardı. Dikkat. Muhafızlar Tanrı'nın Çocukları Değildir. Hemen Tövbe Edin. Son Yakındır.

Sözcüklerin altında kuduz bir çakal ile çupakabra¹ karışımı olduğunu tahmin ettiğim, üstünkörü çizilmiş bir resim vardı.

“Tanrı'nın Çocukları Kilisesi sponsorluğunda.” diye mırıldandım, gözlerimi devirerek.

Evet. Fanatiklerden nefret ediyordum.

Yolun aşağısındaki lokanta, el ilanlarını pencerelerine

1 Çupakabra (*Chubacabra*): İlk kez 1995 yılında Porto Riko'da görüldüğü iddia edilen; keçi, tavşan, köpek, tavuk ve benzeri hayvanların kanını emerek öldürdüğü söylenen efsanevi bir yaratıktır. Amerika'daki iddialara göre tüysüz bir köpeğe benzediği söylenen yaratık, Porto Riko'daki söylentilere göre ise iki ayakları üzerinde durabilen korkunç görünümüne bir canlıdır Cabra; keçi, Chupa; emen anlamına gelir. Hayal ürünü bir yaratık olduğu da söylenmektedir. (e.n.)

yapıştırılmıştı ve kapıda Muhafızlara hizmet vermeyi reddettiklerini bildiren bir levha vardı.

Öfke, kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı içime. Onlar uğruna Muhafızların neleri feda ettiklerinden haberleri bile yoktu. Derin bir nefes aldım, ağır ağır salıverdim. Hayali bir kürsüde hayali ayaklarımla tepineceğime, dikkatimi Taklitçime vermeliydim.

Bayan Taklitçi bir köşeyi döndü ve arkasına baktı, cam gibi gözleri üzerimden kayıp beni doğrudan pas geçti. İçindeki iblis bende herhangi bir anormallik sezmemişti.

Benim içimdeki iblis ise bu işi halletmek için sabırsızlanıyordu.

Özellikle de cep telefonum çalıp baldırımda titreştiği içindi bu. Büyük ihtimalle hangi cehennemde kaldığımı merak eden Stacey arıyordu. Sadece şu işi bitirip akşamın geri kalanında normal hayatıma geri dönmek istiyordum. Düşünmeden uzandım ve boynumdaki zinciri çektim. Gümüş zincirin ucunda sallanan eski yüzük, elimde sıcak ve ağır bir his yarattı.

Benim yaşlarımda bir grup çocuğun yanından geçerken bakışları üzerimde gezindi, durdu ve tekrar geri çevrildi. Tabii ki bakıyorlardı. Herkes bakıyordu.

Saçlarım uzundu. Bu tek başına öyle ilginç sayılmazdı ama rengi öyle açık bir sarıydı ki neredeyse beyaz gibiydi. İnsanların gözlerini dikip bana bakmasından nefret ediyordum. Kendimi albino gibi hissediyordum o zaman. Bununla beraber, insanların dikkatini asıl çeken gözlerimdi. Gözlerim açık griydi, rengi yok gibiydi.

Zayne, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki elfin uzun zamandır kayıp olan kız kardeşine benzediğimi söylemişti. İnsanın kendine güvenine tavan yaptıran bir şeydi *bu*. Ah, nerede.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ülkenin başkentine alacakaranlık çökmeye başlamıştı; Rhode Island Bulvarı'nı döndüm ve olduğum yere çakılıp kaldım. Etrafımdaki her şey ve herkes bir anda yok olmuştu. Orada, sokak lambalarının yumuşak ışığında, ruhu gördüm.

Sanki birisi fırçayı kırmızı boyaya batırmış, sonra da siyah bir tuvale hafifçe vurmıştu. Bu adamın kötü bir ruhu vardı. Bir iblisin etkisi altında falan değildi, bildiğiniz, normal, kötü bir insandı. Karnımdaki hafif ağrı alevlendi. İnsanlar beni iterek yanımdan geçiyor, olduğum tarafa doğru rahatsızlıklarını gösteren bakışlar atıyordu. Hatta birkaçı homurdandı bile. Umurumda değildi. Hatta normalde çok tatlı bulduğum bir renk olan açık pembe ruhları bile umurumda değildi.

Sonunda dikkatimi ruhun arkasındaki figürde topladım: Tombul eliyle evrak çantasının sapına yapışmış, takım elbiseli, kravatlı, yaşlıca bir adamdı. Bunlarda kaçacak, korkacak bir şey yoktu ama ben öyle olmadığını biliyordum.

Fena halde günah işlemişti.

Beynim bana durmamı, arkamı dönmemi, hatta Zayne'i aramamı çılgılık çılgılığa söylerken bile bacaklarım ileriye doğru hareket etti. Sırf onun sesini duymak durdururdu beni. Vücudumdaki her bir hücremin yapmamı istediği şeyi yapmama engel olurdu; bunu yapmak benim için *neredeyse* doğaldı.

Adam hafifçe döndü, bakışlarını yüzümde, sonra da vücudumda dolaştırdı. Ruhu fırıl fırıl dönmeye başladı, siyahtan kırmızıya dönüştü. Babam olacak yaştaydı ve bu iğrençti, hem de çok.

Bana gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki bu normalde

dönüp aksi yöne koşmam gerekirdi. Zaten o yöne gitmem de gerekiyordu çünkü bu adam ne kadar çürümüş ve kaç kız bana onu ortadan kaldırdığım için altın madalya takacak olsa da Abbot beni içimdeki iblisi inkâr edecek şekilde büyötmüştü. O beni bir Muhafız olacak, öyle davranacak şekilde yetiştirmişti.

Ama Abbot burada değildi.

Adamın bakışlarına karşılık verdim, gözlerimi kaçırmadım ve dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Kalbim deli gibi çarpıyor, tenim karıncalanıp kızarıyordu. Adamın ruhunu istiyordum, o kadar çok istiyordum ki tenim kendini kemiklerimden soyup çıkarmak istiyordu. Öpüşmeyi beklemek gibiydi, hani dudaklarınızın birleşmesine saniyeler kalmıştır da o soluk kesen, beklenti dolu saniyeler yaşanır ya. Ama ben daha önce hiç öpölmemiştim.

Elimdeki tek şey *buydu*.

Bu adamın ruhu sirenlerin şarkısı gibi beni çağırıyor-du. Ruhundaki kötölüğün beni bu kadar çekmesi midemi bulandırıyor-du ama karanlık bir ruh, saf bir ruh kadar iyiydi.

Adam beni süzerken gülümsedi, çantayı tutan parmaklarının boğumları bembeyaz oldu. O gülüş bana etrafındaki o türbölanslı boşluğu kazanmak için yapmış olabileceği bütün o iğrenç şeyleri düşündürdü.

Sırtımın alt kısmına bir dirsek yedim. İçimdeki beklentinin yanında o küçücük acının lafı olmazdı. Sadece birkaç adım sonra ruhu elimin altında, *tam orada* olacaktı. Ruhtan alacağım ilk yudumun içimde hayal edilebilir en tatlı ateşini yakacağını biliyordum. Eşini benzeri olmayan bir sarhoşluk hissi verecekti. Çok uzun sürmeyecekti ama kısa süren katıksız coşku anlarının cazibesi ikna ediciydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dudaklarının bana dokunmasına bile gerek yoktu. Sadece bir-iki santim kala ruhunu tadacaktım, asla tamamını almayacaktım. Ruhunu almak onu öldürürdü; bu kötü bir şeydi ve ben kötü değil...

Bu kötü bir şeydi.

Geriye sıçrayıp gözlerimi kaçırdım. Karnımda bir acı patlayıp hızla kollarıma, bacaklarıma yayıldı. Adamdan vazgeçmek, ciğerlerimi oksijenden yoksun bırakmak gibi bir şeydi. Bir bacağıma diğerinin önüne atmak için kendimi zorlarken tenim yanıyor, boğazım acıyordu. Yürümeye devam etmek, adamı düşünmemek ve Taklitçi'yi tekrar bulmak için mücadele verdim ve sonunda onu bulunca, tuttuğum nefesi bıraktım. En azından iblise odaklanmak dikkatimi dağıtmama yarıyordu.

Peşinden, ucuzcu bir dükkânla çek bozdurma bürosu arasındaki daracık bir sokağa saptım. Tek yapmam gereken ona dokunmaktı ki bunu aslında McDonald's'tayken yapmalıyım. Yolun ortasında durup etrafa baktım, sonra da sövdüm.

Ara sokak boştu.

Siyah çöp poşetleri küflü duvarlar boyunca dizilmişti. Çöp konteynırları daha bile fazla çöple dolup taşıyordu ve yaratıklar çakıllı yolda koşturuyordu. Çöp poşetlerini dikkatle incelerken titredim. Büyük ihtimalle farelerdi ama gölgelerde saklanan başka şeyler de vardı, farelerden daha kötü olan şeyler.

Ve çok daha korkunç şeyler.

Ara sokakta ilerledim; kararar yolu incelerken bir yandan da dalgın dalgın parmaklarımin arasındaki kolyeyi eğip büküyordum. Keşke okul çantama bir fener atacak kadar öngörü sahibi olsaydım diye geçirdim içimden ama

bu aşırı derecede mantıklı olurdu. Onun yerine çantama bu sabah yeni bir dudak parlatıcısı ve bir torba dolusu kurabiye koymuştum. Gerçekten işe yarar şeylerdi.

Omuriliğimden aşağıya ani bir huzursuzluk duygusu yayıldı. Yüzüğü elimden bırakınca tişörtüme çarpıp sekti. Ters giden bir şeyler vardı. Elimi kotumun ön cebine soktum ve arkamı dönerken külüstür cep telefonumu çıkardım.

Taklitçi birkaç adım ötede duruyordu. Gülümseyince yüzündeki kırışıklıklar teninde çatlaklar oluşturdu. Sarı dişlerinden ince marul parçaları sallanıyordu. Nefes aldım ve hemen buna pişman oldum. Taklitçi kükürt ve çürümüş et kokuyordu.

Taklitçi başını yana yatırıp gözlerini kısıtı. Hiçbir iblis beni sezemezdi çünkü damarlarımda beni hissedebilecekleri kadar iblis kanı dolaşmıyordu ama bu, içimde sakladığım şeyi gerçekten *görüymüş* gibi bakıyordu bana.

Bakışlarını göğsüme indirdi, sonra da gözlerini yukarı kaldırıp gözlerime dikti. Ürkmüş bir şekilde hafif bir çığlık attım. Gözünün rengi atmış mavi irisleri, küçülüp ince bir noktaya dönüşen gözbebeklerinin etrafında bir girdap gibi çalkalanmaya başladı.

Eyvahlar olsun. Bu hanım kesinlikle Taklitçi değildi.

Formu dalgalandı, sonra da karıştı, bir görüntüyü dijital olarak tekrar birleştirmeye çalışan bir televizyona benziyordu. Gri saçları ve muz tokası ortadan kayboldu. Kırışık cildi düzeldi ve mum rengini aldı. Vücudu uzayıp genişledi. Eşofman altı ve iğrenç kazağı ortadan kayboldu ve yerlerini deri pantolonla geniş, kaslı bir göğüs aldı. Gözleri oval şeklindeydi ve sonsuz bir deniz gibi çalkalanıyordu, gözbebekleri yoktu. Geniş, zalim bir ağızın üzerinde sadece iki delikten ibaret yassı bir burnu vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hapı yuttuğumun resmiydi.

Bu bir Arayıcı iblisti. Bunlardan yalnızca bir tanesini, o da Abbot'ın çalışma odasında bulundurduğu eski bir kitapta görmüştüm. Arayıcılar, iblis dünyasının Indiana Jones'larıydılar; eğitimcilerinin onları getirmekle görevlendirdiği neredeyse her şeyi bulup getirebilirlerdi. Ama Indy'nin aksine Arayıcılar kötü ve saldırgandı.

Arayıcı bir ağız dolusu çok keskin diş göstererek gü-lümsedi. "Buldum işte."

Bulmuş mu? Neyi? *Beni mi?*

İblis bana doğru yürürken yan tarafa fırladım, korku içimde öyle hızlı yükselmişti ki iblisin koluna dokunurken avuçlarım boncuk boncuk terlemişti. Arayıcı'nın vücudu neon ışığıyla parladı ve pembe bir bulanıklığa dönüştü. İşaretlememe tepki vermedi. Asla vermezlerdi. Sadece Muhafızlar geride bıraktığım izi görebilirdi.

Arayıcı bir tutam saçımı kavrayıp başımı sert bir şekilde yana doğru çekti ve tişörtümün ön kısmını yakaladı. Cep telefonum elimden kayıp yere düştü. Boynumdan omuzlarıma hızla bir batma hissi yayıldı.

Aniden yıkılan bir barajın suyu gibi içime panik doldu ama içgüdülerim beni harekete geçirdi. Zayne'le antrenman yaparak geçirdiğim bütün o akşamlar etkisini gösterdi. İblisleri işaretlerken arada bir böyle sorunlar çıkardı. Ninja misali gizlice hareket etme yeteneğim bulunmasa da savaşmadan yenilmeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

Gerileyip bacağımı havaya kaldırdım ve en kritik noktasına dizimle vurdum. Neyse ki iblislerin anatomisi insanınki gibiydi. Arayıcı inledi ve geriye sıçrarken birkaç tutam saçımı yoldu. Kafa derimde feci bir yanma hissettim.

Diğer Muhafızların aksine, insan kılığından sıyrılıp ortalığı kasıp kavuramıyordum belki ama birisi saçımı çekti mi cadılık şalterim atıyordu.

Yumruğumu çenesine vurunca Arayıcı'nın kafası hızla yana savruldu ve parmak eklemlerimde büyük bir acı patladı. Kız yumruğu değildi bu. Zayne görse koltukları kabarırdı.

İblis yavaşça başını bana çevirdi. “Çok hoşuma gitti. Bir daha yapsana.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Üstüme hücum etti ve öleceğimi anladım. Bir iblis tarafından paramparça edilecektim hatta daha kötüsü, şehir boyunca gizlenmiş birçok portalin birinden çekilip *alt kata* götürülecektim. İnsanlar açıklanamayacak şekilde ortadan kaybolunca, bunun nedeni genelde yeni bir yere taşınmaları ve oranın posta kodunun da 666 olmasıydı. Böylesi bir yolculukla karşılaştırıldığında ölüm bir lütuftu. Kendimi çarpışmaya hazırladım.

“Yeter.”

Her ikimiz de otorite akan, gür ve tanımadığımız ses karşısında donup kaldık. Arayıcı ilk tepkiyi verip yana çekildi. Arkamı dönünce *onu* gördüm.

Yeni gelen adamın boyu bir seksenin üzerindeydi, yani bir Muhafız kadar uzun boyluydu. Koyu renk saçları obsidiyen karasıydı ve soluk ışıktaki mavi yansımalar yapıyordu. Tembel bukleleri alnına düşmüş, kulaklarının tam altında kıvrılmıştı. Kaşlarının altındaki gözleri altın rengiydi, elmacıkkemikleri ise geniş ve çıkıktı. Çekici biriydi. Hem de çok. Hatta akıl almaz derecede yakışıklıydı ama dolgun dudaklarındaki alaycı gülümseme, güzelliğine soğukluk katıyordu. Siyah tişörtü göğsünün ve düz karnının üzerin-

de gerilmişti. Kocaman bir yılan dövmesi kolunun çevresini sarmış, yılanın kuyruğu tişört kolunun altında gözden kaybolmuştu; elinin üzerinde de yılanın elmas şeklindeki kafası vardı. Oğlan benim yaşlarımdaydı. Tam hoşlanılacak tipti, tabii ruhunun olmadığı gerçeğini saymazsak.

Sendeleyerek bir adım geriye gittim. Bir iblisten daha kötü ne olabilirdi? İki iblis. Dizlerim öyle şiddetli titriyordu ki sokakta yüzüstü yere düşeceğimi sandım. İşaretleme işi daha önce hiç bu kadar sarpa sarmamıştı. Hapı öyle bir yutmuştum ki komik bir yanı bile yoktu.

“Bu işe karışmamalısın,” dedi Arayıcı iblis, ellerini yumruk yaparak.

Yeni oğlan sessizce öne doğru adım attı. “Sen de kıcımlı öpmelisin. Buna ne dersin?”

Vay...

Arayıcı sus pus oldu, ağır ağır nefes alıyordu. Gerilim, ara sokaktaki dördüncü bir varlık gibi kendini hissettirdi. Tabanları yağlamayı umut ederek bir adım daha geriledim. Bu ikisinin belli ki bir derdi vardı, ben de arada kalmayı istemiyordum. İblisler kapışınca koca binaları yerle bir etmekle nam salmıştı. Bunun nedeni hatalı temel miydi, yoksa kötü çatı kaplaması mıydı? Evet, doğru. Daha çok iblislerin efsanevi, ölümüne dövüşleriydi.

Sağa iki adım daha atarsam belki...

Oğlanın bakışları beni olduğum yere mıhladı. Kesik bir nefes aldım, bakışlarının yoğunluğuyla tökezledim. Çantamın sapı, hamur gibi gevşemiş parmaklarımdan kayıp düştü. Oğlan bakışlarını indirdi, gür kirpikleri yanaklarına yayıldı. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Konuştuğunda sesi yumuşaktı ama bir yandan da gür ve güçlüydü. “Kendini nasıl bir belaya bulaştırdın sen böyle?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hangi tür iblis olduğunu bilmiyordum ama *güç* sözcüğünü kendisi yaratmış gibi durmasından, Arayıcı ya da Taklitçi gibi alt sınıftan bir iblis olmadığını anladım. Ah, hayır, çok büyük ihtimalle Üst Düzey bir iblisti, Bir Dük ya da Cehennem Yöneticisi'ydi. Sadece Muhafızlar onlarla uğraşırdı ve bu işin sonu genelde kanlı biterdi.

Kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi atıyordu. Buradan hemen tüymem gerekiyordu. Üst Düzey bir iblisle çarpışmamın imkânı yoktu. Değersiz becerilerim bana unutulmaz bir dayak kazandırırdı ancak. Hem, Arayıcı iblis gittikçe öfkeleniyor, etli yumruklarını açıp açıp kapatıyordu. Kıyamet koptu kopacaktı.

Kitap çantamı aldım, gelmiş geçmiş en berbat kalkan gibi önüme tuttum. Ne de olsa, bu dünyada Üst Düzey bir iblisi bir Muhafız'dan başka durdurabilecek bir şey yoktu.

"Bekle," dedi oğlan. "Daha bir yere kaçma."

"Daha fazla yaklaşayım deme," diye uyardım.

"İstemediğin bir şeyi yapmak, aklımdan bile geçmez."

Bunun ne anlama geldiğini önemsemeden Arayıcı iblisin etrafından dolaşmaya ve inanılmaz şekilde uzak görünen sokak çıkışına doğru ilerlemeye başladım.

"İşte kaçyorsun." Üst Düzey iblis iç çekti. "Sana kaçmamanı söyledikten sonra hem de. Üstelik bunu çok da kibar söylemiştim." Kaşlarını çatarak Arayıcı'ya baktı. "Kibar değil miydim?"

Arayıcı inledi. "Kabalaşmak istemem ama ne kadar kibar olduğun umurumda değil. İşimi bölüyorsun, embesil."

Aşağılamayı duyunca şaşkınlıktan sendeledim. Arayıcı'nın, Üst Düzey bir iblisle bu tavırla konuşması bir yana, bu laf o kadar... *insanlara* özgüydü ki.

"Ne derler, bilirsin," diye karşılık verdi diğer iblis. "So-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

palar ve taşlar kemiklerini kırabilir ama ben seni yok edeceğim.”

Lanet olsun. Anacaddeye dönmeyi becersem ikisine de izimi kaybettirebilirdim. İnsanların önünde saldıramazlardı, kurallar böyleydi. Eh, tabii bu ikisi oyunu kuralına göre oynarlarsa ki bu şüpheliydi. Hızla arkamı döndüm ve sokağın girişine doğru koştum.

Çok uzaklaşmadım.

Arayıcı, dev gibi bir Amerikan futbolu defans oyuncusu gibi beni bir çöp konteynırına fırlattı. Siyah noktacılar görüşümü kararttı. Kafamın üzerine tiz sesli ve tüylü bir şey düştü. Çılgılığı bastığım gibi uzandım ve kıvranan şeyi tuttum. Küçük pençeleri saçıma dolanmıştı. Kalp krizi geçirmeme iki saniye kala sıçanı saçlarımdan çekip çıkardım ve çöp poşetlerinin üzerine fırlattım. Zıplarken ciyakladı, sonra da hızla duvardaki bir çatlağa girip kayboldu.

Üst Düzey iblis, alçak bir hırıltıyla Arayıcı'nın arkasından belirdi ve onu boğazından yakaladı. Bir saniye sonra onu kaldırdı, Arayıcı'nın bacakları yerden neredeyse bir metre yükseklikte sallandı. “İşte bu pek kibarca değildi,” dedi alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla.

Hızla arkasını dönerek Arayıcı'yı armut koltuk gibi fırlattı. Arayıcı karşı duvara çarpıp dizlerinin üzerinde yere düştü. Üst Düzey iblis kolunu kaldırdı... ve yılan dövmesi teninden çıkıp bir milyon siyah noktaya bölündü. Siyah noktacılar onunla Arayıcı arasında havada süzüldü, sonra da yere düştü. Noktacıklar birleşerek yoğun, kapkara bir kütleye dönüştü.

Hayır, en az üç metre uzunluğunda ve benim genişliğimde devasa bir yılanı bu. Sersemlik dalgasını hiçe sayıp ayağa sıçradım.

O şey bana doğru döndü ve yarısı havaya kalktı. Gözleri kötücül bir kırmızı renkle alev alev yanıyordu.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi.

“Bambi’den korkma,” dedi iblis. “Çok meraklı bir kızdır ve belki biraz da karnı aç.”

O şeyin adı *Bambi* miydi?

Aman Tanrım, o şey beni mideye indirmek istermiş gibi bakıyordu.

Devasa yılan beni çerez paketi yapmaya çalışmadı. Tekrar Arayıcı’ya doğru döndüğünde hissettiğim rahatlama duygusu yüzünden neredeyse düşecektim. Ama sonra küçücük yerde hızla karşıya fırladı, kocaman başını kaldırıp taş kesilmiş alt sınıf iblisin tepesinde dikildi. Yılan ağzını açınca elim büyüklüğünde iki dişi ve genişleyen siyah bir delik ortaya çıktı.

“Tamam,” diye mırıldandı iblis, pişmiş kelle gibi sırıtarak. “Belki de çok açtır.”

Bunu, sokaktan kaçmam için verilmiş bir işaret olarak yorumladım.

“Dur!” diye bağırdı iblis. Ama duracağım yerde daha da hızlanınca, ettiği küfürler kulaklarımda yankılandı.

Dupont Meydanı’na bitişik olan meydanları ve Stacey ile Sam’e katılmayı planladığım dükkânı geçtim. Ancak şoförümüz ve daha bir düzine başka şeyimiz olan Morris’in beni alacağı yere gelince nefes almak için durdum.

Pastel tonlardaki ruhlar etrafımda uğulduyordu ama onlara dikkatimi vermedim. Benliğimin ta özüne kadar hissizleşmiş bir şekilde kaldırımın kenarındaki banka oturdum. Kendimi bir acayip hissediyordum. Demin ne olmuştu öyle? Tek yapmak istediğim *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok* kitabının özetini çıkarmaktı. Az kalsın bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ruhu yalayıp yutmak, neredeyse canımdan olmak, ilk Üst
Düzey iblisimle karşılaşmak ya da bir dövmenin anakon-
da yılanına dönüşmesini izlemek değildi istediğim.

Başımı eğip boş elime baktım.

Telefonumu düşürmek hiç değildi.

Lanet olsun.

2. Bölüm

Morris, Dunmore Yolu'ndaki eve giderken konuşmadı. Bu şaşırtıcı bir şey değildi. Morris asla konuşmazdı. Belki de dilinin tutulmasının nedeni evimizin içinde gördükleriydi. Gerçekten bilmiyordum.

Bankta oturup bir saat boyunca Morris'i beklemekten dolayı yerimde kıpır kıpırdım ve eve gidene kadar arabanın gösterge panosuna vurup durdum. Ev sadece altı buçuk kilometre uzaktaydı ama Washington'da altı buçuk kilometre, başka bir yerde bir milyar kilometreye eşti. Yolculuğun tek hızlı ilerleyen kısmı, Abbot'ın muazzam malikânesine giden özel yolda oldu.

Dört katlı oluşu, sayısız misafir odası ve hatta kapalı yüzme havuzuyla evden çok bir otel gibiydi burası. Aslında burası bir yerleşke, gruptaki bekâr erkek Muhafızların yaşadığı ve onlar için üs görevi gören bir yerdi. Eve yaklaşırken gözlerimi kırptırdım ve bir küfür mırıldandım, karşılığında da Morris'ten kınayan bir bakış geldi.

O sabah orada olmayan altı tane gargoye çatımızın ucuna tünemişti. Ziyaretçilerimiz vardı. Harika.

Ayaklarımı gösterge panosundan çektim ve çantamı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yerden aldım. Kanatları kapalıyken, yüzleri yere dönükken bile kambur şekiller yıldızlı gecede korkunç bir görüntü oluşturuyorlardı.

Dinlenirken aldıkları formda Muhafızlar neredeyse yıkılmazdı. Ateş onlara zarar veremezdi. Keski ve çekiç, kabuklarını yarıp geçemezdi. Muhafızlar insan içine çık-tıklarından beri insanlar onların üzerinde her türlü si-lahı denemişti. İblisler de, işte, ezelden beri deniyorlardı ama Muhafızlar sadece insan görüntüsündeyken zayıftı.

Araba, geniş verandanın önünde durduğu an dışarı at-layıp basamakları hızla çıktım ve kayarak kapının önün-de durdum. Verandanın üst sol köşesinde bir kamera dur-duğum yere döndü. Kırmızı ışık yanıp söndü. Kocaman odaların bir yerinde ve malikânenin altındaki tünellerde Geoff kontrol odasında ve kameranın arkasındaydı. Şüp-hesiz beni bekletmekten büyük keyif alıyordu.

Dilimi çıkardım.

Bir saniye sonra ışık yeşile döndü.

Kapı kilidinin açıldığını duyunca gözlerimi devirdim ve kapıyı açıp çantamı antreye bıraktım. Hemen merdi-venlerin yolunu tuttum. Sonra fikir değiştirerek fırıldak gibi dönüp mutfığa koştum. Orayı mutluluk verici şekilde boş bulunca buzdolabından rulo yapılmış şekerli kurabi-ye hamurunu çıkardım. Hamurdan bir parça kopardım, sonra da yukarı kata çıktım. Evde mezar sessizliği vardı. Günün bu saatinde ev halkının çoğu yeraltındaki eğitim tesisinde ya da avlanmak üzere çoktan çıkmış olurdu.

Zayne dışında herkes. Çünkü hatırladığım kadarıyla Zayne önce beni görmeden asla avlanmak için çıkmazdı.

Basamakları üçer üçer çıkarken bir yandan da hamuru çiğniyordum. Yapış yapış parmaklarımı kot eteğime silip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zayne'nin kapısını kalçamla ittim ve donakaldım. Cidden kapı çalmayı öğrenmem gerekiyordu.

İlk önce onun o inci beyazı, ılık saçan parıltısını gördüm. Muhafızların özü insan ruhundan farklıydı ve oldukları şey dolayısıyla saftı. İnsanlar özgür irade denilen şeyi kullanmaya başladıktan sonra çok azının ruhu saf kalırdı. Damarlarımda dolaşan iblis kanının kırı yüzünden saf bir ruhum olmadığını biliyordum. Bir ruhum var mı, ondan da emin değildim. Kendiminkini asla göremiyordum.

Bazen... bazen onlara, Zayne'e ait olmadığımı düşünüyordum.

İçime bir utanma duygusu çöreklenmişti ama zehirli bir duman gibi yayılamadan Zayne'nin ruhu soldu ve artık hiçbir şey düşünemez hale geldim.

Duştan daha yeni çıkmış olan Zayne, başından düz siyah bir tişört geçirdi. Ama bu kısa sürede baştan çıkarıcı karın kaslarını kaçırmamıştı. Karnı görünmez olunca bakışlarımı yukarı çevirdim. Kum rengi nemli saçları boynuna ve biçimli yanaklarına yapışmıştı. Eğer bütün Muhafızlarındaki gibi çok açık mavi gözleri olmasaydı hatları aşırı derecede düzgün olacaktı.

Ayaklarımı sürüyerek yatağın kenarına yürüyüp oturdum. Zayne'e bu gözle bakmamalıydım. O benim için erkek kardeşe en yakın şeydi. Babası Abbot bizi birlikte büyüttü ve Zayne beni, bir şekilde sorumluluğu ona ait küçük kız kardeşi gibi görüyordu.

"N'aber, Layla böceği?" diye sordu.

Çocukluk lakabımı kullandığında bir yanımda bunu seviyordu. Diğer yanımda –artık küçük bir kız olmayan yanımda– bundan nefret ediyordu. Kirpiklerimin arasından ona

baktım. Artık tamamen giyinikti. Tüh. “Çatıda kim var?”

Yanıma oturdu. “Şehir dışından birkaç yolcunun dinlenmek için bir yere ihtiyacı vardı. Onların...” Aniden durdu, öne eğilip bacağıma tuttu. “Dizlerin neden çizik içinde?”

Eli çıplak bacağıma değdiği an beynim kısa devre yaptı. Yanaklarıma ateş bastı ve bu ateş aşağılara, iyice aşağılara yayıldı. Çıkık elmacıkkemiklerine ve o dudaklara baktım... Ah, Tanrım, o dudaklar muhteşemdi. Binlerce fantezi canlandı zihnimde. Hepsi de onu, beni ve ruhunu emmeden onu öpme yeteneğini içeriyordu.

“Layla, bu akşam neye bulaştın sen?” Bacağıma bıraktı.

Başımı iki yana sallayıp o umutsuz hayalleri aklımdan defettim. “Şey, hiçbir şeye.”

Zayne yaklaştı, yalanlarımı anlayabilecekmiş gibi bana baktı. Bu konuda esrarengiz bir yeteneği vardı. Ama ona her şeyi, mesela Üst Düzey iblis kısmını anlatsaydım asla evden tek başıma çıkmama izin vermezlerdi. Özgürlüğümü seviyordum. Bu sahip olduğum neredeyse tek şeydi.

İç çektim. “Bir Taklitçi’yi takip ettiğimi sandım.”

“Etmiyor muymuşsun?”

“Hayır.” İçimden keşke bacağıma tekrar dokunsa diye geçirdim. “Taklitçi taklidi yapan bir Arayıcı olduğu ortaya çıktı.”

Süper seksi erkek formatından çok ciddi suratlı Muhafız formatına bu kadar hızlı geçiş yapması inanılmazdı. “Arayıcı rol yapıyordu da ne demek?”

Kendimi umursamaz bir şekilde omuz silkmeye zorladım. “Cidden bilmiyorum. Onu McDonald’s’ta gördüm. Bir Taklitçi’nin iştahına sahipti ve davranışları da öyleydi, o yüzden onu izledim. Taklitçi olmadığı ortaya çıktı ama onu işaretleddim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bu hiç mantıklı değil.” Kaşlarını çatdı, zihninde ne zaman bir şeyler evirip çevirse yüz ifadesi böyle olurdu. “Arayıcı iblisler ayak işlerine bakarlar ya da sonunda geri tepecek bir ayın için, kurbağa gözü ya da kel kartal kanı gibi aptal şeyleri bulsunlar diye ahmağın teki tarafından çağırılırlar. Taklitçi rolü yapmaları rastlanan bir şey değil.”

Arayıcı'nın dediği şeyi hatırladım. *Buldum seni.* Beni arıyor gibiydi. Bunu Zayne'e anlatmam gerektiğini biliyordum ama babası, nereye gittiğim ve kiminle olduğum konusunda zaten aşırı titizdi. Hem Abbot, Washington'daki Muhafızlar grubunun başı olduğu için Zayne'in babasına her şeyi anlatması gerekiyordu. Kaldı ki Arayıcı'nın söylediğini yanlış duymuş olmalıydım. İblislerin tuhaf ya da beklenmedik şeyler yapmaları için nadiren bir nedene ihtiyaçları vardı. Onlar iblisti. Bu her şeyi açıklardı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Zayne.

“Evet, iyiyim.” Durakladım. “Ama telefonumu kaybettim.”

Güldü, ah, kahkahasının sesini nasıl da seviyordum. Güldü. İçtendi. “Tanrım, Layla, bu yıl kaçınıcı oldu bu?”

“Beş.” İç çekerek tıka basa dolu kitaplığına baktım. “Abbot bana başka telefon vermez. Onları kasten kaybettiğimi düşünüyor. Öyle değil ama. Sadece... onlar beni arkadaş listelerinden çıkarıyorlar.”

Zayne beni kot kaplı diziyle dürterek tekrar güldü. “Bu akşam kaç tane işaretledin?”

Stacey ve Sam'le buluşmadan önce, okuldan sonraki birkaç saati düşündüm. “Dokuz. İki Taklitçi'ydi, diğerleri Zebani'ydi bir tane de Arayıcı var işte.” Zayne muhtemelen onu bulamayacaktı çünkü Bambi büyük ihtimalle onu yemişti.

Zayne alçak sesle ısıklık çaldı. “Güzel. Yoğun bir akşam beni bekliyor.”

Muhafızların yaptığı şey buydu. Nesiller boyu, insanlara kendilerini göstermeden iblis nüfusunu kontrol altına almışlardı. Muhafızlar kendilerini insanlara gösterdiğinde daha yedi yaşındaydım ve insanların nasıl tepki verdiğini hatırlamıyordum. Büyük sırrın ortaya çıkışı eminim ki büyük korkuya neden olmuştu. İşin garip yanı, onlarla aşağı yukarı aynı zamanda eve taşınmıştım.

Alfalar, yani gösteriyi yürüten melekler, dünyada hem iyilerin hem de kötülerin olması gerektiğini anlamışlardı: Bunun adı Denge Kanunu’ydu. Ama on yıl önce bir şey olmuştu. İblisler açılan geçitlerden dünyaya sökün etmiş, karşılaştıkları her şeyi yakıp yıkarak kaos yaratmıştı. İnsanların ele geçirilmesi çok büyük bir sorun haline gelmişti ve olaylar bu noktada kontrolden çıkmıştı. Cehennemin güzelleri artık gölgelerde kalmak istemiyordu ve Alfalar, insanlara iblislerin gerçek olduğunu bildiremezdi. Abbot bir keresinde bunun özgür irade ve inançla ilgisi olduğunu söylemişti. İnsanlar cehennemin gerçekten var olduğunu bilmeden Tanrı’ya inanmalıydılar. Cehennem gerçekten vardı. İnsan ırkının iblislerden habersiz olması için her şeyi yapmaya hazır olan Alfalar emirlerini vermişti. Bu büyük bir risk gibi görünüyordu, insanlar önünde sonunda ikiye ikiye toplayacaklardı ama bunları söylemek bana düşer miydi ki?

Sadece seçilmiş birkaç kişi gerçeği biliyordu. Morris’in yanı sıra polis teşkilatlarından, hükümetten ve tabii ki dünya genelindeki askeri personelden iblislerin varlığını bilenler vardı. Bu insanlar kendilerince sebeplerden ötürü, halktan iblislerin varlığını gizliyordu; bu nedenlerin inanç-

la hiç ilgisi yoktu. İnsanlar tam yanlarında iblislerin sabah kahvesi sipariş ettiğini bilseler, dünya kaosa sürüklenirdi.

Ama işler böyle yürüyordu. Muhafızlar, polis teşkilatlarının suçluları yakalamasına yardım ediyordu ve yakalanan suçluların bazıları iblisti; bu iblisler hapisten ellerini kollarını sallayarak çıkabilseler de doğrudan cehenneme gittiler mi bir daha geri gelemiyorlardı. İblisler kendilerini dünyaya ifşa etmiş olsaydı Alfalar benim yarı iblis popom dahil yerüstündeki bütün iblisleri yok ederdi.

“İşler çığırından çıkıyor,” dedi Zayne, daha çok kendi kendine. “Çok daha fazla Taklitçi aktivitesi var. Hatta farklı bölgelerdeki bazı Muhafızlar, Hellionlara bile rastlamışlar.”

Gözlerimi iri iri açtım. “Hellionlar mı?”

Zayne başıyla onaylarken zihnimde azman, hayvan gibi şeylerin görüntüsü belirdi. Hellionların yerüstünde olmamaları gerekiyordu. Kafası iyi mutant maymunlarla pitbull köpeklerinin birleşimi gibiydiler.

Zayne eğilip yatağın altını aramaya başladı. Saçları öne düşüp yüzünü kapattı. Artık ona saklamadan, ökü zün trene baktığı gibi bakabilirdim. Zayne benden sadece dört yaş büyüktü ama bir Muhafız olduğu için, yaşıtı olan çoğu insandan daha olgundu. Onun *gerçekte* nasıl görüldüğü dışında, hakkındaki her şeyi biliyordum.

Gargoyle olmanın da olayı buydu. Gün boyu giydikleri deri gerçekte oldukları şey değildi. Bir milyonuncu kez Zayne’in gerçek halini merak ettim. İnsan derisi çok seksiydi ama diğerlerinin aksine, o asla gerçek formunu görmeme izin vermemişti.

Ben sadece yarı Muhafız olduğum için normal bir Muhafız gibi şekil değiştiremiyordum. İnsan vücuduna sıkı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şıp kalmıştım ve bu geri döndürülemez bir kusurdu. Muhafızların kusurlarla arası genel olarak iyi değildi. Eğer benim ruhları görme ve ruhu olmayanları işaretleme gibi benzersiz bir yeteneğim olmasaydı büyük resimde hiçbir işe yaramazdım.

Zayne elinde doldurulmuş bir tüy yumağıyla doğruldu. “Bak, kimi buldum. Bunu buraya birkaç gece önce bıraktım.”

“Bay Sümüklü!” Ağzım kulaklarımda, derbeder oyuncak ayıyı aldım. “Ben de nerede olduğunu merak ediyordum.”

Zayne’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “O ayının hâlâ sende olduğuna inanamıyorum.”

Sırtüstü yaslanıp Bay Sümüklü’yü göğsüme bastırdım. “Onu bana sen vermiştin.”

“Bu uzun zaman önceydi.”

“O benim en sevdiğim doldurulmuş oyuncakım.”

“O senin *tek* doldurulmuş oyuncakın.” Zayne yanıma uzanıp gözlerini tavana dikti. “Eve beklediğimden erken geldin. Arkadaşlarınla ders çalıştığını sanıyordum?”

Şöyle bir omuz silktim.

Zayne parmaklarıyla hafifçe karnına vurdu. “Tuhaf. Normalde daha çok dışarıda kalmak için mızızlanırdın ama saat daha dokuz bile olmadı.”

Dudağımı ısırdım. “Yani? Sana olanları anlattım ya.”

“Yani, bana her şeyi anlatmadığını biliyorum.” Bunu söyleme şeklindeki bir şey kafamı ona doğru çevirmeme neden oldu. “Bana neden yalan söyleyesin ki?”

Yüzlerimiz birbirine yakındı ama tehlike yaratacak kadar yakın değil. Zayne bana güvenirdi ve iblisten çok Muhafız olduğuma inanırdı. Yılanı... ve aslında bir oğlan değil de Üst Düzey bir iblis olan oğlanı düşündüm.

Titredim.

Zayne aramızdaki dar mesafeden bana uzandı. Kalbim tekledi. “Bana doğruyu söyle, Layla böceği.”

Bana ilk kez böyle dediği zamanı zorlanmadan hatırlayabiliyordum. Yedi yaşındaydım ve beni koruyucu ailemden alan sivri dişli, kırmızı gözlü, kanatlı yaratıklardan ödüm patlamıştı. Tam bu evin antresinde beni yere bıraktıklarında hızla koşmuş ve bulduğum ilk dolabın arkasına girip kıvrılmışım. Saatler sonra Zayne tatlı diliyle beni saklandığım delikten çıkmaya ikna etmişti, elinde eskiden kalma bir oyuncak ayı tutuyordu ve bana Layla böceği demişti. Yaşı on birken bile bana gerçeküstü biri gibi görünmüştü ve o andan itibaren dibinden ayrılmamışım. Yaşça büyük Muhafızlar ona bu konuda zorluk çıkarıyordu.

“Layla?” diye mırıldandı, elimi sıkıca kavrayarak.

Kelimeler ağızımdan dökülüyordu. “Sence ben kötü müyüm?”

Kaşlarını çattı. “Bunu neden soruyorsun?”

Ona anlamlı anlamlı baktım. “Zayne, ben yarı iblisim...”

“Sen bir Muhafızsın, Layla.”

“Hep böyle söylüyorsun ama gerçek bu değil. Ben daha çok... daha çok katır gibiyim.”

“Katır mı?” diye yavaşça tekrarladı, kaşlarını çatarak.

“Evet, katır. Bilirsin işte, yarı at, yarı eşek...”

“Katırın ne olduğunu biliyorum, Layla. Gerçekten kendini bir katırla karşılaştırmadığını umuyorum.”

Hiçbir şey demedim çünkü öyle yapıyordum. Bir katır gibi garip bir meleddim ben: Yarı iblis ve yarı Muhafız’dım. Bu yüzden de asla başka bir Muhafız’la evlenemezdim. İb-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lisler bile ne olduğumu bilseler bana sahip benzetmeydi. O yüzden, evet, bence bu doğru bir karşılaştırmaydı.

Zayne iç çekti. “Sırf annen yüzünden kötü birisi olmazsın ve bu seni kesinlikle bir katır yapmaz.”

Başımı çevirip boşluğa bakmaya devam ettim. Pervane baş döndürücü bir şekilde dönüyor, tavanda tuhaf gölgeler oluşturunuyordu. Hiç tanışmadığım iblis bir anne ve hatırlamadığım bir baba. Bir de Stacey tek ebeveynli ailesinin berbat olduğunu sanırdı. Uzanıp gergin bir şekilde yüzükle oynamaya başladım.

“Bunu biliyorsun, değil mi?” diye devam etti Zayne içtenlikle. “Kötü birisi olmadığını biliyorsun, Layla. Sen iyi, zeki ve...” Durdu, doğrulup koruyucu bir melek gibi tepemde dikildi. “Sen... sen bu gece ruh falan emmedin, değil mi? Layla, eğer öyle bir şey yaptıysan bana hemen söylemelisin. Bir şeyler düşünüyoruz. Asla babamın öğrenmesine izin vermem ama bana söylemek zorundasın.”

Böyle bir şeyi kazara bile yapmış olsam Abbot tabii ki bunu bilmemeliydi. Bana ne kadar değer verirse versin yine de beni dışarı atardı. Ruh emmek bir dolu ahlaki nedenden dolayı yasaktı.

“Hayır, ruh emmedim.”

Bana baktı, sonra da omuzlarını dikleştirdi. “Beni böyle korkutma, Layla böceği.”

Birdenbire Bay Sümüklü’ye daha sıkı sarılmak istedim. “Üzgünüm.”

Zayne aşağıya uzanıp elimi ayının üzerinden çekti. “Hataların oldu ama onlardan ders çıkardın. Sen kötü değilsin. Bunu unutmaman gerek. Hem, geçmiş geçmişte kalmıştır.”

O “hataları” düşününce altdudağımı ısırdım. Birden fazlaydılar. En eskisi, Muhafızların koruyucu aileye

gelmelerine neden olan olaydı. Yanlışlıkla bakıcılardan birinin ruhunu almıştım, hepsini değil ama kadının hastaneye kaldırılmasına yetmişti. Muhafızlar bunu bağlantıları yoluyla bir şekilde öğrenmiş ve izimi sürmüştü.

Bugüne kadar Abbot'un beni neden yanında tuttuğunu anlamamıştım. İblisler, Muhafızlar için siyah ve beyaz kadar belliydi. İyi ya da masum iblis diye bir şey yoktu. Yarı iblis olmam, "en iyi iblis ölü olandır," özlü sözüne uymam anlamına gelmeliydi ama her nedense onlar için farklıydım.

Nedenini biliyorsun, diye fısıldadı kafamdaki çirkin bir ses ve ben gözlerimi kapattım. Ruhları ve dolayısıyla eksikliklerini görme yeteneğim, kötülüğe karşı verilen savaşta değerli bir araçtı ama Muhafızlar, iblisler yaklaştıklarında onları sezebiliyorlardı. Ben olmasam işleri daha zor olurdu ama imkânsız da olmazdı.

En azından benim kendime söylediğim şey buydu.

Zayne elimi çevirdi, parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Yine kurabiye hamuruna dalmışsın. Bu kez bana da sakladın mı?"

Gerçek aşk, tuhaf yiyeceklere karşı duyulan istek demektir. Buna gönülden inanıyordum. "Yarısı duruyor."

Gülümsedi, bu kez kendi tarafına sırtüstü uzandı, hâlâ elimi tutuyordu. Saçları yanağına düştü. Saçlarını yüzünden çekmek istiyordum ama cesaretim yoktu. "Yarın sana yeni bir telefon buluruz," dedi sonunda.

Benim kişisel cep telefonu imalatçımın gibi ona gü-lümsedim. "Lütfen bu kez dokunmatik ekranlı olanından bul. Okuldaki herkeste onlardan var."

Zayne tek kaşını kaldırdı. "Saniyeler içinde mahvedersen sen onu. Sana şu dev uydu telefonlarından bir tane lazım."

"Çok havalı olurum." Duvar saatine göz atınca duda-

ğımı büktüm. Birazdan gitmesi gerekecekti. “Galiba ders çalışmaya falan gitmem gerek.”

Gülümsemediğinde altın rengi teni kırıştı. “Daha gitme.”

Bu dünyadaki hiçbir şey, göğsümde oluşan o sıcaklığı durduramazdı. Yatağın başucundaki saatine bir kez daha baktım. Daha önce işaretlediğim iblisleri avlamaya çıkmadan önce birkaç saati daha vardı. Minnettar bir şekilde yana döndüm. Bay Sümüklü aramızda yatıyordu.

Parmaklarını parmaklarımdan ayırdı ve birkaç tel saçımı kopardı. “Saçların hep dolaşık. Fırça kullanmayı biliyor musun sen?”

Eline vurup uzaklaştırdım, fareyi hatırlayınca titredim. “Evet, fırça kullanmayı biliyorum, sersem.”

Zayne kıkırdadı ve düğümlemiş saçlarıma geri döndü. “Dilimize sahip olalım, Layla.”

Zayne saçımdaki birkaç düğümü açarken sessizleştim. Bu saçlarıma dokunma olayı yeniydi ve benim için bir sakıncası yoktu. Soluk renkli saçlarımı aramızda tuttu, dikkatini saçlarıma vererek gözlerini kısıtı. “Saçlarımı kestirmem lazım,” diye mırıldandım birkaç saniye sonra.

“Hayır.” Saçlarımı omuzlarımin üzerine çekti. “Saçların... uzun haliyle güzel. Hem sana yakışıyor.”

Kalbim resmen eriyip akmıştı. “Bugün okulda olanları anlatayım mı?”

Bakışları aydınlandı. Ben hariç bütün Muhafızlar evde eğitim görmüştü ve Zayne üniversite derslerinin çoğunu internetten almıştı. Ona B aldığım bir ödevi, bir oğlan yüzünden kafeteryada kavga eden iki kızı ve Stacey'nin okuldan sonra kendisini yanlışlıkla nasıl rehber öğretmenin ofisine kilitlediğini anlatırken beni dinledi.

“Ah. Neredeyse unutuyordum.” Duraklayıp iğrenç bir

şekilde esnedim. "Sam seninle okul ödevi için röportaj yapmak istiyor. Senin Muhafız olmanla ilgili."

Zayne yüzünü buruşturdu. "Ondan emin değilim. Röportaj vermemize izin yok. Alfalar bunu kibir olarak görür."

"Biliyorum. Ona heyecanlanmamasını söyledim."

"Güzel. Babam basına konuştuğumu düşünse kafayı sıyıırırdı."

Kıkırdadım. "Sam basın değil ama seni anlıyorum."

Art arda soru sorarak beni biraz daha yanında tuttu. İstmeden gözlerim kapandı. Ben uyandığımda çoktan gitmiş, iblisleri avlıyor olacaktı. Hatta belki birkaç Üst Düzey iblis de avlardı. Belki Bambi adında bir yılanı olan iblis oğlanı da.

Bulanık gören gözlerle biyoloji kitabımı çıkardım. Açık yeşil bir ruh görüş alanıma girmeden önce kendime ait üç saniyem vardı. Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım. Masum ruhların etrafında olmayı seviyordum. Oldukça vasatlardı ve şeyler kadar baştan çıkarıcı değillerdi...

Koluma bir yumruk indi. "Çalışma grubumuza gelmedin, Layla!"

Yana doğru sendeleyip dolap kapısına tutundum. "Vay canına, Stacey, kolum moraracak."

"Ektin bizi. Yine."

Dolap kapağımı kapatıp en iyi arkadaşıma döndüm. Stacey'nin eli epey ağırdı. "Üzgünüm. Hemen eve gitmem gerekti. Bir şey oldu da."

"Hep bir şey oluyor zaten." Bana dik dik baktı. "Çok saçma. Bir saat boyunca oturup Sam'in *Assassin's Creed*'de kaç kişiyi öldürdüğünü dinlemek zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gülerek kitaplarımı çantama soktum. “Berbatmış.”

“Evet, öyleydi.” Bileğinden bir toka çıkarıp saçını kısa bir atkuyruğu yaptı. “Ama seni affediyorum.”

Stacey geç kaldığımda ya da gelmediğimde beni hep affederdi. Nedenini cidden anlamıyordum. Zaman zaman berbat bir arkadaş olabiliyordum ve Stacey de öyle popüler olmayan biri değildi. Başka bir sürü arkadaşı vardı ama ilk yılımızdan beri beni seviyordu.

Öğrenci kalabalığına karıştık. Birbirine geçmiş parfüm ve vücut kokusu midemi kaldırdı. Duyularım hafifçe keskinleşmişti. Safkan bir iblis ya da Muhafız gibi süper sıra dışı bir şey değildim ama maalesef çoğu insanın almadığı kokuları alabiliyordum. “Dün akşam için özür dilirim. Biyoloji sınavına bile çalışmadım.”

Badem şeklindeki gözlerini kısarak bana baktı. “Hâlâ biraz uykulu görünüyorsun.”

“Derste o kadar canım sıkıldı ki uyukladım ve neredeyse sandalyeden düşüyordum.” Boş ödül vitrininin yanında aylak aylak duran okul takımındaki öğrencilere baktım. Okulumuzun futbol takımı berbattı. Ruhları açık mavilerden oluşmuş bir gökkuşağıydı. “Bay Brown bana bağırdı.”

Stacey kıs kıs güldü. “Bay Brown’ın bağırmadığı kim var ki? Hiç çalışmadın demek?”

Kıkırdayan bir grup lise üçüncü sınıf öğrencisini çevreleyen pembe ruhlar dikkatimi çekti. “Ne?”

Stacey kederle iç çekip, “Biyoloji, hani hayat bilimi var ya? Sınıfa gidiyoruz. Sınavımız var da,” dedi.

Gözlerimi ruhların tatlı izlerinden güçlkle ayırıp kaşlarımı çattım. “Ah. Şey. Hayır, dediğim gibi, kitabın kapağını bile kaldırmadım.”

Stacey kitaplarını diğer koluna geçirdi. “Senden nefret

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ediyorum. Kitabın kapağını bile kaldırmıyorsun ama A alıyorsun.” Başını iki yana sallayarak saçlarını gözlerinin önünden çekti. “Hiç adil değil.”

“Bilmem. Bayan Cleo geçen sınavda bana B verdi ve bu sınavdan ne alacağımı hiç bilmiyorum.” Bunun ne kadar doğru olduğunu fark edince kaşlarını çattım. “Dün gece cidden çalışmalıydım.”

“Sende hâlâ Sam’in notları var mı?” Kolumu tutup beni başka bir öğrencinin yolundan çekti. Kırmızı çizgilerle bulanıklaşmış koyu pembe bir ruhun ucunu gördüm. “Vay canına, çocuk seni kesip duruyor.”

“Hı?” Stacey’ye baktım. “Kim?”

Arkasına bakıp beni kendine doğru çekti. “Az kalsın toslayacağın çocuk... Gareth Richmond. Hayır!” diye tısladı kulağıma. “Bakma. Bu çok belli olur.”

Arkamı dönmek için hissettiğim doğal isteğe karşı koydum. Stacey kıkırdadı. “Aslında, poponu kesiyordu.” Kolumu bırakıp doğruldu. “Güzel popo.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, önümüzdeki oğlanı çevreleyen gök mavisi ruha bakarak.

“Gareth’in poponu kesmesi iyi bir şey,” diye devam etti Stacey. “Babası şehir merkezinin yarısına sahip ve partileri acayip iyi.”

Biyoloji sınıfına giden dar koridora döndüm. “Bence hayal gücün çok çalışıyor.”

Başını iki yana salladı. “Haberin yokmuş gibi yapma. Güzelsin ve oradaki kaltaktan çok daha seksisin.”

Bakışlarımı doğruca Stacey’nin işaret ettiği yere yönelttim. Eva Hasher’i hafif mor bir aura çevreliyordu. Demek oluyordu ki birkaç kötü kız numarası daha çekerse ruhunun akıbeti şüpheli olacaktı. Aniden boğazım dü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğümlendi. Bir ruh ne kadar karanlık ya da saf olursa o kadar çekici hale geliyordu.

En cazip olanları çok ama çok kötüler ile çok ama çok iyilerdi ve bu, Eva'yı benim için ilginç kılıyordu ama okulun en popüler kızının ruhunu yemek hiç de hoş olmazdı.

Eva bir dolaba dayanmış, etrafını da Stacey'nin sürtük sürüsü dedikleri sarmıştı.

Eva, Stacey'ye kusursuz boyanmış mavi tırnaklı orta-parmağıyla hareket çekti, sonra da bana baktı. "Ah, bakın! Gargoyle fahişesi."

Beyinsiz müritleri güldü.

Gözlerimi devirdim. "Vay. Yeni laflar öğrenmiş."

Stacey harekete her iki eliyle karşılık verdi. "Ne aptal bir sürtük ama."

"Neyse ne." Omuz silkdim. Ruhunun durumu ortadayken Eva'nın bana fahişe demesi öfkelenilemeyecek kadar ironikti.

"Gareth'la ayrıldıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Hızlarına yetişemiyordum.

Stacey başıyla onayladı. "Evet. Gareth onu Facebook'taki bütün resimlerden kesmiş. Çok da berbat bir kesme işlemi olmuş çünkü resimlerin yarısında kızın kolunu ya da bacağına görebiliyorsun. Her neyse, sırf onu kızdırmak için Gareth'la çıkmalısın."

"Popomu kesmeyle başladık, adımı bile bilmeyen bir oğlanla çıkmaya hangi arada geldik anlayamadım?"

"Ah, bence adını yüzde yüz biliyordur. Muhtemelen sutyeninin bedenini de." Etrafımdan dolaştı, biyoloji sınıfının kapısını açtı. "Evet, senden uzun olan altıncı sınıflar var. Ama erkekler minyon seviyor. Seni alıp ceplerine koymak istiyorlar. Kendine dikkat et."

Ona sürtünerek geçtim ve pimi kelle gibi sırttım. “Bu ŗimdiye kadar söylediğin en aptalca ŗey.”

Peimden sınıfın arkasındaki yerimize geldi. “Ŗu iri gri gözlü ve dolgun dudaklı oyuncak bebeğe benziyorsun.”

Yerime otururken ona sert bir bakıŖ fırlattım. Çoğu zaman ürkütücü anime karakterlerine benziyordum. “Bana asılıyor musun yoksa?”

Stacey pis pis sırttı. “Senin uğruna ecinsel olurdum.”

Sam’in notlarını çıkardım ve alaycı bir tavırla güldüm. “Ben senin için olmazdım ama. Eva Hasher için olur muydum? Belki.”

Küçük bir çığlık atıp tirtnn n tarafını tuttu. “Ak olsun. Her neyse, dn akam sana bir düzine mesaj attım ve bir tanesine bile cevap yazmadın.”

“zgnm. Telefonumu kaybettim de.” Bir sayfa çevirdim ve Sam’in bu saçma sapan ŗeyleri hangi dilde yazdığını merak ettim. “Zayne bugün bana yeni telefon alacak. Seninki gibi dokunmatik ekranlı olur umarım.”

Bu kez Stacey i çekti. “Tanrım, Abbot beni de evlatlık alır mı ki? Ciddiyim. Süper seksi, evlatlık bir erkek kardeŖ istiyorum. Onun yerine mızımız, altına yapan bir erkek kardeŖim var.”

Damarlarımda hızla dolaŖan ve içimi yakan sahiplenme hissine kulak asmamaya alıŖtım. “Zayne benim kardeŖim değil.”

“Neyse ki değil. Yoksa ensest duygular yakanı bırakmazdı ve bu çok iğrenç.”

“Zayne’e o gözle bakmıyorum ben!”

Güldü. “Bu dünyadaki hangi erkek seven kadın Zayne’e o gözle bakmaz? Onu görünce nefes almakta güçlük çekiyorum. Okuldaki bütün erkeklerin karnı sünger gibi lop lop.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zayne'in öyle olmadığı ortada. Fevkaladenin fevkinde."

Öyleydi ve karnı hiç de sünger gibi değildi ama bu noktada Stacey'yi duymazdan geldim. Cidden bu sınav için ineklemeliydim ve şu anda Zayne'le ilgili fantezilerimin zihnimi meşgul etmesini de istemiyordum. Özellikle de üstüm özenli bir şekilde örtülmüş bir halde uyandıktan sonra. Yatak onun gibi kokuyordu: sandal ağacı ve temiz çarşaf kokusu.

"Ah, kutsal İsa aşkına, o da nesi?" diye mırıldandı Stacey.

Dışlerimi sıkıp ellerimle kulaklarımı kapattım.

Böğürümü dirseğiyle dürttü. Bu hızla giderse öğle yemeğinden önce her yerim moraracaktı. "Biyoloji dersimiz milyar kat ilginçleşti ve daha seksi, hem de çok daha seksi hale geldi. Yüce Meryem, onun bebeklerini doğurmak istiyorum. Şimdi değil tabii ki ama kesinlikle daha sonra. Ama yakında pratik yapmaya başlamak istiyorum."

Hücre duvarı plazma bilmem neyi kaplayan kalın ve sert bir katmandır...

Stacey birdenbire kaskatı kesildi. "Aman Tanrım, buraya geliyor..."

Yağ ve şekerden oluşmuş...

İnce ve parlak bir şey kim bilir nereden düştü, Sam'in notlarının tam orta yerine indi. Gözlerimi kırıştıtırınca, gümüş rengi cep telefonumun arkasını kaplayan, rengi solmuş ve yarısı yırtılmış *Ninja Kaplumbağalar* çıkartmasını tanımam birkaç saniye sürdü.

Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyordu. Defterimin uçlarını tutarak bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırdım. Sıra dışı güzellikte altın renkli gözler, gözlerime dikildi.

"Dün gece bunu unutmuşsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3. Bölüm

Burada olması olanaksızdı. Ama işte, karşımdaydı ve gözlerimi ondan alamıyordum. Keşke resim yapabilseydim, diye düşündüm birden; çünkü parmaklarım yüzünün hatlarını çizmek, üstdudağından daha dolgun olan altdudağının eğriliğini yakalamak için sabırsızlanıyordu. Hiç de hoş değildi bu düşüncelerin sonu.

İblis gülümsedi. “Öyle hızlı kaçtın ki bunu sana veremedim.”

Kalbim atmayı bırakmıştı. Bu gerçek olamazdı. Üst Düzey iblisler kimsenin kayıp cep telefonunu geri getirmezdi ve onun okula gitmediği de su götürmez bir gerçektir. Halüsinasyon görüyor olmalıydım.

“Seni küçük sır küpü elf seni,” diye fısıldadı Stacey kulağıma. “Dün akşam *bunun* için mi çalışma grubumuza gelmedin?”

İblisin bakışlarının uyuşturan, felç eden bir etkisi vardı. Ya da sadece ben çok aptaldım. Yanımdaki Stacey’nin aklının başından gittiğini hissedebiliyordum.

İblis eğilip avuçlarını sırama dayadı. Tatlı bir misk ko-

kusu yayıyordu. “Bütün gece aklımdan çıkmadın...” dedi.

Stacey boğulur gibi bir ses çıkardı.

Sınıfımızın kapısı açıldı, Bayan Cleo ayaklarını sürüyerek içeri girdi; tombul kollarında bir yığın kâğıt vardı. “Pekâlâ, herkes sıralarına geçsin.”

İblis gülümsemeye devam ederek doğruldu, arkasını döndü. Tam önümüzdeki sıraya oturdu. Daha aradan bir saniye bile geçmemiştir ki sandalyeyi iki bacağının üzerinde arkaya yaslayıp gayet rahat bir şekilde orada durdu.

“Neler oluyor, Layla?” Stacey kolumu yakaladı. “Big Mac’le patates kızartması arasında ne zaman buldun onu? Neden bundan haberim yok?”

Stacey parmaklarını koluma batırmaya devam etti ama dilim tamamen tutulmuştu.

Bayan Cleo sınavları, yeni doğmuş bebek misali göğsüne bastırdı. “Herkes sessiz olsun. Önünüze dönün... Ah, yeni bir öğrencimiz var.” Küçük, pembe bir kâğıt aldı ve başını kaldırıp iblis oğlana bakarken kaşları çatıldı. “Sınav notuna sayılmayacak; sadece seviyeni tespit için kullanacağım.”

“Layla,” diye fısıldadı Stacey. “Yüzündeki ifade beni korkutmayla başlıyor. İyi misin?”

Bayan Cleo sınav kâğıtlarını sıramıza bırakıp parmaklarını şaklattı. “Konuşmak yok. Sınav zamanı, Bayan Shaw ve Bayan Boyd.”

Kâğıdın üzerindeki sorular bulanıklaştı. Bunu yapamazdım... önümde lanet olası bir iblis otururken sınava giremezdim.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye fısıldadım Stacey’ye. “Görebiliyorum.”

Başka bir şey söylemeden eşyalarımı topladım. Hızla sınıfın ön tarafına doğru giderken bacaklarım titriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cep telefonum elimden kaydı kayacaktı; yanından uçarcasına geçerken Bayan Cleo başını kaldırıp bana baktı.

“Bayan Shaw, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye seslendi, ayağa kalkarak. “Sınavın ortasında sınıftan öylece çıkıp gidemezsiniz! Bayan Shaw...”

Kapı hızla kapandı ve Bayan Cleo her ne söylediyse kapının arkasında kaldı. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama Zayne’i, hatta belki Abbot’ı aramam gerektiğini biliyordum. Koridor boyu dizili gri dolaplar bulanıklaştı. Kızlar tuvaletinin kapısını açtım, içeri sinmiş dezenfektan ve sigara kokusu her yanıma sardı. Duvarlardaki grafiti tamamen anlaşılmaz görünüyordu.

Telefonun kapağını açınca aynada bir an için kendi gözlerimi gördüm. Gözlerim normalden daha büyüktü ve neredeyse tüm yüzümü kaplıyordu. Başparmaklarımla kontak lenslerimi ovuştururken midem bulandı.

Tuvaletin kapısı gıcırdayarak aralandı.

Hızla arkamı döndüm ama kimse yoktu. Kapı yavaşça, hafif bir tıkırtıyla kapandı. Tenimde bir ürperti gezindi. Zayne’in isminin üstüne bastırdığım parmağım titriyordu. O anda hâlâ uyanık ve tamamen taşla kaplanmamış olması ihtimali vardı. Küçük ve pek mümkün olmayan...

İblis oğlan aniden karşımda beliriverdi. Elini elimin üzerine koyup telefonumun kapağını kapattı. İstemedem ürkek bir çığlık attım.

Dudaklarını büzdü. “Şimdi kimi arıyorsun?”

Nabzım inanılmaz hızlı atıyordu. “Bunu... bunu nasıl yaptın?”

“Neyi nasıl yaptım? Sınıftan o kadar kolay çıkmayı mı?” Bana bir sır verecekmiş gibi eğildi. “İkna yeteneğim çok güçlüdür. Bana özgü bir lütuf.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Üst Düzey iblislerin ikna güçleri olduğunu biliyordum. Bazıları sadece bir insana iki ya da üç kelime fısıldar, o kişi de iblis ne isterse yapardı. Ama bu da kurallara aykırıydı... hani şu özgür irade konuları falan var ya.

“Sınıf olayı umurumda değil. Görünmez olmuştun yahu!”

“Biliyorum. Çok havalı, değil mi?” Telefonu ellerimden çekip aldı. Parmaklarım hamur gibi olduğundan pek çaba harcamasına gerek kalmadı. Koyu renkli kaşlarını havaya kaldırarak tuvalete bakındı. “Nice yeteneğimden sadece bir tanesi.” Omzunun üzerinden bana bakarak göz kırptı. “Daha bir sürü yeteneğim var.”

Lavabonun etrafından dolaşip kapıya doğru gittim. “O bir sürü yeteneğin umurumda değil.”

“Kıpırdama.” Gözünü benden ayırmadan siyah botunun ucuyla tuvalet bölmelerinden birinin kapısını açtı. “Baş başa konuşmamız gerekiyor. O kapı benim dışımda kimseye açılmayacak.”

“Bekle! Ne yapıyorsun? Sakın...”

Cep telefonum havada uçup tuvalete düştü. İblis bana dönüp omuz silkti. “Kusura bakma. Telefonun arkadaşlığımız için beyaz bayrak olacağını umut etmiştim ama senin o yaratıklardan birini aramana izin veremem.”

“O benim cep telefonum, seni adi...”

“Artık senin cep telefonun değil.” Muzip bir şekilde gülmüsed. “Artık kanalizasyon idaresine ait.”

Gerileyerek ondan uzaklaştım; lavabo ile gri beton duvar arasına sıkışmayı başardım. Duvarda küçük bir pencerenin altına bir kalp oyulmuştu. “Yanıma yaklaşma sakın.”

“Yoksa ne yaparsın? Dün gece Arayıcıyla dövüşün nasıldı, bir hatırla. Benimle o kadarını bile yapamazsın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ağzımı herhalde çığlık atmak için açtım ama hızla ileri atılıp dudaklarımı kapattı. İçgüdülerimle hareket ederek yumruklarımı midesine indirdim. Boştaki eliyle bileğimi yakalayıp bana doğru bastırdı, diğer kolumu da benim daha yumuşak olan karnımla onun çok ama çok daha sert karnı arasına sıkıştırdı. Eğilip bükülerek kurtulmaya çalıştıysam da yerimden kıpırdamama izin vermedi.

“Sana zarar vermeyeceğim.” Nefesi şakağımın çevresindeki saçları havalandırdı. “Sadece konuşmak istiyorum.”

Elini ısırdım.

Alçak bir tıslama sesi çıkardı ve ellerini boğazıma doladı. Parmaklarını boğazıma bastırdı, başımı geriye itti. “Isırmak çok eğlenceli olabilir ama sadece doğru zamanda. Bu hiç uygun değildi.”

Tek kolumu kurtarıp onun kolunu yakaladım. “Eğer beni bırakmazsan sana ısırmaktan beterini de yapacağım.”

İblis gözlerini kırptırdı, sonra da güldü. “Daha fazla neler yapabileceğini görmek ilgimi çekebilirdi. Zevk. Acı. Bir bakıma aynı şeyler ama şu anda bunun için vaktimiz yok.”

Hızla atan kalbimi sakinleştirme çabasıyla derin bir nefes aldım. Bakışlarım hızla kapıya yöneldi. Durumun gerçekliği kafama dank etti. Dün gece Arayıcı iblisle bu iblisten, sadece okulumun tuvaletinde ölmek için kaçmışım. Hayat acayip zalimdi.

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Yaptığım her hareket bizi birbirimize daha da yaklaştırıyordu ve zaten dibime kadar girmişti. Ağzımdan o sözcük dökülüyordu. “Lütfen...”

“Tamam. Tamam.” Şaşırtıcı şekilde sesi alçaldı ve rahatlatıcı bir sese dönüştü; beni artık o kadar sıkı da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tutmuyordu. “Seni korkuttum. Belki de ortaya çıkmanın daha iyi bir yolunu bulmalıydım ama yüzünün ifadesi paha biçilmezdi. İsmimi bilsen bu sana kendini daha iyi hissettirir mi?”

“Pek sayılmaz.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Bana Roth diyebilirsin.”

Hayır. İsmi bilmek bana kendimi daha iyi hissettirmemişti.

“Ben de sana Layla diyeceğim.” Başını hareket ettirince birkaç siyah saç tutamı öne düştü. “Neler yapabileceğini biliyorum. O yüzden şu saçmalığı keselim, Layla. Ben senin ne olduğunu biliyorum, sen de benim.”

“Yanlışı kişiye geldin.” Tırnaklarımı koluna batırdım. Canını acıtmalıydı ama kılını bile kıpırdatmadı.

Roth iç çekerek başını kaldırdı ve tavana baktı. “Yarı iblissin, Layla. Ruhları görebiliyorsun. Dün akşam bu yüzden o ara sokaktaydın.”

Ağzımı bir kez daha yalan söylemek için açtım ama ne anlamı vardı ki? Derin bir nefes alarak sesimi ifadesiz tutmaya çalıştım. “Ne istiyorsun?”

Başını yana yatırdı. “Tam şu anda mı? Muhafızların kendi türünü avlaman için beynini nasıl yıkadıklarını anlamak istiyorum. Onlar için nasıl çalıştığını.”

“Onlar beynimi yıkamadılar!” Karnını ittim. Vay canına, onun karnı da hiç sünger gibi değildi. Acayip derecede sert ve biçimliydi. Resmen onu ellemekte olduğumun farkına varınca ellerimi hızla geri çektim. “Senin gibi değilim. Muhafızım ben...”

“Sen yarı Muhafız, yarı iblissin. Yaptığın... yaptığın şey saygısızlık,” dedi yüzünde bir tiksinti ifadesiyle.

Dudak büktüm. “Bunu bir iblis mi söylüyor? Çok komik.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Peki. sence sen nesin? İblis kanını görmezden gelmeyi seçmen. o kanın varlığını değiştirmez.” Eğilip bana o kadar yaklaştı ki burnu, burnuma sürtündü. Çenemi ellerinin arasına alıp gözlerine bakmaya zorladı. “Muhafızların seni neden öldürmediklerini hiç merak ediyor musun? Yarı iblissin. O zaman neden seni yanlarında tutuyorlar? Bunun nedeni, ruhları görmenin onlar için değerli olması olabilir mi? Yoksa başka bir nedeni daha mı var?”

Öfke korkunun yerini alırken gözlerimi kıstım. “Beni kullanmıyorlar. Onlar benim ailem.”

“Ailen mi?” Dudak bükme sırası ondaydı. “Şekil değiştiremediğin ortada, yoksa dün akşam çoktan değiştirdin.”

Yüzüme ateş bastı. Vay canına, bir iblis bile benim kusurlu olduğumu biliyordu.

“Sahip olduğun Muhafız kanı, iblis yanın kadar güçlü değil. Senin ailen, senin türün *biziz*.”

Bunu duymak o hep korktuğum şeyleri dile getirmiş oldu. Eline vurup uzaklaştırdım. “Hayır.”

“Gerçekten mi? Bence yalan söylüyorsun. Ruhları görmek yapabildiğin tek şey değil, öyle değil mi? Bunu yapan son kişi var ya?” diye fısıldadı, çenemi narin parmaklarıyla tekrar yakalayarak. “Daha fazlasını yapabiliyordu. Çok özel bir açlık çekiyordu diyelim.”

Titremeye başladım. “Kimden bahsediyorsun?”

Roth, bir oda dolusu kanaryayı yemiş de papağanlara geçmiş bir kedi gibi gülümsedi. “O ara sokağa girmeden önce ne istediğini biliyorum.”

Yer ayağımın altından kaydı sanki. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Seni takip ediyordum.”

“Ya, hem iblis hem de takipçisin yani?” Güçlkle yut-

kundum. “Çünkü bu hiç sapıkça falan değil.”

“O zaman galiba tekrar ısırmayı denemem gerekecek.”

Altın rengi gözlerinde bir şey alevlenip gözlerini aydınlattı. “Denemek ister misin?” Tekrar eğildi, dudakları yanağıma sürtündü. “Daha uygun yerler önerebilirim. Piercing’im var da...”

“Dur!” Başımı hızla yana çektim. “Artık *takipçi* ve *iblise*, *sapığı* da ekleyebilirim.”

“Bunlardan hiçbirine itirazım yok.” Biraz geri çekilirken ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “O adamın ruhunu istedin, hani şu sokakta gördüğün adam, değil mi? Cehennemde koca bir çember uğruna iddiaya girerim ki bazen istediğin, hatta düşünebildiğin tek şey bu.”

Bunu istiyordum. Bazen bir ruhun boğazımdan aşağıya kaymasının nasıl bir şey olduğunu düşününce bile titriyordum ve bunun hakkında konuşmak durumu kötüleştiriyordu. Şimdi, yakınımda hiç ruh yokken bile çekimi, bu dürtüye teslim olma isteğini hissedebiliyordum. Tıpkı bir doz uyuşturucu almış bir keş gibi. Kaslarım beni uyarmak için kasıldı. Göğsünü ittim. “Hayır. Bunu istemiyorum.”

“Senden önceki ne olduğunu asla inkâr etmemişti.” Sonra sesi tekrar o yumuşak, baştan çıkarıcı hale büründü. “O kadın hakkında, kökenin hakkında bir şey biliyor musun, Layla?” dedi, sonra da kolunu belime dolayıp vücudumu kendininkine yasladı. “Ne olduğun hakkında bir şey biliyor musun?”

“Özel alan hakkında bir şey biliyor musun?” diye çıkıştım.

“Hayır.” Pişmiş kelle gibi sırttı, sonra da gözleri parladı. “Ama benim özel alanına girmeme bir itirazın olmadığınızı biliyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kendini buna inandırmaya çalışmaya devam et sen.” Kesik bir nefes alıp kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorladım. “Sana bu kadar yakın olmak, tenimin katmanlarını soyup çıkarma isteği uyandırıyor.”

Roth hafifçe güldü. Başını eğdi ve aniden dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Bir ruhu olsaydı tehlikeli bölgeye giriyor olurdu. “İkna etmeye gerek yok. Ben bir iblisim.”

“Hadi ya?” diye mırıldandım, bakışlarım şimdi dudaklarına dikilmişti.

“O halde iblislerin insan duygularının kokusunu alabildiklerini biliyorsun.”

Öyleydi. Ama ben bu yetenekten mahrumdum. Bir kilometre öteden yanmış yemeğin kokusunu alabilirdim, bu yeteneğin bana tek faydası buydu.

Dudaklarının köşeleri daha yukarıya kıvrıldı. “Korkunun keskin ve acı bir kokusu vardır. Sende bunun kokusunu alabiliyorum. Öfke acı biber gibidir; acıdır ve yakar. Bunun da kokusunu alabiliyorum.” Roth durakladı ve her nasılsa çok daha *yakınımdaydı*. O kadar yakındı ki sonraki sözcüklerini söylerken dudakları benimkilerin köşesine değdi. “Ah, evet... bir de çekim var. Tatlı, keskin ve ağır; içlerinde en sevdiğimdir. Tahmin et bakalım?”

Duvara doğru geri çekildim. “Bende onun kokusunu *almıyorsun*, ahbap.”

Azıcık bir çabayla açtığım mesafeyi kapattı. “İnkâr etmenin komik yanı bu işte. Hiç iyi bir silah değil. İstedığın kadar neden etkilenmediğini söyleyebilirsiniz; belki daha kendin de bunu bilmiyorsun ama ben işin gerçeğini biliyorum.”

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. “Şu iblis burnuna baktırırsan iyi olur çünkü ciddi biçimde kırılmış.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Roth geri çekilip burnumun ucuna uzun parmağıyla hafifçe vurdu. “Burnum daha önce bana hiç yalan söylemedi.” Dudakları bunun için yaratılmış gibi yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme kalsa da sözlerinden ciddiyet akıyordu. “İşaretlemeyi bırakmalısın.”

Nefes alacak alanım olduğu için minnettar bir şekilde nefesimi bıraktım ve lavabonun kenarlarını tuttum. Şimdi bu Üst Düzey iblisin bana ilgi göstermesinin nedeni anlaşılıyordu. “Ne? Çok fazla arkadaşını mı işaretledim yoksa?”

Koyu renkli kaşlarından tekini kaldırdı. “Kaç iblisi işaretlediğin ya da Muhafızların onlardan kaçını geri cehenneme gönderdiği cidden umurumda değil. Görebildiğin gibi, karanlıkta parlayan dokunuşun bende işe yaramıyor.”

Onu süzerken kaşlarımı çattım. Kahretsin. Haklıydı ve ben bunu şu ana kadar fark etmemiştim. Ne hoş.

“Hiçbir Üst Düzey ibliste işe yaramaz. Bunun için fazla harikayız biz.” Roth kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama şu işaretleme işine geri dönelim. Durman gerek.”

Kısa bir kahkaha attım. “Evet, peki ne diye böyle bir şey yapacaktım?”

Etkileyici hatlarında sıkılmış bir ifade belirdi. “Sana iyi bir neden verebilirim. Dün akşamki Arayıcı seni arıyordu.”

Ağzımı açtım çünkü bir tane daha hadi oradan kahkahası için hazırlanıyordum ama sesim boğazımda takıldı. Korku geri dönmüştü ve hakkı da vardı. İblisi doğru mu duymuştum acaba?

Gözlerinden keskin bir ışık yansıdı. “Cehennem seni arıyor Layla ve seni buldu da. Sakın işaretlemeye çıkma.”

Ona hayretler içinde bakarken kalbim küt küt atıyordu. “Yalan söylüyorsun.” Sessizce güldü. “Sana bir soru soracağım. Doğum günün oldu mu? Yakınlarda on yedi yaşına bastın mı? Mesela, geçtiğimiz birkaç gün içinde?”

Ona öylece bakakaldım. Doğum günüm daha üç gün önce, cumartesi günüydü. Stacey ve Sam’le akşam yemeği yemiştik. Hatta Zayne de bize katılmıştı. Tatlı faslında Stacey, Zayne’i diliyle kiraz sapı bağlaması için ikna etmeye çalışmıştı.

Tekrar ağzı kulaklarındaydı. “Dün de o zamandan beri ilk kez işaretlediğin gündü, değil mi? Hımm... ve bir Arayıcı seni buldu. İlginç.”

“Bir bağlantı görmüyorum,” dedim güçlkle. “Hem zaten muhtemelen yalan söylüyorsun. Sen bir iblissin! Söylediğin her şeye inanmamı mı bekliyorsun?”

“Sen de bir iblissin. Hayır, inkârlarınla sözümü kesme. Sen bir iblissin, Layla.”

“Yarı,” diye mırıldandım.

Gözlerini kıstı. “Sana gerçeği söylemediğimi düşünmen için hiçbir sebep yok. Benim de sana yalan söylemek için bin tane nedenim var ama işaretleme konusunda şaka yapmıyorum. Güvenli değil.”

Zil çalınca ürktüm. Ona bakıp cehennemin açılmasını ve kollarını açıp onu tekrar bağrına basmasını diledim.

Roth kaşlarını çatarak kapıya göz attı. Tekrar bana döndü ve dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ciddiyim. Okuldan sonra kimseyi işaretleme.” Topuklarının üzerinde döndü. Kapıda durup omzunun üzerinden baktı. Gözlerini gözlerime dikti. “Aklıma gelmişken yerinde ol-sam *ailene* benden söz etmezdim. Maalesef sana ne kadar değer verdiklerini öğrenmen gerekebilir.”

* * *

Beynim Roth'un aniden ortaya çıkışını kavramakta zorlanıyordu. Bana onu çekici bulduğumu mu söylemişti? Bir de işaretlemeyi durdurma mı emretmişti? Kim olduğunu sanıyordu ki? Her şeyden önce o bir iblisti, *seksi bir iblisti* ama ıyy. Söylediği şeylerin hiçbirisine inanmak için nedelim yoktu. İkincisi, o sıradan değil, Üst Düzey bir iblisti. Bu da ona karşı güvensizliğimi iki kat artırıyordu.

Soyum hakkında çok fazla şey bilmediğimi söylerken haklı olabilirdi ama iblisleri tanıyordum. Yüzlerce yıl önce, sadece bir insana dokunarak ruhunu kökünden sökebilen bir türleri vardı. Onlara Lilin denirdi ve Muhafızlar tarafından kökleri kazınmıştı. Tamam, hâlâ insanların enerjisiyle beslenen succubus ve incubuslar vardı fakat günümüzde bir ruhu tamamen alma yeteneği nadirdi. Yetenekler ve özellikler, tıpkı insan dünyasında olduğu gibi iblis dünyasında da kalıtımsaldı.

Roth'un söylediklerini duyduğumda hissettiğim o ilk huzursuzluk üç misli artmıştı.

Bahsettiği diğer iblis, hani şu "benden önceki," anemse ve hâlâ hayattaysa... Göğsüm sıkışmadan bu düşüncemi tamamlayamıyordum bile. Çünkü sevgili annem bir iblis de olsa, beni reddetmesi hâlâ canımı acıtıyordu. Annemin kim olduğunu keşfetmemin tek iyi yanı, onun iblislerin hangi türüne ait olduğunu öğrenmek olurdu ve bunun gerçekten iyi bir şey olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

Öğle yemeğinde Stacey'yi, biyoloji sınavından çıkabilmek için hasta numarası yapmanın son dakika çözümüm olduğuna ikna etmeyi başardım. Roth'la nasıl tanıştığımı öğrenme isteğiyle beni soru yağmuruna tuttu.

“Kiminle tanıştın?” diye sordu Sam, sırt çantasını silkinip omzundan aşağı attı ve yanımıza oturdu.

“Kimseyle,” diye mırıldandım.

“Her neyse. Dün gece Layla bizi, şu süper seksi herifle aşk meşk yapmak için ekmiş.” Stacey elindeki dörtgen pizza dilimiyle beni işaret etti. “Seni fattan seni. Acayip kıskandım bak.”

“Layla biriyle mi takılmış?” Sam sodasını açarken güldü. “Muhafız mıymış? İşe bak.”

Şu ana geri dönerek kaşlarımı çattım. “Hayır. Muhafız değildi. Hem ne demek istiyorsun sen?”

Sam omuz silkti. “Bilmem. Sadece seni biriyle takılırken hayal edemiyorum.” Gözlüğünü çıkardı, temizlemek için tişörtünü kullandı. “Takıldığın kişinin Muhafız falan olduğunu tahmin ettim. Başka kim Stacey’yi deliye çevirebilir?”

Stacey pizzasından bir ısırık aldı. “Oğlan var ya... öyle böyle değil.”

“Dur bir dakika. Neden beni birisiyle takılırken hayal edemiyormuşsun?” Arkama yaslandım. Birileriyle takılabilecek yetenekte olduğumu kanıtlamak için gülünç bir istek duyuyordum.

Sam yerinde huzursuzca kıpırdandı. “İnsanların seninle takılmak istemeyeceklerinden değil de... Şeyden, bilirsin...”

“Hayır. Bilmiyorum. Lütfen açıkla, Samuel.”

Stacey, Sam’e acıyarak iç çekti. “Sam’in söylemeye çalıştığı şey, senin birileriyle takıldığını hayal edemiyoruz çünkü erkeklere hiç o şekilde ilgi duymuyorsun.”

İtiraz etmeye davrandım çünkü erkeklere kesinlikle ilgi duyuyordum. Ama her zaman bir kenarda duruyor-

dum ve bu da beni muhtemelen ilgisiz gösteriyordu. Gerçekteyse erkekler ilgimi çok çekiyordu. Ama ruhu olan biriyle bir ilişki yaşayamazdım ve bu da ilişki havuzunu epey daraltıyordu.

“İkinizden de nefret ediyorum,” diye homurdanıp hınçla pizzama saldırdım.

“Pekâlâ, her ne kadar seksi erkeklerden konuşmayı sevsem de konuyu değiştirebilir miyiz?” Sam tabağındaki pizzayla oynuyor, kirpiklerinin altından Stacey’yi izliyordu. “Bilin bakalım, dün gece ne öğrendim.”

“Günde kaç saat bilgisayar oyunu oynuyorsan o kadar yıl bakir kalacağını mı?” diye sordu Stacey.

“Çok komik. Hayır. Mel Blanc’in, hani şu Bugs Bunny’yi seslendiren adamın havuca alerjisi olduğunu biliyor muydunuz?”

İkimiz de ona baktık.

Yanakları al al oldu. “Ne? Bu doğru, hem de ironik. Yani, Bugs Bunny etrafta her daim elinde havuçla koşturdu.”

“Tam bir gereksiz bilgi deposusun,” diye mırıldandı Stacey, biraz afallamış bir halde. “Bütün bunları nerede tutuyorsun?”

Sam elini saçında gezdirdi. “Beynimde. Galiba sende de bir tane var.”

İkisi didişmeye devam etti ve öğle yemeğinden sonra günün geri kalanını Roth’un birden ortaya çıkıp boynumu kırmasını bekleyerek geçirdim ama görünmedi. Bir arabanın altında falan ezilmesini umut ettim.

Günün son dersinden sonra kitaplarımı dolabuma tıktığım gibi alelacele dışarı çıktım. İşaretlemeyecektim öyle mi? Çok komik. İşaretlemenin dibine vuracaktım.

Sadece, biraz daha dikkatli davranacaktım.

Başkent sokaklarında dolaşırken gördüğüm iblislerden gözümü ayırmıyor, bir anda arkalarını dönüp mum ciltli, ruhsuz Arayıcılara dönüşmeyeceklerinden tamamen emin olana kadar bekliyordum. Diğer bir deyişle, tam bir takipçi sapık gibi davranıyordum. Bir saat içinde bir Taklitçi'yle üç Zebani yakalamıştım bile.

Zebaniler yerüstündeki en yaygın iblislerdi ve daima genç görünürlerdi. Taklitçilerden ya da Arayıcılardan daha tehlikesiz değillerdi ama dövüşmektense gittikleri yerde kargaşa çıkarmaya daha meyilliydiler. Becerileri büyük farklılık gösteriyordu. Bazıları tam kundakçıydı, parmaklarını şaklatarak yangın çıkarabilirdi. Diğerleri mekanik şeylere meyilliydiler. Daha doğrusu, mekanik şeyleri bozmaya meyillilerdi ve bunu tek bir dokunuşla yapabiliyorlardı. Onları genellikle inşaat sahalarında ya da elektrik şebekelerinin yanında aylak aylak dolaşırken bulabiliyordum.

Muhafızların o gece daha sonra onları bulacağını gayet iyi bilerek, karşıma çıkan her bir iblisi işaretliyordum. Sık olmasa da bazen onlara "kazara" çarptıktan sonra üstlerinde bir hedef tahtasıyla dolaştıklarından bihaber olmalarının adil olup olmadığını düşünürdüm. Ama bu beni durdurmuyordu.

İblisler ne kadar masum görünürlerse görünsünler kötüydüler.

Ben sadece hangi kategoriye ait olduğumu bilmiyordum.

Saat beşe kadar üç Zebani'yi daha işaretledikten sonra paydos vaktinin geldiğine karar verdim ve bir ankesörlü telefon buldum. Morris her zamanki sessizliğiyle cevap

verdi ve ondan beni almasını istedim. Tuş takımına iki kez vurarak evet işareti verdi. Akşam skorum çok yüksek değildi ama memnundum ve her zamanki bankımda beklerken boynumdaki kaslar hissettiğim rahatlıkla gevşedi. Sıra dışı hiçbir şey olmamıştı. İşaretleme işi her zamanki gibi gitmişti.

Kimse kafamı koparmaya çalışmadığına göre, demek ki Roth palavracının tekiydi. Şimdi sadece bu serseri iblisle ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. İlk kez işaretlemeye başladığımdan beri Üst Düzey iblislerle asla iletişimde bulunmamam emredilmiş, herhangi bir karşılaşma anında rapor vermem söylenmişti. Roth gördüğüm ilk Üst Düzey iblisti.

Ama Abbot'a Roth'tan söz etsem beni okuldan alırdı.

Buna izin veremezdim. Okul benim normallikle tek gerçek bağlantımdı. Lise, çoğu insan için cehennemden farksızdı ama ben seviyordum. Orada normal biri gibi davranabiliyordum ve bir iblisin, hatta Abbot'ın bile bunu elimden almasına izin vermeyecektim.

Moris'i beklerken keşke cep telefonum kanalizasyonda bir yerlerde yüzüyor olmasaydı diye hayıflandım. Roth'un canı cehenneme. Cep telefonum olmadan *Solitaire* bile oynayamıyordum. Onun yerine tek yapabildiğim insanları seyretmekti ve okuldan çıktığımdan beri bunu yapıyordum.

İç çekerek bankıma oturdum ve bacaklarımı uzattım. Diğer uçta oturan yaşlı hanımın bana bakışını görmezden geldim.

Ensemde dolaşan ilk ürperti bende hiç şüphe uyandırmadı ama bu hisle birlikte huzursuzluk hissi de arttı. Arkamı dönüp kaldırımda aceleyle yürüyen insanlara hızla göz attım. Kaldırımdan hoş bir ruhlar geçidinin uğultusu

geliyordu ama bunların arasında, ucuzcu bir dükkânın girişinde, hiçbir rengin olmadığı bir boşluk vardı.

Doğrudum ve arkamı o kadar çabuk döndüm ki yaşlı kadın küçük bir çığlık attı. Koyu renkli bir takım elbise, soluk bir ten ve çivi gibi dik duran saçlar gözüme çarptı. Bu kesinlikle bir iblisti ama Roth değildi. Adam ondan daha uzun boylu ve daha iriydi ama onun da gözleri parlak ve altın renkliydi.

Üst Düzey bir iblisti bu.

Kalp atışım üç katına çıkmıştı ki bir korna sesi duyup yerimden fırladım. Bir saniye için başımı çevirdim ve Morris'in geldiğini gördüm. Tekrar iblisin durduğu yere baktım ama gitmişti.

Bu kez arabadan dışarı fırlamak için Morris'in arabayı park etmesini bekledim. Garajdan mutfağa girerken çocuksu kıkırdamalar ve çığlıklar duydum.

Merakla Morris'e döndüm. "Bu sabahtan itibaren kreş olarak mı çalışmaya başladık yoksa?"

Morris gülümseyerek yanımdan geçti.

"Bekle. İkizlerle Jasmine mi geldi yoksa?"

Başını aşağı yukarı salladı, ondan alabileceğim en iyi cevap da buydu.

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Bugünkü saçmalıkları unuttuymdım. Jasmine, eşiyile New York'ta yaşıyordu ve ikizleri olduğu için nadiren seyahat ediyorlardı. Dişi gargoyle'lara çok az rastlanırdı. Çoğu, Zayne'nin annesi gibi doğum sırasında ölürdü. Bir de iblisler onları avlamaya bayılırdı. Bu yüzden dişiler çok iyi korunur ve onlara iyi bakılırdı.

Onlar bu şekilde görmeseler de altından kafeste yaşamak gibi bir şeydi bu.

Öte yandan, erkeklerin bakış açısını anlamıyordum. Dişiler olmadan ırkımız varlığını sürdüremezdi. Muhafız görevi yapan ve iblisleri kontrol altında tutan gargoyler olmadan ne olacaktı? İblisler kontrolü ele geçirecekti, bu gün gibi ortadaydı. Ya da Alfalar her şeyi yok edecekti. Saadet dolu zamanlar...

Neyse ki ben hiçbir koruma altında değildim. Bu yüzden başka hiçbir gargoyle devlet okuluna gidemezken ben gidebiliyordum. Yarı Muhafız olmam, çiftleşmek için uygun olmadığım anlamına geliyordu. Benim hayattaki amacım ırkı devam ettirmek değildi. Ayrıca, yanlışlıkla ruhunu almadan bir Muhafız'la çiftleşsem bile, taşıdığım iblis kanı tıpkı Muhafız DNA'sı gibi bebeğe geçerdi.

Hiç kimse de soyunda böyle bir tehlike istemezdi.

İstedğim gibi gidip gelmekten ve amacımıza bir şekilde hizmet etmekten çok mutluydum ama bu... şey, bu zordu. Asla Muhafızların gerçek anlamda bir parçası olmayacaktım. Ayrıca, ne kadar istersem isteyeyim, asla ailelerine dahil olamayacaktım.

Bu, Roth'un ışık tuttuğu başka bir konuydu.

Göğsüm sıkıştı; çantamı mutfak masasına koyup kahkahaları takip ederek salona gittim. Tam odaya adımımı atmıştım ki yüzümün önünden ufak tefek, beyaz ve gri karışımı bir bulanıklık vınlayarak geçti. Geriye sıçradım; siyah saçlı, genç bir kadın parlak ruhu arkasından süzülerek önümden hızla geçerken ağzım bir karışık kaldı.

"Isabelle!" diye bağırdı Jasmine. "Hemen in oradan aşağıya!"

Küçük şeyin ruhu, onun gerçek vücudunu görebilme yetecek kadar soldu. Isabelle tavandaki vantilatöre tutunmuştu. Vantilatör onu fırıldak gibi çevirdikçe, çocuk

bir yandan tek kanadını çırpıyordu. Diğer kanadı ise bir yana inmişti. Kıvrıkcık, kızıl saçları tombul, gri suratına ait değilmiş gibi görünüyordu. Sivri dişleriyle boynuzları da öyle.

“Aman...”

Jasmine durdu ve nefes nefese bana döndü. “Aa, Layla. Nasılsın?”

Tavan pervanesinin düğmesini kapattım. “İyi. Sen?”

Isabelle kıkırdadı; pervane yavaşlamıştı ama hâlâ o tek kanadını çırpıyordu. Jasmine onun altında durdu. “Bildğin gibi. İkizler şekil değiştirmeyi daha yeni öğreniyor. Çok eğlenceli oluyor.” Jasmine, Isabelle’in tıknaz bacaklarından birini yakaladı. “Bırak onu, Izzy, hemen bırak!”

Evet, iki yaşındakiler benim aksime şekil değiştirebiliyordu. Utanç vericiydi bu. “Dün mü geldiniz?” diye sordum, çatıdaki gargoye’ları düşünerek.

Jasmine, Isabelle’i çekeştirip yere oturttu. “Hayır. Daha yeni geldik. Dez’in şehir dışına çıkması gerekiyordu, o yüzden Dez Abbot’a, klan New York’a dönene kadar burada kalabilir miyiz diye sordu.”

“Ya.” Kanepenin arkasına bakıp diğer ikizi de gördüm. İlk başta, küçük bir leke halinde, inci renkli bir güzellikti. Sonra ruhunu gördüm. İnsan formunda, kalın bir battaniyenin üzerine kıvrılıp uyumuştı. Başparmağı ağzındaydı. “En azından bir tanesi uyuyor.”

Jasmine hafifçe güldü. “Drake her ortamda uyur. Diğeriyse...” Isabelle’i aldı ve kanepeye oturttu “...uyumayı hiç sevmiyor. Değil mi, Izzy?”

Isabelle biraz havaya sıçradı, biraz kanepeden düştü ve hızla bana doğru koştu. Ben hareket edemeden ellerinin

ve dizlerinin üzerinde ilerledi, o küçük, sivri dişlerini düz ayakkabılarıma geçirdi ve ayağımın ucunu ısırdı.

Küçük ucubeyi odanın karşısına fırlatmamak için kendimi zor tutarak çılgılığı bastım.

“Izzy!” diye bağırdı Jasmine, hızla bize doğru gelerek. Kızı tuttu ama lanet şey ayağımı bırakmak bilmiyordu. “Izzy! Isırmak yok! Ne demiştim ben sana?”

Jasmine elleriyle kızının sivri dişlerini ayağımdan çözerken yüzümü buruşturdum. Jasmine kıkırdayan çocuğu yere koyar koymaz Isabelle havaya fırlayıp dosdoğru üstüme geldi.

“Izzy! Yapma!” diye bağırdı annesi.

Onu yakaladım, yakalarken suratıma bir-iki kanat darbesi aldım. Kız, iki yaşındaki bir çocuğa göre şaşırtıcı şekilde ağırdı. Onu kol mesafesinde tuttum. “Sorun değil. Beni rahatsız etmiyor.” Şimdilik.

“Biliyorum.” Jasmine yan tarafıma geçip narin ellerini ovuşturdu. “Sadece...”

Jetonum düşünce bir deliğe saklanmak istedim. Jasmine, bebeğinin ruhunu emeceğimden endişe ediyordu. İlk karşılaşmamızdan sonra Jasmine’nin bana güvenmeyi öğrendiğini sanıyordum ama konu bebekleri olunca o güven ortalıkta yoktu. Bir yanım onu suçlayamıyordu, yine de...

İç çekerek Isabelle’i Jasmine’e verdim ve bir adım geri çekildim. Kendimi her bakımdan berbat hissediyordum ama zoraki gülümsedim. “Burada ne kadar kalacaksınız?”

Jasmine eğilip bükülen çocuğu göğsüne bastırdı. Isabelle bana doğru uzanmaya devam ediyordu. “Birkaç hafta, en fazla bir ay, sonra eve döneceğiz.”

Derken kafama dank etti. Jasmine buradaysa, o zaman onun küçük ve tamamen boştaki kız kardeşi de burada

olacaktı. Hem, burada *haftalarca* kalacaktı. Yüreğim ağzıma geldi.

Başka bir söz etmeden insan avına ya da dişi gargoy-le avına çıkmak için dönüp odadan ayrıldım. Her neyse. Danika, Zayne'nin ara sıra "çıkabileceği" insan kızlardan farklıydı. Epey farklı.

Genellikle bol olan boş zamanlarımı geçirdiğim kütüphaneden hafif, boğuk bir kahkaha sesi geldi. Mantık dışı bir bölge koruma içgüdüsü tetiklendi içimde. Az eşyayla döşenmiş, hiç kimsenin kullanmadığı oturma odasından geçerken ellerimi yumruk yaptım. Kapalı kapıların önünde dururken yakıcı bir asit olan kıskançlık damarlarımda geziyordu. Paldır küldür içeriye dalmaya hiç hakkım yoktu ama kontrolümü kaybetmiştim bir defa.

Danika'nın gırtlaktan çıkan kahkahası bir kez daha duyulduktan sonra peşinden daha boğuk bir kıkırdama geldi. Onu uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden atarken ve bütün kızların yaptığı gibi Zayne'e gülümserken hayal edebiliyordum ve kapıyı iterek açtım.

O kadar yakın duruyorlardı ki ruhları birbirine değiyordu.

4. Bölüm

Zayne kullanılmamaktan tozlanmış masaya yaslanmış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde hafif, sevgi dolu bir gülümseme vardı. Danika ise bir elini Zayne'in omzuna atmıştı, yüzü o kadar aydınlık ve mutluydu ki ikisinin birden üstüne kusmak istiyordum. Aynı boyda, yaklaşık aynı yaşıydılar. İtiraf etmek gerekirse, güzel bir çift olur, şekil değiştiren ve kanlarında kusur bulunmayan tonlarca bebek yaparlardı.

Danika'dan nefret ediyordum.

Zayne başını kaldırıp baktı ve göz göze geldiğimizde kaskatı kesildi.

"Layla? Bu sen misin?" Danika, Zayne'den uzaklaştı, elini Zayne'in göğsünden aşağıya kaydırırken gülümsemedi. Çıkkık elmacıkkemikleri hafifçe kızarıp gül rengi oldu. "Saçın amma uzamış."

Saçım üç ay önceki en son görüşmemizden beri o kadar da çok uzamamıştı. "Selam." Sesim, çivili yatak yutmuşum gibi çıkıyordu.

Kütüphanenin yanından geçti ve beni kucaklamayı kısa kesti çünkü muhabbetimiz kucaklaşacak kadar sıkı değildi. "Nasılsın? Okul nasıl?"

Danika'nın beni cidden sevmesi bu durumu daha da çekilmez kılıyordu. "Harika."

Zayne masadan ayrıldı. "Bir şey mi istemiştin, Layla böceği?"

Kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum. "Ben... sadece merhaba demek istemiştım." Yüzüm yanarak Danika'ya döndüm. "Merhaba."

Danika, Zayne'e göz atarken gülüşü biraz hafifledi. "Aslında biz de senden bahsediyorduk. Zayne senin Columbia'ya başvurmayı düşündüğünü söylüyordu?"

Yarısını tamamladığım üniversite başvurusunu düşündüm. "Aptalca bir fikirdi."

Zayne kaşlarını çattı. "Başvuracağını söylememiş miydin?"

Omuz silktim. "Ne gereği var ki? Zaten bir işim var."

"Layla, yine de gerekli. Senin..."

"Konuşmamıza değecek bir şey değil bu. Böldüğüm için kusura bakmayın," diye Zayne'in sözünü yarıda kestım. "Sonra görüşürüz."

Kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden hızla odadan çıktım. Bir yandan da gözlerimi kırptıştırarak o sıcak ve utanç verici yaşlara engel olmaya çalışıyordum. Buzdolabına vardığımda tüylerim diken diken olmaya başlamıştı. Onları arayıp yanlarına gitmemeliydim çünkü neyle karşılaşacağımı biliyordum. Ama kendime işkence etmek hoşuma gidiyordu anlaşılan.

Portakal suyu kutusunu çıkardım, şekerli kurabiye hamuru rulosunu aldım. Meyve suyunun ilk yudumu en iyiydi. Asidin yakma hissini seviyordum. Şeker de ruh emme arzusu şiddetlendiğinde faydalı oluyordu. Bana uyuşturucu bağımlılarını hatırlatan, küçük düşürücü bir ihtiyaçtı.

“Layla.”

Gözlerimi kapattım, kutuyu tezgâha koydum. “Zayne?”

“Burada sadece birkaç hafta kalacak. Hiç değilse ona kibar davranmaya çalışabilirdin.”

Arkamı dönüp omzuna odaklandım. “Ona kibar *davranıyordum*.”

Zayne güldü. “Kafasını ısırp koparmak istiyormuşsun gibi çıkıyordu sesin.”

Ya da ruhunu emmek. “Aman, neyse.” Bir parça hamur alıp ağzıma attım. “Sen onu bekletme.”

Zayne uzanıp hamuru ellerimden aldı. “Jasmine’e ikizler için yardıma gitti.”

“Ya.” Arkamı döndüm, raftan bir bardak alıp ağzına kadar doldurdum.

“Layla böceği.” Nefesi saçlarımı havalandırdı. “Lütfen böyle davranma.”

Derin bir nefes aldım. Ona yaslanmak istiyor ama asla yaslanamayacağımı biliyordum. “Ben bir şey yapmıyorum. Sen gidip Danika’yla takılsana.”

İç çekip elini omzuma koydu, beni kendine çevirdi. Elimdeki bardağa baktı. “Okulda kötü bir gün mü geçirdin?”

Gerileyip tezgâha çarptım. Roth’un beni tuvalette köşeye sıkıştırması aklıma geldi hemen. “Di... diğerlerinden bir farkı yoktu.”

Zayne öne adım attı, hamur rulosunu tezgâha bıraktı. “Farklı bir şey oldu mu?”

Biliyor muydu yoksa? Hayır, bunun imkânı yoktu. O her zaman okulu sorardı. “Şey... bazı kızlar bana gargöyle fahişesi dedi.”

“Ne?”

Omuz silktim. “Olur öyle. Önemli değil.”

Bakışları keskinleşti. “Kim dedi bunu sana?”

“Önemi yok...” Bardağımı aldığımda durdum, yutkunuşunu izledim. Suyun yarısını içip bardağı bana geri verdi. “Aptalca bir laf işte.”

“Haklısın. Canını sıkmasına izin vermediğin sürece önemi yok.”

Soluk renkli gözlerinin içine umutsuzca çekilerek titredim. “Biliyorum.”

“Üşüyor musun?” diye mırıldandı. “Birisi biz uyurken klimayı açmış.”

“Eylül ayındayız. Hava, klimayı açacak kadar sıcak değil.”

Zayne, saçlarımı omuzlarımın gerisine atarak kıkırdadı. “Layla, bizim vücut ısımız sizinkinden daha farklı. 21 derece bizim için sauna gibi.”

“Mmm. Seni bu yüzden seviyorum işte. Sıcaksın.”

Bardağımı tekrar aldı ama bu kez tezgâha koydu. Sonra elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. “Beni bu yüzden mi seviyorsun? Sıcağım diye mi?”

“Galiba.”

“Başka nedenler de olduğundan emindim ben,” diye takıldı.

Biraz önceki sinirim geçmişti. Kendimi ona gülümserken buldum. Zayne’in üzerimde hep böyle bir etkisi vardı. “Şey, ödevlerime yardım ediyorsun.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Hepsi bu mu?”

“Hımm.” Düşünüyormuş gibi yaptım. “Göz okşuyorsun. Bu sana kendini daha iyi hissettiriyor mu?”

Zayne hayretle baktı. “Göz mü okşıyorum?”

Kıkırdadım. “Evet. Stacey senin için fevkaladenin de fevkinde dedi.”

“Gerçekten mi?” Beni yanına çekti ve kolunu omzuma attı. Boyunduruğa alınmak gibiydi, tek farkı tüm vücudunun ürpermesiydi. “*Sence de fevkalade miyim?*”

“Kesinlikle,” dedim güçlkle nefes alarak.

“Hem de fevkinde.”

Yanaklarım al al oldu. Vücudumun diğer kısımları da. “Ga... galiba.”

“Galiba mı?” Geriye yaslanıp aramıza belki birkaç santim mesafe koydu. “Bence öyle düşünüyorsun.”

Yüzümün alev alev yanmadığını hissedince rahatladım.

Hafifçe güldü, elimi yüzümden çekti. “İşaretlemeyi bıraktın mı?”

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım. Neden bahsediyordu?

Arkamızdaki mutfak kapısı açıldı. Zayne elimi bırakıp omzunun üzerinden baktı ama kolunu çekmedi. Ağzı kulaklarına vardı. “Selam ihtiyar.”

Arkamı döndüm. Abbot kapıda durmuş, oğluna ters ters bakıyordu. Abbot bana hep aslanları hatırlatırdı. Saçları, Zayne’inkilerden daha açık renkti ama tam aynı uzunluktaydı. Oğluyla birçok aynı özelliği paylaştığını düşünürdüm ama yüzünün yarısı hep gür bir sakalla örtülüydü.

Göz korkutucu sözcüğünün sözlük anlamına bakacak olsam altında Abbot’ın resmini görürdüm. Klan lideri olarak sert, ciddi, bazen de ölümcül olmak zorundaydı. Klanı o temsil ediyordu, insan yetkililerle görüşen kişiydi ve Muhafızlardan biri işi batırırsa hesabı veren de Abbot’tı. Omuzlarındaki yük çok ağırdı ama belki bu ağırlığın altında asla bükülmezdi.

Abbot bakışlarını bana kaydırdı. Normalde sıcak olan gözleri soluk açık mavi buz parçacıkları gibiydi. “Layla, bu öğleden sonra okuldan aradılar.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ya...”

“Bayan Cleo diye biriyle akam okuldan ayrılmadan önce konuşmayı baardım.” Kalın kollarını ggsnde kavuturdu. “Kadın, sınav sırasında sınıftan kaçtığını iddia etti. Nedenini açıklama zahmetinde bulunur musun?”

Beynim boalmıtı.

Zayne baını hızla yukarı kaldırdı ve bakmadan kaşlarını çattığını biliyordum. “Sınıftan neden kaçtın?” diye sordu.

“Ben... kendimi iyi hissetmiyordum.” Mutfak masasının kenarını tuttum. “Bu sabah bir Ŗey yememitim, midem bulandı.”

“Ŗimdi kendini iyi hissediyor musun?” diye üsteledi Zayne.

Ona baktım. Yüz ifadesinde endişe vardı. “Evet, çok daha iyiyim.”

Unutulmu portakal suyu bardağıma baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Tek kelime etmeden kolunu indirdi ve mutfak masasının etrafından dolatı.

“Bayan Cleo’ya, sınıftan çıkmanın iyi bir nedeni olduğundan emin olduğumu söyledim,” diye devam etti Abbot. “O da bunun sana göre bir davranış olmadığını kabul etti ve cuma günü okuldan sonra seni telafı sınavına almaya karar verdi.”

Normalde okulda ekstra zaman geçireceğim için mız-mızlanırdım ama akıllı bir Ŗekilde çenemi tuttum. “Gerçekten zgnm.”

Abbot’ın bakışları yumuadı. “Bir dahaki sefere öğretmenine hasta olduğunu mutlaka söyle ve Morris’i ara ki eve gelip dinlenebilesin.”

Zayne elinde portakal suyuyla yanıma döndü. Dn-

celi ve gergin bir ifade vardı yüzünde. Bana bardağı verdi ve ben bitirene kadar izledi. Kendimi daha da kötü hissediyordum.

Abbot kollarını tezgâha yasladı. “Danika’yla vakit geçiriyor musun, Zayne?”

“Hımm?” Zayne’in gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Biliyorsun,” dedim, bardağı masaya bırakarak, “hani kütüphanede neredeyse üstüne çıkan şu kız.”

Zayne’in dudakları çizgi halini aldı.

Abbot kıkırdadı. “İkinizin iyi geçindiğini görmek güzel. Danika’nın çiftleşme yaşında olduğunu biliyorsun Zayne, artık düzenini kurma zamanın geldi.”

Boş bardağa bakarken duygularımı belli etmemeye çalıştım. Zayne düzenini mi kuracaktı? Kusacaktım şuracığa.

Zayne inledi. “Baba, daha yeni yirmi birime bastım. Biraz zaman tanı.”

Abbot tek kaşını havaya kaldırdı. “Ben, annenle senin yaşındayken çiftleşmişim. Söylediğin şey olanaksız.”

“Şuna ‘evlenmek’ desek olmaz mı yahu? ‘Çiftleşmek’ lafı kulağa iğrenç geliyor.”

“Bu senin dünyanın değil, Layla. Anlamamı beklemiyorum.”

Of. İrkilerek geri çekildim.

Zayne hızla nefesini verdi “Baba, bu onun da dünyası. O da bir Muhafız.”

Abbot tezgâhtan uzaklaştı, saçlarını elleriyle geriye taradı. “Eğer anlasaydı çiftleşme sözcüğünden rahatsız olmazdı. Evlilik bağı kopabilir. Çiftleşmeyse bir ömür sürer. Senin de...” Zayne’e anlamlı bir şekilde baktı. “...senin de ciddiye almaya başlaman gereken bir şey bu. Klanımız küçülüyor.”

Zayne başını arkaya attı, iç çekti. “Ne öneriyorsun? Hemen oraya gidip hayatımı Danika’ya adamamı mı? Danika’nın bu konuda söz söyleme hakkı var mı?”

“Danika’nın bundan memnun olmayacağını sanmıyorum.” Abbot bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Ve evet, bir an önce çiftleşmeni öneriyorum. Ne sen gençleşiyorsun ne ben. Onu şimdi sevmiyor olabilirsin ama zamanla seversin.”

“Ne?” Zayne güldü.

“Annenle ilk çiftleşmemizde ona karşı bir... yakınlık hissetmiştim.” Sakalla kaplı çenesini düşünceli bir tavırla sıvazladı. “Zamanla onu sevdim. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilmiş olsaydım...”

Zayne bütün bu konuşmalardan etkilenmemişe benziyordu ama ben ağlamak üzereydim. Ödevlerle ilgili bir şeyler mırıldanıp mutfaktan çıktım. Konuşmanın nasıl sona erdiğini görmek için beklememe gerek yoktu. Zayne’in ne düşündüğünün, ne istediğinin bir önemi yoktu. Abbot ya da Zayne’in annesi için de aynısı olmuştu.

Kesinlikle benim isteklerimin de bir önemi yoktu.

Columbia Üniversitesi başvuru formu bana yerden bakıyordu. Başka üniversite başvuruları da yanına saçılmıştı. Para sorun değildi. Notlarım da öyle. Klanın daha fazla Muhafız üretmesine yardım edemediğim için, geleceğime kendim karar verecektim. O başvuruların beni heyecan ve coşkuyla doldurmaları gerekiyordu. Ama buradan taşınma, yeni ve farklı biri olma fikri çekici olduğu kadar korkutucuydu da.

Ve şimdi, en sonunda buradan ayrılma şansı elime geçtiğinde bunu istemiyordum.

Hiç mantıklı değildi. Saçlarımı geriye atıp ayağa kalk-

tım. Ödevim unutulmuş bir şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Kendime karşı iki saniye dürüst olsam, gitmek istememe sebebimi bildiğimi itiraf ederdim. Zayne yüzündendi ve bu aptallıktı. Abbot daha önce söylediğinde haklıydı. Ne kadar Muhafız kanı taşıdığımın bir önemi yoktu, bu benim dünyam değildi. Gitmek bilmeyen bir misafir gibiydim.

Odama göz gezdirdim. Bir kızın isteyebileceği her şey vardı. Kendi masaüstü ve dizüstü bilgisayarım, televizyonom ve müzik setim, ihtiyacım olandan daha fazla giysim ve içinde kaybolacağım yeterince kitabım vardı.

Ama bütün bunlar sadece eşyaydı... boştu.

Yatak odamda kalamayınca kafamda bir plan olmadan çıktım. Sadece odamdan, evden çıkmam gerekiyordu. Aşağıda Jasmine'le Danika'nın akşam yemeği hazırladıklarını duyabiliyordum. Fırında patates kokusuyla kahkaha sesleri havayı dolduruyordu. Zayne, Danika'nın yanında, onlarla birlikte yemek mi pişiriyordu?

Ne tatlı.

Ön verandada Morris'in yanından geçtim. Gazeteden başını kaldırıp soran gözlerle baktı ama hepsi buydu. Ellerimi kotumun ceplerine soktum ve çürümüş yaprakların kokusuyla şehrin kirliliğinin hafif izini içime çektim.

Yürüyüp bakımlı bahçenin içinden ve Abbot'ın araziyle yerleşkeyi çevreleyen ormanı ayıran taş duvarın yanından geçtim. Çocukken Zayne'le ben bu yolculuğu o kadar çok yapmıştık ki çimlerin ve taşlı toprağın arasında bir yol oluşmuştu. Buraya birlikte kaçardık: Ben yalnızlıktan, Zayne ise çok sıkı antrenmanlardan ve bütün beklentilerden kaçardı.

Yaşımız daha küçükken on beş dakikalık yürüyüş, gür

kiraz ağaçlarıyla, akça ağaçlarla dolu farklı bir dünya girip gözden kayboluyormuşuz gibi geliyordu. Burası bizim yerimiz olmuştu. O zamanlar içinde onun olmadığı bir hayat düşünemezdim.

Abbot'ın ben gelmeden çok önce Zayne için yaptığı ağaç evin altında durdum. Ağaç evin özel bir tarafı yoktu. Ağaçların içinde bir tür kulübeydi ama kare biçiminde havalı bir seyir platformu vardı. Küçük bir çocukken ağaca tırmanmak çok daha kolay bir işti. Ancak birkaç denemede ana kısma girebildim. Oradan, koruyucu uygulanmış ahşaba açılmış bir kapıdan sürünerek geçtim. Çökmemesi için dua ederek, dikkatlice platforma çıktım.

Ağaç ev tarafından öldürülmek hiç coşkulu bir ölüm şekli gibi gelmiyordu bana.

Uzandım, buraya neden geldiğimi düşündüm. Zayne'e yakın olma isteğimin çarpık bir yolu muydu, yoksa sadece tekrar çocuk olmak mı istiyordum? İnsanların etrafında parlak renkler görmenin diğer Muhafızlar gibi olmadığım anlamına geldiğini bilmediğim zamana... kanımın bozuk olduğunu öğrenmeden önceki zamana gitmek. O zamanlar işler daha kolaydı. Zayne'i şu anda olduğu şekilde düşünmüyor, akşamlarımı gelişigüzel yabancılara dokunarak geçirmiyordum. Biyoloji sınıfımda Üst Düzey bir iblis de yoktu.

Serin bir esinti birkaç tutam saçımı havalandırıp saçıma fırlattı. Titredim ve kazağıma gömüldüm. Her nedense aklıma Roth'un, Abbot'ın beni yeteneğim için kullandığını söylemesi geldi.

Bu doğru değil.

Kazağımanın altından kolyeyi çıkardım. Zinciri eski ve kalındı. Her birini ezbere bildiğim incecik halkalardan oluşu-

yordu. Zincire takılı gümüş yüzüğün üstündeki desenleri bu zayıf ışıktaki seçemiyordum. Metalin üstüne, belli ki zaman sıkıntısı olmayan biri tarafından sonsuz düğüm deseni işlenmişti. Yüzüğü ters çevirdim. Buradaki değerli taşın bir benzerini daha görmemiştim. Rengi neredeyse yakut gibi koyu kırmızıydı ama bazı yerlerde rengi solmuş, diğer yerlerde daha koyuydu. Bazen, yüzüğü nasıl tuttuğuma bağlı olarak oval taşın içinde bir sıvı varmış gibi görünüyordu.

Söylendiğine göre bu yüzük anneme aitti.

Abbot'ın beni bulduğu geceden öncesine ait anılarım koca bir boşluktan ibaretti. Bu yüzük beni gerçek aileme bağlayan tek şeydi.

Aile o kadar tuhaf bir sözcüktü ki. Her şeyden önce, bir ailem olduğundan bile emin değildim. Koruyucu aileden önce, belli bir noktada babamla birlikte miydim? Kim bilebilirdi ki? Abbot biliyorsa da söylemiyordu. Hayatım, Abbot beni bulduğunda başlamıştı.

Gözlerimi kapatıp yavaşça derin bir nefes aldım. Şimdi kendini analiz etme ya da kendine acımanın zamanı değildi. Roth hakkında ne yapacağıma odaklanmam gerektiğini düşünerek yüzüğü tekrar kazağımın içine soktum.

Bu konuda bir başımaydım. İblise kulak asmaya mıydım? Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu ama işe yarayacağından emin değildim. Bir yanım, beni işaretlememem konusunda uyardıktan sonra ortadan kaybolmasını umut ediyordu.

Plan yaparken bir ara uyumuş olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda gökyüzü karanlıktı, burnum soğuktu ve birisi yanımda yatıyordu.

Başımı çevirip yumuşak saçlar çenemi gıdıklayınca yüreğim ağzıma geldi ve tekledi. "Zayne?"

Zayne tek gözünü açtı. “Yatak denilen şu harika şeyin varken şekerleme yapmak için ne tuhaf bir yer.”

“Ne işin var burada?” diye sordum.

“Akşam yemeğine gelmedin.” Elini kaldırıp yüzüne döken bir tutam saçımı çekti. “Bir süre sonra sana bakmaya karar verdim. Odanda yoktun, Morris de seni görüp görmediğini sorduğumda bana ağaçları işaret etti.”

Gözlerimi ovuşturup hesapta olmayan şekerlememin kalıntılarını temizledim. “Saat kaç?”

“Neredeyse dokuz buçuk.” Durakladı. “Seni merak ettim.”

Kaşlarımı çattım. “Niye?”

Zayne başını bana doğru eğdi. “Bugün sınıftan neden çıktın?”

Ona bir an baktım, sonra portakal suyu bardağını gördüğünde yüzünde beliren o tuhaf ifadeyi hatırladım. “Ruh emmek üzere falan değildim, eğer düşündüğün buysa.”

Kaşlarını çattı. “Canın ne zaman tatlı bir şey çekse...”

“Biliyorum.” Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Yıldızlar sık dalların arkasından kaçamak bakışlar atıyordu. “Bugün okulda hiçbir şey olmadı, yemin ederim.”

Bir an için sessiz kaldı. “Tamam. Endişelenmemin tek nedeni bu değildi.”

İç çektim. “Danika’yı uykusunda öldürmeyeceğim.”

Zayne gür bir kahkaha attı. “Umarım öldürmezsin. Eşimi öldürürsen babam kızar.”

Bunu duyunca onu öldürme ihtimalimin kuvvetli olduğuna karar verdim. “Ne oldu, sen de mi ısındın çiftleşme fikrine? Yakında minik gargoyle bebekleri mi yapmaya başlayacaksın? Amma da eğlenceli olur.”

Tekrar güldü, kızdım. “Layla böceği, bebek yapmaktan ne anlarsın ki sen?”

Doğrulurken karnına yumruk attım. Alçak sesli kıkırdaması inlemeye döndü. “Ben dünkü çocuk değilim, pislik. Seksin ne olduğunu biliyorum.”

Zayne uzanıp yanağımı sıktı. “Şu küçük şey gibisin...”

Karnına bir daha vurdum.

Kolumu yakalayıp beni göğsüne çekti. “Bu kadar vahşi olmasana,” diye tembel tembel mırıldandı.

“Sen de bu kadar adi olma.” Altdudağımı ısırardım.

“Artık çocuk olmadığını biliyorum.”

İnanılmaz bir sıcaklık kapladı içimi. Böyle ayazlı bir gece için tuhaftı doğrusu. “Her neyse. Bana on yaşındaymışım gibi davranıyorsun.”

Biraz zaman geçtikten sonra kolumu daha sıkı tuttu. “Sana nasıl davranmam gerekiyor?”

Seksi ya da flört kabilinden bir şeyler söylemeyi istedim. Onun yerine, “Bilmem,” diye mırıldandım.

Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Aklıma gelmişken, Danika benim eşim değil. Bu da şakaydı.”

Hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. “Baban öyle istiyor ama.”

İç çekerek başını çevirdi. “Her neyse, neden bahsediyorduk? Ha, tamam. Nerede olduğunu merak ettim çünkü Elijah burada.”

Kaskatı kesilip Danika’yı unuttum. “Ne?”

Gözlerini kapattı. “Evet, dün gece gelen gruplardan biri oydu. Bugün gideceklerini sanıyordum ama bir süre buralarda olacaklarmış.”

Elijah Faustin, güney sahili boyunca iblis aktivitesini izleyen klan mensuptu. O ve oğlu, bana deccalmışım gibi davranırlardı. “Petr de yanlarında mı?”

“Evet.”

Başımı önüme eğdim. Petr çok kötü bir oğlandı. “Ne işleri varmış burada?”

Oğlu ve diğer dört kişiyle birlikte kuzeydoğuya gönderiliyor.”

“Yani Dez geri gelene kadar burada kalacak, öyle mi?”

Zayne gözlerime baktı, yüz ifadesi aniden sertleşti. “Petr senin yanına yaklaşılamayacak. Sana söz veriyorum.”

Mideme kramplar girdi. Kendimi çekip sırtüstü yat-tım. Kesik bir nefes aldım. “Abbot’ın onların buraya gel-melerini istemediğini söylediğini sanıyordum.”

“Söylemişti, Layla. Babam da onların burada olmasın-dan memnun değil ama geri çeviremez.” Zayne yan dönüp bana baktı. “Burası NASA’nın gözlem platformuymuş gibi yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?”

“Beni birkaç kez ucundan aşağıya sallandırdığını ha-tırlıyorum.”

Zayne beni dürttü. “Hoşuna gidiyordu. Kendin uçama-dığın için benim uçmamı hep kıskanırdın.”

Gülümsedim. “Bunu kim kıskanmaz ki?”

Dönüp bana bakarken kocaman gülümsedi. “Tanrım, buraya gelmeyeli yıllar olmuştu.”

“Biliyorum.” Bacaklarımı uzattım, parmaklarımı spor ayakkabılarımın içinde kıvırdım. “Özlüyorum aslında.”

“Aynen.” Zayne kazağımın kolunu çekti. “Cumartesi planımız hâlâ geçerli mi?”

Yıllardır her cumartesi sabahı farklı bir kahve dükkânına giderdik. Bunu yapabilmek için kendini uya-nık tutar, odasına dönüp uyumasına imkân veren gerçek formuna döneceği anı uzatırdı. Bir gargoye sadece taş-a döndüğünde gerçekten dinlenebilirdi. “Tabii ki.”

“Ah. Neredeyse unutuyordum.” Doğrulup kotunun ce-

bine uzandı. Elinde ince, uzun, dikdörtgen bir nesne tutuyordu. “Bunu bugün sana aldım.”

Cep telefonunu çığlık atarak aldım. “Dokunmatik ekran! Aman Tanrım, bunu kırmayacağıma ya da kaybetmeyeceğime söz veriyorum. Teşekkür ederim!”

Zayne ayağa kalktı. “Ben şarj ettim. Tek yapman gereken numaralarını kaydetmek.” Ağzı kulaklarında bana baktı. “Kendime ayrıcalık tanıdım, ilk olarak kendi numaramı kaydettim.”

Ayağa kalkıp ona sarıldım. “Teşekkür ederim. *Sen* fevkaladesin.”

Güldü, kollarını belime doladı. “Ya, demek ki sevgini satın almam gerekiyormuş. Anlaşıldı.”

“Hayır. Hiç de bile. Ben...” Pişman olacağım bir laf etmeden kendimi durdurdum ve bakışlarımı yere indirdim. Yüzünün yarısı gölgeliydi ama gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. “Yani, bana telefon almasaydın da yine de seni severdim.”

Zayne saçımı kulağımın arkasına sokup elini yanığımda gezdirdi. Eğilip alnını alnıma dayadı. Derin bir nefes aldığını hissettim ve elini sırtımın ortasına koydu.

“Yatak odanın balkon kapılarını kilitlemeyi unutma,” dedi sonunda, sesi normalden boğuktu. “Bir de gecenin bir vaktinde evde dolaşma. Tamam mı?”

“Tamam.”

Kıpırdamadı. Tenimde ağır ağır bir ateş yanmaya başladı. Vücudumun ona verdiği tepkiden farklıydı. Kendimi kesik bir nefes almaya, dikkatimi Zayne’e vermeye zorladım ama gözlerim ağır ağır kapandı. Bunun olmasını engellemeye çalışıyordum ama hayal gücüm kontrolü ele geçirip başına buyruk hareket etmeye başladı. İçimde-

ki soğuk, boş yerleri ısıtacak ruhunu, tam özünü hayal ettim. Öpüşmekten, her şeyden daha iyi gelirdi bu. Sallandım, vücudum ona doğru eğildi, çok farklı iki nedenle içine çekildim.

Zayne ellerini indirip geriledi. “İyi misin?”

Feci bir utanç dalgası kapladı içimi. Geriye adım atıp telefonu aramızda tuttum. “Evet, iyiyim. Artık... geri dönmemiz gerek.”

Beni bir an için inceledi, sonra da başını aşağı yukarı salladı. Dönüp eğilerek tekrar ağaç eve girmesini izledim. Nefesimi tuttum, aşağıya indiğini duyana kadar bekledim.

Bu şekilde yaşamaya devam edemezdim.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Tamamen iblis mi olacaktım? Bu asla bir seçenek olmazdı.

“Layla?” diye seslendi Zayne.

“Geliyorum.” Başımı kaldırdım ve tam yürümeye başlamıştım ki bir şey dikkatimi çekti. Kaşlarımı çattım, gözlerimi kısarak tam gözlem platformunun üzerindeki ağaç dalına baktım. Orada tuhaf olan bir şey vardı. Dal daha bir kalın, daha bir parlak görünüyordu.

Sonra onu gördüm.

Dala sarılmış, anormal uzunlukta ve kalınlıkta bir yılandı bu. Elmas şeklindeki kafasını aşağıya çevirdi ve durduğum yerden yılanın gözlerinin bariz kırmızı parıltısını görebildim.

Küçük bir çılgılık atarak geriye sıçradım.

“Yukarıda neler oluyor?” diye sordu Zayne.

İki saniye kadar aşağıya baktım ve tekrar başımı yukarı kaldırıp baktığımda yılan gitmişti.

5. Bölüm

Stacey'nin peşinden biyoloji sınıfına girdiğimde içimden onu tokatlamak geçiyordu. Hiç susmadan Roth'tan bahsediyordu. Sanki bugün ortaya çıkar mı diye kendim yeterince merak etmiyormuşum gibi. Bütün gece gözüme uyku girmeden o lanet olası yılanı düşünmüştüm. Bütün o zaman boyunca orada durup beni uyurken izlemiş ve Zayne'le olan konuşmamı dinlemiş miydi?

Ürkütücü.

Roth'un tuvalette beni nasıl köşeye sıkıştırdığını hatırlamak işleri daha da kötüleştiriyordu. Çünkü onu düşündüğümde bunun bana hissettirdiklerini hatırlıyordum. Hiç kimse bana o kadar yaklaşmamıştı. Zayne bile. Kendi kafamın içine sürünerek girmek, bu anıyı ameliyatla oradan silmek, sonra da beynimi çamaşır suyuyla yıkamak istiyordum.

"Gelse iyi olur," diyordu Stacey, kendini sırasına atarken. "Boşuna evden bu kıyafetle sıvışmadım."

"Ona ne şüphe." Mini eteğine, sonra da göğüs çatalına baktım. "Memelerinin boşa gitmesini istemeyiz."

Bana sinsi bir şekilde gülümsedi. "Beni bütün gece düşünmesini istiyorum."

Ders kitabımı çıkarıp sırama koydum. “Hayır, istemiyorsun.”

“Buna kendim karar veririm.” Kıpırdanıp eteğini aşağıya çekti. “Her neyse, onu seksi bulmadığına inanamıyorum. Sende bir tuhafılık var.”

“Bende tuhafılık falan yok.” Ona baktım ama gözlerini kapıdan ayırmıyordu. İç çektim. “Stacey, o cidden iyi biri değil.”

“Mmm. Daha da iyi.”

“Ben ciddiym. O... o tehlikeli biri. O yüzden tuhaf fi-kirlere kapılma.”

“Çok geç.” Duraklayıp kaşlarını çatı. “Sana bir şey mi yaptı?”

“Sadece öyle hissediyorum.”

“Onu düşününce ben de bir sürü şey hissediyorum.” Öne eğildi, dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı. “*Bir sürü his.*”

Gözlerimi devirdim. “Peki ya Sam? Sana sıırılsıklam âşık. O daha iyi bir seçenek olurdu.”

“Ne?” Kaşlarını çatı. “Hayır, bana âşık falan değil.”

“Cidden öyle.” Gözlerimi kapıdan uzaklaştırıp kitaba bir şeyler karalamaya başladım, “Gözü hep sende.”

Stacey güldü. “Eteğimi gördüğünde gözünü bile kırpmadı...”

“Aslında olmayan eteğini.”

“Kesinlikle. Bacaklarıma ikili kod yazarsam o zaman beni fark eder.”

Bayan Cleo ayaklarını sürüyerek içeri girince konuşmamız sona erdi. Hissettiğim rahatlama o kadar büyüktü ki neredeyse pat diye düşüyordum. Bayan Cleo’nun beni tuhaf bir şekilde süzmesini bile umursamadım. Roth gitti, diye düşündüm, bir diyagramın her yerine gülen suratlar

çizerek. Belki de aptal yılanı onu yemişti.

Stacey kolunu güm diye sıraya bıraktı. “Galiba bugün berbat geçecek.”

“Üzgünüm,” dedim neşeyle, kalemimi parmaklarımın arasında döndürerek. “Bir şeyler yemek...”

Tam Bayan Cleo tepegözü çıkardıgında, Roth elinde biyoloji kitabı ve suratında ukala bir gülümsemeye sınıfa girdi. Kalem elimden kayıp ileri fırladı ve iki sıra önümde oturan kızın kafasına çarptı. Kız hızla arkasını dönüp ellerini havaya kaldırdı ve bana pis pis baktı.

Stacey oturduğu yerden fırlayıp küçük bir çığlık attı.

Bayan Cleo’ya göz kırpan Roth, kadının çok yakınından geçti. Bayan Cleo başını iki yana salladı ve notlarını karıştırdı. Roth sınıfın ortasından salına salına yürürken bütün gözler onun üzerindeydi. İnsanların ağzı bir karış açık kalmış, kızlar oturdukları yerde dönmüştü. Oğlanlardan bazıları da.

“Selam,” diye mırıldandı Roth, Stacey’ye.

“Selam.” Stacey’nin dirsekleri sıranın üstünden kaydı.

Sonra Roth o altın rengi gözlerini bana çevirdi. “Günaydın.”

“Günüm şenlendi,” diye fısıldadı Stacey; Roth kitaplarını bırakıp oturunca Stacey’nin ağzı kulaklarına vardı.

“Aman ne güzel,” diye çıkıştım, çantamdan başka bir kalem çıkarırken.

Bayan Cleo ışıkları kapattı. “Sınavlara daha not vermedim çünkü bazılarınız cuma günü telafi sınavına girecek. Notlarınızı ve ekstra kredi ödevlerinizi pazartesi günü vereceğim.”

Birkaç öğrenci inledi, ben ise kendimi Roth’un ensesine kalem saplarken hayal ettim.

Dün gece ne planlamıştım ben? Hiçbir şey, çünkü gözlem platformunda plan yaparken uyuyakalmıştım.

Bayan Cleo'nun hücresel solunum üzerine yaptığı yavan konuşma başlayalı yaklaşık on dakika olmuştu ve Stacey sırasında zıplamayı bırakmıştı. Gözlerimi hâlâ Roth'tan ayırmamıştım. Not alırmış gibi yapma zahmetine bile girmiyordu. En azından benim elimde kalem vardı.

Roth, sandalyesini masamıza dayanana kadar geriye yatırdı, tehlikeli pozisyonunu desteklemek için dirseklerini ders kitabımın üstüne koydu. Bir kez daha, şekerli şarap ya da bitter çikolata gibi tatlı bir şeylerin kokusunu aldım.

Kollarını itmeyi düşündüm ama bu durumda ona dokunmam gerekecekti. Onu kalemimle sert bir şekilde dürtbilirdim. Giysisinin kollarını yukarı sıyırmış, gerçekten güzel kolları ortaya çıkmıştı. Pürüzsüz teni belirgin pazılarının üzerinde geriliyordu. Bir de kolunun etrafını saran Bambi vardı. Detaylardan oldukça etkilenerek öne eğildim. Yılanın derisindeki her bir kabartı gölgelendirilmişti, böylece gerçekten de üç boyutlu gibi görünüyordu. Karnının alt kısmı yumuşak gibiydi ama Roth'un teninin çok yumuşak olacağından şüpheliydim. Muhafız derisi kadar sert görünüyordu teni.

Dövme öylesine gerçek duruyordu ki.

Çünkü gerçek, ahmak.

Tam o anda yılanın kuyruğu seğirdi ve dirseğinden aşağıya kaydı.

Küçük bir çığlık atarak oturduğum yerde geriye sıçradım. Stacey bana tuhaf bir bakış attı.

Roth başını çevirdi. "Arkada ne yapıyorsun öyle?"

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Bana mı bakıyorsun sen?”

“Hayır!” diye yalan söyledim, dişlerimin arasından fısıldayarak.

İskemlesini indirdi, Bayan Cleo’ya şöyle bir bakıp yerinde yan döndü. “Bence bakıyorsun.”

Stacey ağzı kulaklarında eğildi. “Bakıyordu.”

Stacey’ye nefret dolu bir bakış fırlattım. “Bakmıyordum.”

Roth, Stacey’yi yeni bir ilgiyle süzdü. “Öyle mi? Peki neye bakıyordu?”

“Hiç bilmiyorum,” diye fısıldayarak cevap verdi Stacey. “Senin yüzüne bakmakla o kadar meşguldüm ki fark etmedim.”

Roth’un yüzünde halinden memnun bir gülümseme belirdi. “Stacey, değil mi?”

Stacey bana yaslandı. “O benim.”

Gözlerimi devirerek Stacey’yi tekrar yerine ittim. “Dön önüne,” diye emrettim.

Gözlerini gözlerime dikti. “Neye baktığını söylediğinde döneceğim.”

“Sana bakmıyordum.” Sınıfın ön tarafına göz attım. Bayan Cleo notlarını karıştırıyordu. “Başımızı belaya sokmadan önce dön önüne.”

Roth başını eğdi. “Ah, başını sokacağım bela hoşuna giderdi.”

Stacey iç çekti, ya da inledi. “Eminim hoşumuza giderdi.”

Elimdeki kalemi sıktım. “Hayır. Hoşumuza. Gitmezdi.”

“Kendi adına konuş, canım.” Stacey kaleminin ucunu ağzına aldı.

Pişmiş kelle gibi sırtarak Stacey’ye baktı. “Arkadaşını sevdim.”

Elimdeki kalem çatırdadı. “Ben seni sevmedim ama.”

Roth sonunda kıkırdayarak önüne döndü. Dersin geri kalanı böyle geçti. Arada bir arkasına bakıp sırtıyor ya da kesinlikle çileden çıkaran laflar ediyordu. Bayan Cleo nihayet ışıkları yaktığında çığlık atmaya hazırdım.

Stacey tuhaf bir trans halinden çıkıyormuş gibi sadece gözlerini kırptırdı. Notlarının üzerine *kaltak* yazdım. Güldü, o da benimkilerin üzerine *bakire buzlar prensesi* yazdı.

Zil çaldığında eşyalarımı çoktan çantaya koymuştum, sınıftan sıvışmaya hazırdım. Hava almam gerekiyordu ve Roth’un solumadığı havayı tercih ediyordum. Şaşılacak şey ama ben ayağa kalktığımda o çoktan kapıdaydı. O kadar hızlı yürüyordu ki bir görevi varmış gibi görünüyordu. Belki de cehennem onu eve geri çağırırmıştı. Öyle bir umuttu işte benimki.

“Neyin var senin?” diye sordu Stacey.

Yanından sürtünerek geçtim, çantamın sapına sıkışan saçlarımı çekip çıkardım. “Ne? Oğlanın üstüne atlamadım diye bir sorunum mu olması gerek?”

Yüzünü buruşturdu. “Şey, bu kulağa iğrenç geliyor.”

“Sensin iğrenç,” diye cevabı yapıştırdım omzumun üzerinden.

Stacey bana yetiştii. “Cidden onunla ne sorunun olduğunu bana açıklamalısın. Anlamıyorum. Senden çocuklarının annesi olmanı mı istedi?”

“Ne?” Yüzümü buruşturdum. “Sana söyledim ya. Beladan başka bir şey değil.”

“En sevdiğim şey,” dedi tek sıra halinde kapıdan çıkarırken, “belalı oğlanlardır.”

Mavi ve pembe ruhlar denizi koridoru doldururken çantamı daha sıkı tuttum. Aşağı sarkan bir bez ilan pas-

tel gökkuşağını kesintiye uğrattı. “Ne zamandan beri kötü oğlanları sevmeye başladın? Geçmişteki bütün erkek arkadaşların azizliğe aday tiplerdi.”

“Dünden beri,” dedi espiyle.

“Şey, bu gerçekten...” Dolapların orada durup kaşlarını çattım. “Kokuyu sen de alıyor musun?”

Stacey havayı kokladı, sonra da anında inledi. “Tanrım, lağım gibi kokuyor. Muhtemelen lanet tuvalet taşmıştır.”

Diğer öğrenciler de çürük yumurta ve bozuk et kokusunu almaya başlamıştı. Kıkırdamalar ve birkaç öğürtü geldi. İçimi bir endişe kapladı. Koku iğrençti, hem de aşırı iğrençti ve daha şimdi alabilmiş olmama inanamıyordum.”

Bunun da faturasını Roth’a kesecektim.

“Böyle bir koku yüzünden dersleri iptal etmeliler.” Stacey tişörtünü kokudan korunmak için yukarı çekti ama orada yeterince kumaş olmadığını fark etmiş olmalıydı. Ağzını eliyle kapattı, sesi boğuk çıkıyordu. “Bu güvenli olamaz.”

Bir öğretmen sınıfın dışında durmuş, elini yüzünün önünde sallıyordu. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp Stacey’nin peşinden baktım. Gözlerim yanıyordu. Merdivenlerde koku daha da güçlüydü.

Stacey sahanlıkta bana baktı. “Öğle yemeğinde görüşür müyüz?”

“Evet,” diye cevap verdim, birkaç daha uzun ve daha iri son sınıf öğrencisinin yolundan çekilerek. Yollarında dikilen birinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordum.

Boştaki eliyle tekrar eteğinin ucunu aşağıya çektiştir. “Umarım koku o zamana kadar gitmiş olur. Gitmezse bir protesto başlatacağım.”

Ben cevap veremedim o merdivenleri tırmanmaya baş-

lamıştı. Öğürmemeye çalışarak birinci kata doğru indim.

“Bu koku da ne böyle?” diye sordu ruhu eflatun rengindeki ufak tefek bir kız. Sarı, kısa kesilmiş saçları vardı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde. “Öğle yemeğimiz mi?”

Kız güldü. “Şaşırmazdım.” Sonra kaşlarını çattı, gözlerini kısarak bana baktı. “Hey. Sen şu Muhafızlarla yaşayan kız değil misin?”

İç çektim, önümdeki vücut yığınlarının daha hızlı hareket etmesini diliyordum. “Evet.”

Kahverengi gözlerini kocaman açtı. “Eva Hasher senin ve seni her zaman okuldan alan yaşlı zenci adamın, onların insan uşakları olduğunu söyledi.”

Ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. “Ne?”

Enerjik bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Eva, tarih dersinde bana öyle dedi.”

“Ben uşak değilim, Morris de değil,” diye bağırdım. “Ben evlatlığım, Morris de ailenin bir parçası. Arada büyük bir fark var.”

“Her neyse,” dedi, beni iterek etrafımdan dolaştı.

Bir uşak mı? Öyle mi görünüyordum? Kırmızı çizgileri olan, daha koyu pembe renkli bir ruh usulca görüş alanıma girdi: Gareth Richmond. *Belki* popoma bakan oğlan.

“Burası leş gibi kokuyor.” DeFTERini ağzına götürdü. “Spor salonu daha da kötü kokacak, biliyorsun. Sence derisi iptal ederler mi, Layla?”

Vay canına, adımı *biliyordu*.

DeFTERini indirince devasa gülümsemesi ortaya çıktı. Birçok kız üzerinde kullandığı türden bir gülümseme olduğunu düşündüm. “Bu iğrenç şeyi soluyarak koşu yapmamızı bekleyemezler. Bu arada, çok iyi bir koşucusun.

Neden atletizm takımına falan girmedin?”

“Derste... koşmamı mı izliyorsun?” Bunu dedikten sonra kendimi tokatlamak istedim. Kulağa onu sapıklıkla suçlamışım gibi geliyordu. “Yani, dikkat ettiğini bilmiyordum. Şey, koşabildiğimi bildiğini bilmiyordum.”

Gülerek başını eğip basamaklardan aşağıya baktı.

Çenemi kapamalıydım.

“Evet, seni koşarken gördüm.” Gareth, kapı bize çarpmadan yakaladı ve açık tuttu. “Seni yürürken de gördüm.”

Dalga mı geçiyor, yoksa flört mü ediyor, anlayamıyordum. Ya da ahmak olduğumu düşünüyordu. Aslına bakarsanız, umurumda değildi çünkü tek düşünebildiğim Stacey’nin, Eva’ya savaş açmak için Gareth’la takılmamı önermesiydi. Ne tuhaf düşüncelerdi bunlar.

“Ee, okuldan sonra ne yapıyorsun?” diye sordu, yanımda yürüyerek.

İblis işaretliyorum. “Şey... İlgilenmem gereken işler var.”

“Ya.” Defterini hafif hafif baldırına vurdu. “Dersten sonra futbol antrenmanım var. Seni maçların hiçbirisinde görmedim.”

Spor salonuna açılan çift kanatlı kapının oradaki boş ödül vitrinine baktım. “Futbol hiç bana göre değil.”

“Çok yazık. Maçlardan sonra her zaman bizim evde parti veririm. Bunu bilirdin eğer...”

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, uzun boylu birisi aramızda belirdi. “Umursasa bilirdi ama bundan şüpheliyim.”

Roth’un aniden ortaya çıkmasından ürküp hızla geriye adım attım.

Gareth da aynı tepkiyi verdi. Gareth uzun boylu bir oğlandı, iriyarı ve kaslıydı ama Roth etrafına belalı bir hava yayıyordu. İnsan oğlan çenesini kapattı. Başka bir

şey söylemeden usulca etrafımızdan dolaştı, hızla spor salonuna girdi ve çift kanatlı kapı arkasından kapandı. İlk uyarı zili çalarken orada afallamış bir halde duruyordum. Zil sesi uzaktan geliyor gibiydi.

“Dediğim bir şey yüzünden miydi?” Roth kara kara düşünerek. “Ben sadece malumu ilam ediyordum.”

Yavaşça başımı kaldırıp ona baktım.

“Ne?” Haylazca sıırttı. “Hadi ama. Futbol seyreden, halıvalı kalabalıkla takılan ve bir sporcuya babasının arabasının arkasında bozduran tipte bir kıza benzemiyorsun.”

“Neyi bozduran?”

“Bilirsin işte. Bekâret denilen şu gıcık şeyi.”

Tenimi ateş kapladı. Topuklarımın üzerinde dönüp spor salonunun kapısına doğru yöneldim. Sanki *bozdurmak* ne demek bilmiyordum. Sadece yirmi birinci yüzyılda bu sözcüğü kullanmasına inanamıyordum.

Ya da onunla bekâret hakkında konuşmama.

Roth kolumu yakaladı. “Hey. Bu bir iltifat. Güven bana. O da tam gaz cehennem yolcusu. Tıpkı babası gibi.”

“Aman ne iyi,” diye soğuk bir şekilde cevap vermeyi başardım, “kolumu bırakır mısın acaba? Derse girmem gerekiyor.”

“Daha iyi bir fikrim var.” Roth eğildi. Siyah bukleleri o altın renkli gözlerine düştü. “İkimiz biraz eğleneceğiz.”

Dişlerim birbirine sürtmekten acıyordu. “Bir dahaki dünyaya gelişinde, ahabp.”

Alınmışa benziyordu. “Ne teklif ettiğimi sanıyorsun? Gareth gibi seni sarhoş edip bir Beamer’ın arka koltuğunda kötü emellerime alet etmeyi planlamıyordum. Hem ayrıca, galiba daha kötüsü olabilirdi. Bunu bir Kia’nın arkasında yapmayı planlıyor olabilirdi.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Roth omuz silkip kolumu bıraktı. “Eva diye bir kız senin bir biradan sonra verdiğine onu ikna etmiş.”

“Ne?” Sesim çalan ders başlangıç zili kadar tizdi.

“Ben şahsen buna inanmıyorum,” diye devam etti gamsız bir şekilde, “hem benim Porsche’m var. Bacaklar için Beamer’daki kadar yer yok ama bana çok daha seksi olduğu söyleniyor.”

Porsche’ler seksiydi ama konu bu değildi. “O sürtük benim bir biradan sonra verdiğimi mi söylemiş?”

“Miyav.” Roth havayı pençeledi, hem göze hem kulağa komik geliyordu. “Her neyse, aklımdaki eğlence bu değildi.”

Ben şu “verme” meselesine takılıp kalmıştım. “Başka bir kıza da ucube bir uşak olduğumu söylemiş. Galiba ben veren bir uşağım. Ha, bir de galiba içmesini bilmiyormuşum. Onu öldüreceğim...”

Roth yüzüme parmağını şaklattı. “Odaklan. Eva’yı ve o erken boşalan oğlanı unut. Yapmamız gereken bir şey var.”

“Bana parmak şaklatma,” diye hırladım. “Ben köpek değilim.”

“Hayır.” Hafifçe gülümsedi. “İblisleri öldüren bir avuç taştan ucubeyle birlikte yaşayan bir yarı iblissin.”

“Ucube sensin ve ben derse geç kalıyorum.” Arkamı dönüyordum ki dün geceyi hatırladım. “Ah. Yılanının dizginlerini de elinde tut.”

“Bambi istediği gibi gider, gelir. Senin ağaç evinde takılmayı seviyorsa elimden bir şey gelmez.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Bir daha evime yaklaşma. Yoksa Muhafızlar seni öldürür.”

Roth başını arkaya yatırıp boğuk bir kahkaha attı. Bu

karanlık ve genizden gelen güzel bir kahkahaydı, güzel olması daha çileden çıkarıcı hale getiriyordu. “Birileri öldü elbet ama ölen ben olmadım.”

Yutkundum. “Ailemi tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır.” Bu kez elimi yakaladı, yumruk yaptığım parmaklarımı açıp kendi parmaklarını arasından geçirdi. “Her neyse, bana şu anda tüm liseyi kaplayan pis kokuyu almadığını söyleyemezsin.”

Çenemi kapatıp ona ters ters baktım. “Ne? Sadece lağım ya da...”

Karşısında salak varmış gibi baktı bana ve kokuya dair ilk şüphelerim tekrar su yüzüne çıktı. “Şey olamaz...”

“Ta kendisi. Okulda bir zombi var.” Tek kaşını kaldırdı. “Kulağa çok kötü bir korku filminin başlangıcı gibi geliyor.”

Son cümlesini duymazdan geldim. “Bu olamaz. Zombi görünmeden nasıl içeri girer ki?”

Roth omuz silkti. “Kim bilir? Bugünlerde her şey mümkün. İblis örümcek hislerim bana onun kalorifer dairelerinden birinde olduğunu söylüyor. Senin Muhafız arkadaşların muhtemelen uyudukları için, zombi yukarı çıkıp öğrencileri yemeye başlamadan önce bir bakarız diye düşündüm.”

Roth yürümeye başlarken ben topuklarımı yere gömdüm. “Ben seninle hiçbir şeye bakmam.”

“Ama okulda zombi var,” dedi yavaşça, “ve muhtemelen karnı aç.”

“Evet, bunu biliyorum ama sen ve ben hiçbir şey yapmıyoruz.”

Gülümsemesi kayboldu. “Okulunda neden bir zombi gezdiğini ve insanların *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminin fırlamış bir şey görünce ne düşüneceğini hiç merak

etmiyor musun sen?”

Bakışlarına karşılık verdim. “Bu benim sorunum değil.”

“Değil.” Roth başını yana yatırıp gözlerini kıstı. “Ama sendeleyerek üst kata çıktığında, vücut parçalarını kıştır kıştır yerken herkesin üzerine vücut sıvılarını akıtmaya başladığında bu, Muhafız liderinin sorunu olacak. Alfaların nasıl bütün iblis olayını insanların gözünden uzak tutmaya çalıştıklarını biliyorsun.”

Karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ki durdum. Lanet olsun. O şey üst kata çıkarsa Abbot’ın başı fena halde derde girerdi. Ama hâlâ oyalanıyordum. “Beni ona fırlatmayacağını nereden bileyim?”

Roth tek kaşını kaldırdı. “Hey, seni Arayıcı’nın eline bırakmadım, değil mi?”

“Bu beni ikna etmiyor.”

Gözlerini devirerek iç çekti. “Sadece bana güvenmek zorundasın.”

Güldüm. Başını hızla benim olduğum tarafa çevirdi, gözlerini hafifçe açtı. “Sana güvenmek mi? Bir iblise mi? Kafan iyi falan mı?”

Gözleri... neyle parlıyordu? Kızgınlık mı yoksa neşe mi? “Uyuşturucu kötüdür.”

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıp yüzüme yayılıp da ona yanlış bir fikir vermeden önce gülümsememe engel oldum. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Çenesini yukarı kaldırdı. “Bu doğru. Görevdeyken uyuşturucu yasak. Cehennemin bile kendi kuralları var.”

“Senin görevin tam olarak ne?” diye sordum.

“Seni şimdiye kadar yapılmış en pahalı arabada bozmak.”

Elimi hızla geriye çekmeyi denedim ama o elimi bırakmadı. “Bıraksana.”

“İsa aşkına!” Boğuk bir sesle kıkırdadı. “Sadece şaka yapıyordum, rahibe kılıklı.”

Tekrar kıpkırmızı oldum çünkü kendimi rahibe gibi hissediyordum. Daha önce bir erkekle hiç öpüşmediğime göre böyle hissetmem doğaldı. “Elimi bırak.”

Roth derin bir iç çekti. “Bak. Ben üz...üzgü...” Derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Ben üzgü...”

Kafamı ona doğru çevirip bekledim. “Nesin? Üzgün mü?”

Kırgın görünüyordu; dudaklarını büzdü. “Ben... üzgünüm.”

“Ah, hadi canım. Üzgünüm diyemiyor musun?”

“Hayır.” Ciddi bir şekilde, dümdüz bana baktı. “İblislerin sözcük haznesinde yok bu.”

“Amma da iyiymiş.” Gözlerimi devirdim. “İçinden gelecek söylemiyorsan *denemeye* bile zahmet etme.”

Roth bunu düşünüyor gibiydi. “Anlaştık.”

Spor salonunun karşısındaki bir kapı açıldı. Müdür Yardımcısı McKenzie koridora çıktı, donuk kahverengi takım elbisesi koca göbeğine en az iki beden küçüktü. Bizi görünce anında kaşlarını çattı ve gıdısı ortaya çıktı.

“Koridor yerine spor salonunda olmanız gerekmiyor mu, Bayan Shaw?” dedi, pantolonunun etrafındaki sıkı kemeri gevşeterek. “O şeylerle bir arada yaşıyor olabilirsiniz ama bu size ekstra ayrıcalıklar sağlamaz.”

O şeylerle bir arada yaşamak mı? Onlar şeyler değildi. Onlar Muhafızlardı ve McKenzie gibi nankör pisliklerin güvenliğini sağlıyorlardı. Öfke ve biraz da keder içime hızla dolarken refleks olarak Roth’un parmaklarını sıktım.

Bu insanların hiçbir şeyden haberi yoktu.

Roth önce bana sonra da müdür yardımcısına göz attı.

Başını aşağıya eğip ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. Tam o anda Roth'un çok kötü bir şey yapmak üzere olduğunu anladım.

Ancak bir iblisin yapacağı kadar kötü bir şey.

Tek yapabildiğim bunun için kendimi hazırlamaktı.

6. Bölüm

“Ya sen?” diye devam etti Müdür Yardımcısı McKenzie, bize doğru paytak paytak yürürken; Roth’u anti-patik bir şekilde tepeden tırnağa süzüyordu. “Hangi derste olman gerekiyorsa oraya git. Hemen.”

Roth elimi bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Müdür yardımcısına aynı bakışla karşılık verdi ama göz-bebeklerinden tuhaf bir ışık yayılıyordu. “Müdür Yardımcısı McKenzie mi? Winchester, Virginia’da doğup büyüyen Willy McKenzie değil mi? Commonwealth’ten mezun olan ve Güney’deki en tatlı kızla evlenen hani.”

Belli ki adam hazırlıksız yakalanmıştı. “Ben seni...”

“DVD’nin ortaya çıkışından beri o tatlı kızla yatmayan ve evdeki dolabında porno zulası olan aynı Willy McKenzie mi? Hem de öyle alelade porno da değil.” Roth öne adım attı, bir fısıltı halini alana kadar sesini alçalttı. “Neden bahsettiğimi biliyorsun sen.”

Midem ekşimişti. Müdür Yardımcısı McKenzie’nin ruh statüsü şüpheliydi... Roth’la tanıştığım geceki adam kadar bariz değildi ama onda her zaman tedbirli olmama yol açan bir şeyler vardı.

McKenzie tamamen farklı bir tepki verdi. Adamın alı al moru mor oldu, gıdısı sallandı. “Buna na... nasıl cüret edersin? Kimsin sen? Seni...”

Roth bir parmağını –ortaparmağını– kaldırdı ve onu susturdu. “Eve gidip sefil yaşamını sona erdirmeni sağlayabilirim. Ya da daha iyisi, doğruca dışarıya çık ve kendini, senin gibi çöpleri toplayan kamyonun önüne at. Ne de olsa, uzunca bir süredir cehennemin gözü üzerinde.”

O anda ahlaki bir ikilem yaşadım. Ya Roth’un bu pedofilin kendisini öldürmesi için yönlendirmesine izin verecektim ya da onu durduracaktım çünkü adam sapık olsun ya da olmasın Roth, onun özgür iradesini elinden alacaktı.

Lanet olsun. Bu zor bir karardı.

“Bu şeylerden ikisini de yapmayacağım,” dedi Roth, beni şaşırtarak. “Ama seni mahvedeceğim. Asil bir şekilde.”

Rahatlamam kısa sürmüştü.

“Dünyada en çok sevdiğin şeyi elinden alacağım; yiyecekleri.” Roth keyifli bir şekilde gülümsedi. O anda bir iblisten çok bir meleğe benziyordu – güvenilmez, akıllara ziyan bir güzelliği vardı. “Gördüğün her çörek sana bir yığın kurtçukla kaplıymış gibi görünecek. Her pizza sana ölü babanın yüzünü hatırlatacak. Ya hamburgerler? Unut onları. Tadı bozuk et gibi gelecek. Milkshake’lere ne demeli? Kezzap gibi ekşi. Ha, bir de karından sakladığın kremalı çikolatalı çörek kavanozları var değil mi? Hamamböcekleriyle dolu olacak.”

McKenzie’nin şaşkınlıktan açık kalan ağzından ince bir salya sızıyor, çenesinden aşağıya iniyordu.

“Şimdi fikrimi değiştirmeden önce defol.” Roth elini sallayarak adamı kovdu.

McKenzie kaskatı olmuş bir halde arkasını döndü ve

geri ofisine girdi, tuhaf, ıslak bir nokta bacaklarının aşağısına doğru yayılıyordu.

“Şey... bunları hatırlayacak mı?” Roth’tan uzaklaşıp çantamı vücuduma yaklaştırdım. Tanrım, bu iblisin yetenekleri muazzamdı. Daha çok korkmuş muydum yoksa etkilenmiş miydim, ben de bilmiyordum.

“Sadece şu yemek işi onun kâbusu şu anda. Sence de ona uymadı mı?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bunların hepsini nasıl bildin?”

Roth omuz silkti, gözlerindeki ışık söndü. “Kötü olan her şeyi algılayız biz.”

“Bu pek açıklama sayılmaz.”

“Öyle olsun diye söylemedim zaten.” Tekrar elimi tuttu. “Şimdi işe geri dönelim. İlgilenmemiz gereken bir zombimiz var.”

Seçeneklerimi ölçüp tartarken dudağımı ısırdım. Zaten derse giremeyecek kadar geç kalmıştım ve okulumda Abbot’ın iyiliği için ilgilenmem gereken bir zombi vardı. Ama Roth bir iblisti, peşimden okula gelen bir iblis.

Roth yanımda iç çekti. “Bak. Sana istemediğin bir şeyi yaptıramayacağımın farkındasın, değil mi?”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Bana inanamayarak baktı. “Ne olduğun hakkında hiçbir fikrin var mı senin?” Yüzüme dikkatle baktı ve sorusunun cevabını aldı. “İblis ikna gücünden etkilenmezsin. Tıpkı bir iblise ya da Muhafız’a istekleri dışında bir şey yaptıramamam gibi.”

“Ya.” Bunu nereden bilecektim ki? İblis kullanma el kitabı falan yoktu sonuçta. “O zaman neden benim zombi olayına bakmamı istiyorsun? Lisede sağa sola saldıran bir zombi fikri senin için iyi bir şey değil mi?”

Roth omuz silktilti. “Sıkıldım.”

Sinir olmuş bir şekilde elimi çekip kurtarmaya çalıştım. “Doğru düzgün cevap veremez misin sen?”

Gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Tamam. Gerçeği mi istiyorsun? Senin için buradayım. Evet, doğru duydun. Bana nedenini sorma çünkü şu anda zamanımız yok ve zaten bana inanmazsın. Yarı Muhafızsın ve zombi tarafından ısırılırsan enfeksiyon kaparsın. Belki insanlar gibi tamamen zırdeli olmazsın ama benim işimi güçleştirmeye yetecek kadar delirirsin.”

Kalp atışlarım dört katına çıktı. “Neden... neden benim için buradasın?”

“Bütün kutsal olmayan şeylerin aşkına, niye bu kadar güçlük çıkarıyorsun? Sana rahibe dediğim için özür diledim. Dün için bile özür dileyeceğim. Seni korkuttum. Cep telefonunu tuvalete attım. Ben cehennemde büyüdüm, anlasana. Sosyal ortamlarda beceriksizimdir.”

Beceriksiz, onun için aklıma gelen tanımlardan biri değildi. Bu dünyaya ait olmayan, yırtıcı bir zarafete sahipti. “Bu benim için bile tuhaf,” diye itiraf ettim.

“Ama beden eğitimi dersinden iyidir, değil mi?”

Çoğu şey beden eğitimi dersinden daha iyiydi. “Burada olmanın benimle ne ilgisi var, bilmek istiyorum.”

“Dediğim gibi, bana inanmazsın.” Ben direnince anlayamayacağım kadar hızlı ve alçak sesle bir şey söyledi. Söylediği şeyin İngilizce bile olduğundan emin değildim ama kulağa küfür gibi geliyordu. “Sana zarar vermek için burada değilim, tamam mı? Endişelenmen gereken en son şey benim.”

Bunu duyunca şaşırıp kalmıştım ve dediğini kavrar-ken boş boş baktım. Nedenini bilmiyordum ama her ne-

dense ona... ona inanmıştım. Belki de bunun, Roth bana zarar vermek isteseydi şimdiye kadar bunu yapabilirdi, düşüncesiyle ilgisi vardı. Ya da belki inanılmaz derecede aptaldım ve ecelime susamıştım. Bir de beden eğitimi dersine gitme fikri berbattı.

İç çektim. “Tamam ama işimiz bittiğinde bana neden burada olduğunu söyleyeceksin.”

Roth başıyla onayladı.

Bakışlarımı kenetlenmiş ellerime indirdim. Kolumdan yukarıya bir sıcaklık yayılmıştı ve ben bu duyguya hiç güvenmiyordum. “Elimi tutmana gerek yok.”

“Ama ya korkarsam?”

“Cidden mi?”

Birkaç saniye sonra elimi bıraktı. Çenesini kaşıyarak omuz silkti. “Tamam. Anlaştık ama sonradan sen benim elimi tutmak istersen şansını kaybettin.”

“Bunun sorun olacağını sanmam.”

Roth topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ellerini siyah kotunun ceplerine soktu. “Şimdi mutlu musun? Gidebilir miyiz?”

“Peki,” dedim. “Tamam.”

Bana kocaman gülümsedi ve ortaya daha önce görmediğim, tam yerlerini bulmuş iki gamze ortaya çıktı. Böyle gülümsediğinde neredeyse normal görünüyordu ama yüzünün mükemmelliği hâlâ gerçek dışı gibiydi.

Bakışlarımı ondan zorla uzaklaştırdım ve öne doğru yürüdüm. “Nerede demiştin?”

“Bodrum kattaki kalorifer dairesinde ve aşağısı muhtemelen daha kötü kokuyordur.”

Her nedense kokuyu unutmuştum. “Demek başka iblislerin ve diğerlerinin izini sürüyorsun.”

Roth başını aşağı yukarı sallayıp omzuyla çift kanatlı kapıyı açtı. “Evet.”

Kapıyı kapanmadan önce yakaladım, yavaşça kapadım. “Kurallara aykırı olmasına rağmen insanları enfekte etmelerine izin mi veriyorsun?”

Basamakları inerken başını arkaya çevirip baktı. Hafif tanıdık bir şarkıyı sessizce mırıldanıyordu. “Evet.”

Peşinden giderken nemli parmaklarımla tırabzanı tutuyordum. Sanki bir şey mideme çöreklenmişti. “Alfalar bu tür şeyleri yasaklıyor. Sadece şeye izniniz var..”

“Biliyorum. Sadece insanları dürtmeye izniniz var ama asla düpedüz yönlendirmemiz, enfekte etmemiz ve/veya öldürmemiz, vs. yasak. Özgür irade saçmalık.” Güldü ve basamaktan atlayıp çevik bir hareketle betona indi. “Biz iblisiz. Kurallar ancak istediğimizde bizim için geçerlidir.”

“Özgür irade saçmalık değil, Roth.”

Aniden önümde durdu ve bakışlarımız kilitlendi. “Tekrar söylesene.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi?”

“İsmimi.”

“Roth?..”

Gamzeleri yine ortaya çıktı. “Adımı ilk kez söyledin, farkında mısın? Çok hoşuma gitti. Ama konuya dönecek olursak, özgür irade saçmalık. Kimsenin iradesi gerçekten özgür değildir.”

Gözlerimi ondan uzaklaştıramadım. “Bu doğru değil. Hepimizin özgür iradesi vardır.”

Roth bir basamak çıktı ve tepemde dikildi. Geriye gitmek istedim ama kıpırdamamak için kendimi zorladım. “Hiçbir şey bilmiyorsun. Özellikle Muhafızlar ya da iblisler öyle. Hepimizin buyrukları var, itaat etmemiz gereken

buyruklar. Sonunda, hepimiz bize söyleneni yaparız. Özgür irade fikri bir şakadır.”

Eğer buna gerçekten inanıyorsa onun için üzüldüm. “Ben her gün seçim yapıyorum – *benim* seçimlerim. Hiç özgür iraden yoksa o zaman hayatta ne tür bir amacın olurdu ki?”

“Bir iblisin hayatta ne tür bir amacı olur ki? Hımm?” Parmak ucuyla çenesine hafif hafif vurdu. “Bugün bir politikacıya yolsuzluk yapması için baskı mı yapmalıyım, yoksa bir yavru kediye ağaçtan mı kurtarmalıyım? Bekle. Ben bir iblisim. İyisi mi...”

“Alaycı olmana gerek yok.”

“Değilim. Sadece olduğumuz şeyi, içine doğduğumuz şeyi, nasıl olduğumuzu anla diye örnek gösteriyorum. Yollarımız önümüze net bir şekilde serilmiş. Bunu değiştiremezsin. Özgür irade diye bir şey yok.”

“O senin düşüncen.”

Birkaç saniye daha gözlerini gözlerimden ayırmadı, sonra da gülümsedi. “Hadi.” Hızla arkasını dönüp başka bir kat merdivenden inmeye başladı.

Bacaklarımı hareket ettirmem birkaç saniye aldı. “Ben sana hiç benzemiyorum.”

Roth yine kaba ve gür bir sesle kahkaha attı.

Onu tekmeyle basamaklardan aşağıya yuvarlama görüntüm kısa ve memnuniyet verici şekilde gözlerimin önünde belirdi. Yine şarkı mırıldanıyordu ve ona şarkının ne olduğunu sormayacak kadar gıcık olmuşum.

Okul eskiydi ve birkaç katlıydı ama birkaç yıl sonra biçimi değiştirilmişti. Merdivenler binanın gerçek yaşını gösteren bir işaretti. Eski, tuğla duvarlar dökülerek kırımızı beyaz bir toz halinde basamakları kaplamıştı.

Üstünde “Sadece Personel” yazan paslı, gri bir kapının önünde durduk. Koku, günün kalanında iştahımı kesmek için yeterliydi. Roth bana baktı; kötü kokudan etkilenmemişe benziyordu.

“Peki... birisinin cehenneme gidip gitmeyeceğini gerçekten bilebilir misin?” diye sordum, zaman kazanmak için. Kapıyı açarsa kusabilirdim.

“Çoğu zaman,” diye yanıt verdi. “Genellikle aileden gelir. Armut dibine düşer.”

“Klişe bu.” Kaşlarımı çattım; biz yaklaştıkça koku da artıyordu.

“Çoğu klişe doğrudur.” Kapı kolunu hafifçe salladı. “Kilitli.”

“Ah. Kahretsin.” Zincirimi çekiştirdim ve yüzükle oynadım. “Galiba bizim...” Dişlilerin birbirine sürtündüğünü ve metalin pes ettiğini duydum. Roth kapıyı çekip açarken başımı eğip eline baktım. “Vay canına.”

“Sana bir sürü yeteneğim olduğunu söylemişim,” dedi, başını eğip yüzüğe bakarken. “İlginç bir mücevhermiş.”

Zincirimi tekrar hırkamın altına soktum ve ellerimi kotuma sürdüm. “Evet, galiba.”

Tekrar kapıya döndü ve yavaşça iterek açtı. “Vay canına. Kesinlikle burada.”

Titrek ışıklar ve cehennemin kuzeyindeki en kötü koku bizi karşıladı. Elimle burnumu ve ağzımı kapattım; kü-kürt ve çürüme kokusu kusma refleksimi tetikliyordu. Buraya girmektense okulun küflü duşlarında yıkanmayı tercih ederdim.

İçeri ilk önce Roth girdi ve botlu ayağıyla kapıyı açık tuttu. “Tırsıp da beni ortada bırakma.”

Bu kez kapının kapanmasına izin verdim çünkü bu-

radaki herhangi bir şeye dokunmak beni iğrendiriyordu.
“Sence nasıl içeri girdi?”

“Bilmem.”

“Sence niye burada?”

“Bilmem.”

“Çok yardımcı oldun,” diye mırıldandım.”

Tanrı bilir neyle dolu olan büyük metal dolaplar ilerlediğimiz koridorun büyük kısmını kaplıyordu ve sıcaklık yüzünden terden alnım ıslanmıştı. Tepe ışıkları, esintisiz odada sallanıyor, çalışma tezgâhlarının ve yere saçılmış aletlerin üzerine gölgeler düşürüyordu. Rengi yeşilden çok beyaz olan bir dizi eski karatahtanın yanından güçlkle geçtik.

“Bence bu kötü bir fikir,” diye fısıldadım, Roth’un tişörtünün arkasına asılma isteğime karşı koyarak.

“Nedenmiş o?” Roth büyük makinelerin uğultuyla çalıştığı karanlık bir odaya açılan başka bir kapıyı iterek açtı. Kapı üst üste dizilmiş kolilere çarptı.

Karanlıktan nemli ve küflü havada kol ve bacakları sağa sola sallanan bir iskelet kapının önüne serildi. Göz çukurları boş ve görmeden bakıyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla aralanmıştı. Geriye sıçrayarak boğuk bir çığlık attım.

“Gerçek değil.” Roth, iskeleti yerden alıp inceledi. “Biyoloji derslerinizde kullandıkları iskelet. Baksana.” Kemikleri bej rengi bir kolu bana doğru salladı. “Tamamen sahte.”

Kalbim aynı fikirde değildi ama kol kemiklerini bir arada tutan metal cıvataları görebiliyordum. “Ah, tatlı bebek İsa aşkına...”

Roth ağzı kulaklarında, iskeleti bir kenara fırlattı. İskelet zıplayıp, Roth onu her neye fırlattıysa ona çarptığında kemikler takırdayınca yüzümü buruşturdum.

Sonra bir şey hırladı.

Donakaldım.

Roth tepe ışığını çevirdi. “Eyvah,” diye mırıldandı.

Zombi, kalorifer kazanının önünde duruyordu, karar-mış elinde sahte bir kol kemiği vardı, iskeletin geriye kalanıysa ayaklarının önünde yastıyordu. Seyrek saçları alacalı saç derisinden kahverengi solucanlar gibi kıvrılarak çıkıyordu. Yüzünün bazı yerlerinde et yoktu. Yanağı bir şerit halinde sarkıp morarmış dudaklarına dayanmıştı. Teninden geri kalanı kemiklerinin üstünden sarkıyordu, son derece kırıktı ve kurutulmuş ete benziyordu. Üstündeki takım elbise muhtemelen daha iyi günler görmüştü. Mesela, vücut sıvılarının sızmadığı günler.

Kalorifer kazanının arkasında odanın tek penceresi kırıldı. Bu, zombinin okula nasıl girdiğini açıklıyordu ama bize neden burada olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Roth hafif bir ıslık çaldı.

Zombinin gözleri Roth’a doğru hareket etti ve hareket etmeye devam etti. En azından bir tanesi öyle yapıyordu. Hareket eden gözü doğruca göz çukurundan çıkıp havada uçtu ve çamur kaplı yere şap diye düştü.

“Ah! Ah, hayır. Hayır. Ben bunun için kaydolmadım okula!” Öğürerek elimi ağızıma kapattım. “O şeyin yanına yaklaşmayacağım.”

Roth öne adım attı, büyülenmiş gibi yerdeki pislige bakıyordu. “Bu çok iğrenç.”

Kapıda kendi başıma dikilirken kendimi açık hedef gibi hissettim. Gözlerimi zombiden ayırmadan usulca Roth’a yaklaştım. Hiç bu kadar kötü durumda olanını görmemiş-tim. Tanrı bilir şimdiye kadar insanları ktır ktır yemiş olmalıydı ama Muhafızlar bağlantıları yoluyla bunun ha-

berini almıştı herhalde.

Hareketim, zombinin sağlam gözüne çarptı. “Sen,” dedi gurultulu bir sesle.

Durdum. Konuşabiliyorlar mıydı? Galiba George Romero bunu atlamıştı. “Ben mi?”

“Hey. Kıza bakma. Bana bak,” diye emretti Roth, sesinden otorite akıyordu.

Zombi, ağzının doğru çalışması için mücadele ediyordu. “Senin...gerekiyor...”

“Şey... neden bana bakıyor?” Parmak eklemlerim acıyınca kadar çantamın kayışını sıktım.

“Belki de seni güzel buluyordur,” diye espri yaptı Roth; bir fare önüne fırlayınca geriye adım attı.

Roth’a nefret dolu bir bakış attım.

Zombi sallana sallana yürümeye başladı; sol ayağını öne doğru sürüyordu. Geriye adım attım ve başka kutulara tosladım. “Roth?..”

Zombi yavaş, anlamlı hareketlerle iskeletin kolunu Roth’un kafasına fırlattı. Zombinin vücudundaki kemikler çatırdayıp ufak ufak parçalandı. Ceketindeki yırtıktan dışarıya kanlı irin sızdı.

Roth yüzünde büyük bir şaşkınlıkla iskeletin kolunu havada kaptı. “Az önce bunu kafama mı fırlattın? *Benim kafama* hem de? Deli misin sen?”

Zombi yavaşça bana doğru yürüyor, inleyerek anlaşıl-maz sözcükler söylüyordu.

“Roth!” diye tiz bir çığlık attım, pis kokulu koldan kaçınarak. “Bu berbat bir fikirdi!”

“Başıma kakmak zorunda mısın?”

Elimi arkama uzatıp bir kutu aldım. Fırlatınca zombinin yüzünün yan tarafına çarptı. Yaratığın bir kulağı

düşüp omzuna indi. “Evet! Bir şeyler yap!”

Roth usulca zombinin arkasına geçti, iskeletin kolunu beysbol sopası gibi tuttu. “Yapmaya çalışıyorum.”

“Ne yapıyorsun?” Zombi bana doğru uzanınca yana fırladım. “Karanlığın kötü güçleri falan yok mu sende?”

“Karanlığın kötü güçleri mi? Koca okulu başımıza geçirmeden kullanamam hiçbirini.”

Bana çok saçma gelmişti. “Daha iyi bir plan düşünemez misin?”

Roth alaycı bir tavırla güldü. “Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Onu Bambi’ye yedirmek falan gibi bir şey!”

“Ne?” Roth yüzünde afallamış bir ifadeyle kolunu indirdi. “Bambi bu kadar çürümüş bir şeyi yese hazımsızlık çeker.”

“Roth! Yemin ederim ben...” Spor ayakkabım vıcık vıcık zeminde kaydı ve ayağım yerden kesildi. Kirli, ıslak zemine yüksek bir *off* sesiyle çarptım. Yerde uzanmış bir halde yapış yapış ellerimi kaldırdım. “Kusacağım. Cidden.”

“Yoldan çekil!” diye bağırdı Roth.

Roth derme çatma silahı savururken ben başımı hızla yukarı kaldırdım. Geriye gittim, kendi çantama takıldım. İskeletin kolu zombinin kafasına çarptı, sonra da yarıp geçti. Alacalı kan ve et parçaları havada uçup şap diye yere ve... kotuma yağdı.

Deri, kas ve kemik kendi içine çöktü. Zombi kendi içine doğru katlandı ve yerde iğrenç bir çamurdan, giydiği kirli giysilerden başka bir şey kalmayana kadar çökmeye devam etti.

Roth kolu yere fırlattı, öfkeden ifadesi sertleşmişti. “Bu biraz sinir bozucuydu.” Arkasını dönüp bana baktı. Kehrı-

bar rengi gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. "Ah, darma-
dağın olmuşsun."

Yapış yapış şeylerle kaplı kotuma baktıktan sonra Roth'a gözümü ayırmadan ters bir bakış attım. "Senden nefret ediyorum."

"*Nefret* çok güçlü bir sözcük." Kasıla kasıla yürüyerek yanıma geldi ve eğildi. "Dur da sana yardım edeyim."

Tekme attım ve incik kemiğine isabet ettirdim. "Bana dokunma."

Topallayarak geri çekildi; sövüyor ve bacağına sallıyordu. "Yeni kotuma beyin bulaştırdın. Sağ ol."

Sessizce mırıldanarak ayağa kalktım ve çantamı aldım. Neyse ki üzerine pislik bulaşmamıştı ama ya ben? Kendime bakmak bile istemiyordum, o kadar iğrençtim. "Eh, bu çok eğlenceliydi."

"Hey! Bozma moralini. Zombi sorunu çözüldü."

İki elimle birden kendimi işaret ettim. O anda beni neden takip ettiği hiç umurumda değildi. "Baksana şu halime! Sayende zombi her yerime püskürdü. Günün geri kalanında da dersim var."

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Seni evime götürebilirim. Kullanabileceğin bir duş var. Sonra da belki bir şeyler içip Porsche'ne bakarız."

Avuç içlerim yanağıyla arkadaş olmak için can atıyordu. "İğrençsin."

Kıkırdayıp tekrar cesede geri döndü. "Sen ne halt ediyordun burada?" dedi, daha çok kendi kendine. "Peki ya?.. Dönüp bana baktı, bakışları göğüslerime takıldı. "Vay be."

"Hey! Tanrım. Amma da adisin!"

Roth tek kaşını kaldırdı. "Daha kötülerini de işittim. Git de temizlen. Ben bunun icabına bakarım."

Derin bir nefes alıp hızla arkamı döndüm. Tam kapıya yönelmişim ki beni durdurdu. Sessizce “kuzu” gibi bir şey söyledi. Başımı iki yana sallayıp onu çürümüş zombi kokan kalorifer dairesinde bıraktım.

Günün geri kalanını sıırıslıklam saçlarla ve eşofmanla geçirdim.

Roth’tan nefret ediyordum.

Ben yolcu koltuğuna otururken Morris’in yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Normalde her gün okuldan sonra işaretleme yapardım ama bugün canım istemiyordu. Dünün aksine, eve girip çantamı kapıdan içeri koyduğumda beni sessizlik karşıladı.

Fuayeden geçerken nemli saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Abbot’a okuldaki zombiyi söylemem gerekiyordu. Roth konusu bir yana, zombi ciddi bir olaydı. Ama büyük ihtimalle Abbot hâlâ uyuyordu.

Onu en son uyandırdığımda sekiz yaşındaydım ve yanımda sadece Bay Sümüklü vardı. Benimle oynayacak birisini istiyordum, o yüzden Abbot uyurken taştan kabuğunu tıkladım.

Bu hiç iyi olmamıştı.

Bu kez durum farklıydı. Anlamak zorundaydı ama en azından onu bir fincan kahveyle yumuşatabilirdim. Lanet olası öğütülmüş kahveyi ve filtreyi bulmam birkaç dakika sürdü, sonra da on beş dakika kahve ayarını mı yoksa kapuçino ayarını mı kullanmam gerektiğini çözmeye çalıştım. Bu şeyi kullanmak mühendislik diploması gerektiriyordu. Kaşlarımı çatarak paslanmaz çelik kolu çektim. Bu ne işe yarıyordu yahu?

“O kadar da karmaşık değil.”

Vücudumdaki her bir kas kilitlendi ama yine de küçük metal ölçü kaşığı elimden düşürmeyi başardım. Kaşık, fayans zeminde tangırdadı. Eğilip kaşığı aldını, ansızın karnıma giren krampı sakınleştirmeye çalıştım. Doğrurken bacaklarımda takat yoktu.

Petr kapıda duruyordu. Kalın kollarını fiçı boyutundaki göğsünde kavuşturmuştu. “Görüyorum ki en son görüşmemizden bu yana hiç zarafet kazanmamışsın.”

Başka birinden gelse bu iğneleme acıtabilirdi. Kaşığı tezgâhın üstüne koydum. Kahvenin canı cehennemeydi. Birkaç adım önünde durdum. “Pardon.”

Kıpırdamadı. “Bir de eskisi kadar kaba ve şirretsin.”

Çenemi hızla yukarı kaldırdım. Petr benden sadece bir ya da iki yaş büyüktü ama çenesindeki siyah kirli sakal yüzünden daha büyük gösteriyordu. “Yolumdan çekilebilir misin, *lütfe*n?”

Petr yana çekilip geçmem için bir adım kadar bir boşluk bıraktı. “Mutlu musun?”

Vücudum onunla aynı alan kodunu paylaştığı için kesinlikle mutlu değildim. Sıkışıp yanından geçtim; kalçam bacağına sürtününce yüzümü buruşturdum.

“Kahve yapıyorsun sanıyordum?” Arkamdan yürümeye başladı. “Sana yardım edebilirim.”

Onu duymazdan gelerek adımlarımı sıklaştırdım. Onun tatlı diline bir daha kanmazdım. Ne bu dünyada, ne de ötekinde.

Petr önümü kesti, üst kata, güvenliğe giden yolu kapattı. İç çekti. “Kahveyi kime yapıyordun peki?”

Kalbimi hafif bir korku sardı. “Çekilebilir misin? Yukarı çıkmam gerek.”

“Benimle beş dakika konuşamaz mısın?”

Alışkanlıktan tişörtümün altındaki daire şeklindeki objeyi elimle kapattım. Yanından geçmeye çalıştım. Hareketlerimin aynısını yaptı. “Petr, lütfen izin ver de geçeyim.”

Yakındaki pencereden gelen soluk günışığı, kemerli burnuna taktığı küçük hızmadan yansıyor. “Benimle konuşmayı sevdiğin zamanları hatırlıyorum. O zamanlar klanımın ziyaretini dört gözle beklerdin.”

Tişörtümü daha bir sıkı kavrarken yüzüm ağır ağır kızardı. Yüzük tişörtümün altından avucuma batıyordu. Eskiden bu pislikten hoşlanırdım. “Nasıl bir sürüngen olduğunu fark etmeden önceydi o.”

Dişlerini sıktı. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Yanlış bir şey yapmadın mı? Sana durmanı söyledim ama sen durmadın...”

“Beni kışkırtıyordun.” Sesini alçalttı. “Hem iblislerin ne zamandan beri söz hakkı var?”

Kesik bir nefes aldım. “Ben Muhafızım.”

Gözlerini devirerek güldü. “Ah, özür dilerim. Sen sadece yarı iblissin. Sanki çok farkı var da. İblislerle insanların döllerine genellikle ne yaptığımızı biliyor musun?”

“Onları sevip kucaklıyor musunuz?” Yanından kayarak geçmeye çalıştım ama avucunu duvara dayayıp önümde dikildi.

“Onları öldürüyoruz, Layla. Abbot’ın geçmişte sana yapması gerektiği gibi ama sen o kadar özelsin ki.”

Altdudağımı ısırardım. Burnumun dibine girmişti. Çok derin bir nefes alırsam ruhunun tadını duyabilirdim. “Zayne’i görmem gerek.”

“Zayne hâlâ dinleniyor.” Durakladı. “Bu sabah geç saatte kadar Danika’yla sohbet ettiler.”

İçime mantıksız bir kıskançlık oldu ve bu, şu anki durumumu düşününce çok aptalcaydı. “O zaman şeyleri göreceğim...”

“Jasmine’le ikizleri mi?” diye sordu. “Evet, onlar da şekerleme yapıyorlar. Kimse uyanık değil, Layla. Sadece senle ben varız.”

Yutkundum. “Morris burada. Geoff da uyanık.”

Petr güldü. “Çok cahilsin.”

Tenimin altına ağır ağır bir sıcaklık yayıldı. Nefesimi tuttum. Bu dünyada ruhunu emmek istediğim biri varsa o da Petr’di. Herkesten çok o hak ediyordu bunu.

Ağır elini omzuma koyup beni dönmeye zorladı. Gülmüsedti. “Başın fena halde belada, seni yarı iblis sürtük.”

İçim öfkeyle kaplandı ve sallanarak omuz silkip elini indirmeye çalıştım. Yüzüğü bıraktım ve bir Muhafız’la asla dövüşülmez kuralını çiğnemeye hazırlandım. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır. İlgisi bile yok.” Elini boğazıma götürüp boğazımı parmaklarıyla Roth’un yaptığından daha sıkı sardı. Bir iblisin bir Muhafız’dan daha nazik ellerinin olması ironik bir durumdu. “Benimle dövüşmek istiyorsun, değil mi? Hadi yapsana. Bu, her şeyi bizim için daha da kolaylaştıracaktır.”

Yüreğim hop etti. Petr başımın derde gireceğini biliyordu ve soluk renkli gözlerinde zalimlik pırıltısından daha fazlası vardı. Daha da kötüsü, yaptığından yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordu. Yaptıkları ruhunu asla lekelemezdi çünkü ne yaparsa yapsın ruhu saftı. Eline boş çek verilmiş gibiydi. Petr öne doğru bastırdı, nefesi yanığımı yakıyordu. “Abbot’ın, sen bebekken o sefil hayatına son vermiş olmasını dileyeceksin.”

Kuralların canı cehenneme.

Dizimi yukarı kaldırıp en acıtan yerine vurdum. Petr hafifçe inleyip iki büklüm oldu. Hızla dönüp arkama bakmadan merdivenleri uçarcasına çıktım. Koridorda Petr'in babasıyla burun buruna geldim. Tepki vermemeye çalıştım ama alt ve üstdudağını yarıp geçen kenarı çentikli yara izini fark etmemek zordu. Abbot bir keresinde bana bu yarayı Elijah'ın yüzünde bir Kral iblisin açtığını söylemişti.

Elijah beni iğrenme dolu bir bakışla süzdü ama etrafından dolaşp koşarak yatak odama girerken, arkamdan kapıyı kilitlerken hiçbir şey söylemedi. O kapıdan girmek isteseler hiçbirini durduramazdı bu.

7. Bölüm

Abbot bacak bacak üstüne atmış bir şekilde masanın arkasında oturuyordu. “Akşam yemeğinde pek bir şey yemedin. Hasta falan mısın?”

Kendimi sandalyeye bıraktım. Gergin akşam yemeğinde bir ya da iki lokma yiyebilmiştim. Yemek boyunca Petr gözünü ayırmadan bana bakmıştı. “Onları burada istemiyorum.”

Abbot sakallı çenesini sıvazladı. Kum rengi saçlarını her zamanki gibi geriye taramıştı. “Layla, rahatsız olmanı anlıyorum. Elijah, senin Petr’le sorun yaşamayacağına dair beni temin etti.”

“Gerçekten mi? Bu tuhaf çünkü daha önce Petr beni köşeye sıkıştırdı.”

Parmakları durdu, soluk renkli gözleri keskinleşti. “Bir şey yaptı mı?”

“Geçen defaki gibi... değildi.” Yerimde huzursuz bir şekilde kıpırdandım; yüzüm alev alevdi.

Uzun ve hafif bir nefes verdi. “Önümüzdeki hafta falan ondan uzak durabilir misin?”

Şoke olmuşum. “*Ben* ondan uzak duruyorum. *O benden*

uzak durmayacak! Bir daha yanıma gelecek olursa yemin ederim onun ruhunu..."

Abbot elini masaya vurup oturduğum sandalyede yerimden sıçramama neden oldu. "Öyle bir şey yapmayacaksın, Layla!"

Kalbim tekledi. "Ciddi değildim. Ben... ben üzgünüm."

"Bu şakası yapılacak bir konu değil." Başını iki yana salladı, benimle yaramaz bir çocukmuşum gibi konuşuyordu. "Böyle bir şey söylemeyi düşünmen bile beni hayal kırıklığına uğrattı. Petr'in babası da dahil, ziyaretçilerimizden birisi bunu duysa hasarı geriye döndürmek mümkün olmaz."

Göğsümde berbat, yapış yapış bir his vardı. Abbot'ı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Ona çok şey borçluydum: bir yuva, güvenlik, bir hayat. Yüzüğü parmaklarımın arasında çevirerek gözlerimi aşağıya indirdim. "Üzgünüm, gerçekten."

Abbot iç çekti ve arkasına yaslandığını duydum. Başımı kaldırıp çaktırmadan baktım; onca derdinin arasında bir de benimle uğraşsın istemiyordum. Gözleri kapalı bir şekilde parmaklarını kaşında gezdirdi. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun, Layla?"

Aniden, bütün bu zombi olayı çok önemli görünmedi. Roth'un varlığı da. Sadece gidip yatak odamda saklanmak istiyordum.

"Layla?" diye sordu, masanın üzerindeki tahta bir kuttan kalın bir puro çıkararak. Puroları asla içmezdi ama yine de bunlarla oynamak hoşuna gidiyordu.

"Bir şey yok," dedim sonunda. "Sadece okulda olan bir şeyle ilgiliydi."

Soluk renkli kaşlarını havaya kaldırdı. "Benimle okul

hakkında mı konuşmak istiyordun? Zayne'in Danika'nın gelişi ve eğitimiyle meşgul olduğunu biliyorum ama şu anda çok yoğunum. Belki Jasmine seninle çene çalmak ister?"

Yüzüm üzerinde yumurta pişirecek kadar sıcaktı. "Erkekler ya da notlarım hakkında konuşmak istemiyorum."

Puroyu parmaklarının arasında yuvarladı. "Notların nasıl? Galiba öğretmenin yarın telafi sınavına girmene müsaade edecek?"

Yüzüğü bırakıp kızgınlıkla sandalyenin kollarına yapıştım. "Notlarım iyi ve benim..."

"İkiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Arkamı döndüm. Zayne kapıda duruyordu, saçları yüzüne dökülmüştü. "Abbot'a bugün okulda olanları anlatmaya çalışıyorum."

Yüzündeki tembel ifadenin yerini şaşkınlık aldı. Hafif bir gülümseme dudaklarına yayılırken babasına göz attı. "Nasıl gidiyor peki?"

Abbot derin bir iç çekerek puroyu kutuya geri koydu. "Layla, birazdan emniyet müdürü ve belediye başkanıyla buluşmak için gitmek zorundayım."

"Bugün okulda bir zombi vardı," deyiverdim."

"Ne?" Zayne sandalyemin arkasında durup, kulağımın arkasına fiske vurdu. "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Abbot'ın ansızın alarmla geçmiş bakışlarıyla karşılaştım. "Kalorifer dairesindeydim ve..."

"Orada olduğunu nasıl bildin?" diye sordu Abbot, bacağını öbürünün üstünden indirip öne eğildi.

Onlara Roth'u söyleyemezdim. O kapıyı açmamın imkânı yoktu. "Kokusunu... kokusunu aldım."

Zayne yanımdaki yere oturdu. "Onu gören oldu mu?"

Yüzümü ekşittim. “Güven bana, gören olsaydı akşam haberlerinde olurdu. O kadar berbattı.”

“Hâlâ orada mı?” Abbot ayağa kalkıp, kollarını sıvadı.

“Şey... evet ama artık sorun olacağını sanmam. Bir avuç giysi ve yapışkan maddeden ibaret.”

“Bekle bir dakika,” dedi Zayne; beni izlerken kaşlarını çattı. “Zombi kokusu aldın ve onların ne kadar tehlikeli olduklarını bile bile kalorifer dairesine inip defterini dürmeye mi karar verdin?”

Ona baktım. Bununla nereye varacaktı? “Şey, evet, öyle yaptım.”

“Sonra zombiye saldırdın mı? Öldürdün mü onu?”

Şey... “Evet.”

Babasına anlamlı bir bakış fırlattı. “Baba.”

“Ne?” Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu.

Abbot masanın etrafından dolaştı ve bir kez daha derin bir iç çekti. “Kurallar neydi, Layla?”

Mideme kramp girdi. “Tehlikeli şeylere bulaşmıyorum ama...”

“Zayne bana senin geçen gece bir Taklitçi’nin peşinden ara sokağa girdiğini söyledi,” diye lafımı kesti tam bir baba tavrıyla. Hayal kırıklığına uğramış baba tavrıyla. “Ve iblisin bir Arayıcı olduğu ortaya çıkmış.”

“Ben...” Ağzımı kapatıp Zayne’e baktım. Benimle göze gelmemeye çalışarak babasını izliyordu. “Önemli bir şey değil.”

“Bir Taklitçi’nin arkasından ara sokağa girmek önemli bir şeydir, Layla.” Abbot kollarını kavuşturdu ve beni hoşnutsuz bir bakışla yerime çiviledi. “Bunu yapmayacak kadar akıllısın. Bizden başka hiç kimse senin işaretlerini göremez. Issız bir yere kadar bir iblisin peşinden gitmen

için hiçbir neden yok. Hem, bugün zombiyi aramak yerine Morris'i aramalıydın; o da bizi uyanırdı."

Vay canına. Oturduğum yere gömüldüm. "Ama..."

"Aması yok, Layla. Zombiyi bir gören olsa ne olacaktı? Gerçeği gizli tutmak bizim sorumluluğumuz. İnsanoğlu, elinde kanıt olmadan cennet ve cehennem var olduğuna inanmalı."

"Belki de işaretleme yaptığı zamanı azaltmalıyız," diye önerdi Zayne. "Bunu yapmasına ihtiyacımız yok. Dürüst olmak gerekirse, onları aktif bir şekilde aramak yerine onun işaretleme yapmasına güvenmemiz hepimizin tembelliği."

Ona gözümü dikip baktım, tanrısal güzelliğini değil de uçup giden özgürlüğümü gördüm. "Bugün hiç kimsenin zombiden haberi olmadı!"

"Konu bu değil," diye çıkıştı Abbot. "Bunu yapmayacak kadar akıllısın, Layla. Bize söylemeyerek ciddi sonuçlara yol açabilirdin, kendi güvenliğini tehlikeye atmandan bahsetmiyorum bile."

Abbot'ın hayal kırıklığı açık ve net ortadaydı. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım, yer yarılrsa da içine girsem diye düşündüm.

"Bu gece okulu kolaçan etmemiz gerek," dedi Zayne. "Emniyet müdürünün baş komiserle bağlantı kurmasını sağla; şüphe çekmemek için rutin bir kontrol olduğunu söyle."

"İyi fikir." Abbot oğluna gurur duyan bir tavırla gülümsedi.

Sinir oldum. "Yani artık işaretlememe izin yok mu?"

"Bunu düşünmem gerek," diye cevap verdi Abbot.

Bunu duymak beni rahatsız etmişti. İşaretleyememe

fıkrından nefret ediyordum. İçimdeki iblis kanını telafi eden ya da en azından kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan bir şeydi bu. Bunun benden alınması yüzüme tokat yemek gibiydi. Hem o sayede evden çıkabiliyordum ve Petr buradayken bu daha da önemliydi. Bir kez daha özür diledim ve çalışma odasından çıktım. Kendimi ağlamak ya da çığlık atmak, ya da birini yumruklamak üzereymişim gibi hissediyordum.

Zayne peşimden koridora çıktı. “Hey.”

Merdivenlerin yanında durdum, içime büyük bir öfke seli doldu. Yanımda durana kadar bekledim. “Ona ara sokaktaki Arayıcı’yı söylemesen olmazdı, değil mi? Teşekkürler.”

Kaşlarını çattı. “Bilmesi gerekiyordu, Layla. Güvende değildin, zarar görebilirdin.”

“O zaman neden babacığına koşmak yerine bana bir şey söylemedin?”

Dişlerini anında kenetledi. “Ben babacığımıza koşmadım.”

Kollarımı kavuşturdum. “Hiç de öyle görünmüyor.”

Zayne aşına olduğum bir şekilde iç çekti. Bu iç çekişin anlamı: Çocukça davranıyorsun ve sabrım taşmak üzere.

Umurumda bile olmadı. “Neden bir de işaretleme yapmayı bırakmamı önerdin ki? Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

“Güvenliğin daha önemli. Kendi başına Washington’da dolaşıp iblisleri takip etmen konusunda onlarla asla aynı fikirde olmadım. Bu tehlikeli.”

“On üç yaşımdan beri işaretleme yapıyorum, Zayne. Hiç problem yaşamadım...”

“Birkaç gece öncesine kadar,” diye sözümü kesti, ya-

nakları öfkeden kızarmıştı. Zayne bana çok nadiren öfkelenirdi ama öfkelendiğinde de öfkesi çok büyük olurdu. “Bundan fazlası var. Genç ve güzelsin. Dışarıda ne tür bir ilgiyi üzerine çektiğini kim bilebilir?”

Başka zaman olsa onun bana güzel olduğumu söylemesi beni heyecanlandırırdu ama şu anda bu sözcüğü alıp yüzüne gömmek istiyordum. “Kendime bakabilirim.”

Dosdoğru gözümün içine baktı. “Sana öğrettiklerim seni ancak buraya kadar idare edebilir.”

Ağzımdan çıkanları tetikleyen öfke ve çaresiz bir embesil olmadığımı kanıtlama ihtiyacıydı. “Hem birisinin icabına nasıl bakacağımı biliyorum.”

Zayne ne kastettiğimi anladı. Yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. “Kendini böyle mi koruyacaksın? Ruh emerek mi? Aman ne güzel.”

Hemen hatamı fark ettim. Bir basamak indim. “Ciddi değildim, Zayne. Biliyorsun.”

Bundan çok da emin değil gibiydi. “Her neyse. Yapacak işlerim var.”

“Danika gibi mi?” dedim, kendime engel olamayarak.

Gözlerini kapattı; yeniden açtığında gözleri buz mavisiydi ve çukura kaçmıştı. “Çok olgunsun. İyi geceler, Layla.”

Gidişini izlerken gözlerime hücum eden yakıcı gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Çaba bile harcamadan her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum. Bu yetenek gerektiriyordu. Arkamı döndüm ve Petr’in oturma odasının hemen içinde ayakta dikildiğini gördüm. Yüzündeki sırtıştan bütün konuşmamızı duyduğunu ve bundan hoşlandığını anladım.

* * *

Kalbim güm güm atarak ve boğazım yanarak uyandım. Bacaklarıma dolanmış çarşaflar tenimi rahatsız ediyordu. Yan dönüp çalar saatimin neon yeşil ışığına baktım.

Sabaha karşı 2:52.

Tatlı bir şeyler yemem gerekiyordu.

Çarşafları fırlatarak ayağa kalktım. Geceliğim nemli tenime yapışmıştı. Yatak odamın dışındaki koridorda tek bir ışık yoktu ama yolu ezbere biliyordum. Çoğu gece ansızın krizim tutuyor, ben de mutfığa karanlık ve sessiz ziyaretlerde bulunuyordum.

Basamakları usulca inip gölgeli odalardan hızla geçtim. Bacaklarım titremeye başlamış, kalp atışlarım aniden hızlanmıştı. *Böyle yaşıyamam.*

Buzdolabının kapısını açarken kolum titriyordu. Sarı ışık, çıplak bacaklarımı ve yeri kapladı. Eğildim, portakal suyu kutusunu, su ve süt şişelerinin arasında sabırsız bir halde aramaya başladım. Sinir olmuş ve bir şeyleri tekmelemeye hazırken portakal suyunu yumurtaların arkasında buldum.

Kutu, titreyen parmaklarımdan kaydı, yere çarpıp yırtıldı ve yapış yapış meyve suyu ayak parmaklarımdan her yerine döküldü. Yaşlar, gözlerimde birikip yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Dökülen portakal suyu yüzünden ağlıyordum, Tanrı aşkına. Hayatımın en rezil anlarından biri olmalıydı bu.

Yapışkan portakal suyu birikintisinin yanında oturdum; buzdolabından gelen soğuk havayı umursamıyordum. Dolabın kapısını hızla kapatmadan önce orada ne kadar oturduğumu Tanrı bilir. Bir anda mutfak karanlığa gömüldü. Bu hoşuma gitmişti. Sadece gülünç derecede aptal olan ben ve karanlık vardı. Hiç kimse benim isteri krizime şahit olamazdı.

Sonra hafif bir kanat çırpışı duydum; mutfığa doğru gelirken kanat sesleri daha da belirginleşti. Kaskatı kesildim, nefesimi tuttum. Etrafımdaki hava kıpırdadı. Başımı kaldırıp bakınca cilalı granit renginde ve dokusunda bir tenle çevrelenmiş sarı gözleri ve sivri dişleri gördüm. Burnu düzdü, burun delikleri ince çizgiler halindeydi. Şelale gibi dökülen kapkara saçları, içe doğru kıvrılan iki boynuz aralıyordu.

Danika insan formunda olduğu kadar gerçek formunda da çarpıcıydı.

Yanıma indi; mutfak masasına yürüyüp kâğıt havlu rulosunu alırken pençeleri fayans zemine vuruyordu. “Yardım ister misin?”

Bir seksenlik bir gargoyle’un sana kâğıt havlu verdiği ni görmek tuhaftı.

Danika başını eğip bana baktı, koyu gri dudakları ürkek bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ellerimle gözlerimin altını sildim, sonra da kâğıt havlu tomarını aldım. “Teşekkürler.”

Danika çömelirken kanatlarını içeri soktu ve tek hamlede portakal suyunun çoğunu temizledi. “Kendini kötü mü hissediyorsun?”

“İyiym ben.” Kutuyu aldım. Boştu. Harika.

Uzun ve narin parmaklarıyla kâğıt havluları top haline getirdi ama o pençeler deriyi, kası, hatta metali delip geçebilirdi. “İyi görünmüyorsun,” dedi dikkatli bir şekilde. “Zayne bana senin bazen... hastalandığını söyledi.”

Başımı hızla yukarı kaldırdım. İhanete uğramışlık hissi kavurdu içimi. Dilim tutulmuştu.

Danika’nın yüzü gerildi. “Sadece senin için endişeleniyor, Layla. Sen onun için çok önemlisin.”

Sırılsıklam olmuş kâğıt havluları ve boş kutuyu alıp

titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. “Ya.” Boğuk bir sesle güldüm. “Öyle mi? O yüzden mi sana *hastalığımı* anlattı?”

Danika yavaşça doğruldu. “Sadece herhangi bir şeye ihtiyacın olursa yardım edebileyim diye söyledi.” Gerile-yince yüzümdeki ifadeyi gördü. “Layla, ben seni yargıla-mıyorum. Aslında, bence inanılmaz güçlüsün.”

Biraz önce akıttıklarımдан daha yakıcı, daha çok göz-yaşı genzimi yakıyordu. Hep tatlı bir şeyler yememin ne-deni sır değildi ama sadece Zayne ne kadar çok mücadele ettiğimi biliyordu. Danika’ya söylediğine inanamıyordum. Bir de ondan bana göz kulak olmasını mı istemişti? Nasıl hissettiğimi anlatmak için *utancından yerin dibine gir-mek* deyimini az kalıyordu.

“Layla, başka bir şey ister misin? Markete gidip biraz daha portakal suyu alabilirim.”

Omuzlarım kaskatı bir halde elimdekileri çöpe attım. “En-dişelendiğin buysa, üstüne atlayıp ruhunu emmeyeceğim.”

Danika küçük bir çığlık attı. “Bunu demek istemedim, hem de hiç. Sadece bir şey istiyor gibisin ve ben de yardım etmek istiyorum.”

Hızla arkamı döndüm. Hâlâ buzdolabının orada duru-yordu, açılmış kanatları iki yana doğru en az birer buçuk metre uzanıyordu. “Ben iyiyim. Bana göz kulak olmana gerek yok.” Başımı çevirdim, sonra kapıda durup kesik bir nefes aldım. “Zayne’e teşekkürlerimi ilet.”

Danika cevap vermeden önce mutfaktan çıktım ve geri odama gittim. Yatağa girip örtüyü başımın üzerine çek-tim. Sık sık kaslarıma kramp giriyor ve bacağım seğiri-yordu. Sözcükler peş peşe kafamda yankılandı.

Böyle yaşayamam.

8. Bölüm

“Bugün iyi misin?” diye sordu Stacey, biyoloji dersinde yanıma oturduğu anda. “Berbat görünüyorsun.”

Başımı kaldırıp bakma zahmetine bile girmedim. “Teşekkürler, kanka.”

“Şey, üzgünüm ama bu doğru. Bütün gece ağlamış gibisin.”

“Alerjiler yüzünden.” Öne doğru hareket ettim, böylece saçım, yüzümün çoğunu kapattı. “Öte yandan sen bu sabah aşırı neşeli gibisin.”

“Öyleyim, değil mi?” Stacey hülyalı bir şekilde iç çekti. “Annem kahvemi her zamanki gibi mahvetmedi. Öyle yaptığında nasıl olurum, biliyorsun. Üstelik bunu her sabah yapıyor ama hayır, bugün fındık aromalı kahve günü ve dünyam ıslıl ıslıl. Her neyse, Zayne ne yaptı?”

“Ne?” Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

Bakışları anlayışlıydı. “Sen bir tek Zayne için ağlar-sın.”

“Ben ağlamadım.”

Buklelerini geriye attı. “Her neyse. Onu başından savıp kendine bir çıtır bul.” Duraklayıp başıyla kapıyı işaret

etti. "Mesela onun gibi. O seni tamamen başka bir nedenden ağlatırdı."

"Ben şey yüzünden ağlamıyordum..." Stacey'nin Roth'u işaret ettiğini fark edince sözümü yarıda bıraktım. "Bekle, o beni nasıl ağlatacakmış?"

Stacey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ciddi misin? Bunu sana teker teker anlatmama gerek var mı?"

Tekrar Roth'a baktım. Stacey gibi, sınıf arkadaşlarım da yaptıkları işi bırakmış onu izliyorlardı. Yürümesinde doğal bir fiyakalı tavır vardı. Ansızın Stacey'nin ne demek istediğini anladım. Pancar gibi kızararak kitabıma geri döndüm.

Stacey kıkırdadı.

Bugün laboratuvar günüydü. Roth'la eşleştik ve Stacey buna pek sevindi. Şaşırtıcı bir şekilde dersin büyük bir bölümünde Roth beni yok sayıp Stacey'le çene çaldı. Stacey ona sutyen ölçüsü dışında her şeyi söyledi ve zil çalmasaydı bunu da söyleyeceğine samimiyetle inanıyordum.

Rezil ruh halim günün geri kalanında da peşimi bırakmadı. Öğle yemeğinde Stacey, Eva'yı bakışlarıyla çiğ çiğ yerken ben tabağımdaki yemekle oynuyordum.

Sam beni plastik çatalıyla dürttü. "Baksana."

"Hımm?"

"Kuzey eyaletlerinin hepsinde Springfield diye bir şehir olduğunu biliyor muydun?"

Dudaklarımın bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını hissettim. "Hayır, bilmiyordum. Bazen sendeki hafızanın ben de olmasını istiyorum."

Gözleri gözlüklerinin arkasından parladı. "Sence Stacey, Eva'ya daha ne kadar pis pis bakacak?"

"Seni duyabiliyorum," diye cevap verdi Stacey. "Etrafa

edepsiz söylentiler yayıyor. Galiba daha sonra evine girip saçını keseceğim. Sonra da belki kestığım saçını suratına yapıştırırım.”

Sam’in ağzı kulaklarına vardı. “Bu tuhaf bir öç alma şekli.”

“Evet, tuhaf.” Suyumdan bir yudum aldım.

Stacey gözlerini devirdi. “Neler söylediğini bir bilsen sen de yüze yapıştırma olayına yazılırdın.”

“Ha, benim bir biradan sonra vermemle ve kendi evimde hizmetçi olmamla ilgili sözlerini mi?” Kısa bir süre için su şişesinin kapağını Eva’nın suratına fırlatmayı düşündükten sonra suyun kapağını tekrar kapattım.

Sam gözlüklerini çıkardı. “Bunu duymamıştım.”

“Çünkü hiçbir şey duymuyorsun, Sam. Eva, Layla hakkında ahlaksızca şeyler söylüyor. Bunu kabul edemem.”

Omurgamdan yükselen hafif ürpertiyle sözüm yarıda kesildi. Soluma baktım ve Roth’un orada dikildiğini görünce şoke oldum. İlk kez onu kafeteryada görüyordum. Her nedense yemek yediğini düşünmemiştim.

Stacey şaşkınlığını gizlemeyi bile denemedi. “Roth! Geldin!”

“Ne?” Sam kadar şaşırmıştım.

Roth, yüzünde ukala bir gülümsemeyle yanımdaki boş yere oturdu. “Stacey biyoloji dersinde beni öğle yemeğine davet etmişti. Duymamış mıydın?”

Stacey’ye inanamayarak baktım. Stacey ise sadece gülümsedi. “Ne kadar kibarsın,” dedim yavaşça.

Sam’in bakışları benimle Stacey arasında gidip geldikten sonra Roth’a çevrildi. Elini kararsızca uzattı. Eline vurup geri çektiirmek istedim. “Ben Sam. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Roth, Sam'in elini sıktı. "Bana Roth diyebilirsin."

"Roth Bireysel Emeklilik gibi mi?" diye sordu Sam. "Adını oradan mı almışsın?"

Roth, Sam'e bakarken koyu renkli kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı.

"Kusura bakma." Stacey iç çekti. "Sam'in hiç sosyal becerisi yoktur. Seni önceden uyarmalıydım."

Sam gözlerini kısarak Stacey'ye baktı. "Ne var? Bireysel emeklilik hesaplarına Roth IRA denir, bunu nasıl bilemezsin?"

"Ben lisedeyim. Emeklilik neden umurumda olsun ki? Hem senden başka bunu kim bilir?" diye cevabı yapıştırdı Stacey, plastik bir çatal alıp Sam'in suratına sallayarak. "Birazdan plastik mutfak eşyaları ve nasıl icat edildikleri konusundaki bilginle bizi hayrete düşürürsün."

"Bilgi eksikliğinin seni rahatsız ediyorsa üzgünüm." Sam sırtıarak çatalı bir kenara attı. "Senininki gibi küçük bir beyinle yaşamak zor olmalı."

Roth beni dirseğiyle dürttü. Neredeyse yerimden fırlıyordum. "Bunlar hep böyle mi?"

Onu duymazdan gelmeyi düşündüm ama yüzüne bakınca gözlerimi kaçıramadığımı fark ettim. Onu okul kafeteryasında görmek sinir bozucu olmanın da ötesindeydi. Sadece biyoloji dersine geldiğini, sonra da ortadan kaybolduğunu sanıyordum. Okula cidden bütün gün devam mı ediyordu?

"Daima," diye mırıldandım.

Bakışlarını masaya indirirken gülümsedi. "Ee, emeklilik hesaplarıyla mutfak eşyalarından önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak.

“Eva Hasher, şuradaki sürtük.” Stacey eliyle işaret etti. “Layla hakkında ileri geri konuşuyor.”

“Teşekkürler.” Kafeteryanın dışına açılan kapılara umutsuzca baktım.

“Duydum,” diye cevap verdi Roth. “Bir tür intikam mı planlıyordunuz?”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Stacey.

“Şey, her zaman şey yapabilirsiniz...”

“Hayır.” Roth’u durdurdum. “İntikama gerek yok, Roth.” Fikirlerinin bana cehenneme sadece gidiş bileti alacağından çok emindim.

Roth bir tutam saçını yüzünden çekti. Bugün saçları diken diken değildi ve bu hali hoşuma gidiyordu. Yüzü daha yumuşaktı. Saçını, yüzünü ya da onunla ilgili herhangi bir şeyi sevdiğimden değildi tabii. “Hiç eğlenceli değil.”

Sam, Roth’a baktı ve tekrar gözlüklerini taktı. “Stacey’yi tanıımıyorsun. En son intikam planladığında işin içinde biber gazı spreyiyle bir araba çalmak vardı.”

Roth’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Vay canına. Harbi intikammış.”

Stacey sandalyesinde gerindi, ağzı kulaklarına vardı. “Ne diyebilirim ki? Kötülük yapacaksam dibine kadar yaparım.”

Bu, bizim iblisi heyecanlandırmışa benziyordu ki hiç şaşırtıcı değildi. O bir şey diyemeden atladım. “Ee... bu hafta sonu herkes ne yapıyor?”

Sam omuz silkti. “Eski opera binasında bir oyun izlemeye gitmeyi düşünüyordum. Yüzyılın röportajını kimse ayarlayamadığına göre, onun yerine halk sanatı konulu bir şey yapacağım. Tanrı yardımcım olsun.”

Alnımı bezgin bir şekilde ovuşturdum. “Üzgünüm.

Sana heyecanlanmamamı söylemiştim. Senin de bileceğin gibi Muhafızlar kameradan çok çekiniyorlar.”

“Roth, Layla’nın Muhafızlar tarafından evlat edinildiğini biliyor muydun?” Stacey beni masanın altından dürttü. “Bu seni korkutur mu?”

Stacey’ye tokat atmak istiyordum.

“Beni korkutmak mı?” Roth kocaman gülümsedi. “Hayır. Bence bu... muhteşem.”

Yavaşça Roth’a baktım. “Öyle mi?”

Sırıttışı neredeyse meleksi bir gülümsemeye dönüştü. “Ah, evet. Muhafızlara hayranım. Onlar olmasa kim bilir ne halde olurduk?”

Neredeyse gülüyordum. Bir iblisten bunu duymak o kadar gülünçtü ki. Ama kahkahamı bastırmayı başardım da bir şey yapamadan önce gülümsemem görüldü. Tekrar göz göze geldik ama bu kez kafeterya silindi. Dünyanın dönmeye devam ettiğini biliyordum ve Stacey’yle Sam’in tekrar atıştıklarını duyabiliyordum ama sadece ikimiz varmışız gibi geliyordu. Göğsümde tuhaf bir kıpırtı başladı ve bütün vücuduma yayıldı.

Ben fark etmeden hareket etti; ılık nefesi yanaklarımda, dudaklarımda geziniyordu. Hava ciğerlerimde sıkıştı. Dudakları aralandı ve ben parmaklarımı dudaklarında gezdirmenin, onlara dokunmanın nasıl bir his olacağını merak ettim.

“Ne düşünüyorsun?” diye mırıldandı, gözlerini kırpıştırarak.

Kime ve neye bakmakta olduğumu hatırlayarak rüyalar âleminde uyandım. Hiç yapmamam gereken bir şekilde düşünüyordum onu. Dün için, onu tanıdığım kısacık sürede yaptığı sayısız şey için kızgın olmalıydım oysa.

Sersem gibiydim; dudacağımı ısıırıp dikkatimi arkadaşlarımın didişmesine verdim. Ananaslar ve kirazlar hakkında bir şeydi ama birkaç saniye sonra Roth'a çaktırmadan bir daha baktım. Yüzünde kendini beğenmiş, hatta meydan okuyan bir gülümseme vardı.

İçimden bir ses, başımın dertte olduğunu söylüyordu.

Biyoloji telafi sınavımı bitirdikten sonra kitaplarımı dolabıma attım. Abbot muhtemelen bu gece işaretleme yapmamı istemiyordu ama yapmayı planladığım şey buydu. Öfkesini göze almak, kendimi yatak odama kilitlemekten ya da Petr'in etrafında olmaya zorlanmaktan çok daha iyiydi. Kapıyı kapatırken etrafımdaki havanın doğal olmayan bir şekilde kıpırdadığını hissettim. Başımı kaldırıp bakınca kalbim duracak gibi oldu.

Roth, elleri kotunun cebinde, benimkinin yanındaki dolaba yaslanmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Tanrım." Arkaya doğru sendeledim. "Senin yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Eyvah."

Çantamı omzuma attım ve yanından geçtim ama bana kolayca yetişti. Ağır metal kapıları açtım ve serin akşam havasını bağırımın altına bastım. "Ne istiyorsun?"

"Dünkü pisliği temizlediğimi bilmek istersin diye düşündüm." O kadarını anlamıştım çünkü Abbot'la Zayne dün gece cesede bakmaya gideceklerdi ve bana ceset yüzünden bağıırıp çağırarak beni yataktan çekip çıkar-mamışlardı. "Aferin."

"Sen de işaretleme yapıyorsun, değil mi? Yapmamamı senden kibarca rica etmeme rağmen. Bunu yalnız yapma-na izin veremem."

“Nedenmiş?”

“Sana nedenini söyledim zaten. Senin için güvenli değil.”

Çılgılık atma isteğimi bastırdım. “Neden benim için güvenli değilmiş?”

Hiçbir şey söylemedi.

Çok sinir olmuş bir halde yürümeye başladım. Cadeler, işinden çıkmış, aceleyle metro hatlarına giden insanlarla doluydu. Belki de kendimi kalabalıkta kaybettirebilirdim. Bir blok sonra Roth hâlâ yanımdaydı. “Bana kızgınsın,” dedi rahat bir tavırla.

“Galiba böyle söyleyebilirsin. Senden hiç hoşlanmıyorum.”

Kıkırdadı. “Dürüst olmaya çalışmanı seviyorum.”

Ona ihtiyatlı bir şekilde baktım. “Denemiyorum. Dürüst *davranıyorum*.”

Roth kocaman gülümseyince ortaya şaşırtıcı derecede sivri dişleri ortaya çıktı. “Yalan. Bir yanın benden hoşlanıyor.”

Öfkeyle kaldırımdan indim. “Şu anda yalan söyleyen ben değilim.”

İstifini bozmadan uzanıp kolumu yakaladı, bir taksi yanımdan hızla teğet geçip saçlarımı dalgalandırırken beni geri çekti. Taksi şoförü kornasını çalıp bağırarak bana ağza alınmaz bir şeyler söyledi. “Dikkat,” diye mırıldandı Roth. “İçinin dışın kadar güzel olduğundan şüpheliyim.”

Göğsümün onunkine nasıl yaslandığının anında farkına vardım. Yaz güneşinde güneşleniyormuşum gibi, içime açıklanamayacak bir şekilde sıcaklık doldu. Bakışlarımız kilitlendi. Çok yakındık, bu sayede gözlerinin sadece altın rengi olmadığını, içlerinde koyu kehribar rengi benekler

olduğunu görebiliyordum. Benekler çılgınca çalkalanıyor, beni içlerine çekiyordu. Vahşi kokusu bizi sarmalıyordu.

Elim göğsünün üzerinde kıvrıldı. Elimi ne zaman göğsüne koymuştum? Bilmiyordum ama bakışlarımı ağzına indirdim. O dudaklar... öylesine yakındı ki.

Roth'un çarpık gülümsemesi daha da genişledi.

Kendime geldim ve eğilip bükülerek serbest kaldım. Roth'un kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. Ezilmekten karşıdan karşıya geçmeyi başardım. Vücudum hâlâ bu kısa temastan ürperiyordu.

Ve bu yanlıştı.

Neyse ki dikkatimi dağıtacak bir şey buldum. Karşı köşede bir Zebani dikiliyordu.

İblis, inşa halinde bir otelin dışında oyalanıyor, bina'nın ön tarafına tırmanan kırmızı bina iskelesinin yanında duruyordu. Zebani, D.C. sokaklarında bulunabilecek herhangi bir punk-rockçı çocuktan farksız görünüyordu.

"Hayatını kurtardığım için en azından bir teşekkür edebilirsin." Roth ansızın yanımda belirdi.

Gözümü Zebani'den ayırmadan inledim. "Sen benim hayatımı kurtarmadın."

"Taksi az kalsın seni altına alıyordu. Hem, bir şeyin altına girmek istiyorsan sana seve seve yardımcı olurum. Sana söz veriyorum ben çok daha..."

"O cümleyi bitirme bile."

"Sadece bir teklifti."

"Her neyse." Zebani'nin, iskeleden aşağıya inmeye başlayan bir inşaat işçisini süzmesini izledim. "Teşekkür edersem gidecek misin?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," dedim hevesle.

“Yalan söyledim.”

“Ne?” Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıp baktım. “Bu olmadı işte.”

Roth eğilince yüzlerimizin arasında birkaç santim kaldı. Tanrım, harika kokuyordu. Kısa bir süre için gözlerimi kapattım ve gülümsediğini *hissedebildiğime* yemin edebildim.

“İblisim ben. Zaman zaman yalan söyleme eğilimim vardır.”

Dudaklarım seğirdi ve gülümsedim. Gülümsememi gizlemek için hemen başımı çevirdim. “Yapacak işlerim var, Roth. Gidip başkasının canını sık.”

“Oradaki Zebani’yi mi işaretleyeceksin?” diye sordu. İnşaat alanının birkaç dükkân aşağısında durmuştuk.

Hiçbir şey söylemedim.

Roth kırmızı tuğla duvara yaslandı. “Çocuğu işaretleyip ölüme mahkûm etmeden önce gerçekten ne yapacağına baksan ya.”

Gözlerimi kıstım. “Birisine zarar vereceğini bildiğim bir şey yapmasına neden izin vereyim?”

“Birisinin zarar göreceğini nereden biliyorsun?” Roth başını yana yatırdı, kuzgun siyahı saçları pürüzsüz alınına dalgalar halinde döküldü. “Ne yapacaklarını görene kadar asla beklemedin, değil mi?”

Tam yalan söyleyecektim ki kafamı çevirip dikkatimi Zebani’nin üzerinde topladım. Diken diken, yeşil saçlı çocuk, inşaat işçisinin aşağıya atlayıp, turuncu bir ağ tarafından erişimin engellendiği başka bir bölüme geçişini izlerken eliyle çenesini sıvazladı. Adam testere gibi bir şey aldı ve arkadaşının söylediği bir şeye gülerken testereyi salladı.

"Onu yargılamadan önce sadece bekle ve olacakları gör." Roth omuz silkti. "Sana bir zararı olmaz."

Yan gözle ona ters ters baktım. "Onu yargılamıyorum."

Roth başımı yana yatırdı. "Okuldan sonra yaptığın kallesçe şeylerden hiç haberim yokmuş gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Kallesçe mi?" Gözlerimi devirdim. "Ben sadece işaretliyorum..."

"Ki bu da Muhafızların daha sonra onları haklaması için parlamasını sağlıyor," diye cümlemi tamamladı. "Bunun hem yargıç, hem jüri rolünü oynamak anlamına gelmediğini nasıl düşünebilirsin, anlamıyorum."

"Bu aptalca. Onun kötü şeyler yapmasına izin vermemi mi istiyorsun? Hiç sanmam."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Bence senin sorunun ne, biliyor musun?"

"Hayır ama bahse varım sen beni aydınlatırsın."

"Evet, aydınlatırım. Zebani'nin ne yapacağını görmek istemiyorsun çünkü bunun kötü bir şey olmayacağından korkuyorsun. Yoksa senin Muhafızların kurtarıcı değil de katil olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Ağzım bir karış açık kaldı ama sözleri yüzünden karnıma kramplar da girdi. Söyledikleri doğruysa dünyam altüst olurdu. Ama bu doğru olamazdı. İblisler kötüydü.

"Peki," diye çıkıştım. "Bekleyeceğim."

Roth arsız arsız gülümsedi. "Güzel."

Sessizce mırıldanarak dikkatimi tekrar Zebani'ye verdim. İşe gitmeye çalışan bir kaldırım dolusu insanı ortadan kaldırıncaya bana hesap verecekti. Başka bir alternatif düşünmek imkânsızdı. Bütün hayatım tek bir basit inanç üzerine kurulmuştu: İblisler tartışmasız cezalandırılma-

yı hak ediyorlardı.

Zebani mermerimsi taşı itti, uzanıp parmaklarını iskele-
lenin alt kısmında gelişi güzel gezdirdi, sonra da yürüme-
ye devam etti. Bir saniye sonra trafik sesini yaran yüksek
sesli bir inilti duyuldu ve iskele sarsılmaya başladı. İşçiler
başlarını hızla çevirdiler. Adam testeresini düşürdü ve
bağırdı. Birkaç işçi daha binanın yan tarafından dışarı
fırlayıp sarı baretini kaptı; bu sırada bütün iskele turuncu
ağın arkasında akordeon gibi çöktü.

Toz bulutu yatışıp küfürler silah atışı gibi birbiri ar-
dına patlarken yayalar kaldırımında durdu ve bazıları te-
lefonlarıyla yıkıntıların fotoğraflarını çekti. Tanrım,
ortalık birbirine girmişti. İskeleyi kaldırmak ne kadar
sürdü, Tanrı bilir; iskeleye aletler iliştilmişti ama iskele
çöktüğünde bunlar çok büyük ihtimalle kullanılmaz hale
gelmişti.

Sadece bakakaldım.

“Hımm,” dedi Roth ağır ağır. “Bu kesinlikle projede
aksama ve bir miktar paranın boşa gitmesi demek ama
katıksız, korkunç bir kötülük mü bu? Hayır, hiç sanmam.”

“İblis... O muhtemelen iskelenin kaldırımı düşmesini
istemişti.”

“Kendini kandırmaya devam et.”

Hiç kimse zarar görmemişti. Zebani iskeleye dokunma-
dan önce en son adamın bile aşağıya inmesini beklemişti
sanki. Gördüklerime anlam veremiyordum.

Roth kolunu omzuma attı. “Hadi. Başka bir tane daha
bulalım.”

Omuz silkip kolunu indirdim ve kaldırımında yürümeye
başladık. Roth yine o lanet şarkıyı mırıldanıyordu.

“Ne bu?”

Durdu. “Ne ne?”

“Durmada mırıldandığın şarkı.”

“Ah.” Ağzı kulaklarına vardı. “Paradise City.”

Parçaları birleştirmek birkaç saniyemi aldı. “Guns N’ Roses mı?”

“İyi şarkıdır,” diye mırıldandı.

Sokak lambalarına bağıli direklerle uğraşan başka bir Zebani bulduk. Kavşağın dört tarafı da birden yeşile döndü. Ardından ufak çaplı trafik kazaları meydana geldi ama yine hiç kimse zarar görmedi. Zebani, ışıklı yaya işaretiyle de oynayabilirdi ve bu gerçekten çok kötü olurdu ama bunu yapmadı.

Bu olanlar şeytanlıktan çok haylazlıktı.

“Şansını üçüncüde denemek ister misin?”

“Hayır,” diye fısıldadım, huzursuz ve aklım karışmış bir halde. Sadece iki iblisti. Bir anlamı olamazdı.

Roth tek kaşını kaldırdı. “İşaretleme istiyor musun? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Başka bir şey yapalım mı?”

Bir yaya geçidinde durup ona bir bakış fırlattım. “O yüzden mi işaretleme yapmayı bırakmamı buyurdun? Zebanilerin zararsız olduklarını düşündüğün için mi?”

“Zebanilerin zararsız olduklarını *biliyorum*. Bütün iblisler zararsız değil. Bazılarımız çok kötü ama senin ölme mahkûm ettiklerin kötü mü? Hayır.” Ben altüst olunca durakladı. “Ama hayır. Ricamın bununla hiçbir ilgisi yok.”

“O zaman ne?”

Karşıya geçip kaldırıma çıkana kadar cevap vermedi. “Aç mısın?”

Midem guruldayarak cevap verdi. Ben her zaman açtım. “Roth...”

“Senin için anlaşmayı daha cazip hale getireceğim. Benimle yemek ye, ben de sana senin gibi olan diğerini anlatayım. Bilmek istersin, değil mi?” Muzaffer bir edayla güldü. “Benimle takıl, ben de küçük maceramızın sonunda, sana bildiklerimi anlatayım. Daha önce olmaz.”

Bir grup turistin etrafından geçtim. Merakım içimi kemiriyordu ve nispeten zararsız Zebanileri ölüme mahkûm etme ihtimaline odaklanmaktansa buna odaklanmak daha kolaydı. Ama bir iblisle anlaşma yapmak resmen şeytanla anlaşma yapmaktı. “Şartlar ne?”

Roth inanılmaz masum görünüyordu. “Seninle takıl-mama izin vereceksin. Söz veriyorum. Hepsi bu.”

“Bana hep yalan söyledin.” Kollarımı kavuşturdum. “Şimdi yalan söylemediğini nereden bileyim?”

“Galiba bu girmen gereken bir risk.”

Yaşlıca bir çift bize gülümseyerek yanımızdan geçti. Ben ne yapacağıma karar vermeye çalışırken Roth onlara en etkileyici gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. Abbot’un benden işaretleme beklediğinden şüpheliydim çünkü hâlâ bunu yapma iznim olduğundan bile emin değildim. Kesik bir nefes aldım, başımı hafifçe salladım. “Kabul.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Harika. Tam bizlik bir yer biliyorum.”

“Bu beni kaygılandırıyor,” diye cevap verdim duygusuz bir ses tonuyla.

“Beni heyecanlandırıyorsun.”

Kızardım ve çantamın kayışını ayarlamaya koyuldum. Sonra Roth aşağıya uzandı ve parmaklarımı kayıştan ayırdı. Kalbimin teklediğini ve yüzümün daha da kızardığını hissettim.

“Sen hep böyle misin?” diye sordu Roth, elimi elinin içinde çevirerek.

“Nasılıım?”

“Kolay heyecanlanan, daima kızaran ve gözlerini kaçıran birisin.” Parmak uçlarını avucumda gezdirdi. Okşayışıyla bir yıldırım içimde dolaştı, sinirleri takip ederek ayak parmaklarımın ucuna kadar indi. “Şu andaki gibi. Yine kızarıyorsun.”

Elimi, elinden çekip kurtardım. “Sen de her zaman sinir bozucu ve ürkütücüsün.”

Kıkırdadı. Sahte bir kahkaha değildi. Hakaretlerim Roth’u neşelendiriyordu. Sapıkçaydı bu. “Verizon Center’ın orada dünyanın en iyi çöreklerini yapan küçük bir lokanta var.”

“Sen çörek mi yiyorsun?” Bu bana tuhaf geldi. “Ben senin bakire kanı içtiğini ve inek kalbi yediğini sanıyordum.”

“Ne?” Roth tekrar kahkaha attı, gür sesi hoştu. “Muhafızlar sana neler öğretmiş böyle? Çörek severim. Metro’ya mı binmek istersin, yoksa yürüyelim mi?”

“Yürüyelim,” dedim. “Metroları sevmem.”

F Sokağı’na doğru yola çıktık; oraya yaya gitmek biraz zaman alacaktı. Her bakımdan Roth’un yanımda olduğunu farkındaydım ama bakışlarımı önümde parlayan ruhlardan ayırmıyordum. İşin tuhafı, ona bakıp da bir ruh görmediğimde korku yerine rahatlama hissediyordum. Bütün gün ruhların etrafında olmak beni yiyip bitiriyordu. Boşluk, ferahlatıcıydı.

Roth’un yanında olmak beni özgürleştiriyordu. Zayne’le Muhafızlar dışında benim ne olduğumu bilen tek kişiydi. En iyi arkadaşlarım bile beni tanı mıyordu. Roth biliyordu

ve bu onun için önemli değildi. Zayne ve Muhafızlar için önemliydi. Tamam, Roth kim bilir ne türden, safkan bir iblisti ama onunlayken rol yapmam gerekmiyordu.

“Yeraltına inmeyi ben de seviyorum,” dedi Roth birkaç dakika sonra.

“Neden? Senin için eve gitmek gibi olmalı.”

“Kesinlikle.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Elleri ceplerinde ve yüzündeki içten ifadeyle tuhaf derecede kırılğan görünüyordu. Ama başını eğip bana bakınca gözlerinde bir yırtıcının bakışları vardı. Titredim, gözlerimi kısarak parlak güneşe baktım. “Aşağısı nasıl?”

“Sıcak.”

Gözlerimi devirdim. “O kadarını ben de kafamda canlandırmıştım.”

Roth yürürken bir bankın arkasındaki anti-Muhafız broşürünü çekip aldı ve bana verdi. “Burası gibi ama daha karanlık. Galiba her şeyi tersinden taklit etmeye çalışıyor ama bu tuhaf bir hal alıyor. Çok göz okşayan bir yer değil. Bir sürü uçurum, sonu olmayan nehirler ve yerle bir şehirlerin olduğu çorak topraklar var. Seveceğini sanmam.”

Çoğunda olduğu gibi bu broşürde de aynı üstünkörü çizilmiş resim vardı. Broşürü yakındaki bir çöp kutusuna attım. “Sen seviyor musun?”

“Başka seçeneğim var mı?” diye sordu duygusuzca. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, tepki mi inceliyordu.

“Bana göre var. Ya seversin ya da sevmezsin.”

Dudakları çizgi halini aldı. “Burayı daha çok seviyorum.”

Başka bir kalabalık kavşakta durduğumuzda yüzümden

bir şey belli etmemeye çalıştım. “Buraya sık geliyor musun?”

“Gelmem gerekenden daha sık.”

“Ne demek bu?” Başımı arkaya atınca yoğun bakışlarıyla karşılaştım.

“Burada her şey... gerçek.” Elini sırtıma koydu ve bana sokakta yol gösterirken elinin ağırlığı ince kazağımı çok... hoş bir biçimde yakıp geçti. “Ee, işaretlemeye ne zaman başladın?”

Dudağımı ısırdım, ona ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. “Başladığımda on üç yaşındaydım.”

Kaşları çatıldı. “Bunu yapabildiğini fark etmeleri o kadar uzun mu sürdü?”

“Hayır. Beni... bulduktan sonra ruhları görebildiğimi öğrendiler. Galiba onların ruhunu falan gördüğüm hakkında gevezelik etmişim. İblisleri işaretleyebildiğimi kazara öğrendiler.”

“Ne oldu?” diye sordu elini indirerek.

“Galiba on yaşında falandım ve Muhafızlardan biriyle birlikteydim,” dedim. “Yiyecek bir şeyler alıyorduk. Aurası olmayan bir insan gördüm ve kuyrukta ona sürtündüm. Elektrik düğmesine basmak gibi bir şeydi bu. Muhafız’dan başka hiç kimse bunu fark etmemiş gibiydi.”

“Gerisi bildik hikâye, değil mi?” Roth’un sesi kulağa alaycı geliyordu. “Muhafızlar, ruhları görebilen ve iblisleri işaretleyebilen bir yarı iblis buluyorlar. Ne kadar da anlamlı.”

“Anlamlı derken ne ima ettiğini bilmiyorum. *Ben* de Muhafızım, biliyorsun.”

Bana baktı. “Seni yanlarında tutmalarının nedeninin yapabildiğin şey olduğunu asla ciddi ciddi düşünmedim diyemezsin.”

“Senin benimle ilgilenme nedeninin yapabildiğim şeyle hiç ilgisi yok mu?” diye taş attım, kendimi cüretkâr ve gururlu hissederek.

“Tabii ki yapabildiğin şey için seninle ilgileniyorum,” diye cevap verdi rahat bir tavrıyla. “Asla aksini iddia etmedim.”

Benim yaşımda bir grup çocuğun yolundan çekildim. Mini etekli ve diz boyu dantel çoraplı kızlar, Roth’a merakla baktılar. “Beni bulduklarında ne yapabildiğimi bilmiyorlardı, Roth. O yüzden, onları kötü adam gibi göstermeye çalışmaktan vazgeç.”

“İnsanların, her şey bu kadar keskin çizgilerle ayrılmış gibi bir şeyleri iyi ya da kötü diye sınıflandırmaya çalışmalarını seviyorum.”

“O kadar keskin çizgilerle ayrılmış bir durum bu. Senin türün kötü. Muhafızlar iyi.” Cevabım kulağa banal geliyordu. “Onlar iyi.”

Elini saçında gezdirdi ve saçları alnına gelişigüzel döküldü. “Neden Muhafızların bu kadar iyi olduklarını düşünüyorsun?”

“Ruhları saf, Roth. Hem, insanları sizin gibi şeylerden koruyorlar.”

“En saf ruha sahip insanlar en büyük kötülükleri yapabilir. Hiç kimse mükemmel değildir, ne oldukları ya da hangi tarafta savaştıkları bu gerçeği değiştirmez.” Roth elimi yakaladı ve beni bel çantalı bir turist grubunun etrafından dolaştırdı. “Bu günlerde kendime bunlardan bir tane alacağım.”

Kahkahamı bastıramadan ağzımdan çıkıverdi. “Bel çantasıyla da amma seksi olursun.”

Gülümsemesi sadece yüzünü değil, beni de ısıttı. “Ben ne giysem, ne taksam seksi olurum.”

Başımı iki yana sallayarak tekrar güldüm. “Ne kadar da alçakgönüllüsün.”

Roth göz kırptı. “Alçakgönüllülük eziklere mahsustur. Ben ezik değilim.”

Başımı iki yana salladım, ağzım kulaklarıma vardı. “Sana bu yüzden cehenneme gideceğini söyledim ama biliyorsun...”

Roth kıkırdayarak başını yana yatırdı. “Evet. Evet. İnsanların bana kaç kez cehenneme gitmemi söylediklerini biliyor musun?”

“Sadece tahmin edebiliyorum.” Verizon Center’ın çatısı gözüme ilişti.

“Asla eskimiyor,” dedi Roth derinlere dalarak ve hafifçe gülümsedi.

9. Bölüm

FCaddesi'ne döndük ve ona yaklaşıp yolun karşısını işaret ettim. "Ben küçükken sahne sanatları merkezinin karşısında otururdum ve onları pencerelerden izlerdim. Keşke onlardaki yetenek ve zarafetin birazı bende olsaydı. Beni dans ederken görmelisin."

"Hımm," diye mırıldandı Roth, altın rengi gözleri parlayarak. "Seni dans ederken görmek isterdim."

Bir iblisin her lafı belden aşağıya çekmesi normal bir şey miydi? Kalabalık, sanat merkezinin yanında daha da artmıştı; bu, daha sonra bir konser olacağının kesin bir işaretiydi. Bakışlarım binanın köşesine yaslanmış bir çifte takıldı. Kenetlenmiş, etraflarındaki dünyayı unutmuşlardı. Birinin nerede sona erdiğini, diğerinin nerede başladığını anlamam neredeyse imkânsızdı. İçimi bir kıskançlık kapladı ve beni başımı çevirmeye zorladı.

Roth, oğlanla kıza bakışlarımı izliyordu. Pis pis sıırıttı. "Peki, işaret neye benziyor?"

"Göremiyor musun?" Gülümsedim. "Sana söylemem."

Roth güldü. "Mantıklı. Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Ona baktım. Dudaklarını büzmüş bir şekilde dosdoğru ileriye bakıyordu. “Tabii.”

“Bunu yapmayı seviyor musun? İblisleri işaretlemeyi?”

“Evet. İyi bir şey yapıyorum. Kaç kişi bunu yapabilir?” Çabucak ekledim, “Hoşuma gidiyor.”

“*Ailenin* kendi çıkarları uğruna seni isteyerek tehlikeye atmasından rahatsız olmuyor musun?”

Öfke, kış güneşinin yansması gibi parladı içimde. “Aslında artık işaretleme yapmamı istemiyorlar, yani beni isteyerek tehlikeye atıyor değiller. Yardım edebildiğim için mutluyum. Yaptığın şey için aynısını söyleyebilir misin peki? Kötüsün. İnsanların hayatını mahvediyorsun.”

“Benim hakkımda konuşmuyoruz,” diye yumuşak bir şekilde itiraz etti. “Artık işaretleme yapmanı istemiyorlar da ne demek? Galiba o Muhafızlarla ortak bir yanım var.”

Omzumun etrafındaki kayışı kavradım ve zihnimde kendime döner tekme attığımı hayal ettim. “Önemli bir şey değil. Kendimle ilgili konuşmaktan sıkıldım.”

Roth’un daha önce bahsettiği kafenin önünde durduk. Vitrindeki taze kurabiyeler ve çörekler çağırıyordu beni.

“Aç mısın?” diye fısıldadı Roth kulağıma.

Yakınlığı nefes almamı güçleştiriyordu. Yılanın kuyruk ucunun yakasından çıktığını görebiliyordum. Yutkunarak başımı kaldırdım. “Dövmen hareket ediyor.”

“Bambi’nin canı sıkılıyor.” Nefesi kulağımın etrafındaki saçları havalandırıyordu.

“Ya,” diye fısıldadım. “Ee... senden mi besleniyor, yoksa başka bir şeyden mi?”

“Başka bir şeyden. Aç mısın, değil misin?”

İşte o zaman Burada Muhafızlara Servis Yapmıyoruz işaretini gördüm. İçim tiksintiyle doldu. “Galiba burayı

sevme nedenini biliyorum.”

Kahkahası kuşkularımı doğruluyordu.

“Amma da iş.” Ona döndüm. “Muhafızlara servis yapmıyorlar ama senin türüne yapıyorlar.”

“Biliyorum. Buna ironi denir. İroniye bayılırım.”

Başımı iki yana sallayarak kafeye girdim. Kurabiyeler pas geçilmeyecek kadar güzel görünüyordu. Kalabalık kafenin içi biraz daha sıcaktı. Fırından yeni çıkmış ekmek kokusu ve bar tarzındaki masalarda oturan insanların hafif uğultusu havayı dolduruyordu. Ben bir soğuk sandviçle iki tane şekerli kurabiye ısmarladım. Roth ise bir kahve ve bir yabanmersinli çörek söyledi; çörek beni şaşırtmamıştı. Arka tarafa yakın bir masa bulduk ve bir iblisle akşam yemeği yediğim için kafayı yememeye çalıştım.

Sandviçimi yerken sormak için normal bir soru bulmaya çalışıyordum. “Kaç yaşındasın?”

Roth bakışlarını, çöreğini stratejik olarak lokma boyutuna ayırmakta olduğu yerden kaldırıp bana baktı. “Söylesem inanmazsın.”

“Muhtemelen inanmam.” Ağzım kulaklarıma vardı. “Ama sen yine de dene.”

Ağzına bir parça çörek atıp ağır ağır çiğnedi. “On sekiz.”

“On sekiz ne?” O kaşlarını kaldırıp bana bakarken sandviçimi bitirdim. “Dur bir saniye. Bana sadece on sekiz yaşında olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Köpek yılı olarak on sekiz yıl mı demek istiyorsun?”

Roth güldü. “Hayır. On sekiz yıl önce doğdum demek istiyorum. Aslında ben bir bebek iblisim.”

“Bebek iblis,” diye yavaşça tekrar ettim. Bebekleri düşündüğümde zihnimde yumuşak ve kucaklanası bir şeyin görüntüsü belirirdi. Roth’ta bebeksi olan hiçbir şey yoktu. “Ciddisin sen.”

Başını sallayıp ellerindeki kırıntıları silkeledi. “Çok şaşırmışa benziyorsun.”

“Anlamıyorum.” Kurabiyelerden birini aldım.

“Şey, teknik olarak biz gerçekten canlı değiliz. Benim bir ruhum yok.”

Kaşlarımı çattım. “Kükürtten falan mı çıktın?”

Roth başını arkaya atarak güldü. “Hayır. Aynı senin gibi yapıldım ama bizim gelişimimiz çok farklı.”

Meraklı olmamalıydım ama elimde değildi. “Nasıl farklı?”

Öne eğildi, kocaman gülümsedi; gözleri ıslı ıslı. “Şey, bebek olarak dünyaya geliriz ama birkaç saat içinde olgunlaşırız.” Kendini işaret etti. “Bu sadece benim giyinmeyi tercih ettiğim bir insan formu. Dürüst olmak gerekirse hepimiz birbirimize çok benziyoruz.”

“O zaman tıpkı Muhafızlar gibisiniz. İnsan derisi giyiyorsunuz. Gerçekte nasıl görünüyorsunuz?”

Şu anda görüldüğüm kadar göz kamaştırıcı ama ten rengim çok farklı.”

İç çektim. “Hangi renk?”

Roth başını öne eğip fincanını aldı. “Bir erkeğin bazı sırları olmalı. Gizemi canlı tutuyor.”

Gözlerimi devirdim. “Her neyse.”

“Belki bir gün sana gösteririm.”

“O zaman ilgimi çekmeyecek. Üzgünüm.” İkinci kurabiye-me geçtim. “Şu on sekiz olayına dönelim. Normal erkeklerden çok daha olgun görünüyorsun. Bu iblislere özgü bir şey mi?”

“Biz her şeyi biliriz.”

Güldüm. “Hadi oradan. Her şeyi bilerek mi doğduğunu-
zu söylüyorsun?”

Şeytani bir şekilde güldü. “Aynen. Yaklaşık yirmi dört
saat içinde şu kadarken...” ellerini doksan santim kadar
açtı “...bu kadar oldum. Beynim de ona uygun gelişti.”

“Tuhafmış.”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Peki, diğer yarın hak-
kında ne biliyorsun?”

Tekrar bana dönmüştü işte. İç çektim. “Pek bir şey bil-
miyorum. Bana annemin iblis olduğunu söylediler, bütün
bildiğim bu kadar.”

“Ne?” Roth arkasına yaslandı. “Gerçekten soyun hak-
kında çok bilgisizsin. Şirin ama rahatsız edici.”

Kurabiyemi dişledim. “Böylesinin daha iyi olduğunu
düşünüyorlar.”

“Sence konu diğer yarın olduğunda seni tamamen ka-
ranlıkta bırakmalarında bir sorun yok mu?”

Omuz silkip bir ısırık daha aldım. “Diğer yarıma sahip
çıktığım yok zaten.”

Gözlerini devirdi. “Bana diktatörlüğü hatırlatıyor. Mu-
hafızların sana davranış şekli yani.”

“Nasıl yani?”

“İnsanları karanlıkta bırak, gerçeklerden mahrum et.
Bu, onları kontrol etmeyi kolaylaştırır.” Kahvesinden bir
yudum aldı; kahve bardağının arkasından beni izliyor-
du. “Durum sende de aynı.” Omuz silkti. “Gerçi sen bunu
umursamıyorsun.”

“Onlar beni kontrol etmiyorlar.” Kurabiyeyi parçalarca-
sına kırdım ve bir an için suratına fırlatmayı düşündüm.
Ama bu mükemmel bir kurabiyeyi ziyan etmek olurdu

“Hem anlaşılan dünyanın en kötü namı diktatörleriyle aran iyi.”

“Onlarla konuştuğumu söyleyemem.” Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. “Daha çok canım sıkıldığında onlara kızgın şiş sokuyorum.”

İrkildim. “Gerçekten mi?”

“Orayı hak etmiş olanlar için cehennem sevimli bir yer değildir.”

Bunu bir an için düşündüm. “Eh, sonsuza dek işken- ce görmeyi hak ediyorlar.” Kafeye, parlayan ruhlara ve duvardaki çerçeveli portrelere göz attım. Bunlar, her biri yaşlı ve beyaz saçlı olan önceki sahiplerin resimleriydi. Sonra kadını gördüm.

Ya da ilk önce kadının ruhunu gördüm.

Günahkâr alarmı. Etrafındaki öz lekeliydi, koyu tonlardan oluşan bir kaleydoskoptu. Kadının ne yaptığını merak ettim. Ruhu soluklaştığında kadının otuzlarında, sıradan bir kadın gibi görüldüğünü gördüm. Güzel giyinmişti, çok hoş topuklu ayakkabıları vardı ve uğrunda ölünecek bir el çantası taşıyordu. Sarı saçları biraz cırtlaktı ama son moda kesilmişti. Normal görünüyordu kadın. Korkulacak ya da kaçacak bir şey yok gibiydi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Kötülük, normal görüntüsünün altında fokur fokur kaynıyordu.

“Ne oldu?” Roth’un sesi uzaktan geliyor gibiydi.

Yutkundum. “Kadının ruhu... kötü.”

Roth anlamış gibiydi. Onun ne gördüğünü merak ettim: güzel giysiler içinde bir kadın mı, yoksa çok kötü günahlar işlediği için ruhu lekeli bir kadın mı?

“Ne görüyorsun?” diye sordu, sanki aynı düşünceyi paylaşıyordu.

“Koyu renk. Kahverengi. Sanki birisi bir fırça alıp kırmızı boyaya batırmış ve etrafına rastgele sürmüş.” Öne eğildim, arzudan nefesim kesildi. “Güzel. Yanlış ama güzel.”

“Layla?”

Tırnaklarımı masa örtüsüne geçirdim. “Evet?”

“Bana boynundaki kolyeyi anlatsana.”

Roth’un sesi sayesinde ayaklarım tekrar yere bastı. Bakışlarımı kadından zorla ayırıp derin bir nefes aldım. Başımı öne eğip kurabiyeme baktım, karnıma lav dolmuştu sanki. “Ne... ne öğrenmek istiyorsun?”

Gülümsedi. “Kolyeyi hiç çıkarmıyorsun, değil mi?”

Parmaklarım yüzüğün pürüzsüz metaline dokunana kadar kolyeyi yokladım. “Evet, pek takı meraklısı değilim.” Mecburmuşum gibi tekrar kadına döndüm. Tezgâhta yemek siparişi veriyordu. “Ama bunu her zaman takıyorum.”

“Layla, bana bak. O yolda ilerlemek istemezsin.”

Güçlkle dikkatimi Roth’a verdim. “Üzgünüm. O kadar zor ki.”

Kaşları çatıldı. “Senin için doğal olan bir şey yüzünden özür dilemene gerek yok ama bir insanın ruhunu almak... O yolun geri dönüşü olmaz.”

İçimde o kadar çok duygu patladı ki. Birincisi şaşkınlıktı. Bir iblis olarak Roth neden benim bu sandalyeden fırlayıp bir ruhu emmemi istemiyordu? Ama peşinden kederin acı kamçısı geldi. “Neden umursuyorsun ki?”

Roth hiçbir şey söylemedi.

İç çektim. “Bu doğal değil, yani bu kadından, ya da hatta herhangi birinden istediğim şey doğal değil. Bir erkeğe yaklaşamıyorum bile, Roth. Bu benim hayatım.” Bir kurabiye alıp yüzümün önünde salladım. “Tüm varlığım bu. Şeker. Şeker hastalığı için ayaklı reklamım.”

Etkileyici yüzü asıldı. "Hayatın yapamadıklarından çok daha fazlası. Tüm *yapabildiklerine* ne demeli?"

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Beni tanımıyor-sun bile."

"Seni farkında olduğundan daha iyi tanıyorum."

"Şey, bu ürkütücü ve sen bana hayat hakkında nutuk çeken bir iblisin. Bunda doğası gereği yanlış olan bir şeyler var."

"Ben nutuk çekmiyordum."

Tezgâha baktım. Kadın gitmişti. Sandalyeme gömüldüm, hissettiğim rahatlama kurabiyeler kadar tatlıydı. "Her neyse, kolye anneme aitti. Hep bendeydi. Nedenini bilmiyorum bile. Yani, bu aptalca çünkü o bir iblisti ve beni istememiş bile. Ve işte buradayım, onun yüzüğünü taşıyarak etrafta dolaşıyorum. Zavallılık."

"Sen zavallı değilsin."

Gülümsedim, bunu neden itiraf ettiğimden emin değildim. Bu, Zayne'e bile söylediğim bir şey değildi. Kurabiye-den bir ısırık daha aldım ve peçetenin üzerine bıraktım.

Roth, Bambi kadar hızlı hareket ederek bar masasının üzerinden uzandı, elimi yakaladı ve parmaklarımı ağzına götürdü. Ben tepki bile vermeden kurabiye'nin ardında bıraktığı şeker taneciklerini yaladı.

Hızla bir nefes aldım ama hava boğazıma takılıp kaldı. Şiddetli bir karıncalanma kolumdan aşağı inip göğsüme, sonra aşağıya, çok daha aşağıya yayıldı. Tam göğüslerimin altına farklı ve yoğun ama nahoş olmayan bir ağırlık çöktü. "Bu... bu beni huzursuz ediyor."

Roth başını kaldırıp gür kirpiklerinin arasından bana baktı. "Çünkü hoşuna gidiyor."

Çok büyük bir kısmımın hoşuna gidiyordu ama elimi

çekip kurtardım ve küçük pastaneye göz attım. Anormal derecede sıcaklamıştım. “Bunu bir daha yapma.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Ama çok lezzetlisin.”

Parmaklarımı peçeteye sildim. “Galiba yemeğimiz bitti.”

Elimi tekrar yakaladı. “Hayır. Şimdi kaçıp gitme. Daha yeni başlıyorduk.”

Bakışlarımız kilitlendi ve ben... ben kendimi düşüyor-muşum gibi hissettim. “Neye yeni başlıyorduk?”

Parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Arkadaş olmaya.”

Gözlerimi sertçe kırıştırdım. “Biz arkadaş olamayız.”

“Neden?” Roth parmaklarını parmaklarıma doladı. “Farkında olmadığım bir kural mı var?”

Birden artık gerçekten emin olmadığımı fark ettim. Ben aramızda olup bitenlere anlam vermeye çalışırken Roth hesabı ödemek için kalktı. Onun arkadaşı olabilir miydim? Bunu denemek bile ister miydim? O sırada beklerken muhtemelen oradan kaçmalıydım ama kaçmadım.

Orta yaşlı bir kadın garson masamıza yaklaştı. Ruhü yüzündeki yabani ifadeye ve gözlerindeki hayatından bıkmış pırıltıyla taban tabana zıt olacak şekilde soluk pembeydi.

Kadın peçeteleri ve boş tabakları topladı, bir yandan da omzunun üzerinden Roth’un durduğu yere bakıyordu. “Oğlan ele avuca sığmayan bir tipe benziyor.”

Kıpkırmızı kesildim ve anında tişörtümün koluyla pek bir ilgilenmeye başladım.

“Yüzün neden kıpkırmızı?”

“Nedeni yok.” Çantamı alıp ayağa kalktım. “Benim yapabildiğimi yapan birini bana anlatacağına söz vermiştin. Bence zamanı geldi.”

“Geldi, değil mi?” Kapıyı bana açtı.

Batan güneşin ışığında mahalledeki bütün binalar eskiydi ve hiçbiri dostça bakmıyordu. Küçük, bakımlı bir şehir parkının yanında durduk. Beklenti içinde başımı kaldırıp ona baktım.

“Ne bilmek istediğini biliyorum ama önce sana bir sorum olacak.”

Sabırsızlığıma direnerek başımı kabul anlamında kısaca salladım.

Başını tekrar öne eğdi, inanılmaz derecede masum görünüyordu. “Daha önce hiç öpüşmedin, değil mi?”

“Bu seni *hiç* ilgilendirmez.” Roth cevap beklerken kollarımı kavuşturdum. “Bence cevap ortada. Ben hiç kimseyi öpemem. Biliyorsun, bütün bu ruh emme olayı bunu zorlaştırıyor.”

“Ruhu olmayan birini öpersen iş değişir.”

Yüzümü buruşturdum. “Ruhu olmayan birini ne diye...”

İnanılmaz derecede hızlı hareket etti. Tepki verme şansım bile olmadı. Benden rahat bir metre uzakta dururken bir baktım ki elleriyle nazik bir şekilde yanaklarımı tutuyordu. Bir an için bu kadar güçlü ve ölümcül bir şeyin, herhangi bir şeyi nasıl bu kadar dikkatli bir şekilde tutabildiğini merak ettim ama sonra başımı arkaya yatırdı ve kendi başını eğdi. Kalp atışlarım inanılmaz hızlanmıştı. Beni öpmeyecekti. Bu olamazdı...

Roth beni öptü.

Dudaklarının sürünüşü önce ürkekti, acele etmeden ağzını ağzımda gezdiriyordu. Vücudumdaki her bir kas kilitlendi ama yapmam gerektiği gibi geri çekilmedim ve Roth gırtlığından gelen pes ve boğuk bir ses çıkarınca tüm vücudum ürperdi. Dudakları dudaklarımı tekrar okşadı, onları küçük bir inlemeyle aralayana dek Roth

dudaklarımla oynadı ve hafif hafif ısırıldı. Dilini ağzıma sokmasıyla öpücük ateşlendi. Duyularım ambale olup aynı anda ayağa kalktı. Öpücük bir öpücükte hayal edebileceğim her niteliğe sahipti. Görkemliydi. Patlayıcıydı. Kalbim derinlerden gelen bir arzuyla deli gibi çırpınıyor, korku okları damarlarımda hızla geziniyordu.

“Gördün mü?” diye mırıldandı boğuk bir sesle ve parmaklarını yanaklarımda gezdirerek beni bıraktı. “Hayatın yapamadıklarından değil, *yapabildiklerinden* ibaret.”

“Dilinde piercing var,” dedim afallamış bir şekilde.

Gözleri hınzır bir pırıltıyla doldu. “Piercing olan tek yerim orası değil.”

Ne demek istediğini gerçekten anlamadım. Ansızın o kadar öfkelenim ki kafam *Exorcist* filmindeki gibi dönecekti neredeyse. Beni öpmeye *cüret etmişti*. Gerçekten hoşuma mı gitmişti yoksa? Kime daha çok öfkeleneyeceğimi bilmiyordum: ona mı, yoksa işbirlikçi vücuduma mı; başka neresinde piercing vardı acaba? Bu son düşünce, beynimin neşeyle dans etmesine yol açmıştı ve bu beni daha da gıcık ediyordu.

Roth başını yana yatırdı. “Artık öpüştün. Yapılacaklar listesinden bir tane eksildi.”

Ona vurdum.

Ağırsıklet boksör gibi kolumu geriye çekip karnına bir yumruk attım.

Boğuk bir kahkaha attı. “Of. Bu acıttı.”

“Bunu sakın bir daha yapma!”

Ona vurduktan sonra bile hâlâ halinden memnun görünüyordu. “İlk öpücükler için ne derler, bilirsin.”

“Onlardan pişman olduğunu mu söylerler?”

Gülümsemesi silindi. “Hayır. Ben ‘ilk öpücükler asla unutulmaz’ diyecektim.”

Ona vurmamak için, ya da kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum; derin bir nefes aldım. “Bana benzeyen kişiyi anlat, yoksa buradan gidiyorum.”

“Çok abartıyorsun.” Ellerini ceplerine soktu. “Onu sana anlatmamı istediğinden emin misin?”

Üç şeyden emindim: O öpücüğü asla unutmayacaktım, o iblisi öğrenmem gerekiyordu ve Roth’un her şeyi bilen tavrından artık gına gelmişti. “Evet. Eminim.”

“Senin yapabildiğini yapan kişi yeteneğine biraz daha fazla... yatırımda bulunmuştu,” dedi, bir bankın arkasına yaslanarak.

Dudaklarımı büzdüm. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Benim gibi olan kişi ruhları emmeyi seviyordu.

“Aynı zamanda, yaptığı işte çok iyi olan bir kadındı, o kadar iyiydi ki yerüstündeki gelmiş geçmiş en güçlü iblislerden biriydi. Ruhları almaktan başka yapabildiği şeyler de vardı.”

Mideme kramp girdi. “Başka ne yapabiliyordu?”

Roth omuz silkti, bakışlarını başımın üzerinden ilerdeki bir noktaya dikti. “Muhtemelen öğrenmek istemeyeceğin şeyler.”

Nefesim kesildi; huzursuzluk boğazıma sarılan bir sarmaşık gibi içime yayılıyordu. “Kimdi o kadın, Roth?”

Gözlerimiz buluştu; bir yanımda cevabı zaten tahmin ediyordu.

“O iblis senin annendi,” dedi, bakışlarını üzerimden çekmeden.

“Tamam.” Yutkundum. *Güçlülle*. Ve bir adım geriledim. “O zaman bu, yapabildiğim şeyi açıklıyor. Mantıklı, değil mi? Çoğu insan annelerinin gözlerini alır. Bense onun iblislere özgü ruh emme yeteneğini almışım. Bir de

yüzüğünü. Bu arada, adı neydi?”

Onun adını bilmek istediğimden bile emin değildim çünkü bu, onu benim için daha *gerçek* hale getirecekti ama soruyu geri alamazdım.

Roth hafif bir kakhaha attı. “Annen bir sürü isimle bilinirdi ama çoğu onu Lilith adıyla tanırdı ve bu yüzden sen Cehennemin En Çok Aranılanlar Listesi’ndesin.”

Banka oturmuş Morris’i beklerken dosdoğru önüme bakıyor, gerçekte hiçbir şey görmüyor ya da duymuyordum. Tamam, annem ruhları emen bir iblisti. Bunu tahmin etmek için müthiş bir zekâ gerekmiyordu ama kim olduğunu hayatta tahmin edemezdim. Lilith mi? Hani o ünlü Lilith. Geceleri insanın üstüne atlayan tüm yaratıkların annesi olan Lilith. Bunun imkânı yoktu. Başka bir Lilith olmayırdı çünkü o iblis bin yıldır yerüstüne çıkmamıştı.

İnanışa göre, Lilith, Âdem’in ilk karısıydı ve onun gibi yaratılmıştı ama Âdem’e itaat etmeyi reddetmişti. Bu, aralarında büyük çatışmalara neden olmuştu ve sonunda Tanrı, Lilith’i cennetten kovmuş, yerine de Havva’yı yaratmıştı. Lilith, Âdem’e ve Tanrı’ya tekrar ulaşmak için baş melek Samael’i baştan çıkarmıştı. Ondan sonra işler tepetaklak olmuştu.

Bu kadarı doğrudu ama gerisi Abbot’ın ofisindeki çoğunlukla eski, bayat dini metinlerden bulduğum zırvalardı. Bütün o bebek yeme efsaneleri tamamen saçmalıktı. Lilith, Şeytan’la asla yatmamıştı. *Hiçbir* iblisle asla yatmamıştı. Sadece bir melek ile yatmıştı ve geri kalanı insan âşıklardı. Başından beri Alfalar ondan çok memnun kalmamış, ancak Samael’le yatınca onu cezalandırmışlardı.

O noktadan sonra Lilith’in doğurduğu her bir çocuk

canavardı: succubuslar, incubuslar ve aklınıza gelebilecek bütün diğer şeytani yaratıklar. En kötüsü, tek bir dokunuşla ruhları çalabilen bir iblis ırkı olan Lilinleri doğurmuştu. Onlar, Lilith'in ilk ve en güçlü çocuklarıydı. Alfalar tarafından Lilinlerle savaşması için yaratılan ilk Muhafız nesli yaklaşık o zamanlarda ortaya çıkmıştı. Bunlar, Lilinleri yok etmeyi ve Lilith'i ele geçirmeyi başarmışlardı. Metinlerin iddiasına göre, Lilith, Muhafızlardan biri tarafından cehenneme bağlanmış, onunla birlikte sonsuza kadar zincire vurulmuştu.

Alfaların yaptığı çoğu şey gibi, bu da bana mantıklı gelmiyordu. Bunca iblisi doğuran Lilith'in kendisi de iblise dönüşmüştü ve Alfalar Lilith'i cezalandırarak, istemeden Lilinleri yaratmışlardı. Bu iblisler o denli güçlü ve korkunçtu ki insanların cennete girmesini engelliyorlardı.

Ruhları olmadan ölen insanlar yaşarken ne kadar iyi olurlarsa olsunlar cennetle cehennem arasında var olur, sonsuza kadar ikisinin arasında sıkışıp kalırdı. Sonsuz açlık ve susuzlukla lanetlenen bu kişiler, iblislerin bile yaka silktiği vahşi, hınçlı hayaletlere dönüşürdü. Hayaletler, yaşayan dünyayla bağlantı kurabilirlerdi ve kurduklarında bu genellikle kan dondurucu manzaralarla sonuçlanırdı.

Saçımı geriye attım ve yırtık kotlu bir adamın arkasındaki parlak mavi bir ruhu izlemeye koyuldum. Annem, o Lilith olamazdı. Çünkü eğer öyleyse bu benim için ne anlama geliyordu? Böylesi bir soyun üstesinden nasıl gelebilirdim? Lilith gerçekten benim annemse Abbot'ın bunu bilmesi gerekiyordu ve hiç kimse Lilith'in çocuğunun etrafta dolaşmasına izin vermezdi. Hem, Lilith'in cehenneme zincirli olması sorunu vardı. Hamile kalıp çocuk do-

ğurması için dışarı çıkmasına izin verilecek hali yoktu.

Cehennemin En Çok Aranılanlar Listesi mi? Titredim. O yüzden mi bir Arayıcıyla bir zombi... Bu düşüncemi tamamlamadım. Roth'un bana söylediği hiçbir şey doğru olamazdı. Bunları düşünmekle bile ne yapıyordum ben böyle? Ona güvenmek Muhafızların yüzüne tokat atmak gibiydi. İblisler yalan söylerdi. Ben bile yalan söylüyordum. Şey, benim yalan söylememin iblis olmakla pek bir ilgisi yoktu ama yine de.

Roth sadece benimle oynuyordu, işaretlememi engellemeye çalışıyordu. Cehennem benim peşimdeyse bunun tek gerçek sebebi bu olabilirdi.

Parmaklarımla yüzüğü sıkarak inlememe engel oldum. Bir iblisi öpmüştüm. Ya da o beni öpmüştü. Sıralaması muhtemelen fark etmezdi. Her iki durumda da dudaklarım bir iblisin dudaklarındaydı. İlk öpücüğümdü bu benim. Aman Tanrım...

Siyah Yukon'u görünce neredeyse çığlık atıyordum, ciddi şekilde sıkıntılı düşüncelerimden uzaklaşmam gerekiyordu. Ayağa kalkıp çantamı omzuma attım. Boynumdan aşağıya tuhaf bir ürperti indi ve vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Daha önce Morris'i beklerken olan gibi değildi. Bu farklıydı.

Dönüp kaldırımdaki yayalara baktım. Soluk mavi ve pembe bulanıklıklar, bazen de daha koyu birkaç aura gördüm fakat hiç ruhsuz değildi. Boynumu uzatıp parmak uçlarımda yükseldim ve sıra sıra dizilmiş taksilerin ötesini görmeye çalıştım. Şeytani hiçbir şey yok gibiydi ama yine de hissettiğim şey tanıdıkta.

Morris kornayı çalıp dikkatimi çekti. Başımı iki yana sallayarak iki taksinin arasına daldım ve yolcu kapısını

açtım. O his, boynumda gezinen soğuk bir el gibi beni tekrar ürpertti.

Titreyerek ön koltuğa oturdum ve gözümü dizilmiş takilerden ayırmadan kapıyı kapattım. Bir şeyler... bir şeyler yolunda değildi.

“Sen de hissediyor musun?” diye sordum Morris’e dönerek.

Kaşlarını havaya kaldırdı ve her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi. Bazen karşılıklı konuşuyormuşuz gibi yaptım. Hatta bir-iki kez Morris rolünü bile canlandırmıştım. Bunun onu neşelendirdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

“Şey, tuhaf bir şeyler hissediyorum.” Öne eğildim; Morris de cipi kalabalık caddelere doğru yavaş yavaş hareket ettirdi. Üç taksi de hareket etti ve dükkânların önünü ve kaldırımın çoğunu kapattı. “Yakınlarda bir iblis var gibi ama hiçbirini görmüyorum.”

Üç blok sonra hissettiğim şey dinmediği gibi, uğursuz bir bulut misali büyümüştü. Gareze ve kötülük sokakları doldurmuş, boğucu varlığıyla Yukon’un içine sızıyordu. Morris’in kırışık alnı boncuk boncuk terliyordu.

“Artık hissediyorsun, değil mi?” Koltuğumun kenarlarını sıkıca tuttum.

Başıyla onayladı. Gözünü dört açmıştı. Ağır giden bir kamyonu sollayıp önüne geçti, çıkış rampasına saptı. İki taksi tam arkamızdaydı, daha bir yığın araba da arkamızdan çevre yoluna giriyordu.

O kötücül his yoğun ve kasvetli bir şekilde havada asılıydı. O kadar kuvvetli bir histi ki bu boğucu hisse neden olan şey her ne ise, sanki arka koltuktaydı ve nefesi ensemizdeydi. *Bu* katıksız bir kötülük hissiydi ve bir

Zebani'nin yanında bile hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Morris. Galiba acele eve gitmeliyiz."

Morris zaten o konuyla ilgileniyordu, yoğun trafikte gazı köklemiş, araçların arasında slalom yapıyordu. Koltuğumda arkamı dönüp arka camdan dışarı baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Arkamızdaki taksi bize o kadar yakındı ki dikiz aynasından sallanan gümüş haçı görebiliyordum. Taksinin bize arkadan çarpmasına ramak kalmış olması önemli bir mesele değildi; taksiler, şehir trafiğinde çılgın olurlardı. Hayır, içimin büyük bir korkuyla kaplanmasının nedeni direksiyonun ardındaki *sürücüydü*.

Artık bu kötü hissin nereden geldiğini biliyordum.

Kambur sürücünün etrafındaki boşluk bütün gölgelerden daha karaydı ve petrol kadar yoğundu. Gümüş rengi, ince çizgiler, küçük insanlık zerreleri neredeyse orada olmayan ruhunun karanlığından dışarı bakıyordu. Adamın ruhu dışarı çıkmış, arabanın ön kısmına yayılmıştı. Ön konsolun üstünden akıyor, pencerenin üstünde dolaşıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kanımın yüzümden çekildiğini hissederek. "Sürücü ele geçirilmiş!"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Morris direksiyonu sağa kırdı. Bir korna sesi duyuldu. Tekerlekler ciyakladı. Frene asıldı, bir kargo minibüsünün arkasına toslamaktan kıl payı kurtulurken içeride savruldu. Bir dizi hızlı manevra sonra bizimle ele geçirilmiş taksi şoförü arasında birkaç araba vardı.

Morris'e baktım. "Lanet olsun. Yaşlı bir adama göre kesinlikle araba kullanmayı biliyorsun."

Morris direksiyonu sıkı bir şekilde tutmaya devam etti ama onaylar biçimde gülümsedi.

Bir saniye sonra otoyol çıkışındaydık ve yolda uçar-casına gidiyorduk. Direksiyonu bir anda sağa kırınca Yukon'un kıcı kaydı, ben de çılgılığı atıp "hapı yuttun" tutacağına asıldım. Gaza sonuna kadar yüklenince ağır araç öne atıldı. Eve giden özel yolun iki şeritli kısmına baş döndürücü bir hızla daldık.

Ve yalnız değildik.

Taksi aradaki mesafeyi kapatıyordu, sonra da diğer şeride geçip yanlış yönde gidiyor, bize yaklaşıyordu. Taksinin içine bakarken yüreğim ağzıma geldi.

Adamın siyahlığı solmuş, ortaya soluk, boş bir yüz çıkmıştı. İnsan bir otomatik pilottu ve onu ele geçiren iblisin tamamen hâkimiyeti altındaydı. Ele geçirme, cinayetten sonra en kötü suçlardan biriydi ve Denge Kanunu'na göre yasaktı. İblisler özlerini insanlara bir kez üfleyip onları ele geçirdiler mi insanlar bütün özgür iradelerini kaybediyordu. Sadece Üst Düzey bir iblis, insanları ele geçirebilirdi.

Roth muydu yoksa? Bu mümkündü çünkü emin olmayacağım kadar hızlı hareket eden o iblisi saymazsak Roth benim gördüğüm tek Üst Düzey iblisti. Korku içime kurşun gibi oturmuştu. Roth bu adamı, ben işaretlemeyi durdurmayı reddettim diye mi ele geçirmişti? Eğer öyleyse Morris'in hayatını tehlikeye atmıştım. İçimde öfke ve suçluluk duygusu bir girdap gibi dönüyordu ve bu duygunun etkisiyle tırnaklarım avuçlarıma batana kadar ellerimi sıktım.

Ansızın taksi yanımızdaydı. Morris, bir profesyonel gibi gözlerini yoldan ayırmıyordu ama ben çılgılık atmak üzereydim. Vücudum olacakları zaten biliyormuş gibi kaslarım gerilmişti.

Morris direksiyonu kırdı. İki tekerlek yoldan çıktı, toprağı çiğnedi. Ama, Tanrım, Morris çok geç kalmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, dehşet duygusu yakama yapışmış, bırakmıyordu.

Taksi bize çarptı.

10. Bölüm

Çarpışma kulaklarımı sağır etmişti. Metal ezildi, beni önce yana deviren, sonra geriye savuran bembeyaz bir patlamayla dağıldı. Hava yastığı yüzüme çarpmadan bir saniye önce arabanın ön camına hızla yaklaşan ağaçların karaltısını gördüm.

Tanrı, Morris'i korusun çünkü her nasılsa yüzünde bir hava yastığı varken bile direksiyonu kırdı ve arabayı döndürdü, böylece çok eski bir ağacın gövdesine arabanın önü yerine arka ucu çarptı. Ama çarpışma daha az sert değildi ve bizi geriye doğru fırlattı.

Nihayet artık hareket etmediğimizde ani kalp durması yaşayacağımdan emindim.

"Morris. Morris!" İnmeye başlayan hava yastığını ittim, beyaz tozlar havaya kalkarken öksürdüm. "İyi misin?"

Morris arkasına yaslandı, başını aşağı yukarı sallarken birkaç kez gözlerini kırptırdı. Yanakları beyaz pudrayla kaplanmıştı ama burnunun altındaki kan damlası dışında iyi görünüyordu.

Dikkatimi diğer arabaya yönelttim ve titreyen parmak-

larla emniyet kemerimi açtım. Taksinin bütün önü çarpık çurpuk olmuş, ezilmiş metal yığınıydı. Ön camda vücut büyüklüğünde bir delik vardı. Koyu kırmızı lekeler, kırık camın kenarlarını kaplamış ve kaportaya sıçramıştı.

“Aman Tanrım,” dedim emniyet kemerinin geriye çarpmasına izin vererek. “Galiba diğer şoför dışarı fırlamış.”

Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken lanet olası hava yastığına çarptım. Yardım çağırmalı, bir şeyler yapmalıydım. Taksi şoförü bize çarpmıştı ama o ele geçirilmişti ve eylemlerinden kesinlikle sorumlu değildi. Adam, masum bir insandı ve ben bir şeyler yapmak zorundaydım. Bu yolda pek trafik olmazdı...

Kanlı, ezilmiş bir surat, yolcu camının dışında belirdi. Geriye sıçradım ve çığlığımı zor tuttum. İçimde hızla bir bulantı yükseldi. Suratı, aman Tanrım, suratı yerle bir olmuştu. Cam parçaları yanaklarına girmişti. Teni yırtılmıştı. Kanı yüzünden aşağıya yağmur gibi iniyordu. Altdudağı... kopmak üzereydi ve kafası doğal olmayan bir açıyla eğilmişti. Adam ölmüş ya da en azından komada olmalıydı.

Ama hâlâ ayaktaydı ve yürüyordu.

Bu hiç iyi değildi.

Adam, kapı kolunu tutup çekti ve Yukon'un kapısını menteşelerinden söktü. Kapı kolunu bir kenara fırlattı, sonra da içeri uzandı; kanlı ellerini süratle dosdoğru bana uzattı.

Ben koltuktan sürünerek uzaklaşırken Morris bir kolunu omuzlarıma doladı ama lanet olası ele geçirilmiş şey gelmeye devam ediyordu. Sırtımı Morris'e dayayıp dizlerimi geriye çektim ve her iki ayağımla yırtık tişörtüne vurup adamı geriye devirdim.

Ele geçirilmiş adam kararlı ve sabit fikirli bir şekilde hemen tekrar kalktı. Ben yine tekme savururken elini bileğime doladı ve hızla çekerek beni arabadan dışarı çıkardı. Ağzından, boğazındaki o ürkütücü *delikten* kan baloncukları çıkıyordu.

Çığlık attım, ellerimi deli gibi aşağıya savurup, vites koluna sarıldım. Bir saniye için vücudum havaya kalktı; yarısı dışarıdaydı ve ele geçirilmiş beni tam ortadan ikiye ayırmaya niyetli gibi çekiştiriyordu.

Morris hızla öne atılıp torpido gözünü açtı. Parlak, siyah bir metalin ışıltısını gördüm,

Sonra da arabanın içinde bir patlama yankılandı. Ele geçirilmiş geriye sıçradı ve beni bıraktı. Koltuğa ve ön konsola böğrümü çarptım. Vücudumu hızla hafif bir acı sardı. Keskin duman gözlerimi yakıyordu.

Gözleri cam gibi olan ele geçirilmiş hareketsiz kaldı; alnının tam ortasında bir kurşun deliği vardı. Sonra, başı geriye düştü ve ağzı açıldı. Ağzından insana göre olmayan bir çığlık çıktı; ağlayan bir bebekle bir köpeğin inlemesinin kesişimi gibiydi.

Açık ağzından dışarıya yayılan kırmızı dumanın pisliği ve kötü kokusu havayı doldurdu. Yayılmaya devam etti ve nihayet dumanın son tutamı yılan gibi kıvrılarak çıkınca havada bir bulut oluştu. Ele geçirilmiş devrilip düştü ama duman yayılmayı sürdürdü. Dumanın içinde şekiller oluşmaya başladı. Bir şey kaçmak için bir yol arıyormuş gibi parmaklar ve eller dışarıya doğru bastırıyordu.

O kütle ansızın yükseldi ve neredeyse kafaya benzeyen oval, uzun bir şekil ortaya çıktı. Şekil bize doğru savruldu ve panik göğsümde bir delik açtı.

Bu şey bir türlü ölmüyordu.

Bu cismin ötesinde Godzilla ortaya çıkmak üzereymiş gibi ağaçların tepeleri sallanmaya başladı. Bu noktada her şey mümkündü. Dallar bir ileri, bir geri sallanıyor, tutunan en son yaprakları da silkeleyip atıyordu. Yapraklar yağmur gibi yağıyor, gökyüzünü yumuşak tonlardaki kahverengi ve yeşillerle kaplıyordu.

Büyük bir şey geliyordu.

Sonra batan güneş, yolun iki yanına dizili ve titreyen ağaçların arasında, yaprak kaplı yerde sürünen kalın ve parlak bir oniks kuyruktan geri yansıdı.

Nefesim tıkanı. Bambi'ydi bu.

Havadaki kütle nabız gibi attı ve döndü ama bu lanet yılan *hızlıydı*. Ok gibi karşıya fırlayan yılan havada kavis çizdi ve bir saniye içinde kötü özü yuttu.

Sonra ortada ne öz ne de dev yılan kaldı. İğrenç kükürt kokusu havada asılıydı ama artık güçlü değildi ve o kötü-cül duygu kaybolmuştu. Sadece Morris'in hızlı soluklarının ve benim güm güm atan kalbimin sesi vardı.

"Bunu gördün mü?" Başımı kaldırıp Morris'in yüzüne baktım.

Yüz ifadesi, "Neyi gördüm mü?" diyordu ve Bambi o kadar hızlı hareket etmişti ki yılanı görüp görmediğinden emin değildim.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Morris gülümsedi.

Malikânede kaos hâkimdi.

Morris'le olanları anlattığımız andan itibaren öfke ve gerilim koca evin her bir odasına sızdı. Ele geçirilmiş bir insanın peşinizden gelmesi iyi bir şey değildi ve bir tane-sinin eve bu kadar yaklaşmış olması fikri Muhafızları çok

telaşlandırmıştı. Zayne hariç hepsini, çünkü onun nerede olduğuna ilişkin hiçbir fikrim yoktu.

Bütün bu güvenlik ve evin üzerinde bulunduğu arazi-yi kaplayan tılsımla bile elden ancak bu kadarı geliyordu. Bu, benim... şey, benim yüzümdendi.

Varlığım, koruyucu tılsımları harekete geçiriyordu. Muhtemelen safkan bir iblisin ya da ele geçirilmişin yaptığı kadar değildi ama yine de Muhafızlar beni kazara imha etmemek için dikkatli olmak zorundaydı.

Günüm gayet normal başlamışken –yani en azından benim için normaldi– nasıl olup da tüm inanç sistemimi sorgulayarak, ilk öpücüğümü bir iblisle paylaşarak, an-nemin muhtemelen o Lilith olduğunu öğrenerek ve ele geçirilmiş bir insan tarafından kovalanarak sonlanmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Nasıl olmuştu da olaylar bu kadar ters gitmişti?

Geçen yıl birçok Muhafız gibi doğumda eşini ve çocuğunu kaybeden, yirmilerinin ortasında bir Muhafız olan Nicolai, cesedi ve iki arabanın enkazını ortadan kaldırmak için giderken dikildiğim yerde durdu.

“İyi misin, Layla?” diye sordu, elini omzuma koyarak.

Nicolai artık nadiren gülümsemesine ve diğerlerinden daha mesafeli olmasına rağmen bana karşı her zaman ki-bardı; oysa Muhafızlardan bazıları, hatta bizim klandaki birkaçı bile bana kanımdan dolayı botlarının üzerindeki çamur kadar bile değerim yokmuş gibi muamele ederlerdi.

Yara bere içindeydim, sarsılmıştım ve bir hayli kork-muştum ama başımı aşağı yukarı salladım. “İyiyim.”

Omzumu sıkıp dışarı çıktı ve beni bir oda dolusu sinir-den kuduran Muhafız’la bıraktı. Yorgun bir şekilde kane-penin üstüne oturdum.

Abbot, altı Muhafız'ın ortasında tam bir savaşçı edasıyla duruyordu. Bacaklarını iyice aralamış, dimdik ve kolları göğsünde kavuşturulmuş halde duruyordu. Mutlu olmadığını söylemeye gerek yoktu. Alçak sesle konuşuyorlardı ve Elijah'la oğlu da oradaydılar; baba oğulun ters bakışları arada bir beni de hedef alıyordu. Elijah ve Petr'in beni suçladığına şüphe yoktu.

Çoktan sorguya çekilmiştim. Konuşup beni rahatlatmak değil de olaylar hakkında sorgulanmaktı bu. Önemli değildi. Ele geçirilmiş insan bir krizdi. Benim başa çıkma yeteneklerim öncelik oluşturmuyordu.

Abbot'la klana, bir şeylerin yolunda olmadığını hissettiğim o ilk andan zavallı şoförün elle geçirilmiş olduğunu fark ettiğim ana kadar hatırlayabildiğim her şeyi anlattıktan sonra Abbot dikkatini adamlarına çevirdi.

“Şehri, Üst Düzey iblis faaliyeti açısından gözden geçirin,” diye emretti ve birçok Muhafız bunu onaylayarak başını aşağı yukarı salladı. “*Bütün* iblisleri sorgulama için alıkoyun. Bir iblis, insanları ele geçiriyorsa, o zaman kötü bir olay patlak vermek üzeredir. Bir Zebani bile neler olduğunu bilebilir. Onları konuşturun.”

Muhafızlardan biri pişmiş kelle gibi sıırıttı. Birbirlerine bu geceki görevlerini ipe çektiklerini söyleyen bakışlarla baktılar.

İçimi büyük bir huzursuzluk kapladı. Ölmek, bir iblis için daha hoş bir son olurdu. Sorgulanmak için ele geçirilirlirse... Karnıma bir kramp girdi. Şehirde, Muhafızların iblisleri tuttuğu bir depo vardı. Oraya hiç gitmemiştim ama Muhafızların orada olanlardan ve iblisleri nasıl konuşturduklarından bahsettiklerini duymuştum.

Klana Bambi'yi anlatmamıştım çünkü Morris onu gör-

memişe benziyordu. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama Bambi yardımımıza koşmuştu. Yılan onu yutmasaydı o kötücül öz kim bilir neler yapacaktı.

Ayağımı hafif hafif vurarak kollarımı kendime doladım ve altdudağımı ısırdım. Abbot'ın haksız olduğunu söylemiyordum. Muhafızların hayatı tehlikede olabilirdi. İnsanlar tehlikede olabilirdi. Ama ben, bütün bu Roth olayını o kadar gizli tutmuştum ki nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Hem Abbot onu öğrenirse beni okuldan alırdı. İblis yanımdan nefret ediyordum çünkü o yanımda, olayların insanları nasıl etkileyeceğinden çok, *benim* sahip olduğuklarımla ve *benim* kaybedeceklerimle ilgileniyordu.

Ama yapacak bir şey yoktu. Bazen iblis kanı galip geliyordu. Yanlış olduğunu biliyordum. Bunu tamamen anlıyordum ama nihayetinde bunun bir anlamı yoktu.

"Önünde sonunda bunun olacağını biliyorduk," diye homurdandı Elijah. "O günün..."

Abbot ona "kapa çeneni" anlamında bir bakış fırlattı ve ben diğer Muhafız'ın neden bahsettiğini merak ettim. Bütün bu olanlardan dolayı iblis kanımı suçlamak üzere olduğundan şüphe yoktu.

Gözlerimi kapatarak uzun bir soluk aldım. Anında ele geçirilmiş zavallı adamın ezilmiş suratını gördüm. Yaşadığım sürece adamın neye benzediğini asla unutmayacaktım. Titreyerek gözlerimi açmak için kendimi zorladım ve gözlerim özellikle bir yüzü aradı.

Boğazımı temizledim. "Zayne nerede?"

Kontrol odasından neredeyse hiç çıkmadığı için evde gezinirken görmediğim Geoff bana döndü. Omuz hizasındaki saçları arkada toplanmış, geniş yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Gülümsediğinde çenesinde gamzesi çıkardı.

Ama şu anda gülümsemiyordu. "Danika ve Jasmine'le birlikte dışarıda. Yanlarında bir erkekle daha birlikte ikizleri parka götürdüler."

Kıskançlık acısı hemen içime doldu. Bu çok yanılttı ama yine de tenimi kaplamıştı.

Geoff'un keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. "Onları aradık, hemen geri dönüyorlar."

Bakışlarımı halıya indirdim; Geoff'un kameralarına neler yakaladığını merak ettim ve irkildim. Bir şeyler bilen birisi varsa o da Geoff'tu.

"Layla?" Abbot'ın sesi dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp bakınca önümde dikildiğini gördüm. "Ele geçirilmişsin sana hiçbir şey söylemediğinden eminsin, değil mi?"

Klanın, iblisleri bulup *sorguya çekmek* için gidişlerini izlerken başımı iki yana salladım. Petr bir an için durdu, gözlerini kısarak bana baktı, sonra babasının peşinden kapıdan çıktı. Sadece Geoff kaldı. Kollarını kavuşturmuş bir halde kapıda duruyordu. "Hayır. Bence konuşabilecek durumda değildi. Onun..." Sustum, boğazındaki çentikli deliği hatırlayınca titredim. "Konuşamıyordu."

Abbot çömeldi, bakışları son derece keskindi. "Peki şu Taklitçi rolü yapan Arayıcı, o da mı bir şey söylemedi?"

Başımı hızla yukarı kaldırdım. "Hayır. Yani, galiba 'seni buldum' dedi ama emin olamıyorum. Neden?"

Abbot, Geoff'a baktı, o da sessizce bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" dedim, ellerimi dizlerimin arasında kenetledim. "Neler oluyor?"

Abbot burnunun kemerini sıvazladı ve ayağa kalktı. "Galiba artık işaretlemeyi bırakmanın zamanı geldi."

Tam karşı çıkacaktım ki Geoff başını yukarı kaldırdı ve bana şöyle dedi. "Bunun senin ya da klan için güvenli

olmadığı ortada, Layla.”

Ansızın bir *déjà vu* yaşadım ve kalbim tekledi. “Bana bir şey olmadı, Morris’e de öyle, yani pek sayılmaz. Beni artık arabayla almak zorunda değil. Ben kendim...”

“Birkaç gün içinde bir Arayıcı, bir zombi ve bir de ele geçirilmiş yanına geldi. İblisler söz konusu olduğunda tesadüf diye bir şey yoktur. Bir tanesi neredeyse yerleşkemi-ze giriyordu, Layla.”

Aniden kafamda Roth’un görüntüsü belirdi. “Sence... sence iblisler neden bana geliyor?”

Uzun bir sessizlik oldu ve Abbot, “Senin yeteneğini keşfetmiş olabilirler gibi görünüyor,” dedi. Durakladı ve başını çevirdi. Çenesinde bir kas seğirdi. “Başka bir nedeni olamaz.”

Nedenini bilmiyordum, ya da belki de bu sadece kötü bir paranoyaydı ama Abbot’ın tüm bildiğinin bu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Kesin bundan daha fazlası vardı ama Abbot söylemek istemiyordu.

“Şu anda işaretleme yapman senin için güvenli değil.” Geoff yaklaşıp Abbot’ın yanında durdu. “İblisler yapabildiğin şeyi keşfettilerse işaretleme yapamazsın. Bu haddinden fazla tehlikeli.”

“Kendimi savunmayı biliyorum. Zayne bana öğretti.”

Abbot dudak büktü. “Oğlum sana her ne öğrettiyse, seni ortadan kaldırmayı kafasına koymuş bir iblisle yüzleşmen için yeterli değil. Artık sürpriz unsuru sende değil ki *tüm* sahip olduğun buydu. Sen de biliyorsun bunu.”

Karşı çıkmak istiyordum ama lanet olsun, hakkı vardı. Sınırlarımı biliyordum, yine de bu, durumu daha çekilir kılıyordu. Kanepenin yumuşak deri döşemesine kendimi bıraktım.

“Neler olduğunu bulacağız Layla.” Abbot’ın sesi bir nebze yumuşadı. “Bu savaşta bize yardım etmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama şu anda bir de senin güvenliğine kafa yoramam. Dürüst olmak gerekirse, seni okuldan almalıyım.”

Korku beni ele geçirdi ve yalvarıp yakarmaya hazır bir şekilde ayağa fırladım. “Lütfen, Abbot, bunu yapma. Okulda her şey yolunda. Orada güvendeyim ve...”

“Bunu yapacağımı söylemedim. En azından şimdilik ama Morris’in artık seni getirip götürmesini istemiyorum. Bunu klan üyesi biri yapacak.”

Mesele kapanmıştı. Okulda değilsem ya da Muhafızlardan biri benimle değilse basbayağı eve kapanacaktım. Biyoloji sınıfımda Üst Düzey bir iblis olduğu düşünülürse bu biraz ironikti ama bu küçük bilgiyi paylaşırsam eğitime evde devam edeceğimden adım gibi emindim. Bir yanım alınan bu tedbiri anlıyordu.

Yukarı çıkıp Geoff’la Abbot’ı, üstü kapalı konuşmalarına devam etmeleri için yalnız bıraktım. Tam yatak odası kapımı tekmeyle açmıştım ki ikizlerin antreden gelen heyecanlı viyaklamalarını duydum. Arkamı dönüp zıplayan ayak seslerine, Zayne’in yaralanıp yaralanmadığını görmek için bana koşmasına kendimi hazırladım. Beni, her şeyi daha iyi hissettiren o devasa kucaklamalardan biriyle bağrına basacaktı.

Aşağıdan birden erkek sesleri yükseldi. Seslerden biri Zayne’indi. Öfkeden sesi boğuklaşmıştı, babasınıninki de öyle çıkıyordu. Tartışmıyorlardı ama sonra Danika’nın araya giren yumuşak sesini duydum, sonra da sesleri alçaldı.

Bekledim.

Merdivenleri çıkan ayak sesleri yoktu ve sesler evin

içlerine, büyük ihtimalle yeraltına hareket ederken iyice azaldı.

Orada dikilmiş hâlâ Zayne'i beklerken iç çektim ama Zayne asla üst kata çıkmadı. Asla gelmedi.

Ertesi sabah, her cumartesi olduğu gibi erken kalktım. Olanlardan dolayı Zayne'e hâlâ kırgındım ama şimdi cumartesi sabahıydı. Dün gece bana bakmaya gelmemesinin bir nedeni olmalıydı. Büyük ihtimalle Abbot, Muhafızların geri kalanına yardım etmesi için hemen malikânenen ayrılmasını istemişti.

Planlarımız vardı, bizim her cumartesi sabahı planlarımız olurdu. İblislerin beni arıyor olmaları ihtimaline rağmen bana bir şey olmayacaktı çünkü Zayne'le birlikte olacaktım. Bütün hayatım boyunca Zayne bana asla yalan söylememişti. Ona güveniyordum ve bana endişelenecek bir şey olmadığını, annemin o Lilith olmadığını söyleyeceğini biliyordum.

Saat sekize kadar bekleyip her zaman yaptığım gibi yatak odasının kapısına gittim. O zamana kadar insan görüntüsüne dönüşmeye başlamış olurdu ve kapıyı her an açabilirdi. Ama kapı saat sekizde açılmadı. Aradan on dakika geçti. Otuz dakika sonra oturdum. Saat dokuzu vurduğunsa midem bulanmaya başladı. Ya ona bir şey olduysa? Ya yaralandıysa veya daha kötüsü olduysa?

Daha fazla bekleyemeyerek ayağa kalktım ve hızla birinci kata gittim. Abbot henüz dinlenmeye çekilmemişti. Elijah ve klandan birkaç kişiyle birlikteydi. Çalışma odasının önünde kayarak, nefes nefese durdum.

Abbot başını kaldırdı ve beni kapıda görünce yüzünde hafif bir neşe ifadesi belirdi. "Layla?"

Adamların her biri bana bakmak için döndü. Yüzüm kıpkırmızı oldu ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Zayne döndü mü?” Yaralanıp yaralanmadığını soramadım. Sözcükler ağızımdan çıkmıyordu.

Abbot sakalını sıvazlarken bir an için şaşırılmış göründü. “Ah, bugün cumartesi, değil mi?”

Başımınla onayladım.

“Bence Zayne unutmuş olabilir,” dedi Nicolai, kendine özgü sessiz haliyle.

Elijah kapıya yaslanıp yüksek sesle esnedi. “Zayne, Danika’yla birlikte. Gün ağarmadan az önce karşılaştık. Kahvaltıyla ilgili konuştuklarını duydum.”

Bakışlarımı hızla Abbot’a çevirdim. Bu gelişmeden memnun görünüyordu. Tabii ki Zayne’in kızla çiftleşmesini istiyordu, bu yüzden muhtemelen içinden seviniyor ve zihninde zıplayan bebekleri canlandırıyordu ama ben nefes alamıyordum.

Koltuğun etrafından dolaşan Nicolai, bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde bir şefkat ifadesi belirdi ve kalbim en kötü şekilde tekledi. “Kahvaltı etmek ister misin? Ya da kahve?”

Elijah ve adamları kıs kıs güldü ama Nicolai duymazdan geldi.

“Buna gerek yok,” dedi Abbot. “Dinlenmen gerek, Nicolai. Hem Layla’nın dün akşam olanlardan sonra dışarı çıkmaması gerek.”

“Layla için bir ya da iki saat ayırabilirim.” Nicolai’nin ifadesi sertleşti. “Bunun kimseye bir zararı olmaz. Bize bir şey olmayacak.”

“Ne kadar yardımseverce,” diye mırıldandı Elijah.

Utançtan gözlerim, yakıcı gözyaşlarıyla doldu. Çalış-

ma odasından geri geri giderek başımı iki yana salladım.
“Hayır. Gerek... gerek yok.”

“Ama...”

Hızla arkamı döndüm ve Nicolai lafını bitiremeden aceleyle oradan uzaklaştım. Zayne beni unutmuştu. Buna inanamıyordum. O *asla* bizim cumartesilerimizi unutmazdı. Belki de unutmamıştı. Belki de sadece yerimi, daha uygun bir arkadaş olan Danika’yla değiştirmişti. Ama anlamıyordum. Ona daha önce asla bu kadar ilgi göstermemişti.

Ama artık gösteriyordu.

Ön kapıya doğru gitmeye başladım ama antrede durdum. Pencereleden günışığı süzülüyordu. Nereye gidebildim ki? Bir embesil gibi ağaç evde mi takılacaktım? Bu eve tıklıp kalmıştım.

Yatak odama geri dönüp tekrar pijamalarımı giydim ve yatağa girdim. Ağlamak istemiyordum. Böyle bir şey için ağlamak zayıflık ve aptallıktı ama sonunda yanaklarım ıslandı ve kalbim sızladı. Yan dönüp tortop oldum ve uykuya dalana kadar yüzüğü avuçladım.

Saatler sonra kapımın çalınmasıyla uykudan uyandım. Gözlerimi güçlükle açtım ve yatak odası pencereyden güneşin batmakta olduğunu gördüm. Günü uyuyarak geçirmiştim. Kapım tekrar çalındı. Kalın battaniyeyi kafama çektim.

Kapım açıldı. “Layla böceği?”

Gitmesini umarak yatağa iyice gömüldüm.

Birkaç dakika sonra yatak, Zayne’in ağırlığıyla hareket etti. “Örtülerin altında nereye gittin?” Birkaç kez yatağa hafifçe vurdu. “Seni bulamıyorum.”

Esprî yaptığı için ondan nefret ediyordum.

Bir an sessizlik oldu. “Bana çok kızgınsın.”

Beyaz ışık görene kadar gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Beni *unuttun*.”

Tekrar sessizlik oldu. “Niyetim seni unutmak değildi, Layla. Dün gece ele geçirilmişle ilgili olanlardan sonra hepimiz geç saate kadar dışarıydık. Öylece... oluverdi.”

Göğsümde tuhaf, boş bir duygu belirdi. “Birbirimizi tanıdığımızdan beri beni asla unutmamıştın.” Boğazımda kuru bir yumru oluştu. “Seni bekledim, biliyor musun? Sonra da bir salak gibi, sana bir şey olduğunu sandım. Kendimi bütün klanın önünde utanç verici bir duruma düşürdüm.”

“Nicolai’nın seni dışarı çıkarmayı teklif ettiğini duydum.”

Bunun tekrar gündeme gelmesi bana kendimi çok daha iyi hissettirdi. “Git buradan.”

Zayne battaniyenin ucunu tuttu ve battaniyeyi elimden çekti. Battaniyenin kontrolünü kaybetmemek için umutsuzca çırpındım ama Zayne battaniyeyi tutup benden çekti. Pes edip kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. “İğrençsin.”

“Üzgünüm.” Bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında belli belirsiz halkalar vardı, saçları dağınık ve normalden daha dalgalıydı ve tişörtü kırıış kırıştı. “Layla, gerçekten özür dilerim. Tamamen buraya zamanında gelme niyetindeydim ve seni görmek istiyordum. Senin için endişeleniyordum. Ama zaman kavramımı yitirmişim.”

“Korkunç görünüyorsun,” dedim. “Normalden daha geç saatte yattın galiba, hı?”

Zayne gözlerini kıstı. “Seninle de olsam normalde yatacağımdan daha geç yatmadım.”

Ama benimle birlikte değildi. “Neden Danika’ya bana göz kulak olmasını söyledin?”

Gözlerini kırptırdı. “Yani o yüzden mi...” beni işaret etti “...böylesin? Bir şeye ihtiyacın olursa sana yardım etmesini söylediğim için mi öfkelisin?”

“Öfkeliyim çünkü beni bu sabah ektin ve evet, öfkeliyim, çünkü ona sorunlarımı anlattın.”

“Layla, buradaki herkes yapabildiklerini biliyor. Bu bir sır değil.”

Doğrulup birbirine girmiş saçlarımı yüzümden çektim. “Herkes bununla ne kadar çok mücadele ettiğimi bilmiyor! Sen biliyorsun. Ama sen de tutup Danika’ya söyledin.”

Zayne’in yüzünde şaşkınlık belirdi. “Bu neden bu kadar önemli, anlamıyorum. Senin hakkında kötü şeyler konuşmuyorduk ki.”

“Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyor musun?” Yataktan çıktım, yere düşen yatak örtüsünü umursamadım. İçimdeki her şey bir anda dökülüyordu. Bütün öfke, hayal kırıklığı ve şaşkınlık hızla yüzeye çıktı. İçimdeki o yakıcı keder de şimdi dışarı çıkıyordu çünkü onu *kaybediyormuşum* gibi geliyordu. “İnsanların, benim bu kadar çuvallamış olduğumu düşünmeleri ne kadar utanç verici, ne kadar *küçük düşürücü* olduğunu biliyor musun? Tanrım. Jasmine zaten bebeklerinin ruhunu emeceğimi düşünüyor ve şimdi de Danika gecenin bir saatinde peşimde dolaşıyor. Tabii, *senin* peşinde dolaşmadığı zamanlarda.”

“Jasmine öyle düşünüyor, Layla.” Yan döndü, elini saçında gezdirdi. “Son zamanlarda çok gerginsin, Layla. Şey durumunda bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm...”

İrkildim. “Hangi durumda, Zayne?”

“Layla, bununla bir şey kastetmedim.” Ayağa kalktı, çaresizce ellerini kaldırdı.

Her nedense, yatak odamın köşesindeki eski bir bebek

evi gözüme takıldı. Bunca yıl sonra bunu tavan arasına kaldırmaya yüreğim razı gelmemiştir. Zayne'i benimle birlikte bebeklerle oynaması için zorladığım zamanlar çok eskilerde kalmış gibiydi. Bu kadar anlamsızken neden o anılara ve Zayne'e tutunup bırakmıyordum?

"Bence bu sabahın, ya da Danika'dan sana yardım etmesini istemiş olmamın şu andaki davranışlarınla hiçbir ilgisi yok," dedi Zayne, sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı.

Kaşlarımı çatıp tekrar ona döndüm. "Başka neden böyle öfkeli olacaktım?"

"Kızgınsın çünkü Danika burada. O ne zaman ziyarete gelse böyle oluyorsun ama bu kez gün gibi ortada."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ve o tuhaf, iğrenç, boş his büyüdü. "Sence gerçekten sebep bu mu? Çok saçma. Dört defa bana kendimi bir pislik gibi hissettirdin, Zayne."

"Dört kez mi? Sen neden bahsediyorsun yahu?"

Elimi kaldırıp parmaklarımla teker teker saydım. "Şu işaretleme olayıyla beni otobüsün altına attın; hem sevinebilirsin, artık işaretlemiyorum. İblise dönüşmeyeyim diye Danika'ya benimle ilgilenmesini söyledin." Bütün bunların kulağa nasıl çılgınca geldiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. "Dün bana bakmaya geldin bile. Bir de bu sabah başka birisiyle vakit geçirmek için beni unuttun!"

Odanın karşısına yürüyüp önümde durdu. "İşaretlemeyi bırakmanı teklif etmemin nedeni senin için tehlikeli olmasıydı ve bunun doğru olduğu ortaya çıktı, öyle değil mi? Danika'ya, sana göz kulak olmasını söyledim çünkü sana *değer veriyorum*. Tuhaf bir kavram, hı?" Soluk

renkli gözleri ateş saçıyor, gözlerime kenetlenip esir alıyordu. “Dün gece seni görmeye gelmedim çünkü dinlendiğini düşündüm ve avlanmak için hemen çıktım. Bu sabah için de üzgünüm. Seni, başka biriyle değiştiriyor değilim, Layla. Bu bağışlanabilir bir hataydı.”

“Ama *değiştiriyorsun!*” Ne dediğimi fark edince ellerimle ağzımı kapattım ve geriledim. Daha da kötüsü gözümde biriken yaşlardı.

İfadesi anında yumuşadı. Bana uzandı ama ben geriye adım attım. Yüzünde acıya benzer bir şey belirdi. “Öyle değil.”

Ellerimi iki yana indirdim. “Ama onunla o kadar çok vakit geçiriyorsun ki. O geldiğinden beri seni zar zor görüyorum. O benim yapamadığım her şeyi...” Durdum, ağzıma kan tadı gelene kadar yanağımın içini ısırdım. *Aptal, aptal kız.*

“Sadece birkaç gün oldu. Birkaç hafta içinde gidecek.” Zayne parmaklarını tekrar saçlarından geçirdi. “Lütfen böyle olma, Layla.”

Göz göze geldik ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylememi beklediğini biliyordum. Artık kırgın olmadığını ve Danika konusuna kızmadığını söylememi bekliyordu. Ama hiçbir şey söylemedim çünkü bundan rahatsızdım ve kıskançlıkla öfke, karnımda patlayan birer acı ilaç gibiydi. Sadece karşılıksız aşk meselesi değildi. O benim arkadaşımdı, beni *gerçekten* tanıyan tek arkadaşımdı ve onu *kaybediyordum.*

Zayne başını iki yana salladı ve omuz silkti. Sonra da yatak odamın kapısına gitti ve durup arkasına baktı. “Üzgünüm.”

“Üzgün olman bana kendimi daha iyi hissettirmiyor,”

dedim sırf şirret olmak istediğim için.

Çenesinde bir kas seğirdi. Birkaç saniye sonra konuştu. “Sana çocuk gibi davranan herkesten yakınıyorsun ya hani. Böyle davrandığın zaman sana yetişkin bir kadın gibi davranmak zor oluyor.”

Of. Bana vursa daha az canım acırdı.

Bir an için söylediğine pişman olmuş gibi göründü ama eliyle yüzünü sıvazladığında bu ifade kayboldu. Kapıyı açtı. “Aklıma gelmişken, babam dün gece Alfalarla konuştu.”

Kalbim tekledi. “Alfalar mı?”

Başını hafifçe salladı. “Yarın buraya geliyorlar.”

Bir anda başka her şey unutuldu: Lilith meselesi, hatta Zayne’in sözlerinin ardında bıraktığı keskin acı bile. “Sen onlarla görüşecek misin?”

“Hayır. Sadece babamla konuşmak istiyorlar.”

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. “Yani burada olmamam mı gerekiyor?”

“Hayır. Burada olmamalısın.”

11. Bölüm

Alfalar, vücudunda iblis kanının izi olan her şey için Aöcü gibiydiler. Muhafızlar bile onların yanında tamamen rahat değildi. Akşamüstünden önce geleceklerini bildiğimden gözümü saatten ayırmıyordum. Evden çoktan çıkmış olmalıydım ama gerçekten gidecek bir yerim yoktu ve... ve onları tekrar görmek istiyordum.

Ben mutfakta oyalanıyordum, Jasmine de ikizleri yatırmadan önce onlara atıştıracak bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. Izzy ve Drake tamamen gargoyle modunda masada oturuyorlardı. Kıkırdarlarken küçük siyah boy-nuzları alçalıp yükseliyordu.

Aralarında duran Jasmine aniden kaskatı kesildi.

Tepkisi, içimin kıpır kıpır olmasına yol açtı. Meyve suyu bardağımı masaya koydum. “Geldiler mi?”

“Daha değil.” Ellerini kısa kollu bluzunun önüne sürüttü. “Ama adamlar, onların gelişi için hazırlanıyorlar.”

Hepsinin birbirine bağlı olması çok tuhaftı. Saniyeler sonra, merdivenin orada hareket ettiklerini duydum. Zayne’i bütün gün görmemiştim. Artık kesindi. Benden kaçıyordu. Onu görmem gerekiyordu çünkü bütün gece ta-

vana baktıktan sonra ondan özür dilemem gerektiğini anlamıştım. Ona çok fazla yükleniyor, beklememem gereken şeyleri bekliyordum. Bana değer veriyordu ama çarpıklık bendeydi çünkü onun için hissettiklerim, hissetmem gerekenden fazlaydı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Jasmine, elma suyu kutularını ve hayvan şekilli krakerleri çabucak kaldırırken.

Saçlarımı arkaya attım. “Bilmem. Onlar buraya gelmeden Zayne’i bulabilirim diye umuyorum. Bulamazsam, galiba ağaç evde takılacağım.” *Bir ezik gibi...*

Yüzünde gergin bir ifade belirdi. “Gittiklerini nereden bileceksin?”

“Bilmem. Zayne’i göremezsem berhalde birisi beni arar.” En azından öyle umuyordum. “Siz ne kadar...”

Büyük bir gümbürtü sözlerimi yarıda kesti. Dolaptaki bardaklar sallandı. Paslanmaz çelik tencereler birbirine çarpıp tangırdadı. Tezgâhtan uzaklaşıp ellerimi kenetledim. Bir anda, evdeki bütün hava boşalmıştı. Odaya statik elektrik yayıldı. Hareket etmeye cesaret edemiyordum. İkizler bile onların gelişini sezmişe benziyordu ve annelerine fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyorlardı.

Alfalar şüphesiz havalı giriş yapmayı seviyorlardı.

Bir enerji patlaması vücudumdaki tüyleri havaya kaldırdı. Gümbürtü durdu ve havada misk ve tatlı kokulu bir şey vardı. Herkese böyle kokmazdı. Cennet sen nasıl istersen, nasıl arzularsan öyle kokardı. Güller mi? Akça ağaç şuruplu krep mi? Yanmış plastik. Her neyse. Son kez burada olduklarında hava bana keskin nane gibi kokmuştu.

Jasmine bana baktı ama tezgâhın etrafından dolanmıştım bile. İçgüdülerim bana kütüphanede olduklarını

söylüyordu. Usulca koridorda yürüyüp birkaç metre uzakta durdum. Yumuşak, parlak bir ışık kapının altından sızıp akçaagaç zemine yayılıyor, krem rengindeki duvarlara tırmanıyordu. Işık nabız gibi atıyordu, dokunaçları tavanı sarmaladıkça, yollukların üstünde parlak ışık birikintileri oluşturdukça, canlı bir varlığa dönüşmüştü.

İnsanlar ölmeden saniyeler önce ışık görürlerdi ve bu güzel bir şeydi. Cennete ait bir şey. Bazıları için ölümün korkulacak bir tarafı yoktu. Onları bekleyen *buysa* tabii.

Ancak bu kadar ileri gidebilirdim. Burada olduğumu zaten biliyorlardı ama kendimi uzaklaştıramıyordum. Boğazım yanmaya başlamıştı ve tenim ürperiyordu. Böyle saf bir şeyin yanında olmak ve... özünü yutmayı istemek düpedüz işkenceydi.

Gitmem gerektiğini biliyordum ama uzanıp parmak uçlarımı ışıktan geçirdim. Ufak bir çığlık atarak elimi hızla geri çektim. Elimden incecik dumanlar yükseldi.

Geri adım atarak yanmış elimi göğsüme çektim. İçim tamamen farklı bir nedenden acıyordu. Işığa baktım; bütün eve yayılmaya devam ediyor, her şeyi sıcaklığıyla ısıtıyordu.

Işığa gidemiyordum. Şimdi olmazdı, muhtemelen asla olmayacaktı.

Acımasız gözyaşları, gözlerimi acıtıyordu. Sonra arkamı döndüm, artık boş olan mutfaktan kitap çantamı aldım ve Alfalar varlığımdan bezip buradan gitme seçeneğimi elimden almadan önce evden çıktım.

Aptal gözlem platformunda otururken başımı eğip cep telefonuma baktım ve Alfaların kulaklarını yakıp kül edecek okkalı bir küfür savurdum. Alacakaranlık çökmüştü

ve minik yıldızlar gökyüzünden bakmaya başlıyordu.

Zayne yarım saat önce yaptığım iki aramaya cevap vermemişti.

Başımı eğip elime baktım ve parmaklarımın üzerindeki parlak pembe deriyi görünce kaşlarımı çattım. Cennet ışığına dokunmaya çalışmakla tam bir ahmak gibi davranmıştım.

Elimi boynuma uzattım ve o tuhaf taş parmaklarımın arasından sallanıncaya kadar zinciri çekiştirdim. Başparmağımı taşın üzerinde gezdirirken tiksintiyle titremekten kendimi alıkoyamadım. Yüzüğü zincirden koparıp çalılıklara fırlatmak istiyordum. Neredeyse yapacaktım ama parmaklarımla yüzüğü kavradığımda bunu... bunu yapamadım. Annem o Lilith olsa bile, beni istememiş olsa bile ona ait olan tek şeyi fırlatıp atamazdım.

Sırt çantamı bir kenara atıp açıklıktan eğilip bükülerek geçtim ve ağacın gövdesine çivilenmiş tahtalardan aşağıya indim.

Stacey'yi aradım ama telefonu açmadı; sonra ondan sinemada olduğunu söyleyen kısa bir mesaj aldım. Kıskanarak yerden çıkmış kalın bir kökü tekmeledim ve o işi tekrar yaptım: Zayne'i aradım.

Telefon defalarca çalmaya devam etse de Zayne hâlâ cevap vermiyordu. Sesli mesaj devreye girince telefonu kapattım. Her cevap vermediğinde olduğu gibi kalp atışlarım çılginca hızlandı. Belki bu biraz sapıkçaydı ama bana her ne kadar öfkeli de olsa, beni aramak birinin aklına gelene kadar bu lanet ağaç evde bekleyeceğimi bilmek zorundaydı.

Aradan beş dakika geçti ve bunu yaptığım için kendimden nefret ederek tekrar denedim. Çünkü cidden yine o

çaresiz ülkeye kayıp gidiyordum. Kendilerini istemeyen, asla elde edemeyecekleri oğlanlar uğruna kendini rezil eden kızların mesken tuttuğu o topraklara. Aynı dün gece olduğu gibi, tam bütün o aptal, aptal şeyleri söylemeden önceki gibi midem hop oturup hop kalkıyordu.

İkinci çalıştan sonra arama direkt olarak sesli mesaja düştü.

“Bu da ne?..”

Midem artık kıpırdamıyordu, ben de öyle.

Çıkan otomatik sesli mesajı dinlerken etrafımdaki her şey sessizleşmiş gibiydi. Uyuşmuş bir halde aramayı sona erdirmeye tuşuna bastım ve yavaşça başımı aşağıya eğdim. Beni sesli mesaja yönlendirmişti. Gerçekten benim aramamı sesli mesaja yönlendirmişti.

Orada ne kadar süre dikildiğimi Tanrı bilir. Arkamdan ince bir dalın cıtırdadığını duymasaydım muhtemelen çok daha uzun süre öylece dururdum.

Hızla arkamı döndüm, kalbim ağzımdan fırlayıp koşmaya başlamıştı sanki. Petr, elleri kotunun ceplerinde, önümde duruyordu. Hava soğumuştur ama üzerinde sadece ince bir tişört vardı. Bastıran karanlıkta tişörtün üzerindeki deseni seçemiyordum.

Petr güldü, aslında kıs kıs güldü. “Harbiden aşırı kolay.”

“Neymiş o?” Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bir adım geriye attım.

Dudaklarında jilet keskinliğinde bir gülümseme belirdi. “Buradasın demek? Bir ağaç evde takılıyorsun, ha? Ne kadar ezikçe!”

Huzursuzluğum yerini çabucak kızgınlığa bıraktı. “Ne işin var senin burada?”

Petr imalı imalı etrafa bakındı. "Sence ne yapıyorum? Acıklı var oluşuna son bir kez şahitlik ediyorum."

Göğsümde bir buz topu oluştu. "Sana beni rahat bırakman söylenmişti."

"Evet, komik olan da bu. Bana çok şey söylendi." Etrafımdan yavaşça dolaştı, tam bir yırtıcı gibiydi ki zaten Muhafızlar öyleydi. "Eee? Uyuz bir köpek gibi dışarıda bırakılmak nasıl bir his? İstenmemek? Zayne bile senden yaka silkti."

Sözleri canımı çok acıtmıştı çünkü uyuz bir köpekten çok katır olmam dışında söyledikleri bir bakıma doğrudu. "Peki, erkek müsveddesi olmak nasıl bir duygu?"

Petr etrafımda bir tur daha dönerken gözleri ince birer çizgi halini aldı. "Bütün bunlarla ilgili komik olan ne, biliyor musun?"

"Hayır. Ama galiba sen bana söyleyeceksin."

Pişmiş kelle gibi sırttı. "Alfaların burada olma nedenini bile bilmiyorsunuz. İblislerin peşinde olmasının gerçek nedenini bile bilmiyorsunuz."

Cep telefonumu sıkıca kavradım; nabzımın hızlandığını hissediyordum. "Sen bana söyleyecek misin?"

Öne doğru o kadar hızlı fırladı ki hareket ettiğini bile görmedim. Uzun parmağını kolyemin zincirine dolayıp o kadar sert çekti ki zincir etime battı. Bakışlarını yüzüğümün sallandığı yere indirdi. "Bunun bile ne olduğundan bihabersin."

Kolyemi elinden çekip geriye gittim. Sözlerindeki bir şey beni derinden etkilemişti. Lilith'i biliyor muydu yoksa? Aslında hiç önemi yoktu. Evdeki Alfaların canı cehenne-me diye düşünüp etrafından dolaşmak için hareket ettim.

Kolumu tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Aniden hücum eden korkuyu bastırarak başımı eğip eline baktım. Korkumu belli etmek asla iyi bir fikir değildi. “Bırak beni.”

Petr dudak bükerek güldü ve tehlike çanları çalmaya başladı. Çığlık atsaydım malikânenen sesimi duyuramayacak kadar uzaktım; yardımına koşabilecek herkes de bir şekilde meşguldü.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Geçen defa olanları hatırlıyor musun?”

Farkında olmadan elini çenesindeki belli belirsiz yara izine götürdü. Bu ona Zayne’in hediyesiydi.

“Beni bırakmazsan sana çeneni kırmaktan daha kötü sünü yaparım.”

Petr’in buz gibi kahkahası karnıma bir yumruk gibi indi ve iç karartıcı, boğucu bir his beni yutmaya kalkıştı. “Bunun uzun zaman önce yapılması gerekiyordu ama iyi ki yapılmamış. Bu hatayı düzeltmek benim için eğlenceli olacak.”

Ansızın tüm netliğiyle, Petr’in sırf benimle saçma sapan konuşmak için burada olmadığını fark ettim. Beni öldürmek için buradaydı. Bunu anlayınca kesik bir nefes aldım ama hissettiğim panik yüzünden ciğerlerimde hava kalmamıştı. “Yaptığın yanına kalmaz.”

“Ah, bence bana bir şey olmaz.”

İçgüdülerim devreye girdi. Yana eğilip onu şaşırttım ve elini gevşetti. Bir şekilde, elimde tuttuğum telefonum aklıma geldi. Rastgele ekrana hafifçe vurdum ve birinin, herhangi birinin numarasını aradığını umut ettim. Petr kendini toplayamadan, yukarı kaldırdığım dizimi karnına vurdum.

Kendimi kurtarıp hızla arkamı döndüm ama bir tutam

saçımı kavrayıp kafamı hızla geriye çekti. Petr telefona uzandı ve elimden bırakana kadar bileğimi büktü.

İçime dehşet hissi ve katıksız bir öfke hücum etti. Kolumu savurup tırnaklarımı yanağına gömdüm. Petr bağırıp beni bıraktı. Uzanıp ayağına çelme taktım.

Petr ok gibi fırlayıp etrafımdan dolaştı, yumruğunu vurup beni yere devirdi. Bu yeni acı patlaması karşısında afalladım ama öne doğru süründüm. Omzumdan yakalayıp beni sırtüstü çevirdi.

Solumuzdaki çalılar ansızın çılgınca hışırdamaya başladı ve Petr'in dikkatini çekti. Geri çekildi, ben dönerken kocaman dişleri olan parlak siyah bir şey otların arasından çıktı. *Bambi mi?* Yılanın neden burada olduğunu sorgulamadım bile ama Petr'i yemesi için dua ettim.

Bambi, ağzı açık ve dişleri parlayarak açıklıktan ok gibi fırladı. Genzinden boğuk bir homurtu çıkan Petr hızla arkasını dönüp yılanı tam başının altından tuttu. Yılan tıslayıp uzandı ama Petr okkalı bir küfür savurarak yılanı yakındaki bir ağaca fırlattı. Bambi iğrenç, iç bulandırıcı bir küt sesiyle ağacın gövdesine çarptı ve karmakarışık, kıpırtısız bir külçe halinde yere serildi.

Gerçek dehşet duygusu bir virüs gibi içime yayıldı. Rastgele, nereye tutturabilirsem oraya yumruğumu savurdum.

"Seni küçük, aptal iblis sürtüğü," diye haykırdı Petr. kolumu yakalayarak. "Bir tanıdığın, etrafında takılan bir *tanıdığın* mı var? Abbot bile bana bunun için teşekkür edecek."

Dizimle karnına vururken çığlığım boğazıma takıldı. Petr homurdandı, sonra da yumruğu savurup yüzüme vurdu. Kulağımdaki çınlama tüm sesleri engelledi. Ağır-

lığı altında çırpındım, nefes aldım, havayla birlikte kan doldu ağzıma. Debelenen vahşi bir hayvandan farksızdım.

“Dur. Sadece dur,” dedi Petr, başımı geriye itti. “Mücadele etmezsen çok daha kolay olacak.”

İçimde farklı türden bir içgüdü yükselmeye çalışıyordu, Muhafızlara özgü içgüdülerden değildi, hayatta kalma isteğinden daha güçlü olan bir yanımdı bu. Petr beni altına alıp savunmasız bıraktığını mı sanıyordu? O öyle düşünedursun. Tek ihtiyacım olan başını birkaç santim daha aşağıya eğmesiydi. İçimdeki iblis kükreyerek bunu onayladı.

“İşte böyle.” Yanağındaki çizikler sızan kanla uzadı. “Bunun yapılması gerekiyor. Sen ölünce dünya daha iyi durumda olacak.”

Şaşkınlık ve sürdüğü baharatlı parfüm beni boğuyordu. Tenim yırtılacak kadar gerilmiş gibiydi. İçimdeki iblis dışarı çıkmak için tırmalıyordu.

“Yalvaracaksın.” Bakışlarını yukarı çevirdi, soluk gözleri alev alevdi. “Hepsi yalvarır. Onları cehenneme geri postalamadan hemen önce yalvarırlar.” Ellerini aşağıya indirdi, etimi morarttı. “Gurur yapma. Böyle olması gerekiyor. Şimdi şu haline bak.”

Öfke ve korku gözyaşları, kir ve kanla karışarak yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu ama bunları Petr üzerinde bir etkisi yoktu. Bunu yapamazdım, burada öylece yatıp bekleyemezdim. Doğrudum, ensesindeki saçlara yapıştım ve ağzını ağzıma indirmeye çalıştım.

Petr eliyle ağzımı kapattı ve başımı tekrar zorla yere yatırdı. “Ah, hayır, bunu yapmayacaksın.”

Katıksız bir dehşete kapılmıştım. Eli, yarık dudağımı eziyordu; nefes alamıyordum. Kollarına göğsüne yumruk

atıyordum. Atletimin ince kumaşı yırtıldı, sonra da Petr parmaklarını boğazıma doladı. Her bir çakılın sırtıma gömüldüğünü hissettim ve karmakarışık düşüncelerimin arasından Roth'un sözlerini anımsadım. *En saf ruha sahip insanlar en büyük kötülükleri yapabilirler. Hiç kimse mükemmel değildir, ne oldukları ya da hangi tarafta yaşadıkları bu gerçeği değiştirmez.*

Bunun üstüne başka bir söz tanıımıyordum.

Ümitsizlik, algılarımı bulandırıyor. Tırnaklarımı eline batırdım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım nefes alamıyordum. Uzuvarım kurşun gibi ağırlaşmıştı, kendi gözyaşlarımla boğuluyordum. Bacaklarımı açmaya çalışırken parmakları tenimi morartıyordu ama ben onları sımsıkı bastırıp kapatıyordum. Başımı kararan gökyüzüne baktım; ay soluk ve uzak bir gölgeydi.

İçimde bir isyan patlak verdi. Boynumu uzattım, olabildiğince sert bir şekilde ısırınca elleri kaydı. Etini dişlerimle deldim ve sıcak kanı fışkırdı. Petr inleyerek geriye sıçradı. Vurduğu darbeye kafam sert zemine çarpı. Yıldız yağmurları görüşümü bulanıklaştırdı.

Bayılma. Bayılma.

Güçlkle açtığım gözlerim anormal şekilde yanıyordu. İçimdeki birden bir şalter attı. Belki de bu nihayet içimdeki iblisti. Yerden kalkıp yüzünün iki yanını kavradım. Hareketim onu afallattı ve bana ağzımı onunkine kenetlemek için yeterli zamanı verdi. Derin bir nefes aldım ve ruhunun ilk yudumunu hissettim.

Tekrar nefes aldım ve Petr çıldırdı, kollarına ve göğsüne vurmaya başladı. O inlerken devam edip ruhunu içime yavaş yavaş çektim. Saf ruhunun tadı hiç düşündüğüm gibi değildi. Yoğundu, kan ve nefretle ağırlaşmıştı.

Petr hareket ediyor, parmaklarını boynuma geçiriyor, gümüş zincire doluyordu. Ruhunun son demleri bana di-
rendi ama onu dışarı çıkarıp içime çekmeyi başardım.
Petr sıçrayarak uzaklaştı ve ağzı ağzımdan ayrıldığı an
benimkinden kesik bir hıçkırık çıktı.

Kamburunu çıkarıp kollarını iki yana açan Petr'in teni
soldu. Boğazında damarlar kabardı, sonra da kanına mü-
rekkep enjekte edilmiş gibi koyulaştı. Koyulaşan damar-
lar yanaklarından yukarıya çıktı ve kolun çıplak teninden
aşağıya indi. Bir kez titredi, sonra da artık bir kukladan
başka bir şey değilmiş gibi parmak uçlarında yükseldi.

Aşırı sıcaklamış, epey de dengemi yitirmiş bir halde
ayağa kalkmaya çabaladım fakat donuklaşmış içgüdüle-
rim canlansa da bacaklarım işbirliğine yanaşmıyordu.
Kaç. Kaç. Petr'e her ne oluyorsa normal değildi ama ruhu,
ah, bir ruhu tatmak piyasadaki en saf uyuşturucudan tam
bir doz almak gibiydi. Damarlarıma doluşan sıcaklık çok
sayıda ağrıyı hafifletti ve korkuyu sildi. Daha önce bir ru-
hun tadına bakmıştım ama asla tamamını almamıştım.

İnsanlar ruhlarını kaybedince dakikalar içinde eriyip
biter, hayalete dönüşürlerdi. Görünüşe göre Muhafızlara
olan şey tamamen farklıydı.

Kaslarımı çalıştırmayı başarıp doğrulabildim. Ser-
semlemiş bir halde içime dolan sıcaklık selinin arasından
odaklamaya çalıştım. Kaslarım rahatlayıp gevşedi. Üze-
rimdeki dünya dönüyordu ama Petr...

Vücudu çarpıldı ve başını geriye atıp ağzını sessiz bir
ulumayla açtı. Soluk gri dudaklarının arasından sivri diş-
leri çıktı. Giysileri gerilip yırtıldı. Petr değişiyordu. Belki
ruhunu almamıştım. Belki hayal görüyordum.

Kemikleri fırladı ve teni yırtıldı. Petr'in sırtından her

iki tarafından iki metreye yakın kanatları açıldı. Vücudu seğirerek değişiminin en son safhalarına girdi. Bir an için kıpırdamadı, sonra da çenesi pat diye aşağıya düştü.

Petr'in gözleri kan çanağı gibiydi.

Ve bu... şey, bu normal değildi.

Avuçlarım toprakta kaydı ve sonunda yere sırtüstü uzandım. Gevşek dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıktı. Kalbim güm güm çarparken tekrar doğrulmaya çalıştım. Derinlerde bir yerde korkmam gerektiğini biliyordum ama artık bana hiçbir şey zarar veremezdi. İsteseydim gökyüzüne tırmanabilirdim.

Petr, ağzından pes bir homurtu çıkararak öne adım atınca yer sallandı. Aşırı kaslı kolunu uzattı ve ellerinde ölümcül pençeler ortaya çıktı. Hırlayınca dudakları geriye çekildi ve Petr çömeldi.

Ondan daha iri, daha hızlı bir şey gölgelerden çıktı ve doğruca bize doğru geldi. Karman çorman aklımla, bunun, Petr'in başladığını bitirmesine yardıma gelen bir Muhafız olup olmadığını düşündüm.

Petr doğruldu ve hızla yaklaşan gölgeye doğru döndü ama çok geç kalmıştı.

Karaltı bir anda maddeleştirdi. Yüz hatları tanıdıktı ama daha keskindi, sanki teni kemiklerinin üzerinde incelmışti. Gözbebekleri dikine uzamıştı ve irisleri sarı bir ışıkla parlıyordu.

Vücudu kasılan Petr boğuk bir çığlık attı. Sıcak ve ıslak bir serpinti kot pantolonumu ve üstümü kapladı. Havaya metalik bir koku yayıldı.

"Bu, piçin teki olduğun için," dedi Roth, sonra da kolunu hızla geri çekti. Elinden uzun, çatallı bir şey sallanıyordu; bir omurgaydı bu. "Bu da Bambi'yi fırlattığın için."

12. Bölüm

Fazlasıyla şaşalamış, pek bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim. Roth'un omurgayı yere atışını izledim. Petr'in cesedinin üzerinden geçip yanıma çömelirken dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

"İyi misin?" diye sordu ve ben cevap vermeyince kanlı eliyle öne uzandı. Bakışlarını kanlı eline indirdi ve sessizce bir şeyler mırıldandı. Elini geri çekip kotuna sildi. "Layla?"

Yüzü artık o kadar keskin görünmüyordu ama gözleri hâlâ sarı bir ışıkla parlıyordu. Ruhun verdiği sarhoşluk zirveye ulaşmış, şimdi de tembel bir esinti gibi kaybolmaya yüz tutmuştu. Vücudumun her yerinde keskin acı patlamaları oluyordu. Ağzımı açtım ama dışarıya sadece hava çıktı.

Bakışlarımı cesede doğru çevirdim.

"Bakma," dedi Roth, bir elini bacağıma koyarak.

Geriye sıçradım, nefesim yine hızlanmaya başlıyordu.

"Tamam," dedi Roth, Bambi'nin kıpırdayarak hayata döndüğü yere baktı. Bakışlarını tekrar bana çevirdi, hafif bir ısıklık çaldı ve yılan yükselip Roth'a doğru yol aldı, son-

ra da karanlık bir buluta dönüştü. Duman, Roth'un kolundan yukarı çıktı ve tenine yerleşti; dövmenin kuyruğu bileğinin etrafını sardı. Roth gözlerini benden ayırmıyordu. "Layla, bir şey söyle."

Yavaşça gözlerimi kırptırdım. "Teşekkür... ederim."

Gözlerime bir süre daha bakarken çenesinde bir kas seğirdi, sonra da tekrar cesede döndü. "Bununla ilgilenmem gerek, sonra da sana... sana göz kulak olacağım."

Roth, cesedi ve diğer parçalarını topladı ve çabucak gür ormana dalıp gözden kayboldu. Yan dönüp kendimi iterek doğrulmayı başardım ve bir ağacın köküne yaslandım. Sonu gelmeyen darmadağın düşünceler kafamda birbirlerini kovalıyordu.

Ruh emmiştim, hem de saf bir ruh.

Roth birden ortaya çıktı, kotunun önü nemliydi ve ellerindeki kan gitmişti. Ellerini yakındaki dereye yıkamış olmalıydı. Tek kelime etmeden, beni korkutmaktan korkuyormuş gibi ağır ağır yaklaştı. Dizlerimin altına kolunu koyup beni kaldırdı. Muhtemelen ona beni nereye götürdüğünü sormam gerekir diye düşündüm. Ama sadece buradan uzaklaşmak, mümkün olduğunca uzaklara gitmek istiyordum.

Bana değen vücudu değişti ve aynı bir Muhafız'ın vücudu gibi sertleşti. Teninden sıcaklık yayılıyor, yırtılan tenin o tanıdık sesi geliyordu. Kanatları o kadar koyuydu ki vücudundan çıkıp zarafetle açıldıklarında neredeyse geceye karışmıştı. Kanatlarının ucunda kıvrık ve sipsivri boynuzlar vardı. Kanatları en azından üç metre genişliğinde olmalıydı. Gördüğüm en büyük kanatlardı bunlar.

Biraz geri çekildim ve kesik bir nefes aldım. Teni, cıvıltı oniks rengindeydi; tenden çok iskelete benziyordu. Muha-

fızların aksine kafasından boynuzlar çıkmıyordu. Sadece teni pürüzsüz ve siyahtı. Kalbime buz gibi bir korku hancı saplandı. Roth'u gerçek formunda görmek gerçekte ne olduğunun bariz bir hatırlatmasıydı: Bir iblisti o.

Ama ben yarı iblistim ve Petr... Petr Muhafız'dı ve beni öldürmeye kalkışmıştı. Olaylar benim için artık o kadar siyah beyaz değildi.

Bakışlarımı Roth'un yüzüne çevirdim.

Altın rengi gözlerini gözlerime çevirdi. Sanki aklımdan geçeni biliyordu. "İblislerle Muhafızların birbirlerine bu kadar benzemeleri amma tuhaf, değil mi?"

Cevap vermedim ama dudaklarının bir kenarı tam Roth'a özgü biçimde yukarıya kıvrıldı. "Gözlerini kapat, Layla. Hızlı bir uçuş olacak."

Bana karşı çıkma fırsatı vermedi. Boştaki eliyle kafamı, boynuyla omzu arasındaki boşluğa soktu. Çömeldi ve vücudu güçlü bir titremeye sarsıldıktan hemen sonra gökyüzüne fırladı.

Nabzım güm güm atıyordu; gözlerimi sımsıkı kapattım ve ona iyice sokuldum. Sadece Zayne bunu yapmıştı, yani beni gökyüzüne çıkarmıştı. Bu, benim için sağlam bir güven duygusu gerektiriyordu. Roth beni aşağıya bırakmaya karar verse kanatlanıp kendimi paramparça olmaktan kurtaracak değildim. Her ne kadar bunun, büyük planının bir parçası olduğunu düşünmesem de kaygım tavan yapmıştı ve zaten güm güm atan kalbimi iyice çılgına çevirmişti.

Roth beni daha sıkı kavradı ve rüzgârda kaybolup giden bir şeyler mırıldandı. Roth beni her nereye götürüyorsa, uçuşu hayal meyal hatırlıyorum ama sarhoşluğun tüm etkisini silmişti. Sonunda yere indiğinde bütün vücudum

acıdan nabız gibi atıyordu. O kadar şiddetli titriyordum ki Roth arkasına yaslanana ve yüzünü gösterene kadar onun insan formuna geri döndüğünü bile fark etmemiştim.

“Orada mı duracaksın?” diye sordu. Bal rengi gözlerinin gözbebekleri hâlâ boylamasına uzuyordu.

Başımı aşağı yukarı salladım, ya da öyle sandım. Omzunun üzerinden bir satranç tahtası gibi aydınlatılmış apartmanlardan başka bir şey göremiyordum. “Neredeyiz... biz?” Çeneme aniden bir acı saplandı.

“Evimdeyiz.”

Roth daha fazla açıklama yapmadan yürümeye başladı. Ancak birkaç dakika sonra genişçe bir binanın arkasındaki dar bir ara sokakta olduğumuzu fark ettim. Önümüzdeki kapı hızla açıldı ve karanlıkta bir adam belirdi.

Adam, yirmilerinin ortalarında gibiydi. Beyaza çalan sarı saçlarını arkada toplayıp düşük bir atkuyruğu yapmıştı ama hoş kavisli kaşları koyu renkti. Gözleri Roth'unkiler gibi, yoğun bal rengiydi. O da kesin iblisti ama kapıyı açık tuttu. “Bu sürpriz oldu,” dedi.

“Kapa çeneni, Cayman.”

Cayman Roth'a ayak uydurdu. Merdiven boşluğundaydık ve yukarı çıkıyorduk. “Endişelenmeli miyim? Çünkü bu düşündüğüm kişiye ve senin yaptığın bir şey yüzünden bu haldeyse bir Muhafız ordusu binamı yerle bir etmeden önce bunu öğrenmeliyim.”

Ne kadar kötü görüldüğümü ve bu adamın benim kim olduğumu nasıl bildiğini merak ettim. “Bunu o yapmadı.”

“İçime biraz su serpildi ama...”

Roth bir diğer kata tırmanmaya başladı. “Muhafızlar şu anda sorun değil.”

Diğer iblis tek kaşını kaldırdı. “Bu senin düşüncen ve

de geçersiz bir düşünce. Muhafızlar...”

“Sana çeneni kapatmanı tembihlemedim mi ben?”

Cayman’ın ağzı kulaklarına vardı, etrafımızdan geçip on beşinci katın kapısını açtı. “Ne zamandan beri seni dinliyorum?”

Roth homurdandı. “Doğru ya.”

Eli kapıda, yana çekildi. “Size bir şeyler getireyim mi?”

“Şimdi değil.” Ama Roth durdu ve diğer iblise döndü. “Daha sonra seni görmek için aşağıya inerim. Merak etme. Seni bilgilendireceğim.”

İblisin gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. “Harika. Sağlam bir dedikoduya ihtiyacım var.”

Sonra koridorda birden buhar olup uçmuş gibi gitti. Roth koridorda yürümeye başladı. “Ben... ben... yürüye-bilirim.”

“Şu anda yürümemeni tercih ederim, hem geldik zaten.”

Geldik dediği yer siyaha boyanmış bir kapıydı. Kapı kendi kendine açıldı, biz içeri adımımızı atar atmaz bir tepe ışığı yandı ve odaya parlak bir ışık yayıldı. Alışana kadar gözlerimi kırptırdım.

Cehennemden uzaktaki evi çok güzeldi. Tam krallara göre bir çatı katıydı. Beyaz duvarlar, iç karartıcı birkaç soyut tablo dışında boştu. Ortada duran yatağın üstü siyah ve kırmızı çarşaflarla örtülmüştü. Duvara monte televizyonun altında DVD ve kitap yığınları duruyordu.

Başka zaman olsa doğrudan kitaplara ve DVD'lere giderdim ama Roth beni nazikçe yatağa oturtunca uyuşmuş ve boş bir halde orada kaldım.

“Bunu neden yaptı?” Roth’un sesi ürkütücü şekilde sakindi.

“Bambi... Bambi iyi mi?” diye sordum cevap vermek yerine.

Roth kaşlarını çattı. “Bambi iyi.”

Bir iblisin yılanı iyi diye rahatlamak tuhaftı. “Bana iki kez yardım etti.” Bakışlarımı kaldırdım. “Sen de bana iki kez yardım ettin.”

“Dediğim gibi, Bambi senden hoşlanıyor sanırım. Sana göz kulak oluyor...”

Ben olamadığımda cümlenin söylenmemiş kısmı gibiydi. Bakışlarımı indirdim, bütün olanlar karşısında o kadar şaşkındım ki. Bütün iblisler kötü müydü gerçekten? Bir tanesi, herkesi koruması gereken bir şeyden beni kurtarmışken nasıl hepsi kötü olabilirdi?

“Soruma cevap ver, Layla.”

Tereddüt ettim. Çünkü... çünkü Petr’in yaptığı şeyi neden yaptığını söyleyebileceğimden emin değildim. O sözcükleri söylemeye hazır değildim çünkü her şeyi acı verecek şekilde gerçek kılıyordu. O anda bunlarla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Bir an bana baktı, sonra da alçak bir sandalyeye doğru yürüdü. Arkadan kalın bir battaniye çıkardı. “İşte.” Battaniyeyi dikkatli bir şekilde omuzlarıma bıraktı. “Üşüyor gibisin.”

Yırtık giysilerimi yavaşça bıraktım, parmaklarımı kaliteli, yumuşacık kumaşa adeta batırıp üstüme çektim. Kumaşın ne olduğunu bilmiyordum. Kaşmir miydi acaba? Ama rengi siyahtı, yani Roth’a en çok yakışan renkteydi.

Roth yine hiçbir şey söylemeden orada bekledi, sonra da hızla arkasını döndü. Aşağıya uzanıp kirli tişörtünü çıkarırken kaslarının karmaşık hareketlerini izliyordum. Tişörtü yere atarken kollarındaki kaslar kasıldı. Vücudu-

nun yan tarafı büyük bir dövmeyle kaplıydı: Daha önce hiç görmediğim bir dilde düzgün bir şekilde yazılmış dört satırdan oluşan bir dövmeydi bu.

Böyle bir ruh halindeyken bile kendimi tutamayıp Roth'a hayranlıkla bakıyordum. Düzgün bir şekilde istiflenmiş giysilerin arasından bir tişört almak için döndüğünde onu önden uzun uzadıya görebildim. Baştan aşağıya kastan ibaretti, biçimliydi ve vücudunda tek gram yağ yoktu. Dal gibiydi. Kotu düşük belliydi ve sanki biri kasığının iki yanına parmağını bastırıp geride birer gamze bırakmıştı. Karnındaki girinti ve çıkıntılar gerçek olmayacak kadar iyiydi.

Bambi, pazısının etrafına dolanmıştı ve Roth'un sağ göğsünün üzerinde acayip, daire şeklinde bir dövme vardı. Pazısına başka bir dövme daha sarılmıştı. Bu başını arkaya atmış, ağzı açık bir ejderhaya benziyordu. Kanatları, pullarla kaplı sırtına sokulmuştu ve kuyruğu, Roth'un pantolonunun belinden aşağıya girip gözden kayboluyordu.

Başımı çevirmem gerekiyordu ama gözlerim, büyük ihtimalle kuyruğun bulunduğu o yere mıhlanmıştı.

Roth temiz bir tişört giydi, ben de nefesimi bıraktım. Mutfağın olduğu küçük bir alana girdi ve bir dolabı açtı. Yanıma dönüp şişeyi açtı. "Bundan biraz içmen gerek. İyi gelir."

Kabul edip uzun bir yudum aldım. Likör dudaklarımı ve ağzımın içini yaktı ama içimi harika bir şekilde ısıttı; bu arada, Roth banyo olduğunu tahmin ettiğim bir yere girip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra suyun açıldığını duydum. Roth tekrar ortaya çıktığında elindeki havluya baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzünü temizliyorum." Roth çömeldi, gözlerini üzerimde gezdirdi. "Konuşunca canın acıyor mu?"

Konuşunca canım acıyordu. “Biraz.” Bir yudum daha aldım; sıvı, yırtık derimin üzerinden yavaş yavaş akarken küçük bir çığlık attım. Roth şişeyi benden alıp uzanamayacağı bir yere koydu. İç çektim.

“Normalde ne kadar zamanda iyileşirsin?” diye sordu.

“Bir insandan daha hızlı ama Muhafızlar... ya da sizin gibi değil,” diye yanıtladım. Çoğu morluğun hafta ortasına kadar geçmesini umuyordum. Yaralarımı sorun ettiğim yoktu. Kaygılanmam gereken daha büyük şeyler vardı.

Havluyu dudağımın altına şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde hafifçe dokundurdu. “Onun bunu neden yaptığını bilmek istiyorum, Layla. Bilmem lazım.”

Başımı çevirip gözlerimi sımsıkı kapattım. Şiddetli bir acı, gerçek bir yara gibi göğsümü delip geçti. Sadece Petr’in ölmemi istemediğini biliyordum, Tanrım, biliyordum. Her şey büyük bir tuzak gibi görünüyordu: Alfalar, yakınlarda hiç klan üyesi olmaması, hatta Zayne’nin telefona cevap vermemesi. İhanet o kadar derin kesmişti ki ta benliğimi parçalara ayırmıştı.

Roth, nazik parmaklarını çenemin altına bastırıp başımı yana çevirdi. “Konuş benimle, Layla.”

Gözlerimi açtım ve gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarımı savuşturdum. “O... o beni öldürmek istedi. Dünyanın bensiz daha iyi olacağını söyledi.”

Roth’un çenesinde bir kas seğirdi ve gözleri sarımsı kahverengi bir renkle alevlendi. Buna karşılık dokunuşu hâlâ o kadar yumuşaktı ki sanki çenemi tutan o değildi. “Nedenini söyledi mi?”

“Muhafızların beni ilk bulduklarında öldürmüş olmaları gerektiğini söyledi. Petr benden daima nefret etmiştir ama bu... bu daha farklı bir şeydi.”

Acıyan çenemi dinlendirmek için arada bir durarak Roth'a olup biten her şeyi anlattım. "Başka seçeneğim yoktu."

"Hangi konuda seçeneğin yoktu?" diye sordu. "Onu öldürmedin ki. Ben öldürdüm ve bunu tekrar yapmak isterdim."

Başımı iki yana sallayınca canım yandı. "Onun ruhunu emdim. Roth. Neler olduğunu anlamıyorum. İnsanlara olduğu gibi eriyip gitmedi. Dönüştü ve gözleri kırmızıydı."

Hareketsizleşti ve doğruca gözlerimin içine baktı. "Ruhunu mu emdin?"

Gözyaşlarım gözlerimi acıtıyordu.

"Layla," dedi nazıkçe. "Ruhunun tamamını mı aldın?"

"Galiba." Sesim çatlak çıkıyordu. "Evet. Evet, öyle yaptım."

Gözlerinin rengi koyulaştı. "Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptın. Olanlarda suçun yok. Beni anlıyor musun? O... sana zarar veriyordu. O piç ölmeyi hak etti."

Buna hiçbir şey söylemedim ve Roth bezle alnımı sildi. Çalışırken sessiz ve titizdi. Çenesindeki kasın seğirmesini izledim; Roth gidip temiz bir havluyla geri gelinceye kadar gözleri ağır ama emin adımlarla normale dönmüştü.

"Ne kadar kötü?" diye sordum, sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

Roth beni bulduğundan beri ilk kez gülümsedi. "Daha kötüsü olabilirdi. Dudağın yırtılmış ve çenende fena bir morluk olacak..." parmaklarını kaşımın üzerinde gezdirdi "...bir de burada. Göründüğünden daha dayanıklısın."

Hissettiğim şey ferahlama olmalıydı ama değildi. Tek hissedebildiğim Petr'in üzerimdeki elleri ve onun ruhunu aldığımda nasıl göründüğüydü. Roth nazıkçe battaniye-

nin ucunu kaldırmaya başlamıştı ki ben de sıkıca tuttum.
“Ne yapıyorsun?”

“İyi olup olmadığına bakıyorum.”

“Hayır.” Geriye yaslanıp ondan uzaklaştım, sanki duvarlar üstüme üstüme geliyordu. “Ben iyiyim.”

“Canını acıtmayacağım.” Roth dikkatli bir şekilde elini omzuma koydu ama hâlâ kolumdan aşağıya inen ağrı yüzünden yüzümü buruşturuyordum. Bakışları sertleşti. “Seni kontrol etmeme izin vereceksin. Canını acıtmayacağım, tamam mı? Söz veriyorum.”

Ona çok uzun bir süre baktıktan sonra başımı aşağı yukarı sallayıp battaniyeyi bıraktım. Roth, fikrimi değiştirmemem için hemen işe koyuldu. Battaniyeyi omuzlarımdan indirdi ve kesik soluğunu duyunca battaniyeyi tekrar almak istedim. Bezi boynumun altında hareket ettirdiğini, paramparça olmuş atletimin altına soktuğunu hissettim.

“Seni tırmalamış,” diye açıkladı Roth birkaç dakika sonra. “Bunu yaptığında gerçek formunda mıydı?”

“Hayır.” Gözlerimi açtım. “Ben ruhunu emince değişmeye başladı, sonra da tamamen dönüştü.”

Roth cevap veremedi. Ayak bileğimde yumuşak ve sıcak bir şey hissettim. Şaşkınlıkla başımı eğip aşağıya baktım. Küçük, beyaz bir kedi yavrusu başını kaldırıp gök mavisi gözleriyle bana baktı. “Kedi yavrusu mu?”

“Evet ya. Kedi yavrusu.”

Roth’un bu kadar şirin bir şeyi olmasından afallamış bir halde sersemlik dalgasını umursamadım ve Roth’un etrafından eğilerek küçük yün topuna uzandım. Hatif mırıldaması minyatür bir motora benziyordu. Bir diğer kedi yavrusu da yatağın altından çıkıverdi. Siyah, kaba-

rık tüylü ve diğerinin büyüklüğündeki kedi yavrusu yalpalayarak dışarıya adımını attı, beyaz olana arkasından saldırdı. İkisi yuvarlanıyor, birbirlerine tıslıyor ve vuruyordu. Roth'a baktım. "İki tane mi?"

Roth başını iki yana salladı ve yatağın başını işaret etti. "Üç tane."

Siyah ve beyaz karışımı olan üçüncü kedi yavrusu bir yastığın köşesinden bakıyordu. Koşarak yanıma geldi, şaşırtıcı keskinlikteki pençeleriyle parmaklarıma vurdu. "Kedi yavruların... olduğuna inanamıyorum." Parmaklarımı eğip büktüm ve ufaklık parmaklarıma ulaşmaya çalıştı. "İsimleri ne?"

Roth kahkaha attı. "Bunun adı Fury. Beyaz olan Nitro ve siyah da Thor."

"Ne? Bu sevimli şeyler için böyle isimler seçtin ama dev bir yılanla Bambi ismini mi verdin?"

Eğilip omzuma bir öpücük kondurdu. Bunu o kadar hızlı yaptı ki gerçekten yaptığından emin olamadım. "Kötülüğün de tatlı bir yanı vardır," dedi. "Hem unutma, görünüş aldatıcı olabilir."

Parmaklarımı indirip kedi yavrusunun başında gezdirdim.

"Eğer benim olsalardı öyle..."

Fury, pençeleriyle dişlerini elime geçirdi. Viyaklayıp elimi hızla geri çektim. Debelenen bir top halinde elime yapışıp kaldı.

Roth, tüy yumağını tutup nazikçe elimden aldı. "Kötü kedicik," dedi, onu kardeşlerinin yanına koyarken.

Kanlı pençelerini yalayan iblis tüy yumağına baktım, sonra da bakışlarımı Roth'a çevirdim. "Anlamıyorum."

"Sadece her zaman bu kadar tatlı ve kucaklanası değil-

ler diyelim. Kışkırtıldıklarında epey büyüyebilirler ama bu formdayken bile Zebaniler onlardan korkar,” dedi Roth.

Beyaz olanı yatağın üstüne atladı, küçük bacaklarını uzattı ve esnedi. Orada ne işim olduğundan emin değilmiş gibi beni süzdü.

Roth elimi yakalayıp kedi yavrusunun yaraladığı parmağımı dudaklarına götürdü. Örselenmiş tenimi öptü ve beni bir kez daha şaşırttı. “Bir şeyin kalmayacak.”

Yine gözlerimde biriken yaşları hissedebiliyordum. “Ben... ben ne yapacağım? Bir ruh emdim, *saf bir ruh*.”

Roth yanıma oturdu. “Her şey yoluna girecek.”

Ağzımdan boğuk bir kahkaha çıktı. “Anlamıyorsun. Bana... ruh emmek yasak. Koşullar ne olursa olsun.”

“Bu şu anda endişelenmen gereken bir şey değil,” dedi kesin bir dille. “Ben bununla ilgileneyeğim.”

Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki ama bunlarla nasıl ilgileneyeğini anlayamıyordum. Yapılanlar geri alınamazdı.

Roth uzandı, çenemin cayır cayır yanmayan diğer tarafını eliyle tuttu. “Hepsi hallolacak. Hepsi.” Durakladı. “Bak. Küçük bir ziyaretçin var.”

Başımı eğip aşağıya baktım. Beyaz kedi yavrusu yan tarafıma sürünüyordu; çekik mavi gözleriyle başını kaldırıp bana baktı. Onu alıp kucaklamak için can atıyordum ama parmaklarım benim için değerliydi. Sevmem için beni kışkırtır gibi kalçama sürünmeye devam etti.

Roth’a doğru dürüst teşekkür etmediğimi fark edince boğazım düğümlendi. “Bana neden yardım ediyorsun? Yani, teşekkür ederim, geldiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır. Ben sadece...” Ben sadece bir Muhafız’ın elinden beni kurtaranın bir iblis olmasını anlamıyordum.

Omuz silkip elini indirdi. "Ben birçok şeyim, Layla. Ama benim bile sınırlarım var."

İkimiz de sustuk ve Roth diğer yaralarımı temizlemeye geri döndü. Bu işte, yani birisine göz kulak olmakta iyiydi. Bence bu, cehennemde öğrendiği bir şey değildi.

Bitirdiğinde bana giymem için bir eşofmanını ve tişörtünü verdi. Banyosuna yürürken her yerim acıyordu ve kendimi tuhaf hissediyordum. Parlak banyosunda kendi yanıma baktım. Gözlerim normalden daha büyük görünüyordu, neredeyse vahşi görünen parlak bir griydi. Çenemin sağ tarafı koyu mora çalmaya başlamıştı bile. Saç çizgimin hemen altındaki morlukla uyum içindeydi. Oradaki deri yırtılmıştı ama dikişe gerek yok gibi duruyordu. Dudağım, bir botoks enjeksiyonu çok ters gitmiş gibi görünüyordu.

Giysilerimi çıkarıp attım; sadece acıdan değil, omuzlarımı ve göğsümü kaplayan mavi ve açık menekşe rengi benekleri görünce de yüzümü buruşturdum. Kendime daha fazla bakmaya tahammül edemediğimden çabucak üstümü değiştirdim.

Döndüğümde Roth penceredeydi. Arkasını döndü ve hıncırca gülmeye çalıştı. "Eşofmanımın sana yakışacağına hep biliyordum."

Bir daha güleceğimi düşünmemiştim ama güldüm. Cı-lız bir kahkahaydı. "Aman ne kadar orijinal."

Duvarдан ayrılıp daha önce fark ettiğim kapalı kapıyı işaret etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Sence buna hazır mısın?"

Kendime rağmen merakım uyanarak başımı salladım. Kapıyı açtı ve eliyle girmemi işaret etti. Peşinden dar merdiveni tırmandım. Bir kapıda durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bana aşağıya atlamayacağına söz ver."

Canım acımasa gözlerimi devirirdim. “Söz veriyorum.”

Bana pek inanmışa benzemiyordu ama kapıyı açtı. Serin hava beni öne doğru çekti. Topallayarak yanından geçtim.

“Çatıdan atlama sakın. Lütfen.” Peşimden geliyordu. “Kalıntılarını aşağıdaki kaldırımdan kazımak istemem.”

Parfümlü esintide yumuşacık, kabarmış beyaz tenteler dalgalanıyordu. Altlarında birkaç şezlong ve küçük masa vardı ama dikkatimi esas çeken şey bakımlı çiçek bahçesiydi. Her boydan ve şekilden saksı çatı boyunca dizilmişti. Çoğu çiçeği tanıımıyordum ama gülleri ve zambakları her yerde görüyordum.

“Bunlar senin mi?” diye sordum.

“Hepsi benim.”

Büyük bir saksının yanında durup parmaklarımı sık taçyapraklarının üzerinde gezdirdim. Karanlıkta çiçeğin mor mu yoksa kırmızı mı olduğunu anlayamıyordum. Ama tatlı ve keskin bir kokusu vardı. “Bahçe işleriyle mi uğraşıyorsun?”

“Sıkılıyorum.” Nefesi yanağımnda dans ediyordu. “Bence bu, zaman geçirmek için iyi bir yol.”

Direkt olarak arkamdan geldiğini duymamıştım. Hafifçe ona döndüm, başımı yana eğdim. “Bahçeyle uğraşan bir iblis demek?”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Daha çılgınca şeyler de gördüm.”

“Öyle mi?”

Roth başını yana yatırdı. “Şaşırp kalırdın. Türümden birkaçının yerüstündeyken muhasebe hesapları tuttuğunu, bazılarının spor öğretmenliği yaptığını biliyorum. Biz iblisler yakan top oynamaya bayılırız.”

Dermansız bir şekilde gülmeye çalıştım. "Spor öğretmenimde... tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Doğrusunu bilmesem, Bayan Cleo'nun kılık değiştirmiş bir Zebani olduğunu düşünürdüm."

Ondan uzaklaşıp bizi çevreleyen yüzlerce binadan gelen göz kamaştırıcı ışık oyunlarına dikkatimi verdim. Uzakta, Nancy Hanks Merkezi'nin kulesini görebiliyordum. Roth'a dönerken titredim.

Çok yakınımdaydı ama hareket ettiğini duymamıştım. "Oturman gerek."

Bana pek bir seçenek bırakmayıp şezlonglardan birine götürdü. Saniyeler içinde kendimi pofuduk yastıkların üstünde sırtüstü yatarken buldum. Sarhoşluk hali kaybolmuştu. Adrenalin yavaş yavaş tükenmiş, ardında kemiklerime işleyen ağrılar ve çok fazla soru bırakmıştı.

Roth yanıma oturdu; kalçası, bacağıma yaslanıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ne kadar kapsamlı bir soruydu bu. "Her şey... o kadar birbirine girmiş durumda ki."

"Öyle zaten."

Bakışlarımı ona çevirdim, az daha tekrar gülecektim. Dobralığına laf yoktu doğrusu. Beyaz tentenin altında ay ışığı, göz alıcı yüzünü aydınlatıyordu. Bakışlarımız kenetlendi. "Şu andan itibaren ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Bakışları tereddütsüzdü. "Hiç ne yapman gerektiğini bilir miydin?"

İyi soruydu. Gözlerimi kaçırdım. "Sen tuhaf bir iblissin."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

Biraz gülümsedim. "Aslında tanıdığım hiçbir iblise benzemiyorsun."

“Öyle mi?” Parmak uçlarını kolumdan yukarıya doğru çıkarıp köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi ve derinin yırtıldığı yerde birden durdu. “Bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Biz iblisler hep aynıyızdır. Güzel şeylere göz dikeriz, saf ve bütün olan şeyleri bozarız, asla sahip olamayacaklarımızı alırız. İblislerden oluşan bir hayran kulübün olmalı.”

Dokunuşu teskin edici ve huzur vericiydi. Esnedim. “Sen de iblis sürüsü hayran kulübünün üyesi olur muydun?”

Roth hafifçe güldü. “Ah, bence ben başkan olurdum.” Yanlamasına yanıma yattı. “Hoşuna gider miydi?”

Ne yaptığını biliyordum. Dikkatimi dağıtıyordu. İşe yarıyordu. “Bir süreliğine ciddi olabilir miyim?”

Elini diğer omzuma kaydırды. “Ne istersen olabilirsin.”

“Sen...bir iblise göre o kadar da kötü biri değilsin.”

“O kadar da değil.” Tek dirseğinin üzerinde doğruldu. “Benden kötüsü yok.”

“Her neyse,” diye mırıldandım. Biraz zaman geçti. “Ben...”

“Biliyorum. Gerçekten. Muhtemelen cevabım olmayan bir soru yok. Zaten konuşmamız gerek. Şu anda bildiklerin okyanusta sadece bir damla. Öğreneceklerin dünyayı altüst edecek.” Durakladı ve kalbim tekledi. “Ama bunu şu anda yapmamıza gerek yok. Uyuman lazım. Uyandı-ğında burada olacağım.”

Çizgi gibi olmuş gözlerimin arasından onu izlerken hiçbir halt bilmediğimi fark ettim. Bir daha eve dönüp dönmeyeceğimi hiç bilmiyordum. Gerçekten bir evim olmuş muydu hiç? İhanetin ne kadar ileri boyutlarda olduğunu, büyümemi izleyenleri de içine alıp almadığını bilmiyordum. Yarının ne getireceğini bile bilmiyordum. Ama bu

her ne kadar mümkün görünmese de şu an güvende olduğumu ve Roth'a, bir iblise güvendiğimi biliyordum.

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. Roth yine "Paradise City" şarkısının melodisini mırıldanmaya başladı ve bunu bana tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Uykuya dalmadan kısa bir süre önce elini yanağımda gezdirdiğine yemin edebilirdim.

13. Bölüm

Uyandığımda şafak sökmek üzereydi ve usulca dalgalanan tentelerin ötesindeki gök, geceye sarılmış, hâlâ bırakmıyordu. Önceki günkü olaylar ürkütücü bir netlikle zihnimde dolanıyordu. Kalbim hızla atıyordu ama kıpırdamadım. Vücudumda bir sıkıntı yoktu; ağrılar hafiflemişti, hatta yüzümdeki zonklama birkaç saat öncesine göre hiçbir şeydi. Sorun sadece Muhafızların şimdiye kadar benim kaybolduğumu fark etmiş olduklarını bilmemdi. Beni ve Petr'i aramaya başlamış olmalılardı. Zayne... şu anda onu düşünemiyordum bile.

Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı.

Vücuduma yaslanan ince, sert vücut, bu gerçeği tatsız bir şekilde hatırlatıyordu. Roth'un göğsü yanımda sabit bir şekilde inip kalkıyordu. Bacaklarımız birbirine dolanıyordu. Kolunu belime atmıştı. Ne kadar çılgınca da olsa, bu yakınlık önemli olan başka her şeyi bir köşeye itmişti. Daha önce asla bir oğlanın kollarında uyanmamıştım. Zayne ve ben çocukken birlikte yatardık ama bu... bu çok farklıydı. Tembelce bir sıcaklık ayak parmaklarımdan başladı, telaş uyandıracak bir hızla vücudumda dolaşp

bedenlerimizin temas ettiği her noktada alevlendi.

Öpüşmemizi düşündüm, benim ilk öpücüğümdü o. Kaçış tekniklerini çalışırken olduğum gibi nefes nefeseydim. Meydana gelen ya da gelmiş olan her şeyi düşününce bu, düşünmem gereken en son şey gibi görünüyordu.

Ama bu, nefes almak kadar otomatikti. Dudaklarım öpüşmenin hatırasıyla ürperdi. Roth'un bunu iki kez bile düşündüğünü sanmıyordum ama cuma gününden beri benim aklımdan çıkmıyordu.

Başımı çok az çevirdim ve hafifçe nefes aldım.

Roth, ben uykuya dalmadan olduğu gibi yan yatıyordu. Yüzü rahat, dudakları aralıktı. Çenesine, alnına dokunmak istiyor ama bu arzumun nedenini bilmiyordum. Ne var ki parmaklarım bunu yapma isteğiyle ürperiyordu. Böyle dinlenirken, güzelliğindeki o sertliğin yerinde yeller esiyordu. O anda, kafamdaki melek imgesine benziyordu.

Sonra ağzını açtı.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandı.

Yanaklarıma farklı türden bir sıcaklık bastı ve boğazımı temizledim. "Sana herhangi bir şekilde bakmıyorum."

Her zamanki gibi çarpık çarpık gülümsedi. "Aklımdan geçenleri biliyorum."

"Öyle mi?"

Tek gözünü açtı. Gözbebekleri dikine uzanıyordu. Titredim ama korkudan değil de tamamen başka bir nedenden. Uzanıp birkaç tutam saçımı yüzümden çekti. Eli yanağımda takılıp kaldı, ağzından dökülen sözcüklere kıyasla çok şefkatliydi dokunuşu. "Şunu bil ki bekâretin benimle güvende değil. Yani ağzının her santimini yalamadan yutmamı istiyormuş gibi bakarsan, zerre kadar pişmanlık duymadan yaparım bunu. Ama sonrasında

aynı şekilde hissedeceğini hiç sanmıyorum.”

“Pişman olacağımı nereden biliyorsun?”

Bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bu yorumu muhtemelen kendime saklamış olmam gerektiğini anladım. Roth her iki gözünü de açtı ve bakışlarını üzerime dikti. Sonra da inanılmaz derecede hızlı hareket etti.

Üzerimde dikilip, altın renginin akla gelebilecek bütün tonlarından oluşan bir mozaik olan gözleriyle bana baktı. “Ben çok şey biliyorum.”

“Beni çok az tanıyorsun.”

“Seni uzun zaman izledim, hep birkaç adım arkandaydım. Bunu sana daha önce söylediğimde seni ürkütmek değildi niyetim.” Parmaklarını ödünç tişörtümün yakasında gezdirdi, parmak boğumları göğsüme değiyordu. “Ne gördüğümü biliyor musun?”

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım. “Ne?”

Yakamla oynamayı bıraktı ve başını aşağıya eğip elini kaburgalarımın altına kaydırdı. Dudaklarını kulağımda gezdirdi. “İçinde, herkesten umutsuzca saklamaya çalıştığın bir şey gördüm. Bana kendimi hatırlatan bir şey.”

Kesik bir nefes aldım; ağzım kurumuştu.

Roth, dudaklarını şakağıma bastırdı, elini tişörtün altına soktu. “Her zaman yalnız görünüyordun. Arkadaşlarınla bile yalnızdın.”

Göğsüm kasıldı. “Sen... sen yalnız mısın?”

“Sence?” Kıpırdadı ve bir bacağına bacaklarımın arasına soktu. “Ama artık bunun bir önemi yok. Şu anda yalnız değilim. Sen de değilsin.”

Konuşmayı devam ettirmek istedim ama elini karnımdan yukarıya çıkardı ve sutyenimin kenarında durdu. Bedenim bağımsızlığını ilan etmişti ve gerçekten nedeni-

ni bilmeden. Roth'un daha ileriye gitmesi arzusuyla eline doğru yaylandı. Göz göze geldik. Gözlerinde ateşli ve ölçüp biçen bir bakış vardı... vahşi bir yırtıcı gibiydi.

Roth gözlerini ağzıma indirdi ve göğsünün, göğsümün üzerinde sert bir şekilde yükseldiğini hissettim. Hafif bir rüzgâr çıkıp tenteleri oynattı. Tenteler gürültüsüz bir şekilde dalgalanıp gökyüzünü ortaya çıkardı. O zaman beni öpeceğini anladım. Bakışlarından ve başını başıma doğru eğip dudaklarını aralamasından niyeti okunuyordu. Yukarıya uzandım ve elimi yanağına koydum. Teni ılıktı, benimkinde daha sıcaktı.

Roth bana yaslandı ve kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı. Vücutlarımızın arasından su sızmıyordu; birbirimize yapışmıştık ve o vahşi, misk kokusu sarmalamıştı beni. Kısacık bir an için belden aşağısı, vücudumun alt kısmına yaslandı ve sahip olduğum her bir sinir canlandı ama sonra Roth pişmanlık dolu bir sesle iç çekti ve üzerimden yuvarlanıp kalktı.

Yuvarlanıp üstümden kalktı.

Şezlongun yanında dikilip kollarını başının üzerinde esnetti ve karın kaslarıyla ejderha dövmesi baştan çıkarıcı bir şekilde bir an için ortaya çıktı. "İkimize kahve getireyim. Konuşmalıyız."

Cevap verme şansım olmadı. Gitmişti bile. Cayman'in bir gece önce koridorda yaptığı gibi aniden ortadan kaybolmuştu. Neydi bu yahu?

Doğrulup başparmağımı alnıma bastırdım ve inledim. Yokluğunu, aklımı başıma toplamak ve çılgın kalp atışlarımı yatıştırmak için kullandım. Beş dakika sonra karton bardakta, üstünden dumanlar tüten iki kahveyle geri döndü.

Gözlerimi kırptırdım. “Amma da hızlısın.”

“İblis olmanın avantajları vardır. Trafik sıkışıklığı asla sorun olmaz.” Kahvenin kapağını kaldırıp bana uzattı. “Aman dikkat et. Sıcak.”

Mırıldanarak teşekkür ettim. “Saat kaç?”

“Sabah beşi biraz geçiyor,” dedi. “Bugün okulu kırmayı düşünüyorum. Sen de öyle yapmalısın.”

Bitkin bir halde gülümsedim. “Evet. Okula gidebileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Asi.”

Buna bir şey söylemeden kahveden bir yudum aldım. Fransız vanilyası mı? En sevdiğimdi. Roth beni ne kadar yakından takip etmişti?

Yanıma oturup uzun bacaklarını uzattı. “Ciddiyim ben. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyiyim. Yüzüm o kadar çok acımıyor.” Başımı kaldırıp baktım ve üzerimden kalkıp ortadan kaybolmadan önce bir şey hissetti mi, yoksa sadece benimle oynuyor muydu diye merak ettim. “Nasıl görünüyor?”

Roth bakışlarını üzerimde gezdirdi ve içimden bir ses dikkatini morluklara vermediğini söylüyordu. “Daha iyi görünüyor.”

Uzun bir sessizlik daha oldu ve alışkanlıktan kolyeme uzandım.

Orada değildi.

“Kolyem? Büyük bir korku hissettim. “Petr onu koparmıştı. Benim onu bulmam...”

“Unutmuşum.” Roth geriye eğilip elini cebine soktu. “Kolyeyi yerde görüp aldım. Zinciri kopmuş.”

Kolyeyi avucundan aldım. Kolyeyi sıktım ve içimden tumbul, kızgın bir bebek gibi ağlamak geldi. “Teşekkür

ederim,” diye fısıldadım. “Bu yüzük...”

“Bu yüzük çok şey ifade ediyor.”

Başımı kaldırıp baktım. “Doğru.”

Roth başını iki yana salladı. “Onun gerçekten ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun.”

Yüzük, avucumda yanıyordu adeta; başımı indirip baktım ve elimi yavaşça açtım. Doğan güneşin ışığında, taşın içi siyah bir sıvıyla dolu gibi görünüyordu. Roth’un yüzüğümlle ilgili bana söylediklerini hatırladım, sonra da Petr’in söylediklerini düşündüm.

Başımı kaldırıp bakınca Roth’un beni izlediğini gördüm. Roth konuşana kadar tam bir dakika geçti. “Kendini çok yalnız hissediyorsundur.”

“Yine mi aynı konuya döndük?”

Kaşlarını çattı. “Seni gördükleri yerde öldürmeye mecbur olan yaratıklarla birlikte yaşıyorsun. Bir tanesi denedi ve kim bilir daha kaç tanesi senin için aynı şeyi istiyor? Muhtemelen tüm hayatını onlar gibi olmayı isteyerek, bir yandan da olamayacağını bilerek geçirdin. Sana gerçek aileni hatırlatacak tek şey, sahip çıkmayı reddettiğin senin tek parçana ait bir yüzük. Başka bir şey yok, değil mi? Hiçbir hatıra yok. Hatta babanın seni kucağına almasının nasıl bir his olduğuna ya da sesinin nasıl olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

Arkama yaslandım, boğazımda kupkuru bir yumru vardı. Aşağıdaki caddenin pes uğultusu, sımsıkı kapattığım dudaklarımdan kaçan çığlıkla benzeşiyordu.

Roth bana bakmadan başını aşağı yukarı salladı. “Senin için, o kadar umutsuzca ait olmayı istemenin ama asla olamayacağını bilmenin nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım.”

“Vay canına,” diye fısıldadım, başımı çevirerek. “Ger-

çekleri tüm çıplaklığıyla yüzüme vurduğun için teşekkürler. Düşkünlerin iblisi misin sen?"

O zaman bana baktı. "Dün gece neden ormandaydın?"

Konuyu değiştirmesi beni hazırlıksız yakaladı. "Alfalar evdeydi. Onlar ziyarete geldiğinde etrafta olmam benim için iyi değil."

"Ah, Seraphimler: adalet savaşçıları, falan filan, saçmalık." Roth başını iki yana sallayıp kederli bir şekilde gülümsedi. "Bana sorarsan bir araba dolusu piçten başka bir şey değiller."

"Eminim onlar da aynısını senin için söylerlerdi."

"Tabii ki söylerlerdi." Elimi bıraktı ve kahvesinden bir yudum aldı. Roth bir süre yapraklı bir bitkinin rüzgârda sallanışını izledi. Bitki, sinekkapana benziyordu. "Arayıcı, zombi ve ele geçirilmiş... kulağa kötü bir fıkranın başı gibi geliyor, değil mi?"

Haklıydı.

"Ama hepsinin ortak bir noktası var. Sen."

"O kadarını ben de anlamıştım ama nedenini anlamıyorum. Bunların annemle ya da yüzükle ne ilgisi var?"

"Cehennem seni arıyor," dedi, oldukça rahat bir tavırla.

"Bunu daha önce söylemiştin ve ben..."

"Bana inanmamış mıydın?" Başımı sallayınca gözlerini kapattı. "Yalan söylemiyordum. Cehennem, sadece birinde ilgisini çeken bir şey olduğunda o kişiyi arar. Bir şeylere göz dikmeyi severiz. Sana bunu söylemiştim."

"Ama bende onların isteyebileceği bir şey yok ki."

"Var."

Şezlongda kıpırdandım, ayağa kalkıp kaçma isteğimi bastırdım. "Peki sen? Sen de mi aynı nedenle beni aramaya başladın?"

“Evet.”

“Neden?” Yarisını içtiğim kahve fincanını çatıya koydum ve yüzüğü göğsüme yaklaştırdım.

Bana tekrar gülümseyiverdi. “Sana söyledim. Seni aylardır, hatta yıllardır izliyorum.”

Yıllardır mı? Beynim bu düşünceyi algılayamıyordu.

Tekrar o bitkiyi izlemeye koyuldu. “Seni uzun süre önce, geçen doğum gününden önce, diğer iblislerin seni fark etmesinden önce buldum. Galiba esas soru, seni cehennemnin aramasına neden olacak kadar özel kılan ne? Sen yarı iblissin. Ne olmuş?”

Her nedense, normalde kendimi normalde hissettiğimden daha da rezil hissettim. “Tamam.”

“Ama...” elini yukarı kaldırdı, “..yarı iblislerin aslında iblis güçleri yoktur. Hepsi de düpedüz zırdelidir. Bilirsin, hani eğlenmek için kelebeklerin kanatlarını koparan ya da evlerini yakan çocuklar vardır ya? Genellikle bunu kendileri hâlâ evin içindeyken yaparlar. Çok zeki değillerdir ama bu olur işte. Herkes eşit yaratılmamıştır.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ben özel olduğumu sanmıyorum.”

Roth tekrar bana baktı. “Ama öylesin. Sen aynı zamanda yarı *Muhafız* olan bir yarı iblissin. Onların gerçekten ne olduklarından haberin var mı?”

“Şey, insanlar onlara gargoyle diyor ama...”

“Onlara ne denildiğini değil, nasıl yaratıldıklarını biliyor musun?”

Parmaklarımı yüzüğün kıvrımının üzerinde gezdirdim. “Lilinlerle savaşmak için yaratılmışlar.”

Kahkahalara boğuldu, gür ve neşeli kahkahalardı bunlar.

Utançtan yerin dibine girmiştim. “Peki, neden yaratılmışlar, çokbilmiş şey?”

“Onlara asla senden daha iyi olduklarını hissettirmelerine izin verme.” Roth başını iki yana salladı. “Değiller. Hiçbirimizden daha iyi değiller.” Tekrar güldü ama sesi kulağa daha az neşeli geliyordu. “Muhafızlar, O’nun en büyük hatası ve bunu telafi etmek için onlara saf bir ruh verdi.”

“Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor.”

“Bunu sana açıklamak bana düşmez. O kadar çok kural var ki. Üvey baban olacak o beş para etmez herife sor. Sana doğruyu söyleyeceğini ya da hatta şimdiye kadar sana doğru tek bir söz söylediğini bile sanmıyorum.”

“Bana doğruyu söyleme konusunda sen de iyi değilsin.”

“Doğruyu söylemek benim doğamda yok.” Fincanını bırakıp dirseklerinin üzerinde arkaya yaslandı ve başını kaldırıp koyu renkli kirpiklerinin arasından bana baktı. “İster inan, ister inanma ama Patron’un bile uyduğu kurallar var. Cehennem’in bütün çocukları kurallara uymuyor ama yapamayacağım ve yapmayacağım şeyler var.”

“Bekle. Patron derken, şeyi mi kastediyorsun?..”

“Patron mu?” diye tekrar etti. “Evet. Aşağıdaki büyük şef.”

“Sen... sen onun için mi çalışıyorsun?”

Bir kez daha ölçülü bir şekilde gülümsedi. “Evet, öyle.”

Aman Tanrım, daha önce beni öpmesini isteyerek ne yapmıştım ben?

Roth ne düşündüğümü biliyormuş gibi iç çekti. “Diye lim ki sende benim istediğim bir şey var. Senden onu öylece alamam ki.”

Şaşkın bir halde başımı iki yana salladım. “Neden olmasın? Bir succubus, insanlar fark etmeden enerjiyi alır.”

“Bu farklı. Succubuslar insanları öldürmez. Sadece özerlerini tadar ve ekseriyetle insanlar bunu önemsemmez.” Göz kırptı. “Ama ben eski kafalıyım. İnsanların özgür iradeleeri ve diğeri zırvalıkları var.”

“Özgür iradeye inanmadığını sanıyordum?”

“İnanmıyorum ama bu, Patron’un da inanmadığı anlamına gelmiyor.” Başını iki yana salladı. “Bak, konumuzdan saptık. Patron için çalıştığımı ve deyim yerindeyse burada görevde olduğumu biliyorsun.”

Her ne kadar Roth’un pat diye ortaya çıkışının ve beni takip etmesinin bir nedeni olduğunu bilsem de hâlâ içimde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Ne sanıyordum ki? Beni Big Mac yerken gördüğünü ve sadece beni tanımak istediğini mi? “Ben senin görevin miyim?”

Karanlık bakışlarını gözlerime çevirdi. “Evet.”

Yavaşça başımı aşağı yukarı sallayıp nefesimi bıraktım. “Neden?”

Ona o kadar uzun baktım ki gözlerim şaşdı oldu sandım ve bir kahkaha patlattım. O kadar çok güldüm ki yaşlar yüzümden aşağıya süzölüyor, somurtmuş ifadesini bulaştırıyordu.

“Niye gülölyorsun?” diye sordu. “Umarım poponu kurtarma konusundaki yeteneklerimden şüphe etmiyorsundur. Çünkü bunu yapabildiğimi kanıtladığımı düşünüyorum. Bu arada, popon da popo hani.”

“Ondan değil. Sen bir iblissin de ondan.”

Yüz ifadesi ciddileşti. “Evet. İblis olduğumu biliyorum. Açıklığa kavuşturduğün için teşekkürler.”

“İblisler hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi korumazlar.” Eli mi salladım, hâlâ kıkırdıyordum.

“Eh, korudukları ortada çünkü ben seni birkaç kez

kurtardım.”

Yüzümdeki yaşları silip sustum. “Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim. Ama bu sadece o kadar... o kadar karmakarışık ki.”

Gözlerinde sabırsız bir ifade belirdi ve kahverengi benekler neredeyse kayboluncaya kadar gözleri koyulaştı. “Eğer kendi yararlarınyaysa iblisler neredeyse her şeyi korur. Daha doğrusu, cehennemin yararınıysa.”

“Beni korumak neden cehennemin yararına olsun?”

Roth gözlerini kıstı. “Sana bunu nazik bir şekilde anlatıyordum ama boş versene. Annenin yapabildiklerini sana anlatmıştım. Sana onun adını bile söylemiştim.”

Ona bakarken neşem oracıkta kayboluverdi.

Yüzünde hafif bir ukalalık belirdi. “Bahse varım inkâr etmenin bütün aşamalarından geçtin ama Lilith senin annen.”

“Lilith adında bir iblis demek istiyorsun.” Hâlâ başka bir şeye inanmayı reddediyordum. Talihsiz bir ismi olan sıradan bir iblisti benim annem.

“Hayır. Lilith adındaki o iblisi kastediyorum,” diye düzeltti. “Anneciğin o senin.”

“Bu mümkün değil.” Başımı iki yana salladım. “O cehenneme zincirli!”

Çılgınlar gibi gülme sırası Roth’daydı. “Bu söylentileri kim başlattı? Muhafızlar mı? Lilith cehennemdeydi ama aşağı yukarı on yedi yıl dokuz ay önce kaçtı ve bu süresince doğrudan neye karşılık geliyor?”

Hemen hesapladım, aşağı yukarı doğum günüme denk geliyordu. Midem altüst oldu.

“Yerüstüne çıktı, küçük bir yaramazlık yaptı, hamile kaldı ve aynı kendisine benzeyen küçük, güzel bir bebek doğurdu.”

“Ona mı benziyorum?” Aklım yanlış şeye takılmıştı.

Roth uzandı, bir tutam saçımı aldı ve soluk renkli buklelerimi uzun parmaklarına doladı. “Hatırladığım kadarıyla onun da saçları seninkiyle aynı renkti. İcabına bakılmadan önce onu sadece bir kez görmüştüm.”

“İcabına bakılmak derken?” diye fısıldadım ama cevabı zaten biliyordum.

“Lilith kaçtığında Patron’un, onun neyin peşinde olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı. Şu anda onu her nerede tutuyorsa dışarı çıkamaz artık.”

Hafif bir ağrı şakaklarımı delip geçti. Şakaklarımı ovuşturdum, hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Lilith annem olduğu için, ölmediği için kendimi daha iyi mi hissetmeliydim? Ama cehennemde Şeytan tarafından hapsedilmek berbat bir şey olmalıydı ve annem... o Lilith’ti. Kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum ve bunun daha kötüye gideceğini biliyordum.

“*Süleyman’ın Anahtarı* kitabını hiç duydun mu?” diye sordu.

Gözlerimi kaldırdım ve başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Çok önemli bir kitap... Bütün iblisleri listeliyor. İblislerin ayinleri, nasıl çağrılacakları, birbirlerinden nasıl ayırt edilecekleri, bir iblisi tuzağa düşürme yolları ve daha nice eğlenceli şey. Lilith çağırılmaz.” Durakladı, beni dikkatle izledi. “Orijinal çocukları da.”

Kafam patlayacak gibiydi. “Lilinler mi?”

Başını aşağı yukarı sallayınca midem, popülerliğim gibi dibe vurdu. “Ama her şeyin bir açığı vardır ve Lilinlerle ilgili çok büyük bir açık bulunuyor,” diye devam etti. “Orijinal *Süleyman’ın Anahtarı*’nda Lilinlerin nasıl yara-

tılabileceği tarif ediliyor. Bu kırılması gereken bir mühür gibi: bir ayin.”

“Aman Tanrım...”

Roth bu noktada tamamen ciddiydi. “Çoğu ayin gibi bu ayinin de aşamaları var. Lilith’in bir çocuğunun ve... şey, Lilith’in ölü kanını dökmenin bu aşamaların arasında olduğunu biliyoruz. Daha çok aşama var, üçüncü ve dördüncü aşamalar ama kesin olarak bilmiyoruz. Bunlar her neyse, eğer hepsi tamamlanırsa o zaman Lilinler Dünya’da tekrar doğacak.”

Ellerim kucağıma düştü. Aradan birkaç dakika geçti. “Çocuk ben mi oluyorum? Başka çocuk yok mu?”

Tekrar başını salladı. “Kan dökme meselesine gelince... seni üzmem istemem ama Patron, bunun birkaç damla kanın dökülmesi mi yoksa senin ölümün anlamına mı geldiğini bilmiyor ve bu riske girmek istemiyor.”

“Vay canına. Ona teşekkürlerimi ilet.”

Dudaklarında büyük bir tebessüm belirdi. “Ölü kan...” Eğilerek çevik parmaklarını bileğimde kaydırды ve ardından bir ürperti bıraktı. Elim açtı ve tuhaf yakut rengi yüzük ortaya çıktı. “Bu taş bir mücevher değil. İçinde Lilith’in ölü kanı var.”

“Ne? İyy! Nereden biliyorsun?”

“Çünkü Lilith bu yüzüğü takardı ve sadece Lilith’in çocuğu bazı ciddi olumsuz etkilerini yaşamadan onun kanını taşıyabilir,” dedi, parmaklarımı yüzüğün etrafında nazıkçe kapatarak. “Yani, iki şeyin yerini biliyoruz ama geriye kalanlar... anahtarda.”

“Peki, anahtar nerede?”

“Güzel soru.” Roth arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Bilmiyorum. Patron da üçüncü ve dördüncü şeylerin

ne olduğunu bilmiyor ama diğer iblislerin, yani Düklerle Prenslerin bilebileceğinden endişe ediyor çünkü Lilith onların birkaçıyla pek yakındı. Cehennemden çıkıp sana hamile kalması kasıtlıydı, cennete ve cehenneme attığı son kazıktı.”

Vay be. Bu, bir kızın kendine güvenine ilaç gibi gelirdi.

“Anlamıyorum.” dedim, tırnaklarım avucuma batana kadar ellerimi içe doğru kıvırdım. “Lilinler... onlar çılgın ve acayip korkutucu ama senin Patron da bunu istemez mi? Aslında bu durumda, cehennem dünyaya taşınırdı.”

Roth kahkahasını bastırdı. “Bu durumda hiç kimse kazanmaz. İnsanlar ruhlarını kaybedince erir ve hayalete dönüşür. Ne cennete gidebilirler ne de cehenneme. Hem Patron, Lilinleri kontrol edemeyeceğini biliyor. Lilith’i güçbela kontrol edebildi.” Roth’un güzel dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Güven bana, Lilith’le Patron’un mücadelelerini görmediysen hiç sidik yarışı görmemişsin demektir.”

Bunu kavramaya çalıştım. “Yani?..”

“Cehennemin isteyeceği en son şey Lilinlerin dünyada at koşturması.” Kaşlarını çatarak parmaklarını dizine hafifçe vurdu. “Kanının ya da yüzüğün içindeki kanın dökülmemesini sağlamak ve *o olay* olmadan önce diğer şeylerin ne olduğunu çözmek için buradayım. Ha, bir de Lilinlerin yeniden doğuşunu tam olarak kimin istediğini bulmaya çalışmak var. Ben meşgul bir iblisim.”

Ağzım kıpırdadı ama dışarıya hiç sözcük çıkmadı. Orada dakikalarca oturduk; tek ses, Roth’un parmaklarını hafifçe vuruşu ve aşağıdaki arabalardı. Aklım. Tutulmuştu. Annem, *o* Lilith’ti. Bu gerçeği inkâr edemeyecek kadar yorgundum. Görünüşe göre sevgili annem herkese

ortaparmağını göstermenin bir yolu olarak beni doğurmuştu. Kan dökmek, neresinden bakarsan bak, kulağa eğlenceli gelmiyordu.

“Neden şimdi?” diye sordum.

“Doğum zamanından dolayı. İddialara göre, ayın ancak sen on yedine bastığın zaman işe yarayabilir.” Durakladı. “Patron, Lilith’in şey konusunda başarılı olup olmadığından emin değildi...”

Ona baktım, ne ima ettiğini fark edince dehşete düştim. “Öldürülmediğim konusunda...” Petr’in söylediklerini düşününce yutkundum. “Muhafızlar beni bulduğunda, değil mi?”

Roth başıyla onayladı. “Hiç kimse Lilith’in nereye gittiğini ya da senin nerede doğduğunu bilmiyordu. Dünya bir hayli büyük bir yer. Seni daha önce bulmuştum ama daha doğum gününe çok vardı. Patron, doğum gününe aylar olduğunu öğrenince beni tekrar şey için... şey, yani.”

“Hâlâ sağ mıyım diye görmek için gönderdi,” diye fısıldadım.

Sözlerine devam etti. “Tekrar rapor verdiğimde Patron, sana göz kulak olmamı emretti. Ayini tek duyan sadece Patron ve Lilith’in takıldığı iblisler değil. Diğerleri de duymuş ve seni bir risk olarak görüyorlar çünkü Lilinlerin yeniden doğması durumunda Alfaların yerüstündeki her bir iblisi yok edeceğini biliyorlar. Seni ortadan kaldırmak istiyorlar: Arayıcı, zombi ve ele geçirilmiş insan.”

“Yani, bazı iblisler Lilinleri canlandırmak istiyor, diğerleriye seni öldürmek istiyor çünkü...” O zaman, zor da olsa jetonum düştü. Cayır cayır bir ihanete uğramışlık hissi kabaran bir dalga gibi içime hücum etti ve damarlarım buz kesti. “Abbot bunu biliyor olmalı.”

Roth hiçbir şey söylemedi.

Yutkundum ama boğazımdaki yumru yerinden kırıdamadı. “Bunu hep biliyordu. Yani, bilmemesi imkânsız. Alfalar... ve bu yüzden Petr beni öldürmeye çalıştı. Muhtemelen bu yüzden babası ve o, benden nefret ediyordu, bağlı olduğum şey yüzünden.”

Uzayıp giden sessizlikte gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Parmak boğumlarım acıyana kadar yumruklarımı sıktım, gözyaşlarımı serbest bırakmayı reddediyordum. Abbot hiçbir zaman, olduğum şey konusundaki, neyin parçası olabileceğim konusundaki gerçeği bilmeyi hak ettiğime inanmamıştı. Zayne de biliyorsa bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyordum.

“Layla...”

Roth adımı o kadar nazik bir şekilde söyledi ki ona bakmak zorunda kaldım ve baktığımda bakışlarımız kenetlendi. Bir yanımda, tam şu anda bana bu şekilde baktığında ne gördüğünü merak ediyordu; ne olduğumdan ya da hatta burada ne işi olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi bakıyordu bana. Bu onun için de kafa karıştırıcı bir durum olmalıydı. Ne de olsa bir iblisti. Aynı zamanda bunu neden umursadığımı da merak ediyordum ama en son isteyeceğim şey, ağlamak üzere olan bir kız olarak görülmekti ki öyleydim.

Hızla bir nefes alıp parmaklarımı araladım, yüzük gevşek avucumun içine çarpıp zıpladı. Koyacak bir yerim olmadığından sağ yüzükparmağıma taktım. Bir yanımda, bu hareketimle kıyametin kopmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Tuhaf bir his ya da titreme bile yoktu.

Ne kadar sıradan.

Yavaş ama emin adımlarla beynim her şeyi tartmaya

başladı. Muhtemelen gerektiğinden daha uzun sürmüştü ama boğazım acısa da gözlerimin kuru olduğunu bilmekten gurur duyuyordum. “O anahtarı bulmamız gerek.”

“Haklısın. Ayın için gerekenleri bilmemiz bize mücadele şansı veriyor. Bazı ipuçlarım var.” Durakladı ve bakışlarını yine üzerimde hissedebiliyordum. “Muhafızlara bunların hiçbirisini anlatamazsın.”

Kısa bir kahkaha attım. “Eve nasıl döneceğimi bile bilmiyorum. Petr’e yaptıklarımı öğrendiklerinde...”

“Asla öğrenmeyecekler.” Roth, çenemin ucunu yakalayıp zorla kendisine baktırdı. Gözleri kehribar renginin öfkeli bir tonuydu. “Çünkü onlara gerçekte ne olduğunu anlatmayacaksın.”

“Ama...”

“Onlara gerçeğin bir kısmını anlatacaksın,” dedi. “Petr sana saldırdı. Sen kendini savundun ama onu öldüren bendim. Ruhunu emdiğinden hiç bahsetmeyeceksin.”

Afallamış bir halde ona baktım. “Ama senin peşine düşerler.”

Roth gür bir sesle kıkırdadı. “Hele bir denesinler bakalım.”

Daha fazla oturamayarak geri çekilip kalktım. Karmakarışık görüldüğünden emin olduğum saçlarımı elimle düzelttim, saksıdaki bir elma ağacıyla çiçek açmamış leylağa benzer bir bitki arasında volta atmaya başladım. “Muhafızlara Petr’i senin öldürdüğünü söylemeyeceğim.”

Somurttu. “Kendime bakabilirim. İstemediğim zaman beni bulmak zordur, hatta öldürmek daha da zordur.”

“Bunu anlıyorum ama olmaz. Bunu yapanın bir iblis olduğunu söylerim ama sen olduğunu söylemem. Onlara senin adını vermeyeceğim.” Bu sözcükler ağzımdan çıktı-

ğı anda kararlılığım pekişmişti.

Roth bariz şekilde şaşkına dönmüş bir halde bana baktı. "Ruh emme konusunda yalan söylemeni istediğimi biliyorum ama bu mantıklı. Seni öldürürler. Peki, benimle ilgili yalan söylemeyi istiyor musun gerçekten? Bunun anlamını biliyor musun?"

"Tabii biliyorum," dedim ters bir şekilde; saçlarımı geriye attım. Onlara Roth'u söylememek ihanetti. Hatta bu, benim taraf tutmam olarak bile görülebilirdi ve Muhafızlar Petr'i öldüren kişiyi bildiğimi ve gerçeği sakladığımı öğrenirlerse ölmüş sayılırdım.

"Galiba benden hoşlanıyorsun," dedi Roth ansızın.

Volta atmayı bıraktım ve kalbim hafifçe hop etti. "Ne? Hayır."

Başını yana yatırdı, dudakları muzip bir gülümsemeye yayıldı. "Kendine yalan söyleme şeklin çok şirin."

"Yalan söylemiyorum."

"Hımm..." Doğruldu, gözleri neşeye parlıyordu. "Daha önce seni öpmemi istedin."

Yanaklarıma ateş bastı. "Hayır. İstemedim."

"Haklısın. Çok ama çok daha fazlasını yapmamı istedin."

Şimdi o ateş başka bir yere yayılıyordu. "Delisin sen. Dediğin şeyi, seni istemiyorum." Bu sözcükler kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmedi. "Sen benim hayatımı kurtardın. Bunun karşılığını peşine Muhafızları takarak ödeyemem." İşte. Bu, kulağa daha iyi geliyordu.

Roth kıkırdadı. "Tamam."

"Tamam' deyip beni geçiştirme." Derin bir nefes aldım.

"Tamam."

Ona ters bir bakış fırlattım.

“Ne?” dedi masum bir şekilde. Sonra yine yüzü tamamen ciddileşti. “Ne yapacaksın?”

Kapalı gökyüzüne bakıp başımı iki yana salladım. Anahtarın yerini bulmak ve beni acayip bir ayının bir parçası olarak kullanmak isteyen iblislerden uzak durmak dışında, ev meselesini sorduğunu farz ettim.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Sesim cılız bir fısıltı halinde çıkmıştı. “Onlardan sonsuza dek saklanamam. Şu ruh olayını bilmedikleri sürece güvende olurum. “Zayne...”

“Zayne mi?” Roth yine somurtuyordu. “Şu iriyarı, sarışın hödük mü?”

“Onun hödük olarak sınıflandırılabilceğini sanmıyorum,” dedim kuru bir şekilde. “Hem sen nereden... Boş ver. Beni izliyordun. Anladım.”

“Onlara güvenemezsin. Taşkafa ve tayfasıyla yakın olabilirsin ama senin ne olduğunu mutlaka biliyorlardır. Orada güvende değilsin.” Parmak uçlarını yanındaki minderde gezdirip dikkatimi çekti. Dün gece bana böyle dokunmamış mıydı? Titredim ve başımı çevirdim. “Layla, eve gidersen başka bir şey bilmiyormuş rolü yapmak zorunda kalacaksın.”

“Buna inanamıyorum,” dedim ve Roth bana bakınca başımı iki yana salladım. “Zayne... o biliyor olamaz. O...”

“O bir Muhafız, Layla. Sadakati...”

“Hayır. Anlamıyorsun. Ben saf ya da aptal değilim ama Zayne’in benden böyle bir şeyi saklamayacağını biliyorum.”

“Neden? Ona değer verdiği için mi?”

Bunu nereden bildiğini sormak üzereydim ki Bambi’nin ağaç evin oralarda takıldığını hatırladım. “Tabii ki

Zayne'e değer veriyorum. Beni gerçekten tanıyan tek kişi o. Onun yanında kendim olabiliyorum ve..." Lafımı tamamlamadım çünkü söylediklerimin yanlışlığını idrak ettim. Zayne'le de gerçekten olduğum kişiye olamıyordum. "Her neyse, o bana gerçeği söylerdi."

Başını yana yatırdı. "O da sana değer verdiği için mi?"

"Veriyor ama senin ima ettiğin şekilde değil."

"Aslına bakarsan, o senden *hoşlanıyor*." Kaşlarını atınca güldü. "Üstelik de harbiden *hoşlanıyor*."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Nereden biliyorsun? Sen..."

"Taşkafa'yı tanımıyor muyum? Haklısın ama bir süredir seni izlediğimi unutuyorsun. Onu senin yanında gördüm, sana nasıl baktığını da gördüm. Tabii, ikinizin arasında bir ilişi olması en azından ülkenin borç meselesi kadar umutsuz..."

"Vay canına, tamam. Bunu biliyorum." İ ektim.

"Ama bu, asla sahip olamayacağın birini istemene engel olmuyor." Bakışları keskinleşti. "Taşkafa gerçeği bilmece de ona canını emanet edebilecek falan filan olsan bile hiçbir şey söyleyemezsin."

Karnıma büyük, ağır bir gülle oturdu.

"Layla?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Onlara söylemeyeceğim."

"Güzelsen," dedi ayağa kalkarak. Gülümsedi ama aynı şekilde karşılık vermek elimden gelmedi. Az önce kaderimi mühürlemiş olduğum duygusunu üzerimden atamıyordum.

14. Bölüm

Roth'un çatı katından ayrılmak kolay olmamıştı. Bir Rya da iki saniye beni bırakmayacağını sandım. Eve gitmeme doğrudan karşı çıkmamıştı ama bu fikrin hoşuna gitmediğini anlayabiliyordum. Yine de onunla kalsaydım Muhafızların beni bulması sadece an meselesi olurdu.

Roth'u öldürürlerdi ve ona karşı hislerimin ne olduğunu bilmesem de onun ölmesini istemiyordum.

Roth beni eve olabildiğince yakın bir yere götürmek istediye de oraya gitmeye hazır değildim. Nereye gitmek istediğimi bilmesem de yalnız kalmam gerekiyordu. Çatı katından benimle birlikte çıktı ve Palisades'in dışındaki yeni gökdelenlerden birinde olduğumuzu fark ettim. Burası, Washington'un Potomac Nehri boyunca en zengin semtlerinden biriydi.

Galiba Roth iblis olmanın sefasını sürüyordu.

Yürümeye başladım ve Roth'un peşimden gelip gelmediğini görmek için durup arkama bakmadım. Göremeyeceğimi biliyordum ama orada olduğunu da biliyordum. Yürürken midem acımasızca çalkalanana dek zihnimde olanları yeniden canlandırdım. Galiba kahve çok iyi bir fikir değildi.

İki saat sonra Smithsonian Enstitüsü'nün dışındaki banklardan birine oturdum. Sabahın erken saatlerinde bile harika çimler koşucular ve turistlerle doluydu. Önümden geçen ilk birkaç kişi bana endişeli bakışlar attı. Dağılmış suratım ve ödünç giysilerimle muhtemelen evinden kaçan çocukların başına gelenleri gösteren bir örnek gibiydim.

Başımı eğik tutup saçlarımın yüzümün çoğunu kapatmasına izin verdim ve hiç kimse yanıma yaklaşmadı. Mükemmel. Soğuk bir sabahtı ve Roth'un tişörtüyle titriyordum, ta ruhuma kadar işlemiştii bezginlik. Hepsii topu birkaç saat içinde her şey değişmişti. Düşüncelerim dar-madağındı; bütün dünyam paramparça olmuştu. Roth, bana her şeyi anlattıktan sonra balatayı sıyırmadığıma muhtemelen şaşırmıştı ama şu anda tamamen kafayı yemiş durumdaydım.

Hiç kimse nerede olduğunu bilmezken eski bir kitabı nasıl bulacaktık? Kim olduğunu hiç kimsenin bilmediğı bir iblise karşı kendimi nasıl koruyacaktım? Dahası, eve nasıl dönecektim?

Plan eve dönmekti. Roth'un çatı katından ayrılma nedenim buydu. Şey, nedeni bu değildi. Ondan uzaklaşmalıydım da çünkü aramızdakiler farklıydı. Sanki bir pazarlık, bir anlaşma yapmıştık. Ama bundan fazlası vardı. Bu sabah aramızda meydana gelenlerden sonra içimden yeni bir ben çıkıyormuş gibi hissetmiştim ve Roth haklıydı. Beni öpmesini *istemiştim*.

Tanrım, şu anda bunu düşünemezdim.

İstediğim şey ortalığın altını üstüne getirmektii. Bir şeyleri fırlatmak, birilerini, yani Abbot'ı tekmelemek, değerli bir şeyleri kırmak istiyordum. Bir sürü değerli şey. Bankın üstüne çıkıp sesim tükenene kadar çığlık atmak

istiyordum. Öfke içimde kuduz bir köpek gibi uluyordu ve ben bu öfkeyi serbest bırakmak istiyordum ama bu öfkenin altında acı ve soğuk bir şey yatıyordu. Karnımdaki krampların sebebi sırf sinirlerimin gerilmesi değildi. Birkaç saat içinde beni neyin beklediğini biliyordum. Meyve suyu gibi tatlı bir şeye ihtiyacım vardı ama bunun için para gerekiyordu.

Birkaç saat içinde kemiklerime derin bir acı yerleşecekti. Tenim buz kesecek ama içim yanıp kavrulacaktı. Ne kadar sapkınca görünse de bir ruhu tattıktan sonra gelen fenalık hissini kabulleniyordum. Sert olsa da hak ettiğim bir cezaydı bu.

Sert sabah havasını içime çekip gözlerimi kapattım. Dağılma lüksüm yoktu. Olabilecekler benim ihanete uğramışlık ya da öfke duygularımdan daha büyüktü. O iblis başarılı olursa kıyamet, onun yanında on altıncı yaş günü partisi gibi kalırdı. Güçlü, esaslı antrenmanlardan kazanılabileceklerden daha güçlü olmalıydım.

Tıkır tıkır çalışan bir motorun pes uğultusu beni gözlerimi açmaya zorladı. Konuşmaların, trafikteki arabaların uğultusunun, avaz avaz kornaların eksik olmadığı bir şehirdeydik fakat Zayne'in 1969 model Chevy Impala'sının motorunun sesini nerede olsa tanırdım.

Tam Zayne sürücü koltuğundan inerken beyaza çalan sarı saçlarımın arasından baktım. Etrafındaki aura o kadar saftı ki bir ışık halkası gibi görünüyordu. Kapıyı hızlı kapatıp döndüğünde bakışları hemen oturduğum bankı buldu.

Hiç beklemediğim bir anda yumruk yemişçesine nefesim boşalıverdi. Zayne, Impala'nın çevresinden dolandır-

ken kafamdan bin tane düşünce geçti. Beni görünce olduğu yere mihlandı ve vücudu kaskatı oldu, sonra da tekrar harekete geçti; adımları gittikçe hızlandı ve sonunda var gücüyle koşmaya başladı.

Zayne üzerimizdeki gözleri umursamadan bir anda bankın yanında bitiverdi, sonra da beni kucakladı ve o kadar sıkı sarıldı ki acıdan çığlık atmamak için altdudağımı ısırdım.

“Aman Tanrım,” dedi boğuk sesle. “Ben...” İriyarı gövdesinde hafif bir titreme dolaştı. Elini sırtıma koydu, sonra yukarı kaydırıp saçlarımın arasına gömdü.

Zayne’in omzunun üzerinden nihayet Roth’u gördüm. Yaprtağını dökmüş kiraz ağaçlarından birinin yanında öylece duruyordu. Bir an için göz göze geldik, sonra arkasını döndü ve elleri ceplerinde, çimenleri geçip kaldırımında doğuya doğru yöneldi. Zayne için iblisin varlığını hissetmemiş olması, durumunun bir kanıtıydı ve onun bu kadar kaygılanmış olmasından nefret ediyordum.

Sonra tuhaf bir istek beni dürttü. Roth’un peşinden gitmek istiyordum ama bu mantıklı değildi. Beni izlediğini ve tüm yaptığının bu olduğunu biliyordum ama...

Zayne beni daha da bağına bastı, başımı boynuna yasladı, öylece kaldı. Yavaşça kollarımı kaldırdım, ellerimi sırtına koydum ve tişörtünü avuçladım. Vücudu bir başka titremeyle sarsıldı. Ne kadar o şekilde kaldık, bilmiyorum. Saniyeler ya da dakikalar olabilirdi ama sıcaklığı, üşümemi biraz geçirmişti ve bir an için, bir hafta öncesindeymişiz gibi davranabildim; bu Zayne’di, *benim Zayne’imdi* ve her şey yoluna girecekti.

Sonra geri çekilip ellerini omzuma indirdi. “Neredeydin? Neler oldu?”

Nereden başlayacağımı bilmediğim için başımı yerden kaldırmadım.

“Layla,” dedi, ellerini yüzümün iki yanına koyarak. Parmaklarını, şakaklarıma bastırınca yüzümü buruşturdum ama geri çekilmedim. Zayne başımı kaldırdı ve gözleri büyük bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Yüzüne vahşi duygular hücum etti. Öfke bunlardan en bariz olanıydı ve gözlerini elektrik mavisine dönüştürmüştü. Ağzının etrafı gerildi. Çenesinde bir kas seğirdi. Ellerini yüzümden çekti, saçlarını arkada tutmaya devam etti. “Bunu Petr mi yaptı?”

Göğsüm korku ve dehşetle sıkıştı. “Nasıl... nasıl bildin?”

Göğsü sert bir şekilde yükseldi. “Dün gecedен beri ortalıkta yok. Morris onun ormana girdiğini gördüğünden beri. Çantanı ağaç evde buldum, telefonun yerdeydi. Telefonunda... telefonunda kan vardı; senin kanın. Seni bulmak için bu şehrin altını üstüne getirdik. Tanrım, en kötüsünü düşündüm. Sandım ki...” Güçlkle yutkundu. “Tanrım, Layla...”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Zayne’in gözlerindeki ifade korkutucuydu. “İyi misin?” diye sordu, sonra da sövdü. “Bu aptalca bir soru. İyi olmadığın ortada. Ne kadar kötü yaralandın? Hastaneye gitmen gerekiyor mu? Bütün gece sokakta mıydın? Yapmam gereken...”

“Ben iyiyim.” Bileklerini tutarken sesim çatlak çıkmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. “Bir şeyim yok.”

Bana baktı ve ansızın gözlerinde çalkalanan duyguyu tanıdım. Dehşet. “Tanrım, Layla, o...o sana zarar verdi.”

Suratım hâlâ duvara toslamış gibi görünürken bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Ben iyiyim.”

“İyi falan değilsin. O sana vurdu.” Sonra bakışlarını yere indirdi ve üç öfkeli tırmık izinin ucunu gördüğünü

anladım. Kesik bir nefes aldı ve aniden şiddetli bir şekilde sarsıldı. Göğsünden alçak sesli bir homurtu yükseldi. "Hangi formundaydı?"

"Zayne." Elimi titreyen koluna koydum. "Değişmeye başlıyorsun."

"Bana cevap ver!" diye bağırdı, yerimden sıçramama neden olarak. Birkaç kişi bize doğru baktı. Küfredip sesini alçalttı. "Üzgünüm. Peki o..."

"Hayır." Hemen cevap vermiştim. "Beni öldürmeye çalıştı ama o... Zayne, değişiyorsun."

Zayne kontrolünü tamamen yitirmek ve tamamıyla gargoyle formuna bürünmek üzereydi. Beni hafif grileşmişti. İnsanlar, geceleyin gargoyle görmeye alışkındı ama bir pazartesi sabahı Smithsonian'ın önünde görmeyi beklemiyorlardı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum dikkatini dağıtmayı umut ederek.

Vahşi bakışlarını üzerime dikti. "Ne?"

Kolunu olabildiğince sert bir şekilde sıktım. Beni sertleşmeye başlamıştı bile. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

Aradan birkaç saniye geçti. "Son bir çabaydı. Her yere baktım, sonra burayı ne kadar çok sevdiğin aklıma geldi." Gözlerini kırıştırdı; gözleri normale döndü ve her geçen saniye teni daha çok altın rengini alıyordu. "Lanet olsun, Layla böceği. Aklımı kaçırıyordum."

"Üzgünüm." Parmaklarımı parmaklarına geçirdim. "Eve gidemedim ve telefonum da yoktu. Ben sadece..."

"Özür dileme." Uzandı, parmaklarını dudağımın kenarında gezdirdi, sonra da çenemdeki morluğa hafifçe dokundu. "O aşağılık herifi öldüreceğim."

Ellerimi kucağıma indirdim. "Bunu yapmana gerek yok."

“Nasıl olmazmı?” Öfke, sesini keskinleştirmişti. “Bu yenir yutulur şey değil. Çenesini kırmak bu durumu telafi etmez. Babası...”

“O öldü, Zayne.” Parmaklarımı birbirine doladım. “Petr öldü.”

Sessizlik. Sessizlik o kadar uzadı ki ona bakmak zorunda kaldım ve yüreğim ağzıma geldi. Gözlerinde yine o vahşi bakış vardı. “Onu ben öldürmedim,” dedim aceleyle. “Alfalar buradayken peşimden geldi. Sanki beni öldürmesi için gönderilmişti, Zayne. Sadece benimle oynayıp işlerin kontrolden çıkması durumu değildi.” Ona, neredeyse nefes almadan Petr’in söylediği her şeyi anlattım. “Beni öldürecekti ama...”

Zayne yüzüğü taktığım elimi tutunca irkildim. “Ama ne, Layla?”

“Onu ben öldürmedim.” Buraya kadar doğruydum. “Bir iblis ortaya çıktı. Sanki gökten zembille yere indi ve Petr’i öldürdü.”

Zayne hiç kımıldamıyordu.

Zayne’e yalan söylemek berbattı. Ona yalan söylemek ciğerimi dağlıyordu. “Nedenini bilmiyorum. Kim olduğunu da bilmiyorum. Petr’in cesediyle ne yaptığını bile bilmiyorum.” Bir nefes dolusu soğuk havayla, korku içimi doldurdu. Muhafızların Petr’in ruhunu emdiğimi öğrenirlerse, Roth’a ne yapacakları düşünülürse boşuna da değildi. “Sonra da kafam o kadar karıştı ki bir de Muhafızların, Abbot’ın ne düşüneceğini biliyordum. Suçlanacaktım çünkü Petr bir Muhafız. O yüzden de...”

“Dur,” dedi Zayne, nazikçe elimi sıkarak. “Petr’in kendi başına açtıkları yüzünden sen sorumlu tutulmayacaksın. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bana gelmeliy-

din. Dışarıda kalmama, bununla kendi başına uğraşmana gerek yoktu. Ben..." Sözünü yarıda kesip pes bir sesle inledi.

"Üzgünüm," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Tanrım, Layla, özür dileme." Gözlerini çevirmeden önce yüzüne tekin olmayan bir ifade yerleşti. Arkasına yaslandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bunu zaten birçok kez tekrarlamış gibiydi. "Olanlardan sonra beni aramaya çalıştın mı?"

Hemen ne kastettiğini anladım ve içim sızladı. "Hayır. Seni olaydan... olaydan önce aradım."

Zayne seri bir şekilde sövdü. "Cevap vermiş olsaydım..."

"Yapma," diye yalvardım.

Başını iki yana salladı, kaşları acı çekiyormuşçasına çatıktı. "Telefona cevap vermiş olsaydım bu olmayacaktı. Gidecek bir yerin olmadığını *biliyordum* ama sana hâlâ çok kızgındım. *Kahretsin!* Eve gelmemene şaşmamalı. Ödün patlamıştır. Layla, ben..."

"Elinden bir şey gelmezdi." Daha yakına sokuldum. Zayne telefonuna cevap verseydi neler olacağını Tanrı bilirdi. Petr beni yalnız yakalamayabilirdi ama başka fırsatları olacaktı. "Ne olursa olsun bu gerçekleşecekti. Beni öldürmesi gerekiyordu. Bu senin suçun değil."

Zayne hemen cevap vermedi ve konuştuğunda sesi boğuktu. "Bunları yeniden yaşamak zorunda kalma diye bana anlattıklarını babama da anlatacağım ama seninle konuşmak isteyecektir. Petr'in tam olarak neler söylediğini ve iblisin neye benzediğini bilmek isteyecektir."

Huzursuzluğum yoğun bir kaygıya dönüştü. "Biliyorum."

İç çekip bana baktı. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. "Herkes o kadar kaygılandı ki. Babam çıldır-

dı, tüm klan o durumda. Seni eve götüreyim.” Ayağa kalkarken kolunu uzattı. “Layla?”

Titreyen bacaklarımın üzerinde kalktım ve vücuduna sığındım. Arabasına yürürken Zayne bana sıkıca sarılmıştı. Başımı kaldırıp bakınca gülümsedi ama tekin olmayan ifade hâlâ oradaydı ve ona kaç kez bunu engelleyemeyeceğini söylesem de bir şey fark etmeyeceğini biliyordum. Tıpkı, Zayne’in son on yılı geçirdiğim yere “ev” demesi ama benim bir daha öyle hissetmeyecek oluşum gibi.

Zayne beni eve getirdiğinde klanın çoğu üyesi evde dolaşarak duruyordu. Hâlâ ayaklarımın üzerinde dikiliyor olmamın birkaç tanesinde hayal kırıklığı yaratıp yaratmadığını görmek için hepsine iyice baktım.

Zayne babasını arayıp beni bulduğunu ve olanları anlattığı anda Elijah ve klanının üyelerinin araziye terk ettiklerini söylemeye gerek yoktu. Klan üyelerinden ikisi şu anda onları arıyordu ama Elijah’ın bulunacağını ya da bulunsa bile ona bir şey olacağını hiç sanmıyordum.

Bir Muhafız için, bir yarı iblisi izinsiz olarak bile öldürmeye çalışmanın karşılığı muhtemelen sadece azar işitmektir.

Zayne’in arabasından inince bana canımı çıkarırcasına sıkı sarılan Morris dışında Nicolai yanıma ilk geldi. İçten bir rahatlama ifade eden gülümsemesiyle beni kucakladı. “Bize geri dönebilmene sevindim.”

Samimiyetine inanıyordum. Abbot’in yanı sıra Geoff bile rahatlamış görünüyordu. Geriye kalanlarsa... şey, pek öyle değildi. Ne de olsa, diğerlerine çok yakın değildim. Geceleyin birbirinin yanından geçip giden gemiler gibiydik.

Zayne, babasının beni sorgulamak isteyeceği konusunda haklıydı. Olanları çoğunu Zayne anlatmıştı ama Abbot, iblis müdahalesinin detaylarını benden duymak istiyordu. Zayne'e yalan söylemek beni huzursuz ediyordu ve yanlış geliyordu ama Abbot'a yalan söylemek paranoya rekorumu yenilemişti. Neyse ki sadece üçümüz vardık, bu yüzden tamamen bir soruşturma hissi vermiyordu.

"O iblisi daha önce hiç görmemiş miydin?" diye sordu Abbot. Divanda yanıma oturdu; sakalını sıvazlarken ikna olmuş gibi görünüyordu.

Olaya biraz daha gerçeklik katmaya karar verdim. Zarar vermeyecek kısımlardan bahsedecektim. "İblis normal görünüyordu."

Zayne'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz Muhafızlara benziyordu." Dolapta biraz portakal suyu olmasını umut ediyordum.

"Üst Düzey bir iblis," dedi Zayne, babasına bakarak.

"Yani belki onu daha önce görmüşümdür ama o formundayken değil."

Abbot bana uzun uzun baktı. "Sen yukarıya çıksana. Sana bakması, her şeyin yolunda olduğundan emin olması için Jasmine'i gönderirim."

Bunun, konuşmanın sonu olmadığını bilsem bile içim tatlı bir ferahlama duygusuyla doldu. Şu an için özgürdüm. "Sebepten dolayı her şey için özür..."

"Özür dilemeyi kes," dedi Zayne, gözleri yine o koyu camgöbeği mavi ışıkla alev alevdi. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil."

Abbot elini omzuma koyup nazikçe sıktı. Kucaklama âdeti olan biri değildi, o yüzden bu, benim için kucaklanmaya en yakın şeydi. İç içe geçmiş suçluluk, hiddet ve iha-

net hislerinin berbat bir karışımı yüzünden nefes alamıyordum. Belki ben yalan söylüyordum ama Abbot da söylüyordu. Ona şimdi bakarken ve bakışlarımı yıpranmış ama yakışıklı yüzünde gezdirirken bana karşı hiç dürüst davranıp davranmadığını düşünüyordum.

Lilith'in çocuğunu hayatta tutarak eline ne geçeceğini de merak ediyordum.

"Petr'in bu eve girmesine izin verdiğimiz için üzgünüm," dedi Abbot, ben ayağa kalkarken; soluk renkli gözlerinde keskin bir bakış vardı. "Bu ev güvenli bir sığınaktır ve o bunu bozdu."

"Ve de klanı," diye ekledi Zayne, öfkeden sertleşen sesiyle. "Layla'nın sağ olduğunu fark ettikleri an sıvıştıkları çok açık."

"Öyle." Abbot da ayağa kalktı. "İşin aslını öğreneceğiz."

Başımı aşağı yukarı salladım ve odadan çıkmak için döndüm; Elijah ya da klanından birileri, beni ortadan kaldırma planının içindeyse Elijah'ın herhangi bir ağır bedel ödeyeceğini zannetmiyordum. Bu işin içinde olduklarını biliyordum çünkü Petr benim varlığımdan nefret etse bile, babasının desteği olmadan üstüme gelmezdi.

"Layla," diye seslendi Abbot ve ben kapıda durdum. "Son bir şey."

Midem altüst oldu. "Tamam."

Abbot gergin bir şekilde gülümsedi. "Üstündeki giysileri nereden buldun?"

Saatler sonra midem hâlâ çalkanıyordu. Bir ruhu tattıktan sonra patlak vermek üzere olan mide bulantısıyla, hapı yuttuğumu bilmek arasında kalmış bir halde, tuvaletten öteye gidemiyordum.

Giysiler, lanet olsun, onları nasıl unutmuştum? Roth'un gözünden nasıl kaçmıştı? Aşırı büyük eşofman altıyla ön tarafına 80'lerin hair metal gruplarından birinin resmi basılmış tişörtün benim olmadığı çok barizdi.

Peki, Abbot'a ne demiştin? Bunların sırt çantamdaki eski beden eğitimi kıyafetleri olduğunu. Bu ne kadar berbat bir yalandı öyle. Çantamda ne diye erkek kıyafetleri olsundu ve neden o kıyafetleri giyip çantamı ağaç evde bırakacaktım?

Kendimi tokatlamak istiyordum.

Neyse ki bunu yaşadığım travmaya vermişti ama pek inanmamıştım doğrusu. Abbot aptal değildi. Gülümseme şekli ve gözlerindeki bilmiş pırıltı bana inanmadığını gösteriyordu. O zaman neden beni çağırmiyordu? Çağırmasını beklemek daha kötüydü.

On dakika sonra tuvaletin kenarlarına yapışmış, Jasmine'in bana yedirmeyi başardığı şeyleri boşaltıyordum. "Tanrım," diye küçük bir çığlık attım, karnıma başka bir kramp daha girince. Gözlerim sulanıncaya kadar kuru öğürtüler vücuduma işkence yapmaya devam etti.

Sonra ruh ortaya çıktı.

İçimi yararak boğazımdan çıktı, küçük beyaz kanca-larını etime gömdü ve gitmeyi reddetti. Midem kasıldı, iki büklüm oldum. Sonunda, ağzımdan beyaz bir duman çıktı. Petr'in ruhunun sona kalanları da vücudumu terk ederken titredim ve banyo duvarına çöktüm.

Petr'in ruhu üzerimde süzülüyordu; acınası, rezil bir şeydi. Şiddetli fırtına öncesindeki kara bir bulut gibi, girdap gibi dönüp çalkalanıyordu. Arkasındaki düzgünce üst üste koyulmuş sarı havluları ve makyaj malzemelerimi koyduğum küçük sepetleri görebiliyordum. Ruh sırf varlığıyla bile duvarları lekeliyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım boğuk bir sesle, dizlerimi göğsüme çekerek. Her ne kadar Petr’den nefret etsem de onun için bunu istemezdim. Ruhunu aldıktan sonra dönüştüğü şey, tam kâbuslardan fırlamış gibiydi ve ruhu olmadan asla cennette huzur bulma şansı yoktu. İnsanlar hayalete dönüşürdü. Ruhları ölmeden ölen Muhafızlara ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Terden sıırıslıklam bir halde sifonu çektim ve zayıf bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Eğilip duşu açtım. Banyo buharla doldu ve siyah yığın dağıldı. Sıcak buğunun etkisiyle, hiç orada olmamış gibi buharlaşıp yok oldu. Giysilerimi çıkardım ve o gün ikinci kez duş aldım. Bakışlarımı aşağıya çevirdim ve parmağımdaki yüzüğe baktım. Bir yanımda hâlâ bu şeyden kurtulmak, fırlatıp atmak ya da saklamak istiyordu.

Islak parmaklarla yüzüğü kaydırarak çıkarmaya çalıştım. Yerinden oynamadı. Yüzüğü eğip bükmek de işe yaramadı. Sürekli akan suyun altında tutmanın da faydası yoktu. Yaptığım hiçbir şey yüzüğü parmağımdan çıkaramıyordu. Bu tuhaftı çünkü çok dar sayılmazdı. Parmağımda oynatabiliyor ama iş çıkarmaya gelince bunu yapamıyordum.

Harika. Muhtemelen bu yüzüğü takarak bir şekilde ayini harekete geçirmiştin ve artık parmağımın kesilmesi gerekecekti.

Derim buruşuncaya kadar duşta kaldım ama kendimi hâlâ lekeli hissediyordum.

Sırada titreme nöbetleri vardı.

Pijamamı daha yeni giymişti ki kapım çalındı. Islak saçlarımı tişörtümün altından çıkarıp yatağa oturdum. “Girin.”

Zayne içeri girdi. İlk anda bulanık bir beyazlık gibiydi. Özü söndüğünde, kapıyı arkasından kapatırken sarı saçlarının yüzünü gizlediğini gördüm. Göğsünün üzerinde gerilen açık mavi kazağı neredeyse gözleriyle aynı renkti.

Başını kaldırıp beni görünce hareketsizleşti. “Berbat görünüyorsun.”

Güldüm, sesim rahatsız edici çıkmıştı. “Teşekkürler.”

“İşte telefonun. Tıkır tıkır çalışıyor; bir de... bir de temizledim,” dedi, telefonu komodinin üzerine koyarak. Yanıma oturdu. Uzaklaşıp aramıza biraz mesafe koydum. Hareketimi yakaladı ve omuzları kaskatı oldu.

“Layla,” dedi.

“Sadece bütün bunlar beni çok yordu.” Bacaklarımı battaniyenin altına soktum. “Belki de grip oluyorumdur ya da...”

Zayne elimi yakaladı. “Layla, yapmadın. Lütfen bana yapmadığını söyle.”

Elimi çekip kurtardım. “Hayır! Hayır. Sadece hastalanıyorum ve yorgunum. Uzun bir gece ve gün oldu.”

Öne eğilip beni vücuduyla yatak başı arasına sıkıştırdı. “Eğer yaptıysan bana söylemelisin, Layla. Dün gece birinin ruhunu aldıysan, bu Petr olsa bile bilmem gerek.”

“Hayır,” diye fısıldadım, parmaklarımı battaniyeye gömerek.

Gözlerimin içine kararlı bir tavırla baktı, sonra da başını eğdi. Sıkıca bastırdığı dudaklarından hafif bir inilti çıktı. “Bana gerçeği söyledin, değil mi?”

Titredim. “Evet.”

Zayne başını kaldırdı, sabit bakışlarını bir kez daha gözlerime dikti. “Bana güveniyorsun, değil mi? Seni asla Alfalara teslim etmeyeceğimi, bunu asla yapmayacağımı

biliyorsun. O yüzden lütfen şu anda bana yalan söyleme. Lütfen yalan söylemediğine yemin et.”

“Yemin ederim.” Yalan ağzımda kekremesi bir tat bırakmıştı. Gözlerine bakamayıp başını çevirdim. Zayne’in büyük ihtimalle biliyor olduğunu anladım, tıpkı daha önce ne yaptığımı bildiği gibi.

Eline bakarak nefesini verdi, battaniyeyi kavradı. “Bir şey ister misin?”

Başımı iki yana salladım, sırtüstü dönüp titredim. “Bir şeyim kalmayacak.”

Zayne birkaç dakika konuşmadı. Konuştuğunda gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. “Jasmine’le konuştum.”

İrkildim.

Yutkundu. “Her yerinin yara bere içinde olduğunu söyledi.”

Jasmine giysilerimi çıkarmama yardım ederken çok çeşitli yara berelerimi görünce küçük bir çığlık atıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmıştı.

“Ama pençe yaralarının iz bırakmayacağını söyledi.” Sesinde kızgınlık vardı. “Petr’in öldüğüne seviniyorum. Ama keşke onu öldüren ben olsaydım.”

Hızla ona baktım. “Gerçekten bunu kastetmiyorsun.”

“Evet, ediyorum.” Gözleri ürkütücü, camgöbeği mavi alevler saçıyordu. “Daha çok istediğim tek şey, başına gelenleri asla yaşamak zorunda kalmaman olurdu.”

Buna verilecek uygun cevabı bilmiyordum; arkama yaslandım ve *her şeyi* söylemek isterken hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik uzadı, sonra da, “Cumartesi sabahı için üzgünüm,” dedi.

“Zayne, özür dilemene...”

“Hayır, bırak bitireyim. Beni açımdan korkunç bir ha-

reketti. Seni arayabilirdim, dün aradığında telefona cevap vermeliydim ve işaretlemeği bırakmanı önermek üstüme vazife değildi.”

“Artık işaretlemiyorum.” Ele geçirilmiş insan buna son noktayı koymuştu.

“Fark etmez. İşaretlemenin senin için ne ifade ettiğini biliyorum.”

Yan döndüm, örtünün altındaki dirseğimle onu dürttüm. “Evet ama şirretlik ediyordum. Sen de sadece kendimi öldürtmemden falan korkuyordun.”

Zayne, elini saçlarından geçirip ensesinde kenetledi. Tişörtünün altında kasları gevşeyip kasıldı. Sonra aşağıya uzanıp nemli saçlarımı yanağımdan çekti. “Bir şey istemediğinden emin misin? Meyve suyu ya da meyve?”

“Hayır.” Bunun için çok geçti artık. Yatağa gömüldüm, iliklerime kadar üşüyordum. Geçen sefer ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordum. İki gün müydü? Daha fazla mıydı yoksa? Gözlerimi sımsıkı kapattım ve sadece bir ya da iki gün sürmesi için dua ettim. Onunla cehennem ve Lilith’le ilgili konuşmak istiyordum ama lafı oraya getirmenin bir yolunu bulamıyordum. Bu, kendimi tıka basa dolu bir otobüsün önüne fırlatmaktan farksız olurdu.

“Gitmen... şart mı?” diye sordum, ona bir şey anlatamayacak olsam da.

Odaya girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. “Kay kenara.”

Kenara kayıp ona yer açtım. Zayne aramızda yeterince mesafe bıraktı ama ben örtünün ucunu yukarı çekip ağzımı sakladım. Bana çarpık gülümsemesiyle gülümse-di ve Roth’un söylediği şeyi hatırladım. Zayne’in benden *hoşlandığını* söylemişti. Bir saniye için, bir anda hem ya-

nıp hem üşümedim. “Alfalar ne istiyordu?”

Zayne yan dönüp uzandı, başını eline koydu. “Görünüşe göre, Washington’da ve civar şehirlerdeki Üst Düzey iblis hareketinde bir artış olmuş.” Burnunun kemerini çimdikledi ve yüzünü buruşturdu. “Alfaların yüzyıllardır görmediği kadar fazla.”

Battaniyeyle oynamayı bıraktım. Birkaç saniyedir nefes almıyordum galiba.

“Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok,” diye beni hemen rahatlattı; tepkimi yanlış değerlendirmişti. “Onlar bizim sorunumuz, bizim ilgileneceğimiz bir konu.”

“Ama... neden yerüstüne çıkıyorlar ki? Neden bu kadar çoklar?” Damarlarıma değişik türden bir soğukluk doldu.

Zayne yan dönüp bana baktı. “Alfalar onların bir şeyler planladığını düşünüyor. Muhtemelen başka bir ayaklanma ama hiç kimse emin değil. Hepimiz onlara karşı tetikteyiz. Morris’le sen, ele geçirilmiş insan tarafından saldırıya uğradığınızda babamın emrettiği gibi, onlar da iblisleri cehenneme geri göndermeden önce sorgulamamızı emretti.”

Boğazım kurudu. Ya Roth’u yakalarlarsa? Elimi battaniyenin altından çıkarıp alnımda gezdirdim. Tenim nemlenmişti. Ben çocukken Abbot bana en son ayaklanmayı anlatmıştı. İspanyol Gribi salgını sırasında olmuştu. Hiç kimse kaç kişinin gripten, kaç kişinin içine şeytan girmesi sonucu öldüğünü bilmiyordu. Bazı iblislerin istediği bu muydu? Lilinlerin yeniden doğmasını, yine bir ayaklanma olmasını mı istiyorlardı?

“Hey,” dedi Zayne yaklaşarak. “Sorun yok. Endişelenmen gereken bir durum yok.”

“Hı?”

“Rengin çok solgun, Layla.” Uzanıp battaniyeyi omuzlarıma çekti.

“Yorgun olduğumu söyledim ya.” Sırtüstü uzandım, bacaklarıma ansızın giren kramp yüzünden gerindim.

“Belki de yarın okula gitmeyip evde kalsan iyi olur,” dedi.

İyi bir fikirdi. “Belki.”

Bir süre konuşmadı. “Layla?”

Başımı çevirince sabit bakışlarıyla karşılaştım. Gülümsemeye çalıştıysam da daha çok yüzümü ekşitmiş gibi oldum. “Evet?”

“Yorgun olmandan ya da Petr’in yaptıklarından fazlası olduğunu biliyorum.”

Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı.

Dirseğine yaslandı ve elini yanağıma koydu. “Muhtemelen yaptığın şeyi kendini savunduğun için yaptın. Ya da belki de Petr’in yaptığı şey yüzünden yapmışsındır. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ama bundan daha güçlü olduğunu biliyorum. Sen bir iblis değilsin, Layla. Sen bir Muhafız’sın. Bundan daha iyisin.”

Altdudağımın titremeye başladığını hissettim. *Ağlama. Ağlama.* Sesim çatal ve cılız çıktı. “Çok üzgünüm. Niyetim bu değildi. Sadece *durmasını* istiyordum ve...”

“Şşş...” Zayne gözlerini kapattı ve çeneğinde bir kas seğirdi. “Biliyorum. Sorun yok.”

Zayne dudaklarını alnıma bastırdı. “Biliyorum.” Geri çekilip başucu lambasını kapattı ve tekrar yatağa yerleşti. “Biraz dinlen. Gitmem gerekinceye kadar burada kalacağım.”

Yan yatıp tekrar kıvrıldım, el yordamıyla eline uzandım. Elimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma doladı. “Üzgünüm,” diye tekrar fısıldadım. Ona bağırdığım için üzgündüm, Petr’in ruhunu aldığım için üzgündüm ve en çok da bütün yalanlar için üzgündüm.

15. Bölüm

Salı günü evde kalıp günün çoğunu yatakta geçirdim. Çarşamba günü okul başladığında yüzümdeki morlukların en kötöleri geçmiş, hastalığın en zor kısmı geride kalmıştı.

Stacey, dolabımın önüne beni bekliyordu. Beni görünce şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. “Tamam. Cuma günü araba kazası geçirdiğini söylediğini biliyorum ama doktorluk görünüyorsun.”

Anlaşılan halim berbattı.

Dolap kapağını tekmeleyerek kapattım ve peşinden biyoloji dersine gittim. Roth ortalıklarda yoktu ve öğle yemeği gelip çatığında hâlâ kayıptı. İğne üstünde oturmam ve Roth’un nerede olduğunu merak etmem dışında, tek istediğim eve dönüp yatağımda saklanmaktı. Muhafızlara, şehri istila eden Üst Düzey iblisleri avlama emri verilmişti. Roth’u yakalamışlar mıydı? Bunu her düşündüğümde nefesim kesiliyordu.

Endişemin sadece onun, cehennemin peşimde olduğunu ve bunun nedenini bilen tek kişi olmasından kaynaklandığını düşünüyordum. Roth bana sağ salim ve tek parça halinde lazımdı. Bu yüzden endişeliydim. *Evet. Tabii.*

Öğle yemeğinde Stacey'nin düşünceleri benimkileri yansıtıyordu. "Roth'un nerede olduğunu merak ediyorum. Cumadan beri o da okula gelmedi."

Hiçbir şey söylemedim.

"İlk başta ikinizin arasındaki vahşi şehvete kendini teslim ettiğini ve onunla kaçtığını düşündüm."

Yarı donmuş pizzam az daha boğazıma kaçıyordu. "Kafayı yemişsin sen."

Stacey omuz silkti. "Ne var yani? Yalnız kalsanız onunla yatmayacağını söyleyemezsin."

"Yalnız kaldık ve onunla yatmadım." Bu sözcükler ağızımdan çıktıktan bir saniye sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Kolumu yakaladı. "Aman Tanrım, detaylar! Bana hemen detayları anlatman lazım."

Stacey'nin dikkatini dağıtmak için ancak bir zombinin kafasını çiğnemesi lazımdı ve o zaman bile bunun peşini bırakacağından emin değildim. Çabuk bir bahane bulup geçiştirdim. "Hafta sonu ona rastladım ve takıldık."

"Dışarıda mı yoksa onun evinde mi?"

"Onun evinde ama önemli bir şey değildi." Debelendim. Roth'un beni öptüğünü ona hayatta söylemezdim. Yoksa bu işin sonu gelmezdi. "Bu akşam *Wick It*'e gitmiyor musun?" diye sordum, konuyu değiştirmeyi umut ederek.

Sam oturup gözlerini devirdi. "Kim ister ki? Bugün şiir okuma gecesi var, yani iki mısrayı bir araya getiren herkes oraya gelecek demektir."

"Seni davet etmedim diye kıskanma," dedi Stacey. "Layla'ya dönelim."

"Layla'ya ne olmuş?" Sam, pizzanın geri kalanına gözünü dikip baktı.

Tabağımı ona doğru ittim. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?” dedi Stacey şaşkınlıkla. “Roth’la baş başa kalmışlar, hem de onun evinde. Yatak odasında mıydınız? Yatağını gördün mü? Bekle. En önemli soruyu sorayım. “Nihayet bekâretini kaybettin mi?”

“Tanrım, Stacey, neden kızın bekâretine bu kadar kafayı taktın?” diye sordu Sam.

“Evet, ben de aynı şeyi merak ediyorum.” Saçımı arkaya attım. “Ama soruna cevap verecek olursam, hayır, vermedim. Öyle bir şey yapmadık.”

“Bak, sen benim en iyi arkadaşımsın. Senin cinsel hayatınla ilgilenmek benim görevim.” Durakladı, ağzı kulaklarına vardı. “Ya da olmayan cinsel hayatınla.”

Gözlerimi devirdim.

“Bu biraz rahatsız edici.” Sam, Stacey’nin patates köftelerinden bir avuç alırken dirseğiyle onu dürttü.

“Bekle. Bu koridorda yürüyen en seksi erkekten bahse derken ‘öyle bir şey yapmadık’ mı diyorsun?” Stacey arkasına yaslandı ve ellerini iki yana açtı. “Şaka gibisin.” Ben cevap vermeden yüzünde bir irkilmiş ifade daha belirdi. “Yatağını gördün mü? Kutsal Meryem, bebek İsa’nın anesi! Gerçekten onun yatağının üzerinde miydin?”

Yüzümde kırmızının bin tane tonu ortaya çıktı. “Stacey...”

“Yüzünden yatağını gördüğün, hatta muhtemelen üzerine bile oturduğun anlaşılıyor. Nasıldı?” Hevesli gözlerle öne eğildi. “Onun gibi mi kokuyordu? Yoksa seks gibi mi kokuyordu? Çarşafı ipek miydi? Hadi ama, çarşafı saten ya da ipek olmalı.”

“Sen ciddi misin?” Sam içeceğini masaya koydu ve kaşlarını çatarak Stacey’ye baktı. “Az önce Layla’ya, Roth’un

yatağının seks gibi mi koktuğunu sordun sen? Yatağının nasıl koktuğu kimin umurunda?”

“Benim umurumda,” diye bağırdı Stacey, iri iri açılmış gözleriyle.

“Seks gibi kokmuyordu,” diye mırıldandım, yüzümün yan tarafını kaşıyarak.

Stacey dudak bükerek güldü. “Sen seksin nasıl koktuğunu bilmezsin bile.”

Stacey’yi boğazlamak istiyordum. “Konuyu...”

“Biliyor musun? Aynı buradaki aptal kızlar gibi davranıyorsun.” Sam çantasını alıp ayağa kalktı ve çantayı omzuna attı. “Adam yakışıklı. Muhteşem. Sapık gibi peşine düşmene gerek yok.”

Stacey’nin ağzı hayretten bir karış açık kaldı.

Başımı kaldırıp Sam’e baktım ve aniden onun adına çok üzuldüm. “Sam...”

Yanakları kıpkırmızı oldu ve başını iki yana salladı. “İngilizce dersinde görüşürüz. Sağlıcakla kalın.”

Sam’in öğle yemeğini çöpe boşaltmasını, sonra da çift kanatlı kapıdan çıkışını izledik. Stacey’ye dönüp dudağımı ısırdım. Çift kanatlı kapıya, Sam’in tekrar kapıdan gireceğini ve, “Sadece şaka yapıyorum!” diye bağıırıp güleceğini bekliyormuş gibi bakıyordu.

Bu olmayınca arkasına yaslandı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Neydi bu şimdi?”

“Stacey, Sam lise birden beri senden hoşlanıyor. Bu bariz bir şey.”

Alaycı bir tavırla güldü. “Böyle bir şey nasıl benim için değilken senin için bariz olabilir? Roth’u görene kadar erkeklerin yaşadığını bile düşünmüyordun.”

“Konu ben değilim, salak.”

“Yanılmışsındır.” Tepsisine bir tane patates köftesi fırlatırken başını iki yana salladı. “Sam bana o gözle bakmıyor. Mümkün değil. Biz yıllardır arkadaşız.”

Aklıma Zayne geldi. “Sırf biriyle arkadaş olman seni arkadaştan daha fazlası olarak düşünmeyecekleri anlamına gelmez. Sam şirin biri, Stacey. Hem zeki de.”

“Evet,” dedi yavaşça. “Ama yine de o *Sam*.”

“Her neyse.”

Tek kaşını kaldırdı. “Şimdilik şu Sam konusunu unut. Roth’tan hoşlanıyor musun? Yani, Sam ya da Zayne dışında hiçbir erkekle takılmıyorsun. Bu büyük bir olay.”

“Büyük falan değil.” İçeğimin geriye kalanını mideye indirdim ama hâlâ susuzdum.

“Ee, ondan hoşlanıyor musun?”

İçeğine baktım. “Hayır... bilmiyorum. Şunu içecek misin?”

Stacey bana su şişesini verdi. “Bilmiyorum da ne demek?”

“Açıklaması zor.” Elimin tersiyle ağzımı sildim. “Roth başka erkeklere benzemiyor.”

“Bunu bana mı söylüyorsun,” dedi kuru kuru.

Güldüm ama kahkaham çabuk kesildi. Stacey’ye Roth’u... her şeyi anlatmak istiyordum. Roth’un ne olduğunu. Benim ne olduğumu. Muhafızlar insanlar tarafından öğrenildikten sonra Stacey’nin bunlara inanması zor olmazdı. İnsanlar muhtemelen gerçeği bekliyorlardı zaten. Konuşmak ve bir kereliğine dürüst olmak için içimde büyük bir istek vardı.

“Layla? İyi misin?” Endişeyle kaşları çatıldı. “Sadece araba kazası olduğunu biliyorum ama hasta gibisin.”

“Evet, galiba hastalanıyorum.” Gülümsemek için ken-

dimi zorladım. “Önemli bir şey değil.”

Zil çaldı ve hem konuşmamız hem de ona gerçeği anlatma ihtiyacım mecburen sona erdi. Çöplerimizi topladık ve dışarı çıkarken Stacey beni kafeteryanın dışında durdurdu. Güçlkle yutkundum. Her yerde ruhlar... ruhlar vardı.

Sonra Stacey'nin yüzünün yavaşça kızardığını fark ettim. O asla kızarmazdı. Asla. “Ne var?” diye sordum.

Çantasının sapıyla oynayarak nefesini verdi. Üflediği hava bir an için perçemlerini havalandırdı. “Sence Sam gerçekten benden hoşlanıyor mu?”

Her şeye rağmen gülümsedim. “Evet, bence öyle.”

Stacey başını sallayıp dikkatini önümüzden akıp giden öğrencilere verdi. “Tipsiz biri de değil.”

“Hayır.”

“Hem, pislğin teki de değil,” diye devam etti. “Tek derdi bir kızın pantolonunun içine girmek isteyen Gareth ya da diğerleri gibi değil.”

“Gareth’tan çok daha iyi,” diye onayladım.

“Öyle,” dedi, durakladı. Yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. “Layla, sence duygularını incittim mi? Niyetim bu değildi.”

Elini tutup sıktım. “Biliyorum. Bence Sam de biliyor.”

O da benim elimi sıktı, sonra da bıraktı. Arkasını döndü ve koridorda geri geri yürürken ağzı kulaklarına vardı. “Şey. Bu ilginç bir gelişme.”

Sırıttım. “Öyle. Bu konuda ne yapacaksın?”

Stacey omuz silkti ama gözleri parlıyordu. “Kim bilir? Seni sonra ararım, tamam mı?”

Ondan sonra ayrılıp farklı yönle gittik. Günün geri kalanını arkama bakıp durarak, Roth’un ortaya çıkmasını

bekleyerek geçirdim. Ama gelmedi ve gittikçe içim içimi daha da kemirmeye başladı; öyle ki derslere ya da o gün akşam yemeğindeki konuşmaya dikkatimi güçbela verebildim. Muhafızlardan hiçbirisi Üst Düzey bir iblisi yakaladıklarından bahsetmedi ama çoğunlukla bu tür konulara dahil olmama izin vermezlerdi.

Abbot da konuya hiç değinmedi, hatta lafı ne Petr'in saldırısına ne de onu takip eden iblis müdahalesine getirdi. Bir şey söylemesini ve yalanlarımla yüz yüze gelmeyi beklemek beni deli ediyordu. Kendi evimde, herkesin arasında inşa edilen bu sırlar yüzünden kendimi bir yabancı gibi hissediyor, kendi kendime yabancılaşıyordum.

Balatayı sıyırmamaya çalışmamdan bahsetmiyorum bile. Dışarıda beni ya tuhaf bir ayinde kullanmak ya da öldürmek isteyen iblislerin olduğunu bilmek sinirlerimi bozuyordu. Elijah'ın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek de hiç iyi gelmiyordu. Ortalık sessizken hayal gücüm dizginleri ele alıyordu.

Perşembe sabahı, son birkaç haftadır olan en çılgınca şeyin Lilith'in çocuğu olduğumu ya da bir şekilde ruh yiyen bir iblis sürüsünü canlandırabileceğimi öğrenmem olmadığına resmen karar vermiştim. Tonlarca iblisin beni ölü istemesi de değildi. Yo, hayır. En çılgınca şey Stacey'di.

Tuhaf ve şaşırtıcı derecede durgun davranıyordu. Nasıl olduysa konuşmanın ilk beş saniyesinde seksten ya da erkeklerden bahsetmemişti. Çarşamba günkü İngilizce dersinde, Sam'le öğle yemeğindeki anlaşmazlıktan sonra oğlanın söylediği her şeye gülüyordu ve bunu izlemek tuhaftı. Sam durmadan bana bakıyordu ve ben onu görmezden gelmeye çalışıyordum. İçimden bir ses, bunların ne-

deninin, Sam'in kendisinden hoşlandığını yeni öğrenmiş olmasına bağlıyordu.

Tabii Stacey'nin bunu itiraf ettiği yoktu.

Stacey, biyoloji kitabını aldı ve dolabını tekmeyle kapattı. "Hâlâ hasta görünüyorsun. Doktora gitmelisin, Layla."

Gözlerimi devirdim. "Konuyu değiştirme. Dünkü öğle yemeğinden beri tuhaf tipler gibi davranıyorsun."

Stacey arkasını döndü, havaya kaldırdığı kaşlarıyla bana bakarken dolaba yaslandı. "Sen her gün tuhafısın. Bizimle buluşman gerekirken ortadan kayboluyorsun. Gezegendeki en seksi erkekle takılıyorsun ve 'öyle bir şey yapmadık,' diyorsun. Merhaba. Buradaki tuhaf arkadaş sensin."

Yüzümü buruşturdum. Hepsi doğrudu. "Her neyse."

Dolaptan ayrılıp koluma girdi. "Sam'in artık... o kızlardan biri olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Ama o kızlardan *birisin*," dedim yavaşça. Hiç durmadan önümden akıp giden parlak ruhlar dikkatimi çekiyordu ama yine de Stacey'ye odaklandım. "Hem Sam senden olduğun gibi hoşlanıyor."

"Belli ki hoşlanmıyor."

Ona kalça attım. "Mankafa gibi davranıyorsun."

Ağzını açtı ama yolumuza uzun biri çıkınca durdu. Başımı kaldırıp bakmadan onun Roth olduğunu anladım. O tatlı misk kokusu başka hiç kimseye ait olamazdı.

"Selam," dedi Stacey, kendine gelerek. "Öldüğünü falan düşünüyorduk."

Başımı kaldırdım, göz göze gelince kendimi dengesiz hissettim. Bakışlarını üzerimde gezdirdi. Bugün bol kotum ve altın günlerini geride bırakmış kapüşonlu sweatshirt'ümle çok demode görünüyordum. Dolgun dudaklarımda hafif bir somurtma belirdi.

"İkiniz yüzümü o kadar çok mu özlediniz?" diye takıldı Roth, gözlerini benden ayırmayarak.

"Neredeydin?" Kendimi durduramadan sözcükler ağzımdan çıkıvermişti ve Tanrım, kendimi aptal gibi hissetmiştim.

Roth omuz silkti. "İlgilenmem gereken işler vardı. Bu arada..." Stacey'ye döndü "...Kusura bakmazsan Layla'yı biraz senden çalmak istiyorum."

"Ben de anneme hep yapacak işlerim var diyorum ama yine de okula gitmek zorunda kalıyorum." Stacey dudaklarını büzerek kolumdan çıktı. "Keşke seninkiler benim annem babam olsaymış. Canım istediğinde okula giderdim. Ama her neyse, biyoloji dersinde gelmeyi planlıyor musun?"

"Hayır." Sesini alçaltarak göz kırptı. "Asilik yapıp derisi yine ekeceğim."

"Ooh," dedi Stacey. "Faziletli, saf arkadaşımı yoldan çıkarmak mı istiyorsun sen?"

Kollarım iki yanımda sallanırken iç çektim.

Altın rengi gözleri parladı. "Yoldan çıkarma *benim* göbek adımdır."

"Şey, arkadaşımı sadece *eğer* o çalınmak ve yoldan çıkarılmak isterse çalabilirsin."

Yetmişti artık. "Çocuklar, bakın, ben tam buradayım, hatırladınız mı? Bu kararda söz söyleme hakkım yok mu?"

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Çalınmak ve yoldan çıkarılmak istiyor musun?"

İçimden bir ses, sırf onun varlığıyla bile çoktan yoldan çıktığımı söylüyordu. "Neden olmasın?"

"Harika!" diye şakıdı Stacey, Roth'un arkasından deli gibi ellerini sallayarak. Eli ve ağzıyla yaptığı işareti Roth

görse, bayılırdı. Onu görmezden gelmeye çalıştım. “Ama onu geri getireceğine söz ver, olur mu?”

“Bilmem.” Roth yanıma gelip kolunu omuzlarıma attı. “Onu senden daimi olarak çalabilirim.”

İçimin titremesine engel olamadım. Roth’un omuzlarını daha sıkı kavramasından bunun, onun da gözünden kaçmadığını anladım.

“Her neyse.” Stacey bize kısaca el salladı ve biyoloji sınıfına gitmek için fırladı.

Roth elini omzumdan çekti ve elimi tuttu. “Korkunç görünüyorsun.”

Yanaklarımın kızarıp kızarmadığını anlayamıyordum. Zaten bir sürü yanlış nedenden normal olmayan bir şekilde yanıyordum. “Teşekkürler. Herkes durmadan aynı şeyi söylüyor.”

Boştaki eliyle dağınık atkuyruğumu çekiştirdi. “Bu sabah duş aldın mı?”

“Evet. Of ya. Neredeydin, Roth?”

“Neden hastasın?” diye sordu cevap vermek yerine. “Seni en son gördüğümde bu yana uyumamış gibisin. Beni bu kadar çok özlemiş olamazsın.”

“Of, amma da benmerkezcisin. Seninle alakası yok. Şeyden sonra böyle oldum...”

“Neden sonra?” Eğilip cevabı bekledi.

Başımı çevirip sesimi alçalttım. “Bir ruhun tadına barksam sonrasında hasta oluyorum. Sadece bir ya da iki gün sürüyor ama görünüşe göre ruh emince daha uzun sürüyormuş.”

Roth elimi bıraktı. “Niye?”

“Yoksunluk sendromu falan gibi bir şey,” dedim. Roth yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni dinlerken sıra dışı bir

şekilde sessizdi. “Ne oldu?”

Gözlerini kırptırdı. “Hiç. Cidden biyoloji dersine girmeyi planlamıyorum.”

“O kadarını anladım.” Nefes alarak kendimi yozlaştırmaya karar verdim. “Nereye gitmeyi planlıyorsun?”

Çabucak gülümsedi ve gülümsemesi bana sapıkça bir şey söyleyeceğini düşündürdü. Fakat Roth beni şaşırttı. “Tahmin et. Son iki gündür yaptıklarım seni ilgilendiriyor.”

“Ne hoş.”

Roth elimi tuttu, tenime değen teni hoş bir sıcaklıktaydı ve elimi tutuyor diye sinir krizi geçirmedim. Beni önce yakındaki merdivene, sonra da okulun bir kat aşağıdaki eski bölümüne götürdü; burada birkaç boş ofis ve küf gibi kokan yıkık dökük bir spor salonu vardı. Neyse ki kalorifer dairesi okulun diğer tarafındaydı. Okulun alt kısmındaki bütün küçük odalarla, keşlerin uğrak yeri olarak adı çıkmış bir yerdi burası.

Roth’un, bu okulda gözlerden ırak olmak için nereye gideceğini bilmesi beni şaşırtmamıştı.

En alt basamakta durdu. Turuncu renkli yırtık emniyet bantları, spor salonunun çift kanatlı kapısının üstünden donuk, gri renkli metale sarkıyordu. Pencerelerden biri o kadar pisti ki renkli cam gibiydi. Merdivenin duvarları daha iyi durumda değildi. Boyadan koca koca parçalar dökülmüş, beton duvarlar ortaya çıkmıştı.

Roth durdu ve her iki elimi de tuttu. “Seni özledim.”

Kalbim garip bir şekilde hafifçe hop etti. Aptal kalp. Odaklanmalıydım. Yataktan çıkmadığım son üç gün bana Roth’un anlattıklarını düşünmek için zaman vermişti. “Roth, bana anlattıklarınla ilgili konuşmalıyız.”

“Konuşuyoruz ya.” Başını eğdi, yanağını yanağıma sürdü.

“Bu konuşmak değil.” Hoşlanmadığımdan değildi. “Gerçekten soracaklarım var.”

“Sor o zaman. Aynı anda birden çok işi yapabilirim.” Beni öne doğru çekip kolunu belime doladı. Başını boyunla omzumun arasına sokup derin bir nefes aldı. “Olmaz mı?”

Ona yaslanıp titredim, parmaklarımla tişörtünün ön kısmını kavradım. Pek zannetmiyordum ama denemek istiyordum. “Neredeydin?”

“Sen neredeydin?” Ellerini kalçalarımın indirip hoş bir şekilde sıktı. “Salı günü okulda yoktun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben bir sürü şey bilirim.”

İç çektim. “Evde kaldım. Hastalık ve... morluklar yüzünden evde kalmanın en iyisi olacağını düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün.” Tek elini kaldırıp parmağını şakağımın gezdirirken dudaklarında hafif bir somurtma belirdi. “Neredeyse fark edilmiyor.” Bakışlarını ağızma indirdi ve dudaklarımın aralandığını hissettim. “Ve dudakların şey gibi...”

“Ne gibi?”

Somurtma, yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü. “Isırılacak kadar iyi görünüyor.”

Kesik bir nefes aldım ve deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. “Hadi ama Roth.”

“Ne?” Bana masum bir bakış attı. “Tek söylediğim her türlü şeyi yapabilirim...”

“Anladık. Her neyse, soruma geri dönelim.”

“Hımm...” Roth ellerini belime götürdü. Kapüşonlu

sweatshirt'ün üstünden parmağını değdiği yerler ısınıyordu. "Geri döndüğünde durumlar nasıldı?"

Bir kez daha dikkatim dağılmış bir şekilde sorusuna cevap verdim. "Her şey... yolunda gitti ama senin evinden ayrılmadan önce üstümü değiştirip kendi kıyafetlerimi giymeyi unuttum." Kaşlarını kaldırıncı, ona ödünç verdiği giysileri ve Abbot'ın giysileri sorduğunu anlattım. "Ona anlattıklarımı yuttuğunu sanmıyorum ama zorlamadı da."

Roth çok fazla endişelenmişe benzemiyordu. "Her şey hakkındaki gerçeğı bildiğinden eminim. Ama sana söylediğı bütün o yalanları açığa vurmıdan ne diyebilir ki?" Ellerini biraz yukarı kaydırıp göğüs kafesimin hemen üstünde durdu. "Hem, seni öldürecek falan değıl."

Kaşlarımı çattım. "Öyle umuyorum."

Hafifçe kıkırdadı. "Senin korkusuz liderinin Taşkafa'yı üzecek bir şey yapacağını sanmam. Hazır lafı açılmışken, Pazartesi günü Taşkafa seni gördüğü için rahatlamışa benziyordu."

"Rahatladı..." Başımı iki yana salladı. "Sana söyledim. Zayne'i çok uzun zamandır tanıyorum. Biz yakınız."

"Pazartesi günü seni gördüğü için çok rahatlamışa benziyordu." Başparmaklarıyla yavaş, tembel daireler çiziyor, bu da dikkatimi vermemi güçleştiriyordu. "Galiba bir Muhafız'ın ancak iblis kovalarken bu kadar hızlı koştuğunu görmüştüm."

Bileklerini kavrarken yanaklarıma tekrar ateş bastığını hissettim. "Roth, Zayne hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden Taşkafa hakkında konuşmak istemiyorsun?"

İçimi bir öfke kapladı. "Bilmiyorum, konuşacak daha önemli şeyler olduğı için olabilir mi?"

Roth tekrar başını eğdi ve konuştuğunda kulağımdaki nefesi sıcaktı. “Ama ben Taşkafa hakkında konuşmak istiyorum. Sana değer verdiğini söylediğimi hatırlıyor musun, Layla?”

Bileklerini daha sıkı kavradım. “Evet. Dediğim gibi...”

“Onu çok uzun zamandır tanıyorsun. Anlıyorum.” Roth dudaklarını yanağımda gezdirdi. Ufacık, ateşli ürpertiler gezindi sinirlerimde. Dudaklarını, dudaklarımın köşesinde gezdirdi ve kalbim çılgınca atmaya başladı. Onun yanındayken öyle yabancı sulara yelken açıyordum ki eğlenceli bile değildi.

“Böyle mi, Layla?”

Böyle mi? Ah, dokunuşu... neredeyse öpmesi. “Hayır.” Kendi sesimi zar zor tanıyabilmişim. “Ben yapamam...”

“Neyi yapamazsın?” Dişlerinin tam ucu alt dudağıma geldi. Önceden söylediği gibi, küçük bir ısırık aldı ve bütün vücudum onun vücuduna doğru eğildi. “Neyi yapamazsın, Layla?”

“Ona bu kadar yakın olamam,” diye itiraf ettim nefes nefese.

Roth’un dudakları, dudaklarımda bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Ne kadar yazık.”

Samimiyetsizliği had safhadaydı. “Gerçekten böyle hissettiğinden eminim.”

Güldü ve bu kez geri çekilip başını tekrar eğdiğinde dudakları boynumdaydı. Bu saçmaydı. Konuşacaklarımız vardı. Önemli konular vardı. Dersi şey yapmak için... şey, artık Roth’la yaptığımız her neyse, dersi sırf bunun uğruna asmamıştım. Ama lanet olsun, yaptıkları benim için yepyeni şeylerdi.

Üstelik hepsi de inanılmayacak kadar harika geliyordu.

İçimde büyüttüğü bu çılgınca beklenti, gerçekten bir yerlere varabilecek bir vaatti. Bu ateşli arzu içimde bir kasırgaydı sanki. Beni döndürüyor, öyle yükseklerle çıkarıyordu ki düştüğümde kıymetli bir yerlerimin kırılacağını biliyordum. Çünkü bu farklıydı; ümitsiz fanteziler üzerine kurulmuş bir şey değildi. Bunu fark etmek, heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da.

Farkına varmadığım bir çabayla ondan uzaklaştım. Roth ellerini iki yanına bırakırken tek kaşını kaldırdı. Gözleri sarı kahverengi arası sıcacık bir renkteydi. Bakışlarının yoğunluğuyla, beni içine çekmedeki korkutucu becerisiyle önemli olan ne varsa unutturuyordu bana.

Boğazımı temizleyip başımı çevirdim. "Tamam. Soruma geri dönelim."

"Ne bilmek istiyordun?" Sözcükleri neşe doluydu. "Unuttum da."

"Eminim unutmuşsundur." İç çektim; Roth'un konudan sapmamasını sağlayıp sağlayamayacağımı merak ettim. "Neredeydin?"

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Eve gitmem gerekiyordu."

"Şeydeki eve mi?.." Etrafta kimsecikler olmamasına rağmen sesimi alçalttım. "Cehennemdeki?"

Roth başıyla onayladı. "Giriş yapmam gerekiyordu ve bunun, iplerin hangi iblisin elinde olduğunu bilen birileri var mı diye etrafa sormak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

Çantamı diğer koluma geçirdim. "Bir şey öğrendin mi bari?"

"Bu konuda kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Hiç kimse onun kim olduğunu söylemeye yanaşmıyor. Bundan çıkar-

dığım, her kimse nüfuzlu biri olduğu.”

“Belli ki senin gibi Üst Düzey bir iblis, değil mi?”

“Ama kesinlikle benim kadar müthiş biri değil.” Göz kırptı ve Tanrım, bana yardım et, bunu yaparken çok hoş görünüyordu. “Ama elim boş dönmedim. Şu *Süleyman’ın Anahtarı* konusunda haklıymışım. Lilinleri canlandırmak için gereken eksiksiz ayın o anahtarda ve her iki taraftan da birçok iblis onun peşinde.”

Taşlar yerine oturmuştu. “O yüzden etrafta bu kadar çok Üst Düzey iblis var.”

“Bana da anlatır mısın?”

Başımı salladım. “Öyle duydum.”

“Nereden duydun?” Ben bir şey söylemeyince Roth duvardan ayrıldı. Yavaş, kesin adımları, ta ki duvarla bir oluncaya kadar beni geri geri gitmeye zorladı. Duvarda boya zerrecikleri dolaşıyordu. “Paylaşmak, değer vermektir, Layla.”

Roth’a, Muhafızların bildiklerini söylemek kolay değildi. Suçluluk duygusu mideme beton bloklar gibi oturmuştu ama ona güveniyordum. Beni Petr’den ve Tanrı bilir başka kaç şeyden kurtarmasının yanı sıra, benden asla kendisine güvenmemi istememişti. Bir kez bile. Belki sırf bu yüzden ona güveniyordum.

“Bu işte beraberiz, değil mi?” dedim, başımı kaldırıp ona bakarak. “Yani, bu işin arkasındaki iblisi bulup durdurma işinde?”

Roth gözlerini gözlerime dikti. “Konu bu olunca sen ve ben, fıstık ezmesiyle reçel gibiyiz.”

Dudaklarım seğirdi. “Tamam, çünkü sana bunları anlatmak bana doğru gelmiyor ama sana... sana güveniyorum.” Duraklayarak uzun bir nefes aldım. “Alfalar,

şehirde bir sürü Üst Düzey iblis hareketi olduğunu söylemiş. Muhafızlar, onları yakalayıp hapsetmeye çalışıyor. Ben de sandım ki... şey, her neyse, olan şeyler Alfaların gözünden kaçmıyor.”

Başını çevirdi ve dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Beni yakaladıklarının mı sandın? Beni?” Yüksek sesle güldü. “Benim için endişelenmen koltuklarımı kabarttı ama bunun için asla endişe etmene gerek yok.”

Yüzümün kızardığından oldukça emindim, o yüzden Roth’un arkasındaki duvara birisinin kazıdığı Hint keneviri yaprağına odaklandım. “Senin için endişelenmedim, seni sersem.”

“Hı hı. Kendine böyle söylemeye devam et sen.”

Sabırım taşmaya başlıyordu. “Yani, iblislerin anahtarı aradığı ortada, değil mi?”

Roth bir kez daha kişisel alanımı işgal etti. Neden her seferinde bu kadar yaklaşmak zorundaydı sanki? Peki, bundan yakınmalı mıydım? “Doğru,” diye mırıldandı. Eliyle omzumu kavradı ve ben derin bir nefes aldım. Aramızda bir kalp atışı kadar süre geçti, vücudum kaskatı oldu. “Tek öğrendiğim bu değil.”

“Öyle mi?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Başkası bulmadan önce anahtarı biz bulmalıyız. Muhtemelen iyi korunan bir kitabı bulmak kolay olmayacak. Ama elimde bir ipucu var.”

“Tamam? İpucu ne?”

Uzanıp atkuyruğumdan çıkan bir tutam saçımı parmağına doladı. Saçımın soluk rengi, koyu renk teniyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. “Yakınlarda bir kâhin var.”

Saçımı kurtarıp arkaya attım. “Medyum mu yani?”

Roth alaycı bir tavırla güldü. “O paralı telefon hatla-

rındaki türden değil. Üst ve alt katla tek yönlü bir bağlantısı olan bir kâhin. İblisin kim olduğunu ya da anahtarın yerini bilen birisi varsa falcı bunu görecektir.”

Hâlâ şüphelerim vardı. “Kâhinler, Alfalar tarafından korunuyor. Bir iblis, bir kâhinin yerini nasıl bilebilir?”

“Bir ipucum olduğunu söylemiştim. Kolay olduğunu söylemedim.” Roth geriye adım atıp ellerini cebine soktu. Ağzını açtım ama lafı ağzıma tıkadı. “Sen sormadan önce bu ipucunu ele geçirmek için neler yaşamak zorunda kaldığımı bilmek *istemezsin*.”

Lanet olsun. Sormak istiyordum. “Peki, neredeymiş bu kâhin?”

“Manassas’ın hemen dışında,” diye cevap verdi.

“O zaman çok uzakta değil.” İçimde gergin bir heyecan yükseldi. “Hemen gidebiliriz.”

“Ağır ol.” Roth ellerini kaldırdı. “Okulu asma ve genel kargaşa eylemlerinde bulunma konusunda yanındayım. Ne de olsa bir iblisim ben ama ‘biz’ hiçbir şey yapmıyoruz.”

“Yapmıyor muyuz?” Buna inanamıyordum. “Neden?”

Yüzündeki ifadeden eliyle hafifçe vurarak başımı sevmek istediğini anlıyordum. “Çünkü muhtemelen, kâhinin yerini ele geçirmek için ağza alınmayacak şeyler yapacak tek iblis ben değilim. Tehlikeli olabilir.”

Kollarımı kavuşturdum, itiraz ettim. “Şu anda her şey tehlikeli olma potansiyeline sahip. Okula gitmek tehlikeli mi? Tekrar bir zombi ortaya çıkabilir ve beni kötü liderine götürmeyi deneyebilir. Bir iblis, öğretmenimizi ele geçirebilir Bugün evden okula gelirken bile iblisler tarafından kaçırılabilirdim.”

Kaşları çatıldı. “Yüreğime su serpildi.”

Gözlerimi devirdim. “Bak, kenarda durup herkesin

benim için hayatını riske atmasına izin vermeyeceğim; ben tarih dersinde otururken bütün zor işleri başkalarının yapmasına razı gelmem.”

“Okulda oturmaya karşıysan her zaman benim eve gidip ben dönene kadar yatağında yatabilirsin.”

Büyük ihtimalle ona vuracaktım. “Bu benimle, benim hayatımla ilgili. Bu işte birlikteyiz. Bu da demek oluyor ki kâhini görmeye birlikte gideceğiz.”

“Layla...”

“Üzgünüm ama ‘hayır’ı cevap olarak kabul etmiyorum. Seninle geliyorum. O yüzden bunu kabullen.”

Roth afallamış bir halde bana baktı. “Sende bu özelliğin olduğunu bilmiyordum.”

“Neyin?”

Burnumun ucuna hafifçe vurdu. “Yumuşacık görüntünün altında aslında sertsin.”

“Buna alınmam gerekiyor mu, bilmiyorum,” diye homurdandım.

“Gerekmiyor.” Farklı bir dilde sessizce bir şeyler söyledi, sonra da elini uzattı. “Gel o zaman. Yapalım şu işi. Birlikte.”

16. Bölüm

Bir kâhini görmek için okulu ilk, şey, ilk kez asıyor olmam baştan aşağı sorun demektir. Roth'un Porsche'sini sanki yolda olmaya bir tek onun hakkı varmışçasına sürmesi de öyleydi. Doğal olarak, hoparlörlerden bangır bangır "Paradise City" yankılanıyordu.

"Sen ölümsüz bir iblis olabilirsin," dedim, emniyet kemerinin göğüs kayışına tutunarak, "ama ben öyle değilim."

Aklıma aptalca şeyler getiren vahşi bir gülümseme belirdi yüzünde. "Sana bir şey olmayacak."

Büyük bir araba kazasında ölme ihtimali bir yana, oturup hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmaktan çok daha iyiydi böylesi. Bir şeyler yapıyordum. Bir bakıma, Roth'un desteğiyle bunu ben yapıyordum, bu da içimde büyüyen panikle karışık huzursuzluğu hafifletiyordu.

Manassas'a girdiğimizde Roth umulmadık bir şey yaptı ve karşımıza çıkan ilk marketin otoparkına girdi. Motoru durdururken ona baktım. "Böyle bir zamanda market alışverişi mi yapman gerekiyor?"

Roth bana bir bakış attı ama cevap vermedi. İç çekerek arabadan indim ve peşinden markete girdim. Birisinin

uzerimize atlayıp neden okulda olmadığımızı sormasını bekliyordum ama markete girdiğimizde bizden başka altı ergen daha gördüm ve arada kaynayacağımızı anladım.

Kaşlarını çatarak kümes hayvanları reyonunda durdu.

“Ne arıyorsun?” diye sordum merakla.

“Tavuk,” dedi, rafları kurcalayarak. “Tercihen canlı bir tavuk ama bu pek mümkün görünmüyor.”

Ona sokuldum. “Şu anda neden canlı tavuk istediğini bilmek ister miyim?”

“İyi yolculuk arkadaşı olur diye düşünmüştüm.” Gözlerimi kısıncıca pişmiş kelle gibi sırttı. “Bir kâhini ziyaret ettiğinde daima teşekkürlerini sunduğun bir şey götürmelisin. Tavuklardan iyi hediye olduğunu duymuştum.” Çiftlikte yetiştirildiği iddia edilen, ambalajlı bir tavuğu aldı. “Herkes Perdue marka tavuk sever, değil mi?”

“Bu çok tuhaf.”

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Daha hiçbir şey görmedin.”

On dakika sonra tekrar yola çıkmıştık ve Perdue tavuğumuzla birlikte Manassas Savaş Meydanı’na gidiyorduk. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama eski tahta çitleri ve taş duvarları geçip de içinde muhtemelen İç Savaş’tan *kalma* kurşun delikleri olan bir evin yoluna girdiğimizde, kendimi, meydana gelmek üzere olan tuhafliklara hazırlamaya çalıştım.

Roth önümden yürüyor, yürüme yolunun iki yanına dizilmiş, düzgün budanmış çalılıkları bir bahçe cücesinin bize saldırmasını bekliyormuş gibi gözleriyle tarıyordu. Verandaya çıktık. Sol uçta bir salıncak, hafif rüzgârda salınıyordu. Kapıdan sarkan bir balkabağının üzerinde tahta bir korkuluk vardı.

Roth kapıyı çalmak için elini bile kaldıramadan kapı açıldı.

Bir kadın ortaya çıktı. Ruhunun açık mavi tonu söndüğünde ona iyice baktım. Sarı saçları zarif bir şekilde kıvrılarak yukarıda toplanmıştı. Jilet keskinliğindeki gri gözlerinin etrafında ince çizgiler vardı. Makyajı kusursuzdu. Açık pembe hırkası ve keten pantolonunda hiç kırıksıklık yoktu. Hatta inci bir kolye bile takıyordu.

Kesinlikle beklediğim gibi değildi.

Soğuk bakışlarını üzerimizde gezdirdi, sonra da bakışlarını Roth'a dikti. Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Roth, kara kaşlarından birini kaldırdı. "Üzgünüm dedim ama yalan olurdu."

Özür dilemek için ağzımı açtım çünkü bu tür bir tavırla bir yere varamazdık ama kadın her şeye karşın yana çekildi. "Çalışma odasında," dedi, sağ tarafını işaret ederek.

Tavuğu poşette taşıyan Roth önce dar bir koridora girdi. Ev güzel kokuyordu, fırında elma gibi bir kokusu vardı. Çalışma odasından bir video oyununun sesleri geliyordu ve büyük odanın içine girdiğimizde bakışlarımı direkt televizyona yönelttim.

Assassin's Creed. Sam görse buraya bayılırdı.

"Tavuk için teşekkürler ama bu pek bir kâhine getireceğin türden bir şey değil."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı.

İlk önce inci beyazı, bulanık, leziz bir şeydi: Saf bir ruhtu bu. Saf bir ruha sahip bir insan görmek, piyango kazanmak gibi bir şeydi; yani, Muhafız ırkı dışında çok nadir bir şeydi bu. Ağzım kurudu, boğazım düğümlendi

Ta iliklerimdeki arzu tam da karnıma vurdu ve ruh sönüp kâhin ortaya çıkınca da kaybolmadı. Roth elini sırtıma koydu. O zamana kadar öne doğru adım attığımı fark etmemiştim bile. Roth'un yüzündeki ifade, "Kâhinin ruhunu yeme," diyordu ama dürüst olmak gerekirse bu şiddetli arzumu hafifleten tek şey, tekrar kâhine döndüğümde içimde dalgalanan büyük bir şaşkınlık oldu.

Elinde oyun kumandasıyla televizyonun karşısında bağdaş kurmuş oturan kişi dokuz ya da on yaşında bir oğlandı. Bu olamazdı...

Roth ağırlığını diğer ayağına verdi. "Üzgünüm ama bu kadar kısa sürede canlı tavuk bulmanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşardın."

Televizyondaki oyun durdu ve küçük oğlan bize doğru döndü. Birkaç altın bukle alnına düştü. Çenesindeki gamzeyle falan tam bir tombul melek suratına sahipti "Yine de canımın fırında tavuk çekmesi iyi bir şey."

"Kâhin *sen misin?*" diye sordum afallamış bir halde. "Neden okulda değilsin?"

"Ben bir kâhinim. Sence gerçekten okula gitmeme gerek var mı?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Yok galiba."

"Şoke olmuşa benziyorsun." Parlak mavi gözlerini bana dikti ve bir adım geri atıp küçük, ekose desenli divana çarptım. Gözbebeğinin ortası beyazdı. "Olmamalısın, Lilith'in çocuğu. Bu odada gerçekten şoke edici bir şey varsa o da senin burada olmandır. Bir iblisle birlikte."

Sudan çıkmış balık gibi ağzım açık bakakalmıştım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kâhin bir çocuktu.

Annesi arkamıza gelip tavuğu Roth'tan alırken boğazını temizledi. "İçecek bir şeyler ikram ederdim ama iki-

nizin burada uzun kalmasını beklemiyorum.” Durakladı. “Tony, ekrana bu kadar yakın oturma konusunda ne demiştin ben sana? Gözlerin bozulacak.”

Ağır ağır Roth’a döndüm ve Roth’un dudakları seğirdi.

Tony küçük yüzünü buruşturdu. “Gözlerime bir şey olmayacak. Bunu *gördüm*.”

Konuşmanın bu kısmı böylece sonlandı. Annesi bizi kâhinle yalnız bıraktı ve kâhin ayağa kalktığında boyu Roth’un ancak kalçasına geliyordu. Buna tuhaf demek az gelirdi.

“Neden burada olduğunuzu biliyorum,” dedi tombul kollarını kavuşturarak. “Lilinleri kimin canlandırmak istediğini bilmek istiyorsunuz. Bilsem de size söylemezdim. Sakallarımın çıktığı yaşa kadar yaşamak istiyorum.”

Roth gözlerini kıstı. “Nasıl olur da bir kâhin, Lilinleri kimin canlandırmak istediğini bilmez?”

“Nasıl olur da senin itibarındaki bir iblis bunu bilmez? Sen bilmiyorsan, neden benim bilmemi bekliyorsun? Ben bakmak *istediğim* ve beni etkileyen şeylere bakarım. Mesela, bugün buraya Perdue tavuğuyla geldiğinizi bildiğim için anneme bir şey hazırlama zahmetine girmemesini söyledim. Bu işin arkasında olan iblise göz atarsam gözlerimin bir hatıra gibi birinin şöminesinin üzerini süsleyeceğini de biliyorum ve gözlerimin dokunulmadan kalmasını tercih ederim.”

Bir çocuğun böyle konuştuğunu duymak biraz rahatsız ediciydi.

Tony beni süzerken başını yana yatırdı. “Çok dikkatli olmalısın.”

Bütün tüylerim havaya kalktı. “Neden?”

“Bariz olan nedenden başka mı?” diye sordu. “Her zaman

asıl kimliğinle mücadele halindesin. Çok yorucu olmalı. O kadar ki iş gerçek anlamda savaşılmaya gelince her şey için çok fazla yıpranmış olacaksın.”

Hafif bir nefes aldım. “Ben...”

“Buraya öğütlerim için gelmedin mi? Biliyorum. *Süleyman’ın Anahtarı’nın* nerede olduğunu bilmek istiyorsunuz.” Tony hayatından bıkmış bir şekilde iç çekti ve bu bir çocuktan geldiğinde aşırı tuhaf görünüyordu. “Anahtarı bir Muhafız’la bir iblisin sakladığını biliyor muydunuz? Şimdiye kadar sadece o zaman ikisi birlikte çalıştılar. İki ırk gelecekte tekrar birlikte çalışacak.”

Roth’tan buram buram sabırsızlık yayılıyordu ve sesinde çelik gibi sert bir tını vardı. “Anahtarın yerini biliyor musun kâhin?”

Tony’nin gözbebekleri alevlendi. “Size bir soru sorayım. Sizce Lilinleri canlandırmak kimin çıkarına olur?”

Roth’a baktım ve, “Kimin bundan çıkarı olabileceğini anlamıyorum. Lilinler kontrol edilemez,” dedim.

“Bu tam olarak doğru değil,” diye cevap verdi kâhin. “Lilinler, Lilith tarafından kontrol edilebilir ama bu konumuzun dışında. Lilinler serbest bırakılırsa hiç kimse onları durduramayacak. Haklısın. Bir kez serbest kaldılar mı kimse onları durduramayacak.”

“Yani?” Roth kollarını kavuşturdu. “Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun. Neden soruyorsun?”

Çocuk gülümseyince küçük, düzgün dişleri ortaya çıktı. “Bu soruyu biraz kafanızı çalıştırmak için sordum ama görünüşe göre, bir iblise bir şeyler düşündürmekle çok şey istemiş oluyorsun.”

Roth gözlerini kıstı ve öne bir adım attı. Boyu bacak kadar olan kâhini tutup odanın karşısına fırlatabileceği-

ni biliyordum. Araya daldım. “Sence bir iblis bunu neden yapmaya çalışsın?”

Kâhin, gözlerini Roth’tan ayırmıyordu. “Bundan tek bir sonuç çıkar, bu da kıyametin başlangıcı.” Sanki bir çizgi filmde bahsediyordu. Önemli bir şey değildi yani. “Lilinler tekrar dünyada yürürlerse Alfalar devreye girecek. Yerüstündeki her bir iblisi imha etmeye çalışacaklar ve bu da bir savaş başlatacak. Alfalarla iblisler arasında savaş çıkması kulağa tanıdık geliyor, değil mi? Kıyametin kopmasına daha birkaç asır var ama Lilinlerin gelişi, Kıyametin Dört Atlısı’yla buluşmayı erkene alacak.

Yüreğim ağzıma geldi. “O iblis kıyameti mi başlatmak istiyor?”

“Az önce öyle söyledim.” Çocuk arkasını döndü ve oyun kumandasını aldı. “Üzgünüm, çocuklar ama iblisler işleri yerüstünden yürütmez ve bunu yapabilmelerinin tek yolu kıyameti başlatmak ve kazanmayı umut etmektir. Bu, riskli bir kumar ama...”

Omzunun üzerinden Roth’a baktı. “Cehennemin ne kadar berbat bir yer olduğunu biliyorsun. İblisler dışarı çıkmak istiyor. Bazıları da dışarı çıkmak için bütün dünyayı yok etmek istiyor. Bana, her istediğinde yerüstüne çıkabilmenin ve Muhafızlar tarafından avlanma endişesi yaşamamanın nasıl bir şey olacağını düşünmediğini söyleyemezsin. Özgürlük; her canlı varlığın istediği şey budur.”

Midemdeki düğümler üç katına çıktı ve Roth, kâhinin dediklerini inkâr etmeyince daha da arttı. Gerçekten de dünyayı riske atar mıydı? Kimi kandırıyordum? Roth yapardı çünkü o bir iblisti ve iblisler çıkarları doğrultusunda hareket ederlerdi. Ama cehennem muazzam derecede berbat bir yer olmalıydı, o halde yargılamak bana düşer miydi?

“Tek söyleyeceğim, eğer bu iblis başarılı olursa insanoglu Tanrı'nın Eski ve Yeni Ahit'te yazandan öte bir şey olması için dua etsin. Çünkü işler boka batıyor.”

“Tony!” Annesinin sesi evde bir yerlerden yankılandı. “Sözlerine dikkat et!”

Roth pişmiş kelle gibi sıırttı. “Evet çocuk, ağzından çıkanı kulağın duysun.”

Çocuğun yanakları kıpkırmızı oldu ve içimden bir ses, bizi hiç bilgi edinemededen kapı dışarı edeceğini söylüyordu. “Bize *Süleyman'ın Anahtarı'nın* nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

Tony derin bir nefes aldı ve burnundan gürültülü bir şekilde geri bıraktı. “Size neden bir şey söyleyeyim? O hiç kibar davranmadı.”

“Ben kimseye kibar davranmam,” diye cevap verdi Roth, rahat bir tavırla.

“Ona kibar davranıyorsun ama,” dedi çocuk.

Roth sesini alçalttı. “Çünkü o güzel. Günün birinde büyüyünce sen de anlayacaksın.”

“Günün birinde, kendini cehennemın alevli çukurlarına zincirlenmiş bulacaksın ve ben de sana gülüyor olacağım,” diye cevabı yapıştırdı Tony.

Gülüp geçmek ya da on yaşındaki çocukla laf yarıştırmak yerine Roth kireç gibi oldu ve birisi omurgasına çelik yerleştirmiş gibi doğruldu. Yüzünde dehşete benzer bir duygu belirdi ve huzursuzluğum üçe katlandı. Bu kısa sürdü ve bir anlık kırılğanlık geçip gitti.

Tony'nin yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Dolunayda monolitin nereye aksettiğini bulunca, *Süleyman'ın Anahtarı'nın* durduğu yerin girişini bulacaksınız. Şimdi, gördüğünüz gibi, tekmelemem gereken kıçlar var...”

“Bekle. Söylediklerin hiç mantıklı değil,” diye sözünü kestim. Monolitın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kütüphanede geçirdiğim onca zamana yazık olmuştu.

“Hem de çok mantıklı.” Çocuk, elindeki oyun kumandasını salladı. “Meşgulüm.”

Bu gizli kapaklı cümle hangi gezegende bir anlam ifade ederdi? “Bize anahtarın yerini doğru dürüst söyleyemez misin?”

“İstersen bir de harita çizeyim?”

“Harika olurdu,” diye cevap verdim kuru kuru.

Tony bezgin bir ses çıkardı ve oyun kumandasını sıktı. “Size anahtarın tam yerini söyleyemem.”

“Çünkü bu çok fazla kolay olurdu,” diye mırıldandı sesizce.

“Hayır. Çünkü kurallar böyle,” dedi kâhin. “Anahtarın tam yerini size söylersem o zaman kapıdan giren bir sonraki iblise de aynı bilgiyi vermek zorunda kalırım. Taraf tutamam ya da şu anda yaptığım gibi, işe dahil olamam. Size bulmanız için yeterince şey söyledim.” Kapının önüne güm diye oturdu. “O yüzden gidip bulun hadi. Mesela, hemen.”

“Ama büyük ihtimalle diğer iblis, Lilinleri canlandırmak için ne gerektiğini biliyor,” diye karşı çıktım.

“O zaman çene çalacağınıza işe koyulun.” Tony oyunu yeniden başlattı. Geniş ekrandan bir ok vın diye geçip bir şövalyenin zırhındaki boşluktan içeri girdi. “Çıkarken dikkat edin de kapı bir yerinize çarpmasın.”

“Şey, bu çok acayipti,” dedim, pencereden dışarıya bakarak. Çevre yolunu bitişik alt bölümden ayıran gri duvarlar bulanıklaşmıştı. “Çocuğun neden bahsettiğine dair bir

fikrin var mı? Monolit ne?" Tekrar telefonuma, *monolit* sözcüğü için internet arama sonuçlarına baktım. "Monolit, çok büyük bir kayaymış. Elverişli büyük bir kaya nerededir, biliyor musun?"

"Hayır."

Roth'a baktım. Kâhinin evinden ayrıldığımızdan beri pek bir şey söylememişti. "İyi misin sen?"

Bakışlarını dikiz aynasına kaydırды. "Olabildiğim kadar iyiyim."

Altdudağımı ısırarak arkama yaslandım. "Ona inanıyor musun?"

"Hangi kısmına?"

"Cehennemin alevli çukurlarına zincirleneceğini söylediği kısma?" O sözcükleri söylerken içim üşümüştü.

"Hayır." Roth güldü ama sesindeki bir şey daha çok üşümeme neden oldu. "Her neyse, monolit ve akisle neyi kastettiğini bulmamız gerek. Anahtar bize lazım."

Başımı salladım ve Roth, bir taksinin önüne kırarken dikkatimi tekrar yola verdim. Gösterge panelindeki saatte hızlıca göz atınca okula geri dönsek öğle yemeğinden hemen önce orada olacağımızı anladım. On yaşında bir kâhinle tanışmamışım ve bana hiç çözme umudumun olmadığı bir bilmece vermemiş gibi derse girecektim. Üstelik işin arkasındaki iblisi bulma konusunda bir arpa boyu yol gitmemiştik.

"Okula mı gitmek istiyorsun?" diye sordu Roth.

"Zihin okuyamadığından emin misin?" Porsche'yle önümüzdeki bir arabayı solladı ve arabanın ön tarafına çarpmamıza ramak kaldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Peki ya araba kullanabildiğinden?" diye ekledim sessizce.

Roth'un ağzı kulaklarına vardı. "Eminim. Gerçi aklından neler geçtiğini merak ediyorum."

Şu anda şehre salım varıp varamayacağımızı düşünüyordum. "Hayır. Okula dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Nasıl da yoldan çıkmışsın." Sesini alçalttı, bana takıldı. "Oysa ben matematik dersine yetişmeyi planlıyordum." "Eminim öyledir."

Otoyol girişine baş döndürücü bir hızla girerek hafifçe güldü. "Yine benim evime gidebiliriz."

İçim hop etti, bunun nedeni frenlere asılması değildi. "Bilmiyorum."

Roth bana yan yan baktı. "Ne o? Seni eve kötü emellerime alet etmek için götüreceğimden mi korkuyorsun?"

Yanaklarıma ateş bastı. "Hayır."

"Kahretsin. Büyük planım buydu." Sağa saptı. "Peşinde bir iblis olduğunu düşününce şehirde gezinmek çok akıllıca değil. Yani ya okul ya da benim ev."

Kendimi beceriksiz bir çocuk gibi hissederek kaskatı bir şekilde omuz silktim. "Senin ev iyi."

"Zamanı, kâhinin anahtarın tutulduğu yerle ilgili söylediklerini çözmek için kullanabiliriz diye düşünmüştüm."

Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu ama gergin bir heyecan yanlış sebeplerden ötürü içimde sinekkuşu gibi vızıldıyordu.

Roth, Porsche'yi karanlık bir kapalı otoparka soktu. Merakla ona baktım. "Burası senin evin değil ki."

"Biliyorum ama sadece birkaç blok uzakta." Motoru stop ettirdi. "Bu bebek yola park edilmez. Birisi ona dokunabilir."

Arabasına olan sevgisi onu o anda o denli insan yap-

mıştı ki gülmemek zordu. Arabadan çıktı, ben daha gözü-mü bile kırpamadan kapımı açtı.

Reverans yaparak kolunu uzattı. “Size eşlik edebilir miyim?”

O anda gülümsememi gizleyemedim. Elimi eline koyup beni arabadan çekmesine izin verdim. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve kendimi bir hız treninde gibi hissettirdim. “Peki sen... şey, alt kattayken arabana ne oluyor?”

“Cayman”i hatırlıyor musun? İyi bir dosttur. Arabama göz kulak oluyor.”

Başımı eğip birleşmiş ellerimize bakarken kaldırımdaki bir çatlağa ayağım takıldı ve neredeyse düşüyordum. “Arkadaşların var mı?”

“Vay.”

Gülümsedim. “Ne var ki? Gerçek bir soru bu.”

“Benim gibi olan ve dairemde yaşayan birkaç kişi var. Onlara güveniyorum.”

“Gerçekten mi?”

Başını aşağı yukarı salladı ve beni otoparkın aşağı katlarına inen yokuşa doğru götürdü. Birkaç adımda bir konmuş ışıklar otomobillerin kaputlarından geri yansıyor. “O yüzden, evet, ben şehir dışındayken bebeğimle Cayman ilgileniyor.”

“Cayman, bir iblis için tuhaf bir isim.”

Gür bir sesle güldü. “Cayman, yerüstünde kalan bir cehennem yönetici. Çoğu cehennem yönetici gibi bir iblis müdürü. İblisleri kontrol altında tutuyor ve haftalık ve aylık raporlara geri bildirimde bulunuyor. Aynı zamanda asistanım gibi.”

Demek orta kademe yönetim cehennemde bile mevcuttu.

İkinci kata indiğimizde başımı iki yana salladım. sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi ikimiz de yerimize mihlandık. Kemiklerime işleyen bir korku taş gibi mideme oturdu. Ayaklarım betona çakılmış gibiydi. Roth elimi bıraktı ve gözlerini kısarak öne adım attı.

Ben neler olduğunu sormadan tepedeki ışıklar yanıp sönmeye başladı. Sonra, hızla, art arda yağmur damlacıkları gibi kıvılcımlar yağdırarak patladılar. Her bir patlama silah sesi gibiydi. Yalnızca bir ışık kalmıştı; o da hızlı hızlı titreşiyordu.

Koyu gölgeler arabaların arasından süzülüp duvarlara yayıldı. Gölge sürünerek gelir ve kırmızı ÇIKIŞ levhasını yutup tavanın yarısını kaplarken havayı bir tıkırtı sesi doldurdu. Gölge dalgalanıp titreştiler ve kalbimin teklediği anda aşırı olgunlaşmış bir meyve gibi şiştiler. sonra durdular.

Roth sövdü.

Sanki bir ip kesilmişçesine gölgeler düştü. önümüzdeki zemini yoğun bir yağ birikintisi gibi kapladı. Birikintinin içinden göğe doğru bir düzineden fazla sütun yükseldi ve bir nanosaniye içinde hepsi biçimlendi. Vücutları eğildi, derilerinden ve kemikli sırtlarından yumrular fırladı. Parmakları katlanıp sivri pençelere dönüştü. Sivri kulaklar düzleşti ve saçsız kafa derilerinden boynuzlar çıktı. Derileri soluk griydi ve ağır tabakalar şeklinde kırışıktı. neredeyse kocaman kırmızı gözlerini gölgede bırakıyordu. Farelerinkine benzeyen kuyrukları yere çarpıyordu.

İşkenceci iblisler, cehennemin iç kısmından gelen, sonsuza dek ruhlara işkence eden bir türdü. Ve etrafımız tamamen sarılmıştı.

17. Bölüm

Bu tür iblislerin asla yerüstünde bulunmamalarının bir nedeni vardı ve bu neden, onların güzellikleri değildi. İşkenceciler, başkalarının acılarıyla beslenirdi ve işkence edecek ruh bulamayınca öylece oturup beklemezdi.

Roth inledi. “Tamam. Hanginiz gece yarısından sonra beslendi? Çünkü mogwai’den² betersiniz.”

“Mogwailer sevimli,” diye elimde olmadan karşı çıktım. “Bu şeyler değil.”

“Ama mogwailer, mohawk saçlı gremlinlere dönüşüyorlar, o yüzden...”

Bir adım geri atarken Roth’a bir bakış attım; kötü sülfür kokusundan neredeyse öğürecektim. “Şey, sence beni ele geçirmek mi, yoksa öldürmek mi istiyorlar?”

“Şu noktada bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.” Roth’un sesi sertti.

İşkencecilerden biri ağzını açınca, köpekbalığınıninkilere benzeyen, tırtıklı dişleri ortaya çıktı. Ağızdan bir dizi tıkırtı yükseldi. Hangi dilde konuşuyorsa bana tamamen yabancıydı ama Roth’un kaşları hızla havaya kalmıştı.

2 Çin mitolojisinde geçen bir tür iblis. (e.n.)

“Galiba seni bir yere götürmek istiyorlar. Belki de bir balayı tatil mekânına?” Ellerini salladı. “Evet, sanmıyorum. Hadi yapalım şunu.”

Bu, aklıktan gözü dönmüş araba mezarlığı köpeklerine akşam yemeği zili çalmak gibi bir şeydi. İblisler hep birlikte Roth’un üzerinde atladı.

Öne doğru hareket ettim ama Roth’un sert sesi yankılandı. “Bunun dışında kal, Layla!”

Sonra eğildi ve tekmesini savurdu, ilk iblisin çarpık bacaklarını yerden kesti. İblis sendeleyerek ayağa kalkarken Roth yıldırım hızıyla hareket ederek havaya sıçradı. Uzandı, iblisin ısırmaya çalışan ağzından sakınarak elini onun alnına koydu.

Roth’un avucundan çıkan kırmızı bir ışık patlaması, İşkenceci’nin kafasına çarptı. Roth’un dokunuşundaki ya da ışıktaki şey her neyse, etkisi benzine benziyordu. Ateş, iblisi tutuşturdu; yaratığın göz boşluklarından ve ağzından alevler fışkırdı. Yarım saniye sonra İşkenceci küle dönmüştü.

“Vay be,” diye fısıldadım.

Roth geriye dönüp bana göz kırptıktan sonra hızla öne atıldı ve koluyla kuvvetli bir darbe vurarak üç İşkenceci iblisin daha icabına baktı. Ateş, iblislerin vücutlarını sarıp kül etti. Üç tanesi daha eğilip tıslayarak öne çıktı.

Roth’a doğru ilerlediler. Roth başını yana yatırmış öylece duruyordu; sonra sağ kolunu kaldırdı. Kazağının kolundan, kıvrılan, koyu renkli bir varlık önündeki boşluğa döküldü.

Gölge, bilye boyutunda binlerce noktacığa bölündü, sonra da noktacıklar yere çarpıp gözün takip edemeyeceği bir hızda bir araya geldi.

“Bambi,” diye fısıldadım.

Dev yılan göz açıp kapayıncaya kadar İşkenceci iblislerle Roth’un arasında kıvrıldı ve direkt olarak İşkenceci iblislerin üzerinde dikilene kadar, elmas şeklindeki başını kaldırdı.

Yaklaşan İşkenceciler bir adım geriledi.

“Akşam yemeği zamanı, bebeğim,” dedi Roth. “Baban seni açık büfeye getirdi.”

Bambi hızla öne fırlayıp en yakındaki İşkenceci iblise çarptı. Bambi, dişlerini iblisin tenine ve etine geçirirken iblis çığlık attı. Güçlkle yutkundum ve bu rahatsız edici görüntüye bakmamak için kafamı çevirmek istedim ama olmadı. Mürekkep siyahı madde havada uçup şap diye kaldırıma yayılınca midem kalktı.

Geriye kalan ibislere sessizce yaklaşan Roth, tüylerimi ürperten pes bir kahkaha attı. Onlarla oynuyordu, İşkencecileri ikişer ikişer çekip saldırıyor, belli ki bundan büyük zevk alıyordu.

Bambi, hareket etme cüretinde bulunan başka bir İşkenceci’nin peşinden giderken kocaman bedeni, eskimiş kaldırımda sürünüyordu Ama Roth, aman Tanrım, Roth’un etrafı sarılmıştı. Alevli ölüm dokunuşu ne kadar muhteşem olursa olsun, altı İşkenceci’yi kendi başına halletmesi imkânsızdı.

Nefes aldım; Roth’un talimatını göz ardı ettim ve korkumu bastırdım. Hiçbir şey yapmadan burada dikilmenin imkânı yoktu.

“Hey,” diye seslendim. “Bana ne dersiniz?”

İşkencecilerden üçü ağızlarını sessiz bir çığlıkla açıp bana doğru sıçradı.

“Hayır!” diye bağırdı Roth.

İblisler hücum etti.

“Hay aksi,” diye mırıldandım, yüreğim ağzıma gelerek.

Zayne’in sıkıcı kendini savunma derslerini hatırlamaya çalışırken midem ve bacaklarımdaki kaslar kasıldı. Bana hep pozisyon almaktan ya da onun gibi saçma bir şeylerden, düşmanın bir sonraki hareketini kestirmekten söz eder dururdu. Bunları yaparken bir ya da daha fazla İşkenceci iblisin bacağıma yiyeceğinden oldukça emindim.

İlki bana ulaştı ve nihayet içgüdülerim kontrolü ele aldı. Geriye sıçradım ve tekme savururken yarı yarıya kıvrıldım ve İşkenceci’nin midesine vurdum. İblis tek dizinin üzerine çöktü. Bu küçük zaferi kutlamaya zaman yoktu.

Hızla arkamı dönüp kolumu savurdum ve bir sonraki İşkenceci iblisin boğazına isabet ettirdim. İblis sendeleyerek bir adım geriye atarken dayanıksız kemik çatırdadı, sonra da iblis hızla bana atıldı. Kolumu geriye atarak gözlerimi kapattım ve çirkin piçin çenesine sıkı bir yumruk patlattım.

İşkenceci iblis yere yıkıldı, hesabı görülmüştü.

Başımı kaldırıp bakınca Roth’un afallamış bakışlarıyla karşılaştım. “Ne? Yumruk atabiliyorum.”

Gözlerinde gurur ve başka bir şey daha vardı, sarımsı kahverengi derinliklerde ilgi gibi bir şey çalkanıyordu. Sanki beni bir iblise yumruk atarken görmek, ipli biki-niyle görmekten farksızdı ve bu biraz tuhaftı. Ama sonra o bakış kaybolup yerini korkuya bıraktı ve gözbebekleri büyüdü.

“Layla!”

İblisin sıcak ve berbat nefesi yanağımda tısladı.

Sıçrayarak dönünce İşkenceci iblisle yüz yüze geldim

Kulakları sağır eden tıkırtıyı çıkarıp hızla bana atıldı ve pençeli elini uzattı.

Yo, hayır.

Hızla dönüp Zayne'in bana öğrettiği gibi eğilmeye başladım. İşkenceci'nin üzerimdeki havayı yakaladığını hissettim. Kolunun altından fırlayarak dizimi yukarıya kaldırmaya davranmıştım ki iblis yer değiştirdi. Ben, "lanet olsun" diyemeden, omurgamda patlayan acıyı hissettim.

Soğuk betona düşünce avuçlarım cayıp cayıp yandı, kotumun dizleri yırtıldı. Ağırlık bana bir kez daha çarpmadan önce bir çığlık atabildim. Başımı geriye attım, kaldırımını yememe ramak kalmıştı.

İşkenceci saçımı kavrayıp, sonra da Lilith'in yüzüğünün olduğu elimi yakalayınca dizginlenemeyen, katıksız bir panik boğazıma yapıştı.

Sonra iblis saçlarımı o kadar hızlı bıraktı ki kafam öne doğru fırladı. İblis havada uçtu ve arkamdaki bir şeye – bir arabaya olabilir miydi?– tosladı. Döndüm ve Bambi'nin kaldırımında hızla atıldığını, daha dengesini sağlayamayan İşkenceci'ye vurduğunu gördüm. Gözlerimi otoparkta gezdirdim, birkaç toz kümesi ve iğrenç görünen yapışkan bir şeyler gördüm ama hiç iblis kalmamıştı.

Roth önümde çömelip bileklerimi tuttu. "Aklından neler geçiyordu, Layla?"

"Ne?" Bileklerimi çekip kurtarmaya çalıştım ama Roth ellerimi çevirip yırtılmış ellerimi inceledi. "Orada dikilecek halim yoktu. Nasıl dövüldüğünü biliyorum."

Gözlerini kısarak pembeleşmiş tenime baktı, sonra da bakışlarını gözlerime çevirdi. "Kim öğretti sana bütün bunları? Gargoyle Taşkafa mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Onun ismi Zayne ve yanıt evet."

Roth başparmağını avuçlarımda gezdirirken başını iki yana salladı. “Seni birilerini pataklarken izlemek inanılmaz seksiydi, yani gerçekten çok seksiydi. Ama bir daha böyle bir şey yaparsan seni omuzlarımdan üzerine atarım ve şaplağı...”

“O cümleyi bitirirsen malum yerine tekme yi yersin.”

Bakışlarını indirdi ve göz kırptı. “Tamam. Sen kazandın. Nasıl tekme attığını gördüm.”

Tam cevap verecektim ki Bambi sürünerek yukarıya tırmandı ve at başı büyüklüğündeki kafasını omzuma koydu. Vücudumdaki her bir kas kilitlendi ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir hava akımı hissettim, şakağımdaki saçlar titredi. Bambi çatalı dilini dışarı çıkarıp boynumun yan tarafını yaladı.

“Hey, bak, Bambi senden hoşlanıyor.”

Tek gözümü zorla açtım. “Ya hoşlanmasaydı?”

“Şimdiye kadar seni yemiş olurdu.”

Avuçlarım biraz batıyordu ama sonuçta daha kötü olabiliirdi. Her ikimiz de hayattaydık ve Bambi ait olduğu yere, Roth’un tenine dönmüştü. Birileri çabalarını artırıyordu ve İşkenceci iblislerin işe karışmasıyla işler sadece daha kötü bir hal alacaktı.

“Sence evin güvenli midir?”

“Hiçbir iblis benim evime yaklaşmaya cesaret edemez. Sen beni gereksiz bir kibirle suçlamadan önce hemen belirtirim ki hâkimiyet alanına girilen birçok iblis öfkeden kudurur.”

Durumun kesinlikle böyle olduğunu umut ediyordum. İşkencecilerle ikinci raundu hiç istemiyordum. Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşıyor, kalbimin kaburgalarımdan fırlarcasına çarpmasına neden oluyordu. İblisleri iğare-

lemek için yalnız başıma dışarıda olsaydım ve bunlara rastlasaydım... bunu düşünmek bile istemiyordum. İblisler çoğunlukla geceleri ortaya çıkarlardı çünkü güneş batmaya başladığında insanların arasına karışmak daha kolay oluyordu. Peki ya İşkencecilerin güpegündüz dışarıda olması? Bu hiç iyi değildi.

Apartmanın ön kapısından bol ışıklı lobiye girdiğimizde gözlerim kocaman açıldı. Buraya geçen gelişimde yan girişten dışarı çıkmıştım, o yüzden bunların hepsi benim için yeniydi.

Devasa bir avize, duvar resmi kaplı tavanın ortasından sallanıyordu. Tablo... şey, ilginç miydi? Geniş tavan, sert savaş sahnelerinde resmedilmiş meleklerle kaplanmıştı. Birbirleriyle alevli kılıçlar kullanarak savaşıyorlardı. Bazıları köpüklü beyaz bulutlardan düşüyordu. Yüz ifadeleri özenle yapılmıştı. Acıyla buruşturulan yüzler, gözlerindeki doğruluk pırıltısı neredeyse gerçek gibi görünüyordu.

İğrençti.

Aydınlatma teçhizatının altında eski moda deri kanepeler vardı. Havada hafif ve nahoş olmayan bir kahve ve tütün kokusu vardı ve tam lobinin karşısındaki karanlık kapıların arkasında bir kafe falan var gibiydi. Bunların hepsi, ortama çok eski bir Hollywood oteli havası veriyordu. Neredeyse Marilyn Monroe'nun hayaletinin ansızın ortaya çıkmasını bekleyecektim. Lobi boş değildi ama buradaki hiç kimsenin insan DNA'sı taşımadığından emindim.

İblisler her yerdeydi; divanlara yayılmış cep telefonuyla konuşuyor, koltuklarda kıvrılmış kitap okuyor, bazıları da küçük gruplar halinde duruyorlardı.

Roth elini sırtıma koyup beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Asansör yok mu?" diye sordum.

“Binmek isteyeceğin bir asansör yok.” Yüzümdeki ifadeye gülümsedi. “Buradaki asansörler yalnızca aşağıya iner.”

Vay canına. Bütün şehirde ve dünyada... *geçitler* olduğunu biliyordum. Sağduyu, geçitlerin olması gerektiğini söylüyordu, başka türlü, iblisler nasıl gidip gelecekti? Roth’un beni buraya getirmesi ve bir kapı olduğunu söylemesi son derece aptalcaydı.

Roth merdivenlerde bana bilmiş bir bakış attı. “Taşkafa’ya asansör sistemimizi anlatmayacağına güveniyorum.”

Öyle bir niyetim yoktu. Lobideki Zebanilerle diğerlerini düşünüyordum. Hepsi de o kadar... o kadar normal görünüyor ki.

“Layla?” diye sordu.

“Anlatmayacağım.” Bunda ciddiydim. “Hem, başka hiçbir konuda tek laf etmedim ve şu anda okulda olmam gerek.”

Başını salladı ve yukarıya çıktık. Tekrar çatı katını, yatağını görmek beni huzursuz etti. Roth piyanonun yanına giderken ben de banyoya gitmem gerektiğini söyleyip hemen içeri girdim. Yüzüm cayır cayır yanıyor, nabzım deli gibi atıyordu.

Banyosu güzeldi; şaşırtıcı derecede düzenli ve genişti. Geçen defa bunu fark etmemiştim. Ayaklı küvet ve duşakabinin yanında, takım halinde havlular asılıydı. Musluklar altın kaplamalıydı. İçimde, bunun gerçek altın olduğuna dair bir his vardı. Acele etmeyip göğsümdeki gümbürtüyü yatıştırmaya çalıştım.

Buraya Süleyman’ın Anahtarı’nın nerede olabileceğini konuşmak için geldim. Hepsi bu. Beni öpmesini istememin bu ziyaretle hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç... zaten beni öpmesini de istemiyorum.

Tanrım, iç monoloğum kulağa saçma sapan geliyordu.

Kapıyı açtığımda Roth piyanonun yanında oturuyor, bir eliyle tembel tembel kedi yavrusuna takılıyordu; diğer elindeyse... bir kadeh şarap mı vardı? Yakındaki pencereden giren kuşluk güneşi Roth'un etrafında bir ılık haresi oluşturmuştu. Hiçbir oğlan, özellikle hiçbir iblis onun kadar iyi görünemezdi. Aniden kendimi utangaç hissederek gözlerini odasında gezdirdim. Tekrar çatı katında olmanın samimi bir yanı vardı.

Roth başını kaldırıp baktı, gözlüklerinin üzerinden beni süzüyordu. "İstersen burada senin için de bir kadeh var."

Yavaşça ona yaklaştım. "Hayır, teşekkür ederim. Evin... çok güzel. Geçen defa bunu söyledim mi biliyorum."

Kıkırdadı. "Söylemeyeceğini tahmin etmiştim." Önümde durdu, elimi saçımdan çekti. "Kıpır kıpır etmene gerek yok. İrzina geçmeyeceğim."

Üç ton kızardığımı hissederek raflardaki sıra sıra kitapların yanına gittim. Bir saniye sonra yanımda belirdi. Bu kez sadece biraz yerimden sıçradım. Roth'un yarım gülümsemesi hem kendini beğenmiş hem de haşarıydı. Sessizce mırıldanarak parmaklarını tembel bir tavrıyla çeşitli kitapların sırtlarında gezdirirken onu izlemek, bana böyle dokunduğunu hayal etmeme neden oldu. Sessiz bir şekilde nefesimi verdim; bana bakmadığı için minnettardım. Roth, kitaplardan birinde durdu ve ince bir kitabı dışarı çekti. Yanımdan geçerken bana göz kırptı.

"Elindeki ne?" diye sordum, çalışma koltuğuna oturarak.

Roth bana bakmadan kitabı yatağa götürdü ve yan tarafına uzandı. İnce roman, iki parmağının arasından sal-

lanıyordu. “Bu, *Süleyman’ın Anahtarı’nın* ticari kopyası. Göz atmak ister misin?”

Yatağa yaklaştım. “Ticari kopyası mı?”

Başıyla onayladı. “Evet, Satanist olmak isteyen ufaklıklar için. Tamamlanmamış olduğu ortada. Ama bütün belli başlı oyuncularını inceliyor. Kitaba bir düzine kez göz attım. Belki de gözden kaçırdığım bir şey vardır.”

Yatağın ayakucuna uzanıp elimi uzattım. “Bir bakayım.”

“Katıl bana.”

Bir an ona baktım, sonra da gözlerimi devirdim. Ayağa kalkıp uzandığı yere temkinli bir şekilde yaklaştım. “Tamam mı?”

“Hı hı.” Kitabı geri çekti. “Yanıma otur.”

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Neden?”

“Çünkü yalnızım.”

“Saçma. *Tam* buradayım.”

Kirpiklerini yere indirdi. “Ama çok uzaktasın, Layla.”

Roth’un dudaklarında muzip bir gülümseme belirirken ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Yerinden kıpırdamayacaktı. Sessizce mırıldanarak yanına oturdum.

“Teşekkür ederim.”

“Her neyse. Artık kitabı görebilir miyim?”

Roth kitabı verdi. Kitap inceydi ve yüz sayfadan daha fazla olamazdı. Ön kapağa bir daire ve yıldız çizilmişti

“Gerçek kitabın kapağına bu simge kazınmış ve kapak da kurutulmuş ete benziyor,” diye açıkladı. “İnsan derisiyle kaplanmış.”

Elimdeki kopyayı düşürmemek için tüm yapabildiğimi buydu. “İyy.”

“Evet. Eskiden öyle yaparlarmış.

Yarı insan, yarı karatavuk bir şeyin elle çizilmiş resmini inceliyordum. Altındaki yazı, bunun adının, cehennemin büyük başkanı, otuz birliğin hükümdarı olan Caym olduğunu bildiriyordu. “Mantık ve sözcük oyununun efendisi,” diye okudum. “Ucubeye benziyor.”

“Onu şahsen görmem gerek.”

Karşı sayfada iblisleri çağırıp geri cehenneme yollamak için yarısı eksik bir büyü vardı. Roth uzanıp sayfaları karıştırırken sessizleştim ve arada bir yorum yaparken onu dinledim.

Paimon adlı bir ibliste durdum. “‘Cehennemin ilk ve ana kralıdır ve Batı’ya hükmeder. İki yüz orduya kumanda eder.’ Vay canına,” dedim.

“Bu doğru ama yüksek rütbelidir, ya da öyleydi. Temel olarak Patron’un asistanıydı. Patron’a en sadıklandı.”

“Neden geçmiş zaman?” Resme bakmaktan kendimi alamıyordum. Resimde, koyu renk başlıklı, deveye binmiş bir adam vardı. Ya da belinde sorun olan bir attı bindiği. Biri ya da diğeri.

“O ve Patron yüzyıllar önce kûlahları değişmişler.”

Yaşlı, küçük kulaklarım hemen havaya dikildi. “Bu işin arkasında olabileceği kadar kötü bir şekilde mi kûlahları değiştiler?”

“İblislerin herhalde yarısının bir ya da iki kez Patron’la arası açılmıştır.” Roth akıcı bir şekilde doğruldu, omzu omzuma değdi. Karşı sayfadaki uydurma sürgün büyüüne bir bak, hiç şüphesiz *Supernatural* dizisinin bir bölümünden araklamışlar.” Ağzım kulaklarıma vardı.

“Gerçek kitapta gerçek bir büyü var. Peki, o büyüün ne içerdiğini tahmin edebilir misin? Gerçek bir şeytan kapağı. O yüzden bu kitap bu kadar güçlü. Eğer taş kadar

soğuk tayfa, yani senin Muhafızlar bunu ele geçirirse iblisleri gerçekten def edebilirler.”

Küçük çığlığıma engel olamadım. “Peki ya...”

“Beni mi?” Roth çarpık bir şekilde gülümsedi. “Buyurun, denesinler.”

Saçımı arkaya attım. “Sorun değil mi yani?”

Yüksek sesle güldü. “Beni yakalamak zordur.”

Bir an onu seyrettikten sonra tekrar kitaba döndüm ve konuyu değiştirdim. Roth’un sürüldüğünü düşünmek beni olması gerekenden daha fazla huzursuz ediyordu. “Cehennem bile kurallara tabi olması beni hâlâ şaşırtıyor, biliyor musun? Mantığa aykırı geliyor.”

“Patron, onunla ne anlaşması yaptıysa yüzyılı aşkın bir süredir geçerli. Oyunu kuralına göre oynamaya çalışıyoruz ve Alfalar da bizi gezegenden silmiyorlar.” Sayfayı çevirdi ve lütuflar için çağırılacak düşük rütbeli iblislerin listesinde durdu. “Dünyada iyilik ve kötülük olmak zorunda. Bir seçim olmalı. Sen yarı iblissin. İster inan, ister inanma, Patron bizim aramızda savaşmamızdan hoşlanmıyor. Bunun zaman ve amaç kaybı olduğuna inanıyor. Ama kendi türünden birisi kuralları çiğnemeye başladığında hiç müsamaha göstermiyor.”

Kıs kıs güldüm. “Evet, çünkü onun yerine insanların ruhlarını yozlaştırmanız gerekiyor.”

“Haklısın,” diye yanıt verdi Roth, sürekli sayfaları çeviriyordu. “Kendini nasıl hissediyorsun? *İblislere kung-fu* yaparken bir yerine bir şey oldu mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Her şey iyileşti... biliyorsun işte. Ellerimde de bir şey kalmadı.”

Roth başını aşağı yukarı sallarken bir sonraki sayfayı çevirdi ama ben artık kitaba bakmıyordum. Onu izliyor-

dum, aslında inceliyordum. "Sana bir özür borcum var."

Başını kaldırıp baktı, eli havada, kitabın üzerinde duruyordu. "Özür dilemene gerçekten ihtiyacım yok. Bir anlam ifade etmeyecek kadar çok özür dileniyor."

"Özür dilerim," dedim yine de. "Başlangıçta sana o kadar kötü davranmamalıydım."

Roth bir şey söylemedi ve sayfaları çevirme işini ben devraldım. İblisler, başka iblisler derken bir tanesi gözüme çarptı. "Baksana!" diye bağırdım, Roth ince kitabı almak için hamle yaparken. "Hayır! Dur!" Ellerimi kitabın üstüne koydum.

Roth kitabın kenarını çekti. "Layla."

Çekmeye devam edersen yırtacaksın." Kitabı daha sıkı bastırdım. "Bırak bakayım."

Bir asır kadar uzun gelen bir süre bana baktı, gözleri ateş saçıyordu. "Tamam." Kitabı bırakıp poposunun üzerine oturdu.

Yüzümü buruşturdum ve kitabı tekrar kendime çevirdim. Resimde sıradan, gümüş bir taç takan genç bir adam vardı. Kanatları neredeyse vücuduyla aynı uzunlukta idi. Roth'un kanatları kadar etkileyiciydi. Bir koluna siyah bir yılan sarılmıştı ve ayağının dibinde bir Cehennem Tazısı dikiliyordu.

Ayrıca çıplaktı ve vücudu en ince ayrıntısına kadar çizilmişti.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Astaroth, cehennem... veliahtı mı?"

Roth hiçbir şey söylemedi.

"Astaroth, çok güçlü, Birinci Sınıf bir iblistir; tembellik, kibir ve rasyonalize edilmiş felsefelerle baştan çıkarır." Alaycı bir tavırla güldüm. "Sana benziyor. Ayrıca

ölümlüleri görünmez yapma gücüne sahiptir ve insanlara, yılanlara hükmetme gücü verebilir.”

Roth iç çekti. “Bitirdin mi?”

“Hayır.” Eksik çağırma ayinini okurken güldüm. Ayin, soyunmayı ve bir bakirenin kanını içeriyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sürgün büyüğü yoktu. Ama bozuk pusulaya benzeyen bir mühür vardı. “Senden nasıl kurtulurum?”

“Birinci Sınıf’ın hiçbir iblisi için bilinen bir sürgün büyüğü yoktur. *Süleyman’ın Anahtarı*’nda açıklandığı gibi, dolunayda bir şeytan kapını kullanman gerekir. Ama şeytan kapını bir iblisi sürgün etmekle kalmaz, onu alevli çukurlara gönderir. Bizim için ölümden farksızdır bu.”

Ona baktım, neşem yavaşça söndü. Odanın karşısına, pencereden dışarıya bakarken çenesinde bir kas seğirdi. “Ne?” Kısa bir kahkaha attım. “Bu gerçekten sen değilsin. Mümkün değil.”

Başını tekrar bana çevirip kaşlarını çattı. “Sence tam ismim ne?”

“Her neyse. Sen sadece on sekiz yaşındasın ve...” Resme tekrar bakınca sustum. Önümde oturan Roth, Cehennem’in Veliahtı olamazdı. Sonra jetonum düştü ve kitabı doğruca suratına fırlatmak istedim. “Bana yalan söyledin.”

“Hayır. Ben on sekiz yıl önce doğdum.” Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.”

“Haklısın. Anlamıyorum. Bu taklit olabilir ama *Süleyman’ın Anahtarı*, aşırı eski. O kitabın içinde nasıl olabilirsin?”

“Ben nicelerinden sadece bir tanesiyim,” dedi, ifade-siz ve soğuk bir sesle. “Benden öncekiler vaktinden önce sonlarıyla karşılaştılar ya da artık amaçlarına hizmet

etmediler.” Gülümsedi ama bu gülümsemeyi insanca yapan hiçbir şey yoktu. “Ben Veliht Prenslerin en *yenisiyim*.”

Arkama yaslandım. “Yani... vekil gibi bir şey misin?”

“Bire bir aynı, vekil.” Neşesiz bir şekilde güldü. “Benden önceki her Roth aynı benim gibi görünüyor, benim gibi konuşuyordu ve muhtemelen neredeyse benim kadar cazibeliydi. Yani evet, ben bir vekilim.”

“Diğer iblislerde de durum aynı mı?”

Roth parmaklarını saçlarından geçirdi. “Hayır. İblisler gerçekte ölemez ama alevli çukurlar ölüme eşdeğerdir. Önceki bütün Prens’ler orada, hayal bile edemeyeceğin şekillerde azap çekiyor. Onların çılgınlıklarını duyabiliyorum. Nasıl davranmam gerektiğini anımsatıyorlar bana.” Kayıtsız bir edayla omuz silktiye de bütün bunların canını sıkıldığını biliyordum. “Yani anlayacağın, biraz yalan söyledim. Neredeyse gerçek bile değilim.”

Kitabı kapattım, yataktan atmak istedim. Roth hâlâ yanımda oturuyordu ve taş gibi kaskatıydı. O bir vekildi, kendinden öncekiler bir şeyde başarısız oldukları ya da şeytan kapanına av oldukları için yaratılmıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir birey miydi, yoksa kendinden önce gelen onlarca, belki de yüzlerce kişinin bir birikimi miydi?

Onun için çok üzülmüştüm. Ben kendi soyuma ilişkin bir şeyler öğrenmeye daha yeni başlamışken, Roth kendisinin hakkında çok fazla şey biliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Yatağın altında kedi yavrularının yük treni gibi mırıldadıklarını duyabiliyordum. Bakışlarımız birleşti.

Derin bir nefes aldım. “Ne?”

“Ben... ben üzgünüm.”

Roth ağzını açtı, sonra da kapattı. Birkaç saniye sonra konuştu. “Benim için üzülme. Ben üzülüyorum.”

Ona inanmıyordum. Ansızın birçok şey anlam ifade etti. “Saçma.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“O yüzden burayı bu kadar seviyorsun. Aşağıda olmak istemiyorsun. Yukarıda, yani her şeyin gerçek olduğu yerde olmak istiyorsun.” Gözlerimi gözlerinden ayırmadan öne eğildim. “Çünkü buradayken, Roth’lardan biri değilsin; gerçeksin.”

Gözlerini kırptırdı, sonra da güldü. “Bunlar gerçekten umurumda olsaydı belki durum dediği gibi olurdu. Ben neysem oyum. Ben...”

“İblissin. Biliyorum.” Dizlerimin üzerine kalkıp ona döndüm. “Hep bunu söylüyorsun. Sanki olduğun tek şeyin bu olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyorsun ve ben bunun böyle olmadığını biliyorum. Sen bundan, sıradan bir Roth’tan daha fazlasısın.”

“Ah, kim tutar seni.” Roth sırt üstü uzandı, tavana bakarak kocaman gülümsedi. “Birazdan bana vicdanım olduğunu da iddia edersin sen.”

Gözlerimi devirdim. “O kadar uzun boylu değil ama...”

Kıkırdaması lafı ağzıma tıkadı. “Bir şey bildiğin yok. Yerüstünü sevmem, çürük yumurta gibi kokmayan ve bir milyar derece olmayan yerleri sevmemden başka bir anlama gelmiyor.”

“Çok yalancısın.”

Dirseklerinin üzerinde kalktı, kahkahası sırtımaya dönüştü. “Sen de inanılmaz derecede naıfsın. Benim için üzüldüğüne inanamıyorum. Benim bir kalbim bile yok.”

Omuzlarını ittim. Gerçekten güç uyguladığım için değil de şaşkınlıktan sırt üstü düştü. Şaşkınlık bütün yüzüne yayılmıştı. “Tam bir sersemsin. Gitmeye hazırım.”

Roth hızla fırlayıp kollarımı yakaladı ve yarım saniyede beni yatağa bastırdı. “Sana gerçeği söyleyince neden öfkeleniyorsun?”

“Gerçek bu değil!” Tekrar yataktan kalkmaya çalıştım ama beni yerime mıhladı. “Neden yalan söylemek zorunda olduğunu anlamıyorum. Sen tamamen kötü değilsin.”

“Yaptıklarımı yapmak için nedenlerim var.” Bakışlarını yüzümden vücuduma kaydırды. “Hiç birisi masum nedenler değil. Hepsı de kendi çıkarlarına hizmet ediyor.”

“Hayır,” diye fısıldadım. Bunun doğru olmadığını biliyordum. “Sen sıradan bir Prens’ten daha fazlasısın.”

Eğilince göğüslerimiz birbirine yaslandı. Yüzü, yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Hava boğazıma takılıp kaldı. “Ben sadece sıradaki Veliaht Prens’im. Ben buyum, olup olacağım da bu.”

“Değil.”

Roth cevap vermedi; ellerini gevşetti ve parmaklarını kolumdan aşağıya gezdirdi. Elini belime, sonra da kalçama kaydırды. Dokunuşunu ısı takip ediyor; arzu, hatta korku dolu keskin bir zonklamayı tetikliyordu. Bakışlarını kaldırdı ve bakışlarındaki yoğunlukta mıknaş gibi bir çekim gördüm. O inatçı gerginlik ordaydı ve bizi birbirimize çekiyordu. Bunu görmezlikten gelmekten, istediğim, ihtiyacım olan buyken bunun yanlış olduğuna inanmaktan yorulmuştum.

Çünkü Roth bir iblisten, ben de iki ırk arasında kalmış bir kızdan fazlasıydım.

Elimi yavaşça kaldırdım ve yanağına koydum. Yalnız-

ca göğsü hareket edip düzensizce yükseldi. İşte o zaman aramızdakilerden onunda benim kadar etkilendiğini fark ettim. Bu sadece bir oyun ya da iş değildi. Kur yapmaktan ve flört etmekten fazlasıydı. “Nice Roth’tan sadece biri değilsin sen. Bundan daha fazlasısın. Sen...”

Roth dudaklarını, dudaklarıma sürdü. İrkilerek nefes aldım ve altında donup kaldım. Pek öpücük sayılmazdı, sadece ürkek bir okşamaydı, şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazikti. Beni zorlamamış, teması daha da derinleştirmeye çalışmamıştı. Sadece orada öylece durmuş, kelebek misali öpücüğüyle hiçbir şeyin yapmadığını yapmıştı bana.

Daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

18. Bölüm

Roth başını kaldırıp bana baktı. Bakışında bir soru değil, kafamın basmadığı şeylere dair vahşice bir vaat vardı.

Titreyen ellerimi göğsüne koydum. Onu uzaklaştırmak için mi, yoksa kendime çekmek için mi, bilemiyordum. Kafamın içi karman çormandı. Bunu istiyordum ama *bunun* ne olduğunu bilmiyordum. Roth'la parktaki o gün benim ilk öpücüğümdü ve bunun gerçek bir öpücük sayılıp sayılmayacağından bile emin değildim. Ah, güzel bir öpücüktü, çok güzeldi tutkudan mı kaynaklanmıştı? Hiç sanmıyordum. Bir nedeni varsa, sırf beni öpebileceğini kanıtlamak için öpmüştü.

Ama şimdi beni gerçekten öpecekti. Bunu ta iliklerimde hissediyordum.

Titreyen ellerimi, omuzlarına götürdüm. Sertçe itmedim ama Roth beni hemen bıraktı; kesik kesik solurken kollarındaki kaslar şişiyordu.

“Ne?” Sesi gür ve sonsuzdu.

Kalbim güm güm atarak ellerimi geriye çekip göğsümde kavuşturdum. Tişörtüm sıyrılmıştı ve bacaklarımız

hâlâ birbirine dolanmış haldeydi. Gözleri... altın bir ışıltı saçıyor gibiydi. "Galiba... bundan emin değilim."

Roth bir an için hiç kıpırdamadı, sonra da başını salladı. Yan tarafına dönerken dudağımı ısırıldım. Onun yataktan kalkmasını ya da *bir şeyler* başlamadan frene bastığım için kızmasını bekliyordum. Lanet olsun, *benliğimin* büyük bir kısmı sinir olmuştu. Onu neden durdurmuştum?

"Üzgünüm," diye fısıldadım doğrulup tişörtümü aşağıya çekerken. "Sadece ben daha önce hiç..."

"Sorun değil." Roth beni kollarına alıp yatağa geri çekince, yatak hafifçe göçtü. Beni yanından ayırmadan uzandı. "Gerçekten sorun değil."

Siyah beyazlı kedi yavrusu yatağın kenarına atladı. Roth'un, sonra da benim ayağına sürünüp dikkatimizi kendisine çekti. Dikkatimizin dağılması iyi bir şeydi çünkü midemde bir kelebek sürüsü fişkırmıştı.

Kedi durdu ve bana parlak mavi gözleriyle baktı. Ayağımı ısırmasını ya da pençesini tenime geçirmesini bekliyordum ama benden sıkılmış gibi görünüyordu. Küçük bir top şeklinde ayakucuna kıvrıldı ve iki kedi yavrusu da hemen ona katıldı.

Kalbimi kontrol altına almaya ve birbirleriyle savaş halindeki hayal kırıklığıyla rahatlama duygularına anlam vermeye çalışırken aradan birkaç dakika geçti. Sonra, Roth gelişigüzel, sıradan şeyler hakkında konuşmaya başladı. Aşağıdayken kaçırdığı televizyon dizileri gibi. "Aşağıda kablolu televizyonumuz yok," dedi. "Sadece uyduumuz var ve birisi yukarıya bir alev topu gönderir göndermez ki bu *her* zaman oluyor, uydu gidiyor."

Onun ve Cayman'ın nasıl arkadaş olduklarını anlattı.

Görünüşe göre Cayman geçidi ve apartmanı denetliyor-
muş. Roth'la karşılaşmış ve Roth, kızları sevdiğini söy-
ledikten sonra barın üstündeki çatı katını almış. Nasıl
olduğunu kavrayamasam da bunu sorgulamadım bile.

Sonra da bana annesini anlattı.

“Bir annen mi var?” diye sordum gülererek çünkü bu
bana komik gelmişti. Hâlâ onun yetişkin formatında yu-
murtadan çıktığını hayal ediyordum.

“Evet, bir annem, bir de babam var. Bebeklerin nasıl
yapıldığını biliyor musun?”

Ona bebeklerin tam olarak nasıl yapıldığını bildiğimi
göstermek istiyordum. “Annenin ismi ne?”

“Ah, bir sürü ismi var ve çok ama çok uzun zamandır
etrafta.”

Kaşlarımı çattım. Neden kulağa tanıdık geliyordu bu?

“Ama ben ona Lucy diyorum,” diye ekledi.

“Anne demiyor musun?”

“Tabii ki hayır. O kadınla tanışsaydın, -inan bana,
onunla kesinlikle tanışmak istemezsin- nedenini anlar-
dın. O çok... eski kafalıdır. Ve buyurgandır.”

“Abbot gibi mi?” Kıpırdayıp saçlarımı yüzümden çeke-
meyecek kadar mayışmıştım. Üfleyerek saçlarımı çekme-
yi denedim ama işe yaramadı.

“Evet, Abbot gibi.” Saçlarımı geriye çekti, parmakları
yanağımda kaldı. “Ama bence Abbot sana gerçekten değer
veriyor.”

Göğsünde kaşlarımı çattım. “Sevseydi bana yalan söy-
lemezdi.”

“Seni korumak için yalan söylüyor.” Sarsılarak iç çekti.
“Bu farklı.”

Bir yanım neden birdenbire Abbot taraftarı olduğunu

sorgulamak istiyordu ama bunun peşine düşmedim. “Annen neye benziyor?”

Roth başımı yukarı kaldırdı, başparmağını altdudağımda gezdirdi. “O...çok farklıdır”

Birkaç dakika konuşmadık. “Birazdan gitmem gerek.”

“Taşkafa seni okuldan mı alacak?”

“Artık Morris’in beni alması güvenli değil.” Nedenini bilmiyordum ama bir neden belirtmem gerekiyormuş gibi hissetmişim, geçerli bir neden. “O yüzden, evet, beni Zayne alacak.”

Belime sıkıca sarıldı. “Belki de onunla tanışmam gerek.”

“Bence bu iyi bir fikir değil.”

Pişmiş kelle gibi sıırttı. “Bence harika bir fikir.”

Kendimi kurtarıp doğruldum ve tişörtümü düzelttim. Göz açıp kapayınca kadar Roth’un eli yanağımdaydı. Kıpırdadığını bile görmemişim. “Böyle olunca çok güzel oluyorsun: yanakların al al, gözlerinse fal taşı gibi açılmış.”

Kalbim dans etti. “Zayne’le tanışmak için beni tatlı sözlerle kandırmaya çalışman işe yaramayacak.”

Elini indirip geri çekti. “Lanet olsun. Yeni bir planım var.”

Yataktan ayrılıp geriledim. “Gerçekten geri dönmemiz gerek.”

Roth derin derin iç çekti, sonra da ayağa kalkıp kollarını başının üzerinde esnetti. Pantolonu aşağıya inmiş, ejderhanın kuyruğu ve kalçalarının yanındaki parmak genişliğindeki çentikler daha bir ortaya çıkmıştı.

Beni ona bakarken yakaladı. “Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

Ona bön bön baktım, sonra da biz, şey, biz birbirimize kararsızca bakıştık. Tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemesem de bunun gerçekten ne anlama geldiğinden emin olmasam da aramızdaki her şey değişmişti. Ama daha sonra, okuldan çıkıyormuşum gibi yaparken ve Zayne'nin Impala'sına doğru yürürken iki şeyi fark ettim.

Roth'u her düşündüğümde göğsümde meydana gelen kasılma muhtemelen yakın zamanda geçmeyecekti. Bir de dudaklarını o kadar dikkatli bir şekilde dudaklarıma dokunduğu anda Roth'un çatı katına gitme nedenimi unuttum. Bu şekilde devam edersek hapı yutacaktık.

Bir sonraki hafta her şey normal gidiyordu. Tabii, artık *normal*, sınıfta bir iblisin olması ve sahip olduğum bütün boş vaktimi iblislerle ilgili bir kitabın nerede olduğuna harcamak anlamına geliyorsa. Hem Roth, hem ben bariz olanı gözden geçiriyorduk, ya da gökyüzündeki en parlak yıldızlar değildik çünkü bu işten elimiz boş çıkıyorduk.

Bütün bu iblis sorunu dışında Zayne'in beni okula götürüp getirmesi iyi bir şeydi. Hiç kimse, Elijah'dan ya da onun klan üyelerinden haber almamıştı. Bölgelerine geri dönmemişlerdi ve Zayne hâlâ şehrin yakınlarında olduklarına inanıyordu. Derinlerde bir yerde bunun, Elijah'ı son görüşümüz olmadığını biliyordum ama Elijah en büyük sorunum değildi. Her geçen gün zamanımız tükeniyormuş gibi geliyordu bana. Başka bir iblisin daha ortaya çıkması uzun sürmeyecekti. Sürekli arkamı kolluyordum.

Perşembe günü öğle yemeğinde Sam önüme bir gazete çevirip koydu. Başlıkta "MUHAFIZLAR MI? KALMALILAR MI, YOKSA GİTMELİLER Mİ? Tanrı'nın Çocukları Kilisesi soruyor," yazıyordu.

Tiksinti dolu bir iç çekerek gazeteyi aldım ve sayfada göz gezdirdim. Tanrı'nın Çocukları Kilisesi arada bir Muhafızlara savaş açar, sonra da manşetlere çıkardı. Bunu, toplum Muhafızların varlığını öğrendiklerinden beri yapıyorlardı.

Roth, omzumun üzerinden bakarken resmen gözleri parladı. Kâhinin ne demek istediğine ya da iblisin kim olduğuna dair araştırma yapmak için okulu kırmadığımız zamanlarda öğle yemeğini bizimle yiyordu.

"Muhafızların röportaj vermesi gerek," dedi Sam. "Yoksa böyle embesiller onları çarmıha gerip yakacak."

"Şenlik ateşinin nesi kötü?" diye sordu Roth, beni masanın altından diziyle dürterek.

Bacağına yumruk attım.

Masanın karşısına uzanan Sam kızarmış patatesle-rimden bir avuç aldı. "Bu saçmalığı okudun mu?"

"Çok da dikkatimi çekmedi." Gazeteyi masaya koydum.

Stacey eğildi ve aramızdaki gazeteye baktı. "Bu ne yahu? Diyor ki 'Muhafızlar, cennetten sürülüp cehenneme gönderilen o yaratıklara benziyor. Onlar, kendilerini aziz olarak gizleyen günahkârlardır.' Tamam. Bu insanlar neyin kafasını yaşıyor ve ben aldıkları uyuşturucuyu nereden bulabilirim?"

"Bakın." Roth kolunu belime dolarken üçüncü paragrafı işaret etti. Bütün bu dokunuşlar yüzünden okulun yarısı, Roth'la birlikte olduğumuzu düşünüyordu. Ne olduğumuzdan emin değildim. Daha ismini koymamıştık. "Kiliseye göre, Muhafızlar kıyamet alameti. Ne güzel."

Sam alaycı bir tavırla güldü. "Kıyamet kopar da bir tek zombi olmazsa gıcık olurum."

Roth kolunu belimden çekerken ağzını açtı ama ben lafı ağzına tıkadım. "Fanatikler delidir."

Sam, Stacey'ye göz attı. "O kızarmış patatesleri yiyecek misin?"

Ne zamandan beri almadan önce soruyorsun?" Roth'un, gizlice bacağımdan yukarı tırmanan elini tuttum. "Benim tabağımdan alabilirsin."

Sam'in yanakları pembeleşti. "Ortalama bir yetişkinin otuz dakikalık seks sırasında iki yüz kalori yaktığını biliyor musunuz?" Gözlüklerin arkasındaki gözleri fal taşı gibi açılırken pembeleşmiş yanakları kıpkırmızı oldu. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Kıkırdamalarımı bastırmaya çalıştım ama başarmadım.

Stacey'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Roth kaşlarını havaya kaldırdı. "Aklında seks mi var, dostum?"

Sam bir şeyler mırıldandı ve boğazını temizledi. "Her neyse, muzların radyoaktif olduğunu biliyor muydunuz?"

"Vay be." Stacey başını iki yana salladı ama ağzı kulaklarındaydı. "Gelişigüzel bilgilerle dolusun."

"Evet, muzla ilgili bilgi gerçekten..." Birden bire doğruldum, kazık yutmuş gibi olmuştum. Roth bana tuhaf bir bakış attıysa da onu görmezden geldim. Sam cidden gelişigüzel bilgi kaynağıydı. Bunu nasıl daha önce düşünmemiştim? Heyecan içimden bir ok gibi geçti. "Hey, geçen sabah radyoda bir bilmece duydum, o günden beri kafamı meşgul ediyor."

Sam'in gözleri ilgiyle parladı. "Bana sorsana."

"Tamam. Galiba şehirde bir yeri kastediyor. Monolitin aksettiği bir yer. Roth beni yakaladığında resmen yerimde zıplıyordum. "Nerede olabileceğini biliyor musun?"

Sam bir an bana baktı, sonra da gülerek ellerini beyaz masaya vurdu. "Sen ciddi misin?"

Roth plastik bir çatal aldı. “Galiba o yeri biliyorsun?”

“Tabii ki! Siz nasıl bilmeyebilirsiniz? O kadar bariz ki. Sadece bir...” Roth elindeki çatalı rokete dönüştürecekmiş gibi görününce Sam sustu. “Tamam, tamam, belki de o kadar bariz değildir.”

“Sam,” dedim, sabırsızlanarak.

Gözlüklerini burnunun yukarisına itti. “Bakın, bu bulmaca sizi yanıltacak şekilde tasarlanmış. Belli ki anahtar. ipuçlarının daha yaygın karşılıklarını bulmada gizli. Örneğin, monolit yerine başka hangi sözcük kullanılıyor? Anıt. Peki, aksetmenin eş anlamlısı nedir? Yansımak. Yani, yapmanız istenen şey, bir anıtın yansıma yaptığı bir yeri bulmanız. Hepimiz de buranın neresi olduğunu biliyoruz.”

“Dostum.” Stacey onu meraklı bir şekilde süzdü. “Hepimiz değil.”

Sam iç çekti. “Her şeyi bir bir açıklamak zorunda mıyım? Washington Anıtı işte. Yansıma da... yansıma havuzunda. Anladınız mı? Barizmiş, değil mi?”

Roth mırıldandı, “Bariz olmadığı bariz.”

Sam’i kucaklamak istiyordum. “Muhteşemsin! Çok teşekkür ederim.”

“*Muhteşemim.*” Sam’in ağzı kulaklarına vardı. “Biliyorum.”

Roth’a göz atarak tepsimi aldım. “Çocuklar, İngilizce dersinde görüşüyor muyuz?”

“Tabii,” diye mırıldandı Stacey, hâlâ Sam’e bakarak.

Tekrar iki yüz kalori yakma konusunu düşündüğüne yirmi dolara bahse girerdim. Roth’la yiyeceklerimizi çöpe boşalttık ve gizlice eski spor salonunun oradaki eski merdiven boşluğuna gittik. Paslı tırabzanların etrafındaki boya benekler halinde dökülmüştü.

“Şu iki yüz kalori olayını denemeyi istediğini umut ediyorum.”

Ona yavan bir bakış fırlattım. “Hayır, Roth. İyi deneme.”

“Ah, bir iblisin umutları olabilir, öyle değil mi?”

“Artık *Süleyman’ın Anahtarı’nın* nerede olduğunu biliyoruz.” Saçlarımı geriye attım. “Tanrım, bunu anlamadığımıza inanamıyorum. Farkında mısın? Bu iyi haber.”

“Biliyorum.” Oynadığım saç tutamımı yakalayıp parmağına doladı. “Ama ben gerçekten şu iki yüz kalori fikrine takılıp kaldım.”

Vurup elini uzaklaştırdım. “Roth!”

“Tamam. Tamam. Roth söz dinlemeyen saç tutamımı tekrar yakaladı. “Sam’in kafasındaki bütün o lüzumsuz bilgilerin gerçekten... yararlı olacağını kim bilebilirdi.”

“Biliyorum.” Güldüm. “Artık tek ihtiyacımız olan şey bir dolunay.”

“Şanslıyız. Cumartesi gecesi dolunay var.”

Yüzüm asıldı. “Nasıl oluyor da bunu ezbere biliyorsun?”

Roth beni öne doğru çekti. “İblislerle dolunaylar, bezelyelerle havuçlar gibidir, birbirinden ayrılmazlar.”

Aramızda biraz mesafe bırakmak için ellerimi göğsüne koydum. “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey.”

Ağzı kulaklarına vardı. “En iyisini duymak ister misin?”

Ağzından ne çıkacağını yalnızca Tanrı bilirdi. Gözleri mi yukarı kaldırıp gözlerine baktım. “Neymiş?”

“Hımm?” Öne yaslandı, ben de uzaklaştım. “Evimdeyken beni ikna etmeye çalıştığın şeyi hatırlıyor musun?”

Sırtım eski çimento duvara çarptı. “Senin sadece başka bir Roth olmadığın konusu mu?”

Parmak uçlarını çeneme koymak için saçımı bıraktı. Bir kıvılcım ta ayak parmaklarıma kadar indi. Roth başı-

mı geriye yatırdı, yüzünde muzır bir gülümsemeyle bana baktı. “Gerçek bir oğlan olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Pişmiş kelle gibi sırttı. Bacaklarımı kenetlemeye çalıştım ama baldırını bacaklarımın arasına soktu. “Galiba kesinlikle gerçek bir oğlan oluyorum.”

Ah, yüce İsa.

Zil çaldı ve öğle yemeğinin sona erdiğini haber verdi. Zil sesi sanki çok uzaktan geliyordu. “Roth...”

“Ne var?” Başını eğip burnunu burnuma sürttü. Dudakları ağızımdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı, her noktadan temas ediyor, duyularıma kısa devre yaptırıyordu. Başını eğip dudaklarını yanağımda ve kulak mememde gezdirdi. Tenimi en hassas noktasından yakalayıp hafif hafif ısırdı. Küçük bir çığlık attım ve parmaklarımla tişörtünün ön tarafını tuttum.

Roth beni bırakıp geriye adım attı. “Dikkatimi dağıtmasana.”

Ağızım açık bakakaldım. “Ne? Ben hiçbir şey yapmıyorum. Esas sen...”

“Sana karşı koymak imkânsız.” Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. “Ama esas önemli konuya geri dönelim.”

Ona vurmayı o kadar çok istiyordum ki. “Evet, esas önemli konuya geri dönelim.”

“Cumartesi günü anahtarı almaya gidebilirim.”

“Ben de seninle geliyorum,” diye ilave ettim.

Roth iç çekti. “Bunu söyleyeceğini biliyordum ama bir sorun var. Bunu yapmak için gecenin bir yarısında bir Muhafız kalesinden nasıl dışarı çıkacaksın?”

“Kaçabilirim.” Anlamlı bakışını görünce inledim. “Tamam. Büyük ihtimalle kaçamam ama geceyi Stacey’de geçirmeme izin vermeleri için onları ikna etmeyi deneyebilirim.”

“Peki, buna izin verirler mi?”

“Bilmem.” Çantamın kayışını yeniden ayarladım. “Ama en azından denemek istiyorum.”

Roth yüksek sesle soluğunu verdi. “Tamam. Dene bakalım. Bana mesaj atıp haber ver.” Başını eğip kapıyı açık tuttu. “Sence sınıfa yürüyebilir misin, yoksa dizlerin bunu yapamayacak kadar titriyor mu?”

Gözlerimi kısıtım ve sürtünerek yanından geçtim. “Dizlerim titremiyor. Amma büyük bir egon var.”

“Büyük olan tek şeyim...”

“Kapa çeneni! Çok fazla detaya girme, Roth, aşırı detay.” Elimi havaya kaldırdım. “Sana haber veririm.”

Ben sınıfa doğru giderken Roth gerileyip öğrenci güruhunun arasına karıştı. Yalan söylemiştim. Dizlerim tir tir titriyordu.

19. Bölüm

Abbot'ın kapalı ofisinin önünden onuncu kez geçtim. Cumartesi günü Stacey'le kalmam için onu ikna etmek deveye hendek atlatmaktan farksız olacaktı. İşkenceci iblislerden bu yana hiçbir iblis saldırısı olmasa da Muhafızlar bunu hiç bilmeseydi de izin koparmaktan yana pek umudum yoktu.

Ama denemeye mecburdum.

Zayne köşeyi döndü, beni görünce durdu. Spordan geliyordu, gri tişörtü terden sırlıslıkmış olmuştuk, incecik beline yapışmıştı. Güldü. "N'aber, Layla böceği?"

"Abbot'ın Nicolai ve Geoff'la konuşması bitsin diye bekliyorum." Meşe ağacından yapılmış kapıya baktım, açılmasını diledim. Hiçbir şey olmayınca, en alt basamağa çöktüverdim. "*Bitmek bilmiyor.*"

"Ne kadar oldu onlar gireli?"

"Akşam yemeği bittiğinden beri oradalar." Kenara kaçıldım, onun muazzam cüssesine yer açtım. "Baban son zamanlarda kapalı kapılar ardında görüşmeler yapıp duruyor."

Zayne oturdu, dirseklerini dizlerinin üstüne koydu. "Öyle."

“Bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?” Başımı kaldırıp ona baktım.

“Hayır.” Bıyık altından güldü. “Babam bir işler çeviriyor ama nedir, bilmiyorum.”

Bir ürperti dans etti vücudumda. Babasının çevirdiği şey her neyse, benimle alakalı olmamasını umuyordum.

“İyi misin?” diye sordu, bacağıma bacağıyla dürterek.

“Süperim.” Gülümseyip saçımı yüzümün önünden uzaklaştırdım, “Ya sen?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “İyiyim.”

Bir an onunla göz göze geldim, başımı salladım, sonra dikkatimi tekrar babasının kapısına verdim. Petr’in saldırısından beri Zayne’le aramda bir şeyler değişmişti. Sürekli gözünü benden ayırmıyor, gerçekleşmesi kaçınılmaz o isteri krizini... ya da yoldan çıkıp eşek yüküyle ruh emmemi falan bekliyor gibiydi. Belki de haksızlık ediyordum ona. Zayne sadece kaygılanıyordu benim için.

“Değiştin sen.”

Beklenmedik bu yorumla birden midem altüst oldu. “Efendim?”

Zayne başını hafifçe yana yatırdı. “Gözüme daha bir farklı... görünüyorsun.”

Midemdeki o buz gibi düğümler sıkılaştı. Sanki göğsüme tonlarca ağırlık çökmüştü. “Nasıl yani?”

“Anlatması güç.” Tekrar güldü ama kararsızdı sesi. “Bir türlü adını koyamıyorum.” Eli, omzumda duran saçlarımı buldu. Her zamankinin aksine, parmaklarını saçlarıma dolamadı ya da saçımı çekiştirmedi. Sadece parmaklarını saçlarımanın arasına sokup onları okşadı. Kaskatı kesildim. “Belki de bana öyle gelmiştir.”

Ansızın Roth’un görüntüsü zihnimde canlandı... onun-

la parkta öpüşmemiz ve ardından gelen neredeyse öpüştüğümüz o anlar. Çünkü sakladığım sırlar bir yana, bende ki tek değişiklik... öpüşmüş olmamdı. Fakat bu mümkün değildi. Zayne'in bunu bilmesine olanak yoktu. Alnımda yazmıyordu ya.

Aman Tanrım, ya bir şekilde öğrendiyse? Zayne'in bilmediği yok gibiydi.

Başımı iki yana salladım, sallayınca eli omzuma düştü. "Ben yine aynı aptal..."

"Sen aptal değilsin." Eliyle omzumu kavradı. "Hiç de olmadın."

Ortamı biraz neşelendirmeye çalışarak sııttım. "Aslını istersen öyle aptalım ki..."

"Sakın." Zayne başını iki yana salladı. "Böyle şeyler söylemen hiç hoşuma gitmiyor. En çok da söylediklerine gerçekten inanmandan nefret ediyorum."

Ağzımı açacak oldum ama tüm itirazım ölü bir çiçek gibi solup gitti. Zayne'in benden farklı yaptığı o denli çok şey vardı ki. Bazen birbirimizin taban tabana zıttı olduğumuzu düşünüyordum. Güvensizlikler, görmek istemediğiniz eski arkadaşlar gibi su yüzüne çıkıveriyordu. Zayne gibi değildim ben. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, onun gibi olamayacaktım da. Izzy ile Drake daha iki yaşımdayken biçim değiştirebiliyordu oysa ben on yedi yaşımda olduğum halde yapamıyordum bunu. Bakışlarımı kaçırdım, zihnimden Eyfel Kulesi'ni bile geride bırakan upuzun beceriksizlikler listemi geçirdim.

Tuhaf da olsa, Roth'la birlikteyken bu rahatsız edici yoldan geçmem gerekmiyordu.

Zayne bir şeyler mırıldandı, sonra kolunu, çökmüş omuzlarıma attı. Beni kendine, böğrüne doğru çekti,

çenesini başımın üstüne dayadı. Gözlerimi yumdum, onun kışla karışık nane kokusunu ciğerlerime doldurdum. Ayak seslerinin kapalı kapıya yaklaştığını işitene kadar öylece kaldık.

Zayne'den uzaklaştım, ansızın bedenimi sarmalayan soğuk esintiyi duymazdan gelip doğruldum. Önce Nicolai ile Geoff çıktı, merdivenin aşağısında, alt katlara inen kapılara doğru yürürken bana göz kırptılar.

Abbot bana ve oğluna baktı. "İkinizden biri beni bekliyordur herhalde?"

"Ben." Öne çıktım, parmaklarımı arkamda çekiştirdim. Kesilmeyi bekleyen bir kurbandan bile kaygılıyım. "Bir şey rica edecektim de."

Kollarını kavuşturdu.

"Şey, aslında rica sayılmaz. Daha çok, bir şey isteyecektim." Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Bu adamdaki bir şey, beni düpedüz şapşala çeviriyordu. Geriye şöyle bir dönüp baktığımda Zayne'in de basamakta oturduğu yerden kulak kabartmış, ilgiyle dinlediğini gördüm. İçimi çektim. "Pazartesi günü biyolojiden önemli bir sınavım var da." Yalan. "Hem son zamanlarda hiç iblis saldırısı olmadı." Yalan. "Cumartesi gecesi Stacey'nin evinde kalıp çalışabilir miyim diye soracaktım."

Yalan. Yalan. Külliye yalan.

Daha Abbot ağzını açamadan Zayne lafa karıştı. "Saldırısı olmadı çünkü sana saldıracakları bir yere gitmedin."

Şey...

Zayne'e "ya çeneni kapatırsın ya da kendini ölmüş bil" diyen bir bakış fırlattım. "Zayne beni Stacey'nin evine bırakabilir, sonra da civarı kolağan edip..."

"Dur bir saniye." Zayne bir nanosaniyede ayağa fırla-

mıştı. “Beni bu saçmalığa katma. Onca olan bitenden sonra imkânı yok gece dışarıda kalamazsın.”

Yüzümü astım. “Senden izin istediğimin farkında değildim.”

O da benimkinden aşağı kalmayan ters bir bakış fırlattı. “Böyle bir şeyi şu anda istemen bile abes.”

Derin bir nefes alıp tekrar Abbot’a döndüm. “Lütfen. Gerçekten çalışmam lazım...”

“Ben seni çalıştırırım,” dedi Zayne iki elini beline dayayıp.

“Olmaz. Çalıştıramazsın. Benim sınıfımda değilsin ki.”

Zayne başını yana eğdi. “Ama biyoloji dersi aldım ve muhtemelen senin okulda gördüğünden çok daha zordu.”

Ben de onu taklit ettim. “Haberdar ettiğin için sağ ol. Ama zavallı devlet okulunun bana öğrettiği şeyleri Stacey’le çalışmam gerekiyor.” En acıklı köpek yavrusu bakışlarımı attım. Diz çöküp yalvarmama ramak kalmıştı. “Söz veriyorum, tuhaf ya da şüpheli bir şey gördüğüm anda tüm klanı ayağa kaldıracam. Kendi başıma...”

“Arkadaşını tehlikeye atmaktan hiç mi korkmuyorsun?” diye sordu Zayne. Tanrı biliyor ya, maymun gibi sırtına atlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Aklını başına topla, Layla.”

“Sen toplasan nasıl olur? Bütün hayatım boyunca evle okul arasında gidip gelemem ya! Dersten kalmamı mı istiyorsun?” Tamam, biraz duygu sömürüsü olmuştu ama başka çarem yoktu. “Çünkü çalışmazsam kesin kalacağım.”

“Kimse kalmanı istemiyor,” dedi Abbot iç çekerek. Eliyle burnunun kemerini ovuşturdu; ne zaman Zayne’le onun önünde incir çekirdeğini doldurmayacak bir şey yüzünden kapışsam yaptığı bir şeydi bu. Fakat bakışlarında bir hin-

lik vardı. “Bana kalırsa cumartesi günü arkadaşında kalman o kadar da kötü bir fikir değil.”

“Cidden mi?” Benim ciyaklamamla aynı anda, Zayne de “Nee?” diye bağırdı.

Abbot kaşlarını çatıp oğluna baktı. “Evet. Bence sorun yok. Senin de ders çalışabilmen, arkadaşınla baş başa zaman geçirebilmen gerekir.” Bakışları imalıydı. “Özellikle de olan bitenlerden sonra.”

Afallayıp kalmıştım. Herhalde Abbot’ı uzaylılar kaçırıp yerine geçmişti. Tereyağından kıl çeker gibi olmuştu ama bedava atın dişine bakılmayacağını da biliyordum.

“Teşekkürler,” dedim koşup Abbot’a sarılmamak için kendimi zor tutarak.

“Bence hiç iyi bir fikir değil bu.” Zayne’in sesi, yaşadığı şok yüzünden boğuklaşmıştı.

“Bence onu Stacey’nin evine arabayla bırakman, sonra da oradan alman iyi olur. Çünkü Layla söz konusu olduğunda gözünü dört açıyorsun.” Abbot bir fiske atıp pantolonuna düşmüş bir iplik parçasını uzaklaştırdı. “Layla, bir şey olursa hemen bize haber vermesi gerektiğini biliyor.”

Başımı hevesle aşağı yukarı salladım ama bir yandan da yalan söylediğim için, içim içimi yiyordu. Özellikle de sırtını krem rengi duvara yaslayan Zayne’in yüzünden kaygı okunduğu için. Tek tesellim bunu herkesin iyiliği için yapıyor olmamdı. Bu telafi etmeliydi.

Abbot bizi koridorda bıraktı, ben de sıvışmak için döndüm. Daha adımımı atıyordum ki Zayne koluma yapıştı. “Bunun hiç iyi olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Bir şey olmayacak, söz veriyorum.”

“Hiç hoşuma gitmiyor.”

“Ama beni sen götürüp getireceksin.” Silkinip elinden

kurtuldun. “Sen varken başıma bir şey gelmez.”

Zayne gözlerini kıstı. “Bir haltlar karıştırıyorsun sen.”

Bir basamak yukarı çıkarken mideme yumruk yemiş gibi oldum. “Keşke bir şeyler karıştırıyor olsaydım. Ama maalesef, hayatım o kadar heyecanlı değil.”

“Değil mi?” Son basamağı inip heyula gibi tepeme dikildi. “Stacey hayatında hiç sınava çalışmış mı?”

Kahretsin. Ona Stacey ve okulla ilgili anlattıklarımın şimdi cezasını çekiyordum. Buna rağmen geri adım atmadım. “O yüzden onunla çalışıyorum ya. Ona yardım ederek kendime yardım etmiş oluyorum.”

Zayne burnundan soludu. “Öyle yalancısın ki.”

“Değilim!” Parmağımı göğsüne dayadım. “Hem Stacey’le çalışmaktan başka ne yapabilirim ki? Partiye falan davet edilmedim ya.” Zayne’in sempatisini kazanmaya çalışmak çok adiceydi. “Bir erkekle buluşmak için gizlice kaçıyor da değilim.”

“Layla...”

“Altı üstü Stacey’le ders çalışacağım. Hepsi bu.”

Yüzünde bir anlık öfke belirdi. Daha şimdiden, bundan pişman olmayı planlıyor gibiydi. “Sen arsızın tekisin.”

Ona pişmiş kelle gibi sııttım, koş a koş merdiveni tırmanıp Roth’a Cumartesi gecesini ayarladığıma dair mesaj attım.

Stacey onu “Roth’la takılmak için” kullanmama dünden razıydı ama arkasından kendimi kötü hissetmişim. Onu bahane olarak kullandığım için değil, Roth’la geceyi de kapsayan bir “randevu” fikrine aşırı sevindiği için. Aslında bu bir randevu değildi ve bütün gece sürmesini de planlamıyordum ama geceyi Roth’la geçirme fikri yüzün-

den içimden kıkır kıkır gülmek geliyordu. Bazen, erkek arkadaş sahibi olmam ihtimaline Stacey'nin benden fazla sevindiğini düşünüyordum.

Zayne beni Cumartesi akşamı, saat yediyi az geçte Stacey'nin evine bıraktı. Sonra kırmızı kumtaşı evin salonundan baktığımda onun birkaç kez daha evin etrafında tur attığını gördüm. Beşinci geçişinden sonra gözlerimi devirdim.

“Senin neler çevirdiğini bilmediğinden emin misin?” diye sordu Stacey, küçük erkek kardeşini kalçasına dayayıp. Annesi, erkek arkadaşıyla dışarı çıkmıştı ki bu da bizim ekmeğimize yağ sürmüştü. “Yoksa geceleri ikinci iş olarak sapıklık mı yapıyor?”

“Aşırı korumacı, o kadar.” Ayrıca çok ama çok sinir bozucuydu. “Ama artık vaz geçti galiba.”

Stacey bebek kardeşini pofuduk kanepenin üstüne koyarken tek kaşını kaldırdı. “Üstünde bununla mı gideceksin?”

Pencereden ayrılp arkamı döndüm, üstüme başıma baktım. “Kot pantolonla kazağın nesi varmış ki?” diye sordum.

“Ciddi misin sen yahu?” Küçük bir oyuncak fili yerden alırken iç çekti. “Yerinde olsaydım, kanunların izin verdiği minimum kıyafeti giyerdim.”

“Bunlar iş görür.” Tanrı biliyor ya, anahtarı almak için kim bilir nereye giderken etek giymek ve göğüslerimin elbiseden dışarı taşması hiç iyi olmazdı. Ama muhtemelen bu Roth'un hoşuna giderdi. “Bence şirin.”

“Çok sıkıcı.” Oyuncağı bebeğin önünde salladı, o da kıkır kıkır güldü. “Hem de çok.”

Öyle miydi gerçekten? Kazağımın eteğini çekiştirdim,

sonra gözlerimi devirdim. İster sıkıcı olsun ister olmasın, orası fark etmezdi. Bıraktığım yerden çantamı aldım, sonra telefonumu çıkardım. Roth bir ara telefonumu ele geçirmiş, Zayne'in ismini Taşkafa, kendisini ise Seksi Canavar olarak kaydetmişti. Öküz işte.

Sırıttım.

Ona çabucak bir mesaj atıp hazır olduğumu bildirdim, sonra Stacey'e döndüm. Oyuncağı bebeğin erişemeyeceği bir yerde tutuyordu. Sonunda oyuncacı ona verdi. "Seninle gurur duyuyorum. Normal bir ergenin yapacağı gibi, bir oğlanla gizlice çıkıyorsun."

Yüzümü ekşittim. "Böyle bir şeyle ancak sen gurur duyarsın zaten."

Stacey yanıma geldi, saçımın yanlarını düzeltti. Dalgalarım bugün tam bir felaketti. "Geçiş töreni gibi bir şey. Sabah ilk iş beni arayıp ne olduysa bir anlatacağına söz ver şimdi. En ince ayrıntısına kadar hem de. Bir sürü seksi ayrıntı olsa iyi olur."

"Bu gece geri geleceğim." Ellerini itip uzaklaştırdım.

"Tabii, tabii," dedi. Kahve kırmızı kumtaşı evin dışından bir korna sesi gelince Stacey'nin gözleri koca koca açıldı. Kazağını yukarı sıyırdı, göbeğim incecik bir şerit halinde göründü. Sonra beni kapıya doğru iteledi. Çantamı burada, onunla bırakacaktım. Aslında çalışmak gibi bir niyetim yoktu tabii. "Seni bekleyecek değilim."

Kazağını aşağı çekiştirip ona ters bir bakış fırlattım. "İlerleyen saatlerde geldiğimde beni içeri alsan iyi edersin."

Kapıyı açarken göz kırptı. Roth'un gümüş renkli Porsche'si yol kenarında mırıldıyordu. Filmler cam aşağı inip de Roth görününce, Stacey ona el salladı. "Hadi, şimdi git. Annenin yüzünü kara çıkarma."

“Nasıl yani?” deyip çantayı omzuma attım.

Stacey tek kaşını kaldırdı. “Hayal gücünü kullan. Unutma, insan sadece bir kez toy ve aptal oluyor. Karşındaki de toy ve aptal olman için ideal biri.”

“Sen resmen sapıksın.” Onu hızla kucakladım, Roth’la da gurur duyma meselesini açmadan önce oradan uzaklaştım.

Evin basamaklarından aşağı indim, kaldırımda durdum, etrafta Muhafız varlığı hissedebilecek miyim diye baktım. Hissedemeyince yüreğime soğuk sular serpildi. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, Zayne’in beni kontrole gelmesiydi.

Ben ön koltuğa otururken Roth gülümsedi. “Yüzün niye pancar gibi?”

Bazen nefret ediyordum Stacey’den. “Bir nedeni yok,” diye mırıldandım. “Nereye gidiyoruz?”

Roth’la gerçekten randevuya çıkmışız gibi görünmek için, ayın yükselmesine ve yansıma havuzuna bakmaya daha birkaç saat vardı. “Bir şeyler yedikten sonra benim eve gideriz diye düşündüm. Biraz zaman öldürürüz.”

Deri koltuğun kenarını sıkıca kavradım, mideme kramplar girerken başımla evetledim. Roth’un evinden birkaç blok aşağıda, Chan’da bulduk kendimizi. İçeride birkaç Zebani, hatta bir de Taklitçi iblis vardı. Taklitçi’yi işaretlememek için kendimi zor tuttum. Böyle yaparsam hem iblislerin hem Muhafızların dikkatini üzerime çekecektim.

Roth’un çatı katına döndük, yediğimiz pilavın artanının bulunduğu küçük kartonları buzdolabına koydu, sonra ayakkabılarını ayağından çıkarıp attı. Ne yapacağımı bilemediğimden yatağın kenarına iliştim. Kedicikler piyanonun üstüne küçük bir top halinde kıvrılmıştı.

Roth duvara yaslandı, hafifçe gülümsedi. “Gerginsin.”

“Yok, değilim.”

“Gerginliğinin kokusunu alıyorum, Layla. Beni bu konuda kandıramazsın.”

İyi o zaman. Dizlerimi göğsüme çektim, kollarımı da bacaklarıma doladım. “Sen hiç gerilmez misin? Ya anah-tar orada değilse? Ya da oradaysa ama korunuyorsa? Öy-lece elimizi kolumuzu sallayarak girip de alabileceğimizi hiç sanmıyorum.”

“Ben onu kastetmemiştim.” Kendini itip duvardan uzaklaştı, oturduğum yere geldi. Yanıma oturdu, elleri-ni çıplak ayaklarımla iki yanına koydu. “Ama mademki sordun, söyleyeyim. Hayır, gergin değilim. Karşımıza ne çıkarsa çıksın, üstesinden gelebilirim.”

“Amma da bulunmaz Hint kumaşısın.”

“Her bakımdan özelim ama bunu sen de biliyorsun.” Öne eğildi, çenesini dizime dayadı. “Burada benimle oldu-ğun için gerginsin.”

Bu kadar yakınımıdayken doğru düzgün bir yalan dü-şünmek zordu. “Beni sen geriyorsun.”

Doğrulup ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatırken dolgun dudaklarına ağır ağır bir tebessüm yayıldı. “Geril-mekte haklısın.”

“Aman çok rahatladım.” Geriye yaslanmak istiyordum ama tüm irademi kullanıp yerimde kaldım.

Roth kıs kıs güldü, sonra ayağa kalktı. Raflara doğ-ru gitti, bir DVD çekip çıkardı, sonra dönüp bana baktı. “Film izler misin?”

Bocaladım, başımı aşağı yukarı salladım.

Filmi başlattıktan sonra yatağa, yanıma oturdu, gü-neş banyosu yapan mıymıntı bir kedi gibi gerindi. Birinci

dakikasında filmi tanıdım. “Şeytanın Avukatı mı?”

Güldü.

“İyi seçim.” Başımı iki yana sallayıp iç çektim.

“Sadece izle ve keyfini çıkar.”

Ne kadar uğraşsam da boşunaydı; dikkatimi filme veremiyordum. Yatağın yanından bize kötü kötü bakan saat ve Roth’u görmezden gelme çabam yüzünden adeta ip gibi gerilmiştim. Stacey’nin söyledikleri çınılıyordu kulaklarımda. Faydalı şeylerdi söyledikleri ve hakkı da vardı. İnsan hayatta sadece bir defa toy ve aptal olabilirdi.

Üstüne üstlük, yanında toy ve aptal gibi davranabileceğim kişilerin sayısı bir hayli kısıtlıydı.

Roth’a çaktırmadan baktım, bakışlarım akıl almaz derecede uzun kirpiklerine takıldı. Gözleri incecik birer çizgi gibi kısık olduğundan, kirpikleri yelpaze gibi yayılıyordu gözlerinin altında. Pürüzsüz ve geniş yanakları, dokunmam için yalvarıyordu sanki. Dudakları hafifçe aralıktı. Dilindeki piercing hafifçe parlıyordu. O piercing’in ıslak soğukluğunu anımsayarak gözlerimi sımsıkı kapadım.

Gerçekten de harika bir örnekti.

Sımsıkı sinir yumağı daha da gerildi ve nabzım hızlandı. Ne düşündüğümü, ne yaptığımı bilemeden derin bir nefes aldım, yan tarafım Roth’a dönük olacak biçimde yatağa uzandım. Aramızda biraz mesafe vardı fakat vücudumun tüm ön tarafı, birbirimize dokunuyormuşçasına karıncalanıyordu.

Gözlerimi açıp TV’ye odaklandım. Keanu, New York’ta yeni bir ev satın almıştı. İşler hızla sarpa sarıyordu. Dikkatimi filme verme becerim bir dakika kadar sürdü, sonra yerini, içimde biriken o şiddetli hasrete bıraktı.

Ağır ağır sokuldum, bacağıma bacağına değdirdim. O

ana kadar normal nefes alan Roth, bir anda solumayı bıraktı. Kara kaşlarından birini kaldırdı.

Neyi, neden yaptığımı hâlâ bilmiyordum. Acaba bir kez olsun sıradan bir genç kız olmak istediğim için miydi? Toy ve aptal olmak istediğim için mi? Acaba yapmak üzere olduğumuz şeyi, belirsizliklerle dolu geleceği unutmanın bir yolunu mu arıyordum?

Yoksa sırf Roth'u arzuladığım için miydi?

Bu soru zihnimde şekillendiği an, arkasındaki gerçeği yadsıyamam olanaksızdı. Sırtımın orta yerinde bir ürperti başlayıp bacaklarıma, kollarıma yayıldı. Onu öpebilmenin ötesinde bir şeydi. Roth'ta bana, bütün benliğime hitap eden bir şey vardı. Daha önce hissedip hissetmediğimi bilemediğim bir şey.

Daha ne oluyor diyemeden elim harekete geçmişti. Elimi karnına, göğsünün hemen altına koydum. Kıpırtısızdım. Roth da. İkimiz de filme bakıyorduk ve onun da o an benim gibi olduğunu, aslında filmi izlemediğini biliyordum.

"Layla..."

Sesindeki o pes hırıltı tüylerimi diken diken etti. Elimi geri çekmeye yeltendiysem de kibar ama kuvvetli biçimde sarmaladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Boğazım tıkanıp, yanıt veremedim, ne yaptığımı, ne istediğimi açıklayacak sözleri bulamadım. Roth'tan boğuk bir ses daha yükseldi ama bu sefer yıldırım hızıyla atıldı. Bir kalp atışı sonra kendimi sırt üstü buldum. O da üstümdeydi ve elleriyle yatağın üstünde dururken kabaran kasları tişörtünü geriye sürüyordu.

Bir çift limon gibi sapsarı olan gözleri, benimkilerle

çarptı. Bakışlarımdan bir şey okumuş olmalıydı çünkü tüm vücudu titremiştir. “Ben bir iblisim Layla. Gözlerinde gördüğüm, bedeninden sezinlediğim şeyi senden alacağım. Sakın yanılma. Sana tek bir şans tanıyacağım. Gözlerini kapatırsan bunları hiç olmamış farz edeceğim.”

Beni yiyip bitiren bakışlarının karşısında kendimi zayıf hissediyordum. Buna rağmen kaçırmadım gözlerimi.

“Layla.” Adımı, canını yakıyormuşçasına söylemişti.

Derken beni öptü. Parkta o ilk seferdeki gibi değil. Daha önce bu yatakta öptüğü gibi de değil. Dudaklarımı, bitmek bilmeyen bir öpücükle zapt etmişti. Çikolata kadar tatlı tadını aldığım anda inledim. Öpüşme ateşlendikçe küçük zevk ve panik kıvılcımları hissettim, dilindeki piercing’in soğukluğunu duydum. Vücudum canlandı, kalbim dolup taşı; küt küt atmaya başladı. Bedenimde ağır ağır sürünen duyguların seli aynı anda delirtici, harika ve korkutucuydu.

Ellerimi saçlarına gömdüm, yumuşacık olduklarını görmek beni hiç şaşırtmadı. Roth kendini vücuduma bastırdı, bacağımla beline doladı. Küçük bir çığlık kaçtı ağızımdan. Eli tişörtümün altına girdi, parmakları tenimde dolaştı, her yerime kan hücum ettirdi.

Bana dokunduğu gibi dokunmak istiyordum ona. Ben de ellerimi tişörtünün altına sokunca Roth inledi. Karnı taş gibiydi; tüm girinti ve çıkıntıları olması gereken yerdeydi. Benden sadece tişörtü başının üstünden çekip atacak kadar uzaklaştı. Bir süre tepemde öylece durdu. Güçlü ve dayanıklıydı. Bu onu tişörsüz ilk görüşüm olmasa da güzelliği karşısında nutkum tutuluyordu hâlâ. Kolunu kaplayan Bambi ve karnından yukarı yükselen ejderha bile kusursuz geliyordu gözüme. Hakkımda ne

düşündüğünü merak ediyordum ama tekrar öpüşmeye başlamıştık. Önce yanağıma, sonra gözkapaklarıma birer öpücük kondurdu. Ben de o sırada küt küt atan kalbime söz geçirmeye uğraştım.

Roth yüzümü avuçlarına aldı. Dudaklarımız birbirine tekrar tekrar değdi. Kazağım baş döndürücü bir hareketle çıkarılıp atıldı. Parmak uçlarımı göğsünden aşağı, pantolonunun düğmesine indirdim. Onun da aklından aynı şey geçmiş olmalıydı çünkü bacaklarımla arasına girmişti ve dizginlenmemiş duygular içinde yüzüyordum. Haz ve belirsizlik bir aradaydı. Bu konuda hiç deneyimim yoktu.

Kısacık bir an için Roth üstümde donakaldı. Gözlerini iyice kıstı, başını kaldırıp tavana baktı. Başından beri kendine söz geçirmeye çalıştığını, ancak kontrolünü yitirdiğinde fark edebildim.

Beni daha sıkı kavradı, göğsüne bastırarak ezdi ve kasıklarımız birbirine yapıştı. Bazı yerlerde çıplak tenlerimiz değişiyordu. Birbirimize düğüm olmuştuk. Birimiz nefes alsa, diğeri nefes veriyor gibiydi. Göğüslerimiz birlikte kabarıyor, kalplerimiz bir çarpıyordu. Teni, kasılan parmaklarımla altında sert ve pürüzsüzdü.

Kalçalarımı kavrayıp beni kaldırdı, birbimize daha da yaklaştık. Beni öptü ve bu, uçurumdan aşağı iten türden derin, kavurucu bir öpücüktü. Uçurumdan aşağı kafa üstü atlamaya, benden sakınıldığına hep inandığım şeyleri nihayet hissetmeye hazırdım.

Parmaklarımla pazısının pürüzsüz tenine gömdüm. Onun da boştaki eli karnımdan aşağı indi, parmakları göbek deliğimin etrafında tur attı, sonra daha aşağı, kot pantolonumun kemerine geldi. Vücudumdaki her bir adale tuhaf biçimde kilitlenmişti. Kötü değil ama çok yoğun

biçimde. Hem aşırıydı hem de yetersiz. “Roth, ben... bilemiyorum.”

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı dudağımın köşesine doğru. “Senin yüzünden. Evet, kesinlikle senin yüzünden.” Kendi sözlerine şaşırılmış gibiydi ve alnını alnıma yaslayıp tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. “Beni mahvediyorsun. Nasıl mahvettiğini bilemezsin.”

Bunun ne anlama geldiğini daha kavrayamadan eli harekete geçti, bileği döndü ve bedenimdeki hücreler sıkışarak neredeyse acı verme noktasına geldi. Kendimi kontrol edemiyordum. Vücudum kendi başına buyruk hareket ediyordu, iki büküm olmuştum. Bir duygu seli bir anda tosladı bana. Hani ucunda durduğum uçurum var ya? Hücrelerim dört bir yana kaçışırken o uçurumdan aşağı tepetakla düştüm. Roth beni öpeceği anı iyi biliyor, daha sonra utanacağım sesler çıkardığımda beni dudaklarıyla susturuyordu.

O duygu seli boyunca beni bırakmadı. Kendimi parça parça toparlarken saatler geçmişti. Belki de sadece dakikalar. Fark etmezdi. Kalbim gök gürültüsü gibiydi. Kendimi zafer kazanmış gibi hissediyordum. Canlıydım. Ruh emmekten bile iyiydi.

Göz göze geldik, ona hafifçe gülümsedim. Parmakları yüzümde dolaşırken, bakışlarında bir şey kırıldı sanki. “Bir bilsen neler vermezdim...”

Roth düşüncesini tamamlamadı ve beynim söylediklerinden bir anlam çıkaramayacak kadar dumanlıydı. Dudaklarını ateş basmış alnıma bastırdı, sonra ağır ağır dönüp sırtüstü yattı. Ben de onu izledim ama onun kadar zarif değildim. Bacağım bacağına dolandı.

Roth elini kaldırdı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Bir

dakikaya ihtiyacım var.”

Konuşacaktım ama sustum. Yüzüm al al oldu, geri çekilmeye başlamıştım ki kolu yılan gibi belime dolanıp beni durdurdu.

“Tamam. Belki de bir dakikadan daha fazlasına.” Sesi gergin ve boğuktu.

Deneyimsiz olabilirdim ama o kadar da saf değildim. “Ama neden... neden durdun?”

“Bilmiyorum.” Hafifçe güldü. “Gerçekten bilmiyorum ama sorun yok. Evet. Her şey yolunda.”

Bir an gözlerimi kapattım, sonra ona yaslanıp rahatladım. Göğsünün düzenli iniş ve yükselişi huzur veriyordu bana. Elinin yanağımı okşadığını hissettim, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Nefesim kesildi ve gözlerimi açtığımda onu, anlamadığım bir biçimde bana bakarken buldum.

Bakışlarına karşılık veremeyip gözlerimi aşağı, çıplak göğsüne ve karnına indirdim. Ejderhanın üstündeki detaylar en az Bambi'ninkiler kadar büyüleyiciydi. Yanardöner mavi ve yeşil pullar pencereden süzülen doğal ışıktaki parıltıyor, ejderhanın bedeni Roth'un sert ve engebeli karnında dalgalanıyordu. Ejderhanın gözleri Roth'ununkilerle bir örnekti, içten parlayan güzel bir altın rengiydi.

“Öyle bakmaya devam edersen iyi şeyler olmayacak.”

Kızardım, bakışlarımı hemen kaçırdım ama gözlerimi uzun süre ondan alamadım. Tek dirseğimin üstünde doğruldu. Ejderhaya dokunmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. “Bu dövme... Bambi gibi vücudundan çıkıyor mu?”

“Sadece çok ama çok öfkelendiğimde.” Roth kollarını başının üstüne kaldırıp gerindi, ejderha da onunla birlik-

te gerindi. “O zaman bile, ancak başka seçenek kalmadıysa salıveririm onu.”

“İsmi var mı?”

Roth tek kaşını kaldırdı. “Ponpon.”

Kahkaha attım. “Nedir sendeki bu Disney ismi düşünlülüğü?”

“Hoşuma gidiyor bu isim.” Hemen doğruldu, omzumun arka tarafına bir öpücük kondurdu, sonra tekrar geriye yaslanıp kolunu belime doladı. Eli, şaşılacak bir kolaylıkla kalçamın üstüne indi. “İstersen dokunabilirsin.”

Öyle de yaptım.

Kanatın dış hatlarını takip ettim. Dövmenin kabarık ya da pürüzlü olacağını düşünmüştüm ama Roth’un geri kalanı kadar pürüzsüzdü. Ejderhanın göbeğinde dolaştım, sonra Roth’un kot pantolonunun altında kaybolan kuyruğunu takip ettim.

Derin bir nefes aldı. “Tamam, belki de dokunmak iyi bir fikir değildi.”

Elimi hızla geri çekip ona kaçamak bir bakış attım. Tavana bakıyordu ve çenesinde bir kas seğiriyordu. “Özür dilerim.”

Dudağının bir yanı kıvrıldı. “Beni... beni şaşırttın. Beyaz giyeceğini düşünmüştüm.”

“Ne?” Sonra kafama dank etti. Sutyenim kırmızıydı. Göğsüne küçük bir tokat indirdim. Dudaklarında haylaz bir tebessüm belirdi. Roth birden gözüme çok genç... ve tümüyle rahatlamış görünmüştü. “Aslında küçük, vahşi bir şeysin sen.”

Başımı iki yana salladım. “Bundan hiç emin değilim.”

“Öylesin de haberin yok.” Sesi boğuktu. Beni çekip göğsünün üstüne yatırdı. Parmaklarıyla çenemi tuttu, du-

daklarına çekti. Yanıtım, kalbimin teklemesine yol açan, ağır ağır yakıp kavuran bir öpücük oldu. Eli çenemden aşağı, boynuma kaydı, beni kendisine çekerken öpücükleriyle de sersemlemiş ve soluksuz bıraktı.

Sonra doğruldu. O şehvetli tembellik güzel yüzünden silinivermişti. Nabzım hızlandı, buz gibi bir his omurgama yılan misali dolandı.

Derin bir nefes aldı Roth. "Zamanı geldi."

20. Bölüm

Gece yarısından biraz önce çıkmış, otomobili anıttan birkaç blok öteye bırakmıştık. Roth'un ki gibi bir Porsche aşırı dikkat çekerd i ve bir Muhafız'a rastlamak-
tan korkuyordum. İblisleri avlamaya çıkmış olabilirlerdi... Roth gibi iblisleri.

Constitution Bulvarı'ndan yola koyulduk. Gecenin bu saatindeki yaya trafiğinin yoğunluğuna şaşırmamıştım. Birçoğ u o bar senin bu bar benim dolaş an insanlardı ama aralarında birkaç da ruhsuz vardı. Şarap rengi saçlarını atkuyruğ u yapmış bir dişi Zebani'yi tak si çağırırken gör-
mek garibime gitti. Yanında bir insan erkek duruyordu. Acaba adam yanındakinin ne olduğunu biliyor mu, diye merak ettim.

National Alışveriş Merkezi'ne yaklaştığımızda gökte şişkin, kocaman bir dolunay vardı. Roth elimi avucuna aldı, dönüp ona baktım. "Ne o? Yine mi korktun?"

"Hayır. Aslını istersen, bizi görünmez kıldım."

"Ne?" Bacaklarımın şeffaf olmasını bekleyerek aşağı baktım. "Kendimi hiç görünmez gibi hissetmiyorum."

"Peki, görünmez olmak nasıl bir histir, Layla?" Neşesi sesine vurmuştu.

Ona pis pis baktım.

Roth sırtıttı. “National AVM yarım saat önce kapandı. Şu anda bize son gereken, işimize burnunu sokacak bir park bekçisi.”

Hakkı vardı. “Şu anda görünmez miyiz?”

Bana şöyle bir güldü, sonra beni, sokak boyunca aylakça gezinen iki genç adamın tam önüne çekti. Sokak lambalarının altında nefes verdikçe, sigaralarının ucu kıpkırmızı parlıyordu. Tam önlerinde durduk, öyle ki adamlardan birinin burnundaki ufacık hızmayı görebiliyordum. Roth onlara eliyle hareket çektiğinde gözlerini bile kırpmadılar. En ufak bir tepki vermediler. Onların gözünde, yoktuk.

Sokağın biraz daha aşağısında nihayet konuşabildim. “Bu süper bir şey.”

“Öyle.”

Geniş caddenin karşısına geçtik ve kumtaşından yapılmış müze binalarının çatıları yıldızlı gecede göründü. “Bu görünmezlik numarasını sıkça yapar mısın?”

“Yapabilsen yapmaz mıydın?” diye sordu.

“Muhtemelen,” diye onu doğruladım. Elimdeki elinin ne kadar sıcak olduğunu unutmaya çabalıyordum.

Washington Anıtı görününce midem altüst oldu. Neler olacağına dair hiçbir fikrim olmadığından, Indiana Jones’taki gibi bubi tuzaklarıyla karşılaşmayı bekliyordum.

Lincoln Anıtı’na geldiğimizde ay kalın bir bulutun arkasındaydı ve havuz her zamanki gibi engin ve karanlıktı. Havuzun kenarlarına ağaçlar diziliydi ve Potomac’ın ıslak, küflü kokusu burnumun direğini sızlatıyordu.

Bir park bekçisinin uzaklaşmasını bekledikten sonra konuştum. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Roth başını kaldırdı. “Ay tekrar çıkana kadar bekleyeceğiz.”

Bir dakika ve on bin yıl sonra, bulut ilerledi ve ayın gümüş ışığı santim santim göründü. Güçlkle yutkundum, doğru yere gelip gelmediğimizi merak ederek suya baktım.

Dolunayın solgun ışığında Washington Anıtı’nın yansıması, Lincoln Anıtı’nın önünde durduğumuz yerden en uzaktaki havuzun ortasında görünmeye başladı. Yansıma büyüdükçe sütun, havuz boyunca ilerledi ve durduğumuz yerin kıyısına geldi.

Nefesimi tuttum.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir kapı ansızın açıldı, ne boru sesleriyle karşılandık. Gökten zembille inmiş gibi Indiana Jones da ortaya çıkmadı. Hiçbir şey olmamıştı.

Roth’a baktım. “Eh. Bu bir hayli hüsrân oldu.”

Etrafı tararken yüzü asıktı. “Bir şeyleri atlamış olmayız.”

“Belki de Sam yanıliyordu ya da kâhin bizimle kafa buluyordu.” Hayal kırıklığım anlatılamaz bir boyuttaydı. “Çünkü her şey aynı görünüyor... dur bir saniye.” Roth’un elini bırakmadan öne doğru bir adım attım, havuzun kenarında çömeldim. “Bana mı öyle geliyor, yoksa suda, anıtın yansıdığı yerde bir parıltı mı var?”

“Parıltı mı?”

“Evet,” diye karşılık verdim. Belli belirsizdi ama sanki birisi suya kova kova sim boşaltmıştı. “Görmüyor musun?” Başımı kaldırıp ona baktım.

Gözlerini kısmıştı. “Gördüm ama sadece su da olabilir.”

Boştaki elimle uzanıp parmaklarımı suya soktum, sokmamla geri çekmem bir oldu. “Bu da ne yahu?”

“Ne oldu?” Roth da hemen çömeldi. Gözleri karanlıkta ılık saçılıyordu. “Ne var?”

Açıklaması çok güçlü. Su... aslında su değildi. Parmaklarım suya tamamen girmiş, ancak çöl kumu kadar kuru çıkmıştı. “Parmağını bir sokar mısın?”

Yüzündeki bakış buna iğrenç bir yanıt vermeye hazırlandığını belli ediyordu ama akli varmış ki çenesini açmadı. Diğer eliyle uzanıp parmaklarını havuza soktu.

Roth bir kahkaha attı. “Bak şu işe, su...”

“Aslında yok!” Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “Sence hepsi bir optik yanılsama olabilir mi?”

“İmkânı yok. Bir sürü salak bütün gün bu suya atlayıp duruyor. Bize tepki veren bir sihir olmalı.” Elini sahate suda hareket ettirerek ilerledi, iki metre kadar sonra gerçek suya rastlamış olmalıydı çünkü havuzda küçük bir dalga belirdi. “Sadece bu bölgede.” Bakışları havuzun ortasına gitti, sonra yukarı çıktı. “Yansıma boyunca.”

Ben de öyle olmasını umuyordum çünkü havuzun en aşağı beş altı metre derinlikte olduğundan emindim ve boğulmak hiç de eğlenceli gelmiyordu.

“Hazır mısın?”

Aslında pek değildim ama başımla onaylayıp ayağa kalktım. Roth önden gitti, suyun aslında su olmadığı teorisini test etti. Önce botu, sonra kot pantolonlu bacağı gözden kayboldu. Suda ne bir dalga oluşmuştu ne de bir hareket.

Gülümsedi. “Burada bir basamak var. Islak falan da değil.” Karanlık onu kalçalarına kadar sarmaladı, kollarımız iyice gerildi. “Bir sorun yok. Bu şey her ne ise, aslında yok.”

Derin bir nefes alıp ilk adımımı attım. Su ayakkabımı ya da kot pantolonumu ıslatmadı. Sonra bir adım daha at-

tım, kendimi Roth'un burnunun dibinde buldum. "Amma da acayip."

"Daha acayıplerini de gördüm."

Bir yanım bu söylediğine açıklık getirmesini istiyordu ama sadece kaçınılmazı geciktirmiş olacaktım. Kaçınılmaz olan, bu şey her neyse kafamı onun içine sokacağıydı. Karanlık, omuzlarıma dek yükselince titredim. Tıpkı hissedebildiğiniz ama elle tutamadığınız, çok yoğun bir sese girmek gibiydi. Başımı kaldırdım, Roth'la göz göze geldim. Beni yüreklendirmek için gülümsedi. Alışkanlıktan, suyun altına girerken nefesimi tuttum.

Ama binlerce litre suyun ezici ağırlığı tepeme binmedi. Saçım hâlâ omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı dökülen kuru, dalgalı bir karmaşa halindeydi. Burnumdan nefes aldım ve boğulmadım. Islak, rutubetli bir koku genzimi gıdıklıyordu.

"Aç gözlerini Layla." Roth'un sesi yanı başımdan geliyordu.

Zorla tek gözümü açtım, şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oldum. "Dalga geçiyorsun..."

Elimi bırakırken kıs kıs güldü. "Ne güzel söyledin."

Yansıma havuzunun ya da en azından o olduğunu düşündüğüm şeyin içindeydik fakat başka bir dünyada olmak gibiydi bu.

Yanan meşaleler tünelin iki yanına birkaç adım aralıkla yerleştirilmiş, nemli yola titreşen gölgeler düşürüyordu. Üstümüzdeki çatı aslında çatı değil de içinden geçtiğimiz şey her ne ise onun tabanıydı.

"Bir tahmin yürütüp doğru yolda olduğumuzu söyleyebilirim," dedim, nemli avuçlarımı pantolonuma silip. "Ya da boğulduk, halüsinasyon görüyoruz."

Roth'un kahkahası tünel kadar karanlıktı. "Hadi gel. Bitirelim şu işi."

Tünelde ilerlemeye başladık. Ayak seslerimiz çimento duvarlarda yankılanıyordu. Roth, artık onun şarkısı dediğim şarkıyı mırıldanıyordu yine. Bitmek bilmeyen yollar da yürüdük. Tünelin ikiye çatallandığı bir noktaya geldik. Bizimde, müzelere yaklaşmış olmalıydık.

Roth, sağa giderken "Bu iş için kullanabileceğimiz bir harita olmaması ne kötü," dedi. İki metre kadar yürüdükten sonra durdu, geri döndü. "Bu kapı çimentoyla kapatılmış. Dua edelim de gitmemiz gereken yer orası olmasın."

Başka seçeneğimiz kalmadığından diğer tüneli seçtik. Soğuk ve rutubetli havada titreyerek kollarımı vücuduma doladım, ürperdim. Koridor bir blok kadar daha ilerledikten sonra sağa kıvrıldı. İleride, karşımızda eski bir ahşap kapı vardı. Enli tahtalarıyla, çelik perçinleriyle resmen ortaçağdan fırlamış gibi duruyordu.

"Her an o kapıdan bir tapınak şövalyesi fırlayabilir," dedim.

Roth'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Harbiden çok eğlenceli olurdu."

"Değil mi? Sonra bizden bir seçim yapmamızı..."

Tünelden esen bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu, meşalelerin alevini çılgınca dans ettirdi. Ben dönerken, tenimdeki tüm tüyler diken diken oldu. "Roth..."

Zeminde tıkırdayan bir şeyin sesi kreşendo halinde yükseldi. Süper hızlı bir step dansçısı dalgasıydı adeta. Tıkırtı kuvvetlendi, güm güm çarpan kalbimin sesini bastırdı.

"UÇİ'ler," dedi Roth, yumruklarını sıkarak.

"Ne?"

“Ufak Çirkin İblisler,” diye açıkladı. “*Princess Bride* filmini izlemiş miydin?”

“Şey, evet.”

Roth yüzünü buruşturdu. “Karanlık ormandaki o devasa sıçanları hatırlıyor musun?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Aman Tanrım.”

“Evet. O yüzden şu kapıyı açmaya çalış. Hem de derhal.”

Fırıldak gibi dönüp kapıya saldırdım, sonra yakası açılmamış bir küfür salladım. Kapı kilitli değildi ama çelik bir sürgüyle kapatılmıştı. Altından tutup kaldırmaya çalıştım ama içindeki iblis ve Muhafız gücüne rağmen bana mısın demedi.

“Şey, Roth, bu kapı...” Tıkırtılar yerini vuran dişlerin sesine bırakınca cümlem yarıda kaldı. Döndüm, tünelden hızla yaklaşan silüetleri gördüm.

Roth küfrü bastı, atacağım çığlık boğazıma takılıp kaldı.

UÇİ’ler iki ayak üstünde yürüyen sıçanlara benziyordu. Uzun ağızları ardına kadar açıktı, köpekbalığı gibi dişleri görünüyordu. Kırmızı renkli boncuk gözleri gölgelerin arasında parlıyordu. Pençeli ellerini uzatmışlardı. Kuyruklarıysa yeri dövüyordu.

“Ulu Tanrım,” diye fısıldayıp geriledim.

“Bu iş sarpa saracak,” dedi Roth, malumu ilam ederek.

UÇİ’lerden biri havaya sıçrayıp dosdoğru Roth’a hücum etti. Roth sağa çekilince tüylü yaratık duvara tosladı. Sonra yere düştü, tekrar ayağa kalkmaya çalışırken küçücük kollarıyla, bacaklarıyla çırpınmaya başladı.

Tamam. Belli ki çok zeki varlıklar değillerdi fakat anlamadığım şey bize neden saldırdıklarıydı. Cehennemden geliyorlardı ama *Anahtar*’ı bulmamızı isteyen de cehen-

nem değil miydi? Hem bunların sorumlusu iblis tarafından kontrol edilseler bile, o iblis neden bizi bu aşamada durdurmak istesindi ki? Ayinin ne olduğunu bilmiyorsa, gereken bilgi zaten *Süleyman'ın Anahtarı*'ndaydı. Hiç mantıklı gelmiyordu ama duraklat düğmesine basıp da soru sorma şansım yoktu zaten.

Roth bir UÇİ'yi daha yakındaki bir duvara uçurdu. Yaratık iç bulandırıcı bir çatırtıyla çarptı. Bir diğeri Roth'un sırtına tırmandı. Roth eğildi, iblisi alıp diğer UÇİ'lerin üstüne savurdu. Onlarcası bir aradaydı. Çırpınan, tekmele savuran Roth'un kollarına, bacaklarına saldırıyorlardı. İçlerinden biri Roth'un pantolonunda bir kesik açmıştı.

Hepsine karşı durması olanaksızdı. Sırtımızı dünyanın en ağır kapısına yaslayıp kapana kısılmışken yapamazdık bunu. Tuzağa düşmüştük.

Gözüm meşalelere kaydı.

Kapıdan uzaklaşıp duvara koştum, uzanıp meşaleyi yapış yapış sapından yakaladım. Küçük bir UÇİ de beni yakaladı, bacağıma tutunup yukarı tırmandı. Tiz bir çılgılık attım, kahrolası şey tutunduğu yerden kurtulup göbeğinin üstüne düşene kadar bacağımla salladım.

Yaratık ayağa fırladı, bana dönüp kobra gibi tısladı. Meşaleyi savurdum, alevler varlığın tüylü bedenini yalayınca yüzümü buruşturdum. Benzine çakmak çakmaktan bir farkı yoktu. Alevler bir anda UÇİ'yi sarmalamıştı. Yanık kılların kekremsi kokusunu hemen hissettim.

UÇİ domuz gibi ciyaklayıp kendi etrafında küçük daireler çizmeye başladı, sonra duvara toslayıp yere düştü ve kırmızımsı küller halinde dağıldı.

Roth, gırtlığına doğru atlayan UÇİ'yi tutup havaya sıçramış olan bir diğerine vurdu. Onu kuşatmış, ısıyor.

pençeleriyle kıyafetlerine tutunuyorlardı. İçlerinden ikisi, sırtına çıkmıştı.

Yanına koştum, meşaleyi uzak tutup tüylü ucubelerden birini ensesinden yakaladım, çekip aldım. Debelenip havayı ısırdı. Onu bir kenara attım, diğer yarattığı Roth'un başına ulaşamadan yakaladım. Onu da yere çaldım. Titriyordum. Sağlam bir terapiye ve antibakteriyel solüsyona ihtiyacım vardı.

Roth elimden meşaleyi alırken minnettarlıkla gülümsedi. "Sağ ol."

Eğilip meşaleyi uzattı. Alevler en yakındaki UÇİ'yi sarmaladı. Ciyaklayan UÇİ çırpındı, sonra bir başkasına tosladı. Sonra bir zincirleme tepkime gibi büyüdü. Birbirlerine çarpmaya, alevleri virüs gibi yaymaya başladılar.

Roth tekrar kapıya döndü. "Sen şunu al, onları uzak tut, ben de kapıyı açmaya çalışayım."

"Tamam." Peşinden kapıya yürüdüm. Bir gözüm de ciyaklayan o tüylü vücut ve kül yığınınındaydı. Yaralanmış mı diye göz ucuyla Roth'a baktım. Beyaz gömleğinde kanlar vardı. İçim fena oldu. "Yaralanmışsın."

"Bir şey olmaz." Çelik sürgüyü kavradı. Yerinden kaldırıırken, sırtındaki adaleler gerildi. "Sen şu küçük pislikleri uzaklaştır, yeter."

Hızla arkama dönüp yüzümü eksittim. "Sorun çıkarcaklarını sanmıyorum. Hepsi öldü."

"Diğerleri gelinceye kadar." Sürgüyü yerinden çıkarırken inledi. "İsa aşkına. Hangi maddeden yapmışlar bunu?"

Sürgüyü atması için yer açtım. Çelik sürgünün düşüşü tünelde yankılanıp zemini çatlattı. Bir saniye geçmeden tıkırtılar yine başladı.

"Eyvah," diye mırıldandım.

“Gel hadi.” Roth boştaki elimi tuttu, kapıyı çekerek açtı. İçeriye adımımızı attığımız anda buz gibi bir hava dalgası çarptı bize. Beni bırakıp kapıyı hızla kapattı ve tam o anda kapıya diğer yanından vücutlar çarptı. “Tanrım, geldikçe geliyorlar.”

Kaygıyla yutkundum, dönüp baktığımda yine bir tünelde olduğumuzu gördüm. Tünelin ucunda bir kapı daha vardı. Kapıya doğru koştuk. Sürekli dönüp geriye bakıyor. UÇİ’lerin arkamızdaki kapıyı indirmesini bekliyordum. Roth yine devasa bir çelik sürüyü kaldırıp yere attı ve tünelde yankılanan ses ödümü patlattı. Kapıyı, menteşelerinden koparırcasına açtı.

Dışarı gölgeler sükün etti. Hayır, hayır, gölge değildi bunlar. Çırpılan kanatlar. Roth dönüp koluma yapıştı. İrkildim, meşaleyi elimden düşürdüm. Beni küçük bir girintiye çekti, duvara yapıştırıp vücudunu siper etti.

Belini iki yanından tuttum, “Yarasalar,” diye fısıldadım göğsüne doğru.

Başıyla onayladı. “Hem de bir sürü.”

Yarasalar ciyakladılar, kanat çırpışları tüylerimi diken diken eden bir koro halini aldı. Sesler hiç kesilmeyecek gibiydi ama başka bir şeyin daha farkına vardım. Roth’un vücudu vücuduma yapışmıştı. Öyle ki nerede o bitiyor, nerede ben başlıyorum, bilemiyordum.

Ellerini kalçalarımın indirdi, parmaklarını kazağımın altından soktu. Yarasaların tüneldeki uçuşu devam ediyor, Roth’un başparmağı tenimde tembelce daireler çizirken karnımda başka şeyler uçuşuyordu.

Genizden gelen pes bir sesle konuştu. “Anahtarı baş versene. Biz burada kalalım.”

“Çok kötüsün,” dedim.

Gür kahkahası içimde yankılandı. “Daha hiçbir şey görmedin.”

Başımı kaldırdım, dudakları dudaklarımın üstüne indi. Bu kadar ateşli bir öpücüğe hazırlıksız yakalanmıştım ama hemen yetiştim. Dudaklarımı araladım, piercing altdudağımın üstünde gezinip içeri girdi. Boğuk, ihtiyaç dolu bir ses böldü sessizliği.

Yani...

Roth başını kaldırdı. Soluk soluğaydı. Tünel sessizleşmişti. O geriye çekilince, kalbimi yavaşlaması için zorladım, sonra peşi sıra girintiden çıktım. Lafı toparlayabilmem birkaç saniye sürdü. “Nereye gitti onca yarasa?”

Roth yukarı baktı. “Tahminimce tavandaki çatlaktan çıktılar.” Yere düşürdüğüm meşaleyi aldı, açık kapıya doğru yürüdü.

Onun arkasından kapıdan girdim. Burası meşalelerin aydınlattığı loş, küçük, daire biçimli bir odaydı. Odanın arka tarafında bulunan kemer yine bir tünele açılıyordu. Roth meşalesini yaklaştırdı duvara kazınmış tuhaf işaretleler aydınlandı.

“Nedir bunlar?” diye sordum.

“Eski lisan,” dedi meşaleyi hareket ettirerek.

“Latince mi?” Yazılar tüm odayı tepeden tırnağa kaplıyordu.

Roth güldü. “Hayır. Bu Latinceden çok daha eski. Anahtar burada olmalı.” Odanın ortasına yürüyüp çömel-di. “Ne varmış burada?”

Arkasından yaklaşıp baktım. Zeminde bir metre genişliğinde bir kare vardı. Ortasında ise iki el izi duruyordu. İkisi de kabaca aynı büyüklükteydi. İzler bana Muhafızların ellerini anımsattı. Parmakları ince ve uzun, el ayası ise genişti.

Tıpkı asıl biçimindeyken Roth'un eli gibi.

Roth meşaleyi yere koydu, bana baktı. "Elini izlerden birine koy."

Dizlerimin üstüne oturdum, onun uzanıp soldaki ize elini koyduğunu gördüm. Kâhinin anahtarı saklamak için bir iblisle bir Muhafız'ın birlikte çalışması hakkında söylediklerini anımsadım. Elimi, ize dayadım. Elim onun-kinin yanında çok daha küçüktü.

Odanın altından bir gürültü duyuldu. Geri çekiliyordum ki Roth, "Sakın yapma, işe yarıyor," dedi.

Zemine küçük taşlar düştü. Çatıda bir çatlak oluştu. İçeriye bir toz bulutu indi, meşale alevlerini yansıtınca ortaya havada yüzen küçük kıvılcımlar çıktı. Umarım oda tepemize geçmez, diye düşündüm.

Kare titredi, sonra yükselmeye başladı. Bunun üzerine ben de Roth gibi elimi çektim. Birlikte doğrulduk, geriledik. Koca bir taş parçası yüksek sesli bir gıcırıyla zemin-den yukarı çıktı.

"Bingo," dedi Roth.

Bloğun tam ortasında bir cep, bu cebin içinde de *Süleyman'ın Anahtarı'nın* orijinalinden başka hiçbir şey olamayacak bir kitap bulunuyordu.

Roth meşaleyi alıp yaklaştırdı. Kitabın kapağı aynen söylediği gibiydi. Bayatlamış kuru ete benziyordu. İnsan derisiyle ciltlenmişti... çok yaşlı birinin derisiyle.

Daha şimdiden, midemde ne varsa çıkarmak istiyordum.

Kitabın kapağına, Roth'taki kopyasmdakiyle aynı sembol kazınmıştı. Bir daireydi bu; içine altın yaldızla bir yıldız çizilmişti. Yıldız hafifçe yamuktu, o yüzden ortada durmuyordu. Dört ucuna küçük rakamlar ve harfler işlenmişti.

Roth bana meşaleyi uzattı, seve seve aldım. O şeye hayatta dokunamazdım. Roth uzandı, ellerini dikkatlice kitabın iki yanına koydu. Bu şey toza dönüşüp dağılırsa berbat bir şey olurdu. Gözümün önüne getirince güldüm ama gerçek hayatta hiç bu kadar komik olmazdı.

Roth, elinde anahtarla geri çekildi. Tavandaki çatlak ansızın patladı. Çatının parçaları gürültüyle yere döküldü. Roth öne sıçradı, koluma yapışıp beni koca bir çatı parçasının önünden çekti. Kaya, tam da az önce durduğum yere düştü.

Bir parça daha düşüp geldiğimiz yolu kapattı. İçimi dolduran korku, odayı dolduran toz kadar kesifti. "Roth!"

Elimi yakaladı, beni çekip yerden yükselen karenin etrafından döndürdü. Hızla kemerin altından geçtik. "Burası nereye gidiyor, biliyor musun?" diye bağırdım.

Çılgınca bir kahkaha attı. "Hayır. Ama illaki bir yere gidiyordur."

Neresi olsa buradan iyiydi. Tünele doğru var gücümüzle koştuk. Arkamızda, tüm oda çöktü. Belki işçiliğinde ki bir hata tetiklenmişti. Belki de *Süleyman'ın Anahtarı* alındıktan sonra çökmesi, *Anahtar*'ı ve alan kişiyi tuzağa düşürmesi için tasarlanmıştı.

Kalbimiz hızla atarak tünel boyunca koştuk, yol dalanınca sağı seçtik. Tünel labirentinde bir toz ve kaya bulutu bizi ensemizdeydi. Bir keresinde takıldım, yüzüstü yere yapışmama ramak kalmıştı ki Roth son saniyede çekip ayağa kaldırdı.

Nihayet daha büyük bir kemerli kapıdan geçtik ve aşağı, rayların üstüne düştük. Sendeleyerek güçbela aşağı indik. Dengemi kazanıp döndüğümde, tünelin son kısmı da çöktü ve giriş mühürlendi.

Nefesimi hızla verdim. “Eh, kitabı iade edemeyeceğiz anlaşılan.”

“Edemeyeceğiz.” Roth rayın üstünden indi, kitabı bir çıkıntının üstüne koydu. Sonra beni belimden tutup yuvarı kaldırdı. “Tırman bakalım.”

Kenara tırmanınca doğruldum, metro şebekesinde olduğumuzu fark ettim. Uzaklarda yanıp sönen bir ışık vardı. “Ulu Tanrım, anıttan herhalde kilometrelerce uzaktayız.”

Roth akıl almaz bir sürede, elinde *Anahtar*’la yanımda bitti. Ona ters ters baktım. Gözleri coşkuyla parlıyordu. “Çok eğlenceliydi, değil mi?” dedi. “Kalbim hâlâ çarpıyor.”

“Eğlenceli meğlenceli değildi! Fareler iki ayak üstünde yürüyordu. Ya o yarasalar! Sonra hepsi resmen kafamıza...”

Öyle hızlı hareket etti ki kendimi hazırlamaya fırsat bulamadım. Bir saniye önce karşımda dikiliyordu, bir saniye sonra eli ensemdeydi. “Sana bir şey lazım.” dedi. Ona ters ters bakınca, “Yüzüne,” diye ekledi.

“Yüzüme mi?”

“Evet. Öpücüklerime ihtiyacı var.”

Gülmeye başladım ama dudakları bu iş için yapılmışçasına hemen dudaklarımı buldu. Şaşkınlıkla ağzımı açtım, öpüşmemiz ateşlenince nefesim kesildi. Parmakları boynuma gömülüp beni sıkı sıkı tuttu. Zaman yavaşladı, dudakları dudaklarımdan asla ayrılmadı ve dudakları, susuz kalmışçasına yanıtlarımı içti. Öpücük çok ama çok iyi gelmiş, çatı katında yaptıklarımızı bana hatırlatmıştı.

Fakat gerçekler araya girdi. Hafifçe geri çekildi, alnını alnıma yasladı. Güzelim gözleri kapalıydı. “Buradan çıkıp kitaba bir bakmamız lazım.”

“Tüh,” diye mırıldandıysam da ondan ayrıldım, öne düşüp yürümeye başladım. Böylece kalbime ve bedenime yavaşlaması için fırsat tanıyacaktım. Dikkatimizi vermemiz gereken çok daha mühim şeyler vardı. Roth bana çabucak yetişince hiç şaşırmadım. “Kitabı alabildiğimize inanamıyorum.”

“Bir saniye bile şüphe duymamıştım.” Bir metro istasyonuna açılan daracık tünele girdiğimizde önüme geçti. “İyi bir ekibiz.”

Yine başlamıştı o içimdeki kelebek uçuşması hissi. Ekip... birlikteymişiz gibi. Tanrı biliyor ya, içimdeki o hanım hanımcık kız sevincinden dans ediyordu. Bu aslında çok saçmaydı çünkü birlikte bir gelecek hayalinin önünde sayısız sorun vardı. Her şeyden önce benim kısmen Muhafız oluşum ve “benim türüm onun türünü öldürmek için var” olayı. Sadece bununla da kalmıyordu. Roth hep burada kalamazdı. Sadece işini yapıyordu o.

Dahası, bu işin sonuna giderek yaklaşıyorduk.

Metro istasyonundan çıkınca, Union İstasyonu'nun az ilerisinde olduğumuzu fark ettim. Tünelin rutubetli kokusu sinmişti üzerimize. Nispeten temiz havayı derin derin içime çektim, yıldızların arasından bizi gözleyen yıldızlara baktım.

Gözlerimi kısıtım.

Yıldızlardan biri kayıyordu.

Korku, bir gülle gibi mideme oturdu, sonra bir saniye gecikmeyle patladı. Kayan bir yıldız değildi bu.

Bir Muhafız'dı.

21. Bölüm

Gökyüzünden taş gibi indi, zarafetle önümüze kondu. İnişinin şiddeti yakındaki otomobilleri sarstı, yolda bir çukur daha açtı, caddedeki insanların can korkusuyla kaçışmasına neden oldu. Tümüyle açılmış kanatları iki buçuk metreden daha genişti. Granit rengi geniş göğsü yaralarıyla kaplıydı ancak yüzü pürüzsüz ve yakışıklıydı.

Nicolai.

Gözbebekleri kedilerinki gibi dikey olan sarı gözlerini Roth'a çevirdi. Beni sarsan bir sesle gürledi. "İblis."

"Tebrikler," dedi Roth gergince. "Türleri tanıyorsun demek. Kurabiye vereyim mi?"

Muhafız gözlerini kıstı, Nicolai'den şimdiye dek hiç duymadığım bir sesle konuştu. "Hangi cüretle benimle konuşursun, *alandlık*³ iblis?"

Nicolai'nın anadili olan Estoncaya geçişi beni hazırlıksız yakalamıştı. Dürüst olmak gerekirse neden böyle olduğunu da anlamamıştım. Beynim olan biteni kavramakta zorlanıyordu ve daha kavrayamadan, bir gölge daha düştü üzerimize.

3 Estonca dilinde "ezik" anlamına gelen bir sözcük. (e.n.)

“Layla,” dedi yerden yükselip, sapkın bir melek gibi havada dururken. Kanatları hiç ses çıkarmıyordu. Adımdan başka bir şey söylememiştir ama bu sözcük öyle ağırdı ki her şeyi biliyor olmalıydı. Hem de her şeyi.

Büyük bir korkuya kapıldım. Ama kendim için değil.

Nicolai sivri dişlerini gösterip Roth’a saldırdı. Bir saniyeliğine Roth’la göz göze geldik ve ciğerlerimdeki hava uçup gitti. Roth bana, inanamıyormuşçasına bakıyordu. Bakışlarındaki ihanete uğramışlık beni delip geçiyordu adeta.

“Hayır,” diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Roth son anda döndü, kolunun tek bir hareketiyle Nicolai’nin saldırısını savuşturdu. “Yerinde olsam bunu yapmazdım,” dedi hırlayarak. Nicolai’i geri iterken gözbebekleri kocaman olmuştu. “Ciddiyim ben.”

“Kiminle dans ettiğini bilmiyorsun sen,” diye gürledi Muhafız.

Roth’un gülüşü buz gibiydi. “Kötü haberi veren ben olmak istemezdim ama hiç de özel değilsin.”

Böyle bir ölüm meselesini bir tek o bu kadar hafife alabilirdi.

Birbirlerine girdiler. Roth’un nasıl bir yandan Nicolai ile saç saça baş başa kavga ettiğine, bir yandan da *Anahtar*’ı tutabildiğine akıl sır erdirememiştim. Amansız bir mücadeleydi. Yumruklar uçuşuyor, pençeler kumaşı ve eti yarıyordu. İkisinin de kanı aynı renk ve aynı kıvamdaydı.

Göz yumamazdım buna.

“Durun! Lütfen!” Onlara doğru atıldım ama her nereden çıktıysa Abbot beni arkamdan yakaladı. Arkam dönükken gelmiş olmalıydı. “Durmanız gerekiyor. O...”

“İblis değil mi?” Abbot’ın kulağımdaki sesi törpü gibiy-

di. “Damarlarında hangi kanın aktığını unuttun mu sen?”

Parmaklarımı Abbot’ın kollarına gömdüm ama hiçbir etkisi olmadı. Teni taş gibiydi. Ayağına hızla bastım, sıkı bir küfür salladı. Kolları gevşeyince silkinip kurtuldum, iblisle Muhafız’ın kavgasına doğru koştum.

Ama ulaşamadım.

Abbot bir saniyede üstüme çullandı. Beni kolumdan yakaladı, çekip o ikisinden uzaklaştırdı. Böylesi bir güce hazırlıksız olduğumdan dengemi yitirdim, güm diye kaldırıma tosladım. Dizlerime feci bir acı yayıldı, keskin bir çığlık attım.

Roth kükreyerek bana döndü. Gözleri ılık saçan bir sarıydı yine. Dikkatinin dağılmasının bedelini ödedi de. Bir başka Muhafız gökten yanı başına inip zorla *Anahtar*’ı ellerinden söküp aldı. Roth orali bile olmamıştı. Atıldı, insan formuyla Abbot’a tosladı, bir çene ve kanat yığını halindeki Muhafız’la birlikte yere düştü.

Ayağa kalktım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Roth’u her yandan kuşatmışlardı. Ne kadar güçlü olursa olsun, bütün Muhafızlarla bir başına mücadele edemezdi. Bunun için Muhafızların üstüne Bambi’yi ve ejderhayı salması gerekiyordu. Ama ben de ailemden birilerinin yaralanmasına seyirci kalamazdım.

Etrafımdaki hava çalkalandı, sırtımda bir sıcaklık hissettim. Zayne’in geldiğini anlamak için bakmama bile gerek yoktu.

“Götür onu buradan,” diye buyurdu Abbot, gözlerini bir an olsun Roth’tan ayırmadan.

Roth ayağa fırlayıp geri geri gitti. Nefes nefeseydi, üç Muhafız etrafında dönüyordu. Ağzından, burnundan kan geliyordu.

Zayne belime sarılırken dudaklarımı kıpırdatarak sessizce *git*, dedim Roth'a. Bir yandan da sözümü dinlemesi için içten içe yalvarıyordum. Arkamdaki Zayne gerildi, sonra göğ'e fırladı. Gece her şeyi yutmadan önce, Roth'un bir anda gözden kaybolduğunu görebildim.

Zayne benimle konuşmamıştı. Yatak odamın balkonuna indiğimizden beri ağzını açıp tek kelime etmemişti. Beni odamda bırakıp yatak odasının kapısını dışarıdan kilitlerken bile.

Tir tir titreyen ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırıp odamı arşınladım. Nerede olduğumuzu nasıl bilebilmişlerdi? Hepsinin bir anda, üstelik yanlarında Abbot'la ortaya çıkıvermesi rastlantı olamazdı. Takip edilmiş de olamazdık çünkü onları hissederdim.

Tanrı aşkına, öyle berbat bir durumdaydım ki. Tek tesellim Roth'un kaçıp gitmiş olmasıydı ama gözlerindeki ifadeyi görmüştüm. Kendisine ihanet ettiğime inanıyordu. Bu sonuca varması da çok zor değildi.

Evin içinde bir yerlerde bir kapı hızla çarpılınca gözlerimi yumdum. Biliyordum ki şu anda Roth adına endişelene-mem gereksizdi. Onlara Roth'un bana, bize yardım etmek için geldiğini anlatabilirdim. İkna edebilirdim onları.

Peki ya bana ne olacaktı? Bu işin sonu hiç iyi değildi. Onlara yalan söylemiştim. Bir iblisi savunmuştum. Gazapları sınır tanımayacaktı. Ve Zayne... onu, beni buraya nasıl duygusuzca getirip bıraktığını, odadan çıkarken üstündeki o doğal olmayan soğukluğu düşündükçe başıma ağrılar giriyordu.

Yatağın ucuna oturdum, başımı avuçlarımdan arasına aldım. Zayne'i kırmak istememiştim, onu hayal kırıklığı-

na uğratmayı da. Her şeyi bir bir anlatsam bile bir şeyin değişmeyeceğini biliyordum. Daha önce hiç ondan sır saklamamıştım.

Peki, o *benden* sır saklıyor muydu?

Başından beri annemin kim olduğunu, bunun ne anlama geldiğini bilmesi kalbimi yaralıyordu. Aramızda o denli çok yalan vardı ki gerçek dediğimiz şey ağlarla örtülmüştü.

Kapım çalınca yüreğim ağzıma geldi. Titrek bacaklarımla kapının önüne gidip durdum. Kapıyı açan, insan formundaki Nicolai'dı. Çenesinde belli belirsiz bir kırmızılık vardı. Sol gözüyse şişmişti; canı çok yanıyor olmalıydı.

"Nicolai..."

Elini kaldırdı. "Şu an hiçbir şey söylemezsin, ufaklık."

Sesimi çıkarmadım. Onların aleyhinde çalışmadığım halde utancımдан ölecek gibiydim. Olan bitenlerin bununla uzaktan yakından alakası yoktu.

Çıt çıkarmadan Abbot'ın çalışma odasına götürüldüm. Nicolai'ın bana bakışından rahatsız olduğumu fark ettim. Sanki yanındaki bir yabancıydım. Daha da beteri, ihtiyatlı davranması gereken bir düşmandım. Birkaç dakikaya kalmadan Abbot da geldi. Zayne yanındaydı ve betinin benzinin atmış olduğundan anlaşıyordu ki Abbot, şüphelendiği şey her neyse onu Zayne'e de söylemişti.

Zayne bana dönüp bakmamıştı bile. Abbot kapıyı çarpıp tam karşıma dikildiğinde de. Ben yerimden sıçradığımda orali olmamıştı. Tek yaptığı masada öylece oturmak, gözünü arkamdaki duvarda bir yerlere dikmekti.

O gece olan her şeyin içinde en kötüsü kesinlikle buydu.

"Tek söyleyebileceğim, *Süleyman'ın Anahtarı*'nı ele geçirebildiğimiz için çok şanslı olduğun." Abbot tepemde

duruyordu. Varlığı bile boğucuydu. O da kavgadan payını almıştı. Nicolai kadar kötü durumda değildi ama kaşında bir kızarıklık vardı. “Kitabı alamasaydık Alfa’lar bu işe mutlaka müdahale ederdi ve hiçbir şey yapamazdık.”

Saçımı geriye atarken parmaklarım hâlâ titriyordu. “Anlamıyorsun.”

“Haklısın. Anlamıyorum. Bir iblise, *Süleyman’ın Anahtarı*’nı bulması için yardım ederken aklımdan neler geçtiğini kavrayamıyorum.”

“Bana yardım ediyordu. O, bildiğiniz...”

“Sakin o cümleyi bitireyim deme.” Sesi hiddetten boğuklaşmıştı. “Çünkü onun başka iblislere benzemediğini söylersen kendime hâkim olamayabilirim.”

“Benzemiyor ama. Anlamıyorsunuz. Durun da anlatayım...”

Abbot fırladığı gibi oturduğum koltuğun kolçaklarına yapıştı. Yüzündeki öfkeyi görünce yerimde büzüldüm. Arkasında, hem Nicolai’nın hem de Zayne’in hareketlendiğini gördüm. Yardımına mı geliyorlardı, yoksa Abbot’ın beni boğmasına mı yardım edeceklerdi, emin değildim.

“Büyük hüsrana uğradım, tiksiniyorum,” dedi öfkeden köpürerek. “Nasıl yapabildin bunu Layla? Seni böyle mi yetiştirdim? Kendi kanımdan çocuğum yerine koydum. Böyle mi ödüyorsun vefa borcunu?”

İrkilerek geriye çekildim. “Lütfen açıklamama izin ver Abbot. Sandığın gibi değil.” Bakışlarım Zayne’e kaydıysa da gözlerini kaçırdı. “Lütfen.”

Abbot bana bir süre baktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturup geri çekildi. Sessizliğini gönülsüz bir evet olarak algıladım. “Bir iblisle size karşı işbirliği yapmadım. Ben kısmen iblisim, değil mi? Ama diğer iblisler gibi değilim.”

“Ben hep öyle olduğuna inandım,” dedi buz gibi.

Şoke olmuşum. İçime işlemiştii bu sözü. “O bana yardım etti. Beni, karşılaştığım Arayıcı’dan kurtardı.” Derin bir nefes alıp ona hemen her şeyi anlattım, bir tek işin kişisel yanını kendime sakladım. Herhalde duysalar Muhafızların öfkeden gözü dönerdi. “O, cehennemden bir iblise engel olmak için gönderilmiş. Bu iblis de...”

“Lilinleri mi diriltecek?” dedi. “Senin ne olduğunu söyledi mi? *Anahtar*’ın ayin için ne kadar önemli olduğunu? Ya anahtarın neden bunca zamandır saklandığını da anlattı mı? Hiç kimse Lilinleri tekrar dünyaya döndürmesin diye olduğunu söyledi mi?”

“Evet. Her şeyi anlattı. Ayinin ne olduğunu öğrenmek için anahtara ihtiyacımız vardı. Kitabı, Lilinleri diriltmek için kullanmıyordu.”

“Sen de kandın mı ona?” Abbot eğildi, gözlerini zorla gözlerime dikti. “Bir iblise neden güvenesin, Layla?”

Boğazım düğümlendi. “Çünkü bana yalan söylemedi ve yardımına koştu...”

“Petr’i öldüren iblis o muydu?”

Oda o denli sessizdi ki bir çekirge hapsirsra sesi duyulurdu. “Evet.”

“Petr sana gerçekten saldırdı mı, yoksa o da mı yalandı?”

Öfkeyle donup kaldım. “Evet! Petr bana saldırdı. Niye yalan söyleyeyim ki?”

Abbot’ın lacivert gözleri parladı. “Bu iblisle tanıştığın dan beri yalandan başka şey çıkmıyor ağzından! Neden onca yalanın arasına bir de doğru karıştığını düşünüyüm?”

Bardağı taşıran son damla bu söylediği miydi, yoksa tek cümle edemeyişimin yol açtığı korku ve hüsrana mı.

bilemiyorum. Ama şalterim attı. Ayağa öyle bir fırladım ki Abbot da doğrulup geriledi... karşımda resmen geriye kaçtı. Hiddet, tenimin üstünde statik elektrik gibi dolanıyordu. "Kendin ta en başından beri yalan söylüyor, sonra üstüme geliyorsun!"

Abbot'ın burun delikleri kabardı.

"Ne o? Verecek yanıtın yok mu buna?" Bir adım öne çıktım. öfkeden güç alıyordum. Öyle kızgındım ki içimde ikinci bir ruh var gibiydi. "Başından beri annemin kim olduğunu, neler olabileceğini biliyordun! Sen de yalan söylemekte benden aşağı kalmadın!" Öfkeli bakışlarımı odada dolaştırdım. Bakışlarım Zayne'e değdiği zaman hissettiğim acı katlanılmazdı. "Hepiniz yalan söylediniz bana!"

"Seni korumaya çalışıyorduk," dedi Nicolai.

"Her şeyi gizleyerek mi koruyacaktınız beni? Peşime düşmüş iblisler var yahu! Hem de bu gece saldırdığınız iblis değil. O olmasaydı ya dünya Lilin kaynıyor olurdu ya da ben ölmüş olurdum."

"Seni gerçekten uzak tutmanın, kanında taşıdığın lekeyi bilmenden daha iyi olacağını düşündüm," dedi Abbot.

Şaşırp yüzümü buruşturdum. "Kanımdaki leke mi?"

"Lilith'in kızısın sen."

"Aynı zamanda bir Muhafız'ım!"

Abbot'ın gözlerinden öfke akıyordu. "Bir Muhafız asla bir iblisle işbirliği yapmazdı!"

"Baba." diye gürledi Zayne.

Ben de kendimi öfkeme öyle bir kaptırmıştım ki Zayne'in lafa karışması bile bir şey değiştirmede. "Belli ki daha önce bir Muhafız, bir iblisle işbirliği yapmakla kalmamış! Bakın, buradayım. Yoksa ben olur muydum?"

"Yattın mı o iblisle?" diye sordu Abbot.

Bu soru beni öyle savunmasız yakalamıştı ki öfkemin büyük kısmı bir anda buharlaşıp gitti. “Ne dedin?”

“Hâlâ bakire misin?”

Vay be. Odadaki huzursuzluk, gerginlik ve öfkeyle yarışıyordu. “İyi de bunun konuyla ne alakası var?”

“Çabuk yanıt ver!” diye kükredi Abbot.

Önce kâğıt gibi bembeyaz oldum, sonra kıpkırmızı. “Ne onunla yattım ne de başkasıyla. İsa aşkına.” Ferahlayan Abbot’ın omuzları çökünce, daha da işkillendim. “Hayrola? Ne var bunda?”

Zayne baston yutmuş gibiydi. “Evet, bunda ne olduğunu ben de bilmek istiyorum.”

Babası burnundan soludu. “Neden yaşıtı bir iblis onun peşinde dolaşıyor sizce? Masumiyetin kaybı, ayinin bir parçası da ondan.”

“Nee?” Sesim tizlikte yeni bir rekora imza atmıştı. “Ne yani, hep bakire mi kalmam gerekiyor?” Sonra, daha da önemli olan şey kafama dank etti. “Sen ayinin ne olduğunu biliyor musun?”

Abbot benimle konuşurken odadaki üç erkek de gözünü kaçırıyordu. “Evet. Bilmek zorundaydık yoksa gerçekleştirilmesini önleyemezdik.”

Bana hiçbir açıklama yapmazken nasıl önleyeceklerini çok merak ettim. “Neymiş peki?”

Abbot tek kaşını kaldırdı. “Ne oldu? İblisin anlatmadı mı?”

Öfkeden kuduracaktım. “İblisim ayinin ne olduğunu bilmiyordu. O yüzden kitabın peşindeydik, nasıl durdurabileceğimizi öğrenelim diye.” Gayet emindim ki Roth bu kısmı bilseydi bir şey söylerdi.

Bir duraklama oldu. “Ayin, ölü Lilith’in kanını ve se-

nin masumiyetinin kaybını gerektiriyor. Masumiyet derken kastedilen sadece senin... şeyin değil, orasını anladık. Ama masumiyet aynı zamanda senin iblis güçlerinle ilgili. Bir ruh emersen tümüyle gitmiş demektir.”

Ağzım kurudu birden. “Ruh mu?”

Abbot başıyla onayladı. “Ruh emmenin ahlaki yönü bir yana, işte bu yüzden kendini asla kirletmemen gerekiyor.”

Kastettiği seks miydi yoksa ruh emmek mi, orasını bilemiyordum. Kendimi koltuğa resmen fırlattım. Donuklaşmıştım. Ah, aman Tanrım. Ruh emmiştim. Demek oluyor ki ayin için gereken dört şeyden üçü daha şimdiden hazırды.

“Sanırım biraz durup düşünmemiz lazım,” dedi Zayne, babasına hitap ederek. “Şayet o iblis olmasaydı Layla bunların hiçbirini yapmazdı. O bir Muhafız olabilir ama toy ve...”

“Naif mi?” diye yanıt yapıştırdı Abbot yumruklarını sıkarak. “Bir iblise kendini kullandırmaması gerektiğini bilecek kadar akıllı. Sütten çıkmış ak kaşık değil o.”

“Ama tüm suç da onun değil,” diye karşı çıktı Zayne. Naif olmadığımı söylemek istiyordum ama ağzımı açmadım. “O daha önce hiç...” Zayne bana bakmadı ama yutkunduğunu gördüm. “Onun daha önce hiç...”

Ne demek istediğini birden anlayıverdim. “Daha önce benimle ilgilenen birilerinin olmadığını mı söylemek istiyorsun?”

Zayne yanıt vermedi fakat söylemeye çalıştığının bu olduğunu biliyordum ve yüreğim dağlanıyordu. Kahretsin, bu çok büyük bir hakaretti, istemeden paramparça etmişti beni.

“Öyle ya da böyle. Yapmaması gerekirdi.” Abbot tiksintiyle soludu. “En başından bize gelmeliydin.”

Başımı kaldırdım. “Bana doğruyu söylemeliydiniz.”

Berabereydik. İki taraf da yalan söylemişti. İki tarafın da açık sözlü olması gerekirdi. Şöyle olmalıydı, böyle olmalıydı laflarının sonu gelmiyordu. Sessizlik uzayıp gitti. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Abbot’a her şeyi –ee, neredeyse her şeyi– anlatmıştım fakat inanmamıştı bana. Onu ikna edebileceğime olan inancım da kaybolup gitmişti.

“Nereden öğrendiniz?” diye sordum sessizce.

Başını yana eğdi. “O sabah, üstünde o kıyafetlerle geldiğin anda bir şey çevirdiğini anlamıştım. Ne olduğunu tam olarak bilemesem de *bunun* olması an meselesiydi,” dedi. “O yüzden bu gece Stacey’nin evine gitmene izin verdim.”

Kahretsin. Abbot’ın çok kolay ikna olduğunu fark etmiştim. “Ne planladığımı madem biliyordun, neden olmasına izin verdin?”

“İzin mi verdim?” Abbot’ın kahkahası acımasızdı. “*Süleyman’ın Anahtarı* artık bizde ve güvende. İblisi de ele geçirmeyi istiyorduk ama onu mutlaka bulacağız.”

Zayne’e baktım. Duygusuzca köşede duruyordu. Beni savunmaya kalkışmış olabilirdi ama hâlâ göz göze gelmiyordu.

“Onun adı ne, Layla?” diye sordu Abbot.

Tekrar ona baktım, güçlükle yutkundum. “Niye? Bana inanmadın. Sence o...”

“O bir iblis! Seni kullandı, Layla, tam da bir iblisin yapacağı gibi. Anlamıyor musun? Sadece bir iblis ve bir Muhafız işbirliği yaparak *Anahtar*’ı elde edebilirdi. Onun bir Muhafız’a ihtiyacı vardı, sen de bunu seve seve sağladın.” Abbot’ın koca cüssesi aldığı nefesle sarsıldı. “Damarlarının da bunu gerçekleştirebilecek kadar Muhafız kanı vardı.”

"Orasını biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Fakat o..."

"Bu kadar da saf olamazsın Layla. O iblisin aleyhimizde çalışmadığı ne malum? Anahtarı ele geçirmeye çalışan iblis olmadığını *nereden* biliyorsun? Belki de ayinin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu ve ele geçirmek için de seni kullandı."

Ağzından çıkanları durdurmak istiyordum çünkü söylediği her şey, ağzından döküldüğü anda kırıyordu beni. Öbür iblisi hiç görmemiş olmam durumu daha da zorlaştırıyordu. Şu ana kadar bir tane daha Üst Düzey iblis görmüştüm, onu da Morris'in beni almasını beklerken, bir anlığına.

"Seni kullandı. Seni kandırıp bir ruh emmeye ve masumiyetini kaybetmeye ikna etmesi an meselesiydi."

"Orasını bilemezsin." Gözlerimi kapattım. "Onun..." Başımı iki yana salladım. Roth'un seks meselesini açacak yığınla fırsatı olmuştı. Kahretsin, sırf anahtarı almaya gitmeden önce yaptıklarımız ortadaydı. Kendimi ne kadar güzel, ne kadar harika hissettiğimi düşününce, pekâlâ ona sonuna kadar gitsin diye yeşil ışık yakabilirdim.

"Onun?" diye sordu Abbot.

"Hiç." Kendimi sıktım. Bir iblisin adını bilmek önemliydi. Kara mumlar ve kötü niyet sayesinde, sırf ismini kullanarak bir iblisi çağırabilirdiniz. Bu riski asla göze alamazdım. "Onun adını söylemeyeceğim."

Gerisi elbette tahmin edileceği gibi oldu.

Sesler yükseldi. Abbot boğazıma sarılıp beni boğacak gibi bakıyordu. Ama geri adım atmadım. Muhafızlara ihanet ediyor gibi görünebilirdim fakat Roth'a asla ihanet etmeyecektim.

"Hiç önemi yok," dedim bezginlikle. Sabahın dördü olmuştı neredeyse ve tartışma biteceğe benzemiyordu.

“Önemli olan tek şey, Lilinleri diriltmeyi aklına koymuş o iblis. Ya o konuda ne yapacağız?”

“Biz mi?” Abbot güldü. “Bu işte ‘biz’ diye bir şey yok. Kaygılanmak da yersiz. *Anahtar* elimizde. Sen bu işin sorumlusunun başka bir iblis olduğuna inanacak kadar saf olabilirsin ama biz değiliz.”

Şaşalayıp ona baktım. “O değil. Tanrım! Neden hiç kimse bana kulak asmıyor? O yapmadı ve bunları gerçek sorumlusu belki de ayin için gerekenleri zaten biliyor.”

Abbot gözlerini kısıp başını iki yana salladı. “Bana onun adını söyleyeceksin. Belki bu gece değil ama er ya da geç söyleyeceksin.” İki bileğimi birden kavradığı gibi, beni çekip ayağa kaldırdı.

Zayne hemen fırlayıp yanıma geldi. “Baba, canını yakıyorsun.”

Yakıyordu da. Abbot kendi ellerine baktı, kaşlarını çat-tı, sonra beni bıraktı. Derin bir nefes alıp geri gitti. “Söylememe gerek bile yok. Ev hapsine çarptırıldın.”

Her nedense buna gülmek istedim. İyi ki gülmedim zira Abbot beni ev hapsine çarptırmanın neresinin komik olduğunu anlayamayabilirdi.

“Ömür boyu,” diye de ekledi.

Amanın.

Zayne kolumu çok daha kibarca tuttu. Daha sonra bileklerim çürüyecekti. “Onu odasına götür,” dedi Abbot, bana kızgınlıkla son bir kez bakıp. “Dua et de fikrimi değiştirip şehirdeki hücreleri kullanmayayım.”

Korkuyla titredim. Abbot küplere binmişti fakat bunun boş bir tehdit olmasını umuyordum.

Zayne’e teslim edildim ve onun beni odadan çıkarmasına izin verdim. Koridorda, gözümü karartıp ona bir

baktım. Durum hiç iyi görünmüyordu. “Beni o hücrelerden birine kapatır mı dersin?”

Şarap rengi halıyla kaplı basamakların ortasına gele-ne kadar yanıt vermedi. “Bilmiyorum.”

Hiç iç açıcı değildi. Adımlarımı ağırlaştırdım. Yorgundum ama doksan yaşıma gelene kadar bir odaya tıkılıp kalmayı da hiç istemiyordum. “Zayne...”

“Aklından geçeni biliyorum,” dedi. Yanağında bir kas seğirdi. “O kahrolası Lilith meselesinden haberim olduğunu düşünüyorsun. Bilmiyordum. Bilsem, ne anlama geldiğini kavrar kavramaz sana söyledim.”

Kendi ayağıma takıldım, az daha düşüyordum. Bunun kısmen sorumlusu, Zayne’in bilmediğini öğrenip rahatlamamdı. Ya diğer kısmı? Suçluluk hissi doğrudan kalbe isabet eden bir mermi misali vurmuştu beni. O anda, gerçekten de Zayne’in bilse bana söyleyeceğine inanıyordum. O bana güvenmiş, beni babasından yukarıda tutmuştu.

Ama ben onu Roth’tan yukarıda tutmamıştım.

Zayne kapımda durdu. Bir anlığına gözlerini kapadı, sonra bana doğru döndü. “Bir yanımdan neden babama gitmediğini anlıyor ama bana gelebilirdin. Ben sana...”

“Sen ne yapacaktın?” Sesimi alçaltmıştım. “İnanırmıydın bana? Yoksa Abbot’a mı söyledin?”

Açık renk gözleri benimkilerle buluştu. “Bilmiyorum. Galiba hiç bilemeyeceğiz.”

İçimdeki pişmanlık yükselip beni boğmaya çalıştıkça dudaklarımı sımsıkı kenetledim. Zayne geçmişte beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Evet, istemediğim zamanlarda müdahale etmişti, bir de Danika’yla yaşadıkları vardı ancak ona güvensizlik etmemi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı.

Ağlamamak için gözlerimi kısıtım, titreyerek bir nefes aldım. “Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, Zayne. Sana karşı büyük yanlış yaptım. Çok özür dilerim.”

“Evet,” dedi alçak, boğuk bir sesle. “Evet, öyle yaptın.”

22. Bölüm

Pazar günü bütün yemekler odama getirildi. Okul çantam Zayne tarafından Stacey'nin evinden alındı. Telefonuma el konuldu ama bu olmadan önce Roth'un numarasını silebilmiştim. Dizüstü bilgisayarına ve televizyonuma da el konmuştu. Nicolai'nin kitaplarımı almasını bekliyordum ama bana acımış olmalıydı çünkü onları bıraktı.

Ona dil dökmeyi denedim ama işe yaramadı.

Burada olduğu kısa süreler dışında tek ziyaretçim, bana yemeklerimi getiren Danika'ydı. Benimle konuşmuyordu ve ona böyle bir talimat verildi mi diye merak ediyordum. Abbot bir başka "oğlanın adı ne" turu için geldi. Ona söylemeyince kapıyı öylesine sert bir şekilde çarptı ki odamın pencereleri zangırdadı.

Zayne'i Pazartesi sabahına kadar görmedim. Kapıyı açmadan önce bir kez çaldı. Onun olduğunu öyle anladım. "Okula gitmek için hazırlan," dedi yere bakarak.

"Abbot okula gitmeme izin veriyor mu?" Afallamış bir halde ona baktım.

"Onun evde eğitim işini araştırdığından eminim ama

şimdilik okulun en büyük ceza olduğunu düşünüyor.”

Neyse ki onlara Roth'un orada olduğunu söylememiştim.

Yataktan fırladım ve duş alıp giyinme konusunda bir rekor kırdım. İçimde bir umut kıvılcımı çaktı, heyecanımı minimumda tutmaya çalıştım. Zayne okula giderken, giderayak ettiği iğneleyici söz dışında konuşmadı.

“Okuldan kaçmayı aklından bile geçirme. Abbot tüm gün seni kontrol edecek.”

Ben tek kelime söyleyemeden uzaklaşıp gitti.

İç çekerek döndüm ve hızla binaya girdim.

Dolabıma vardığımda Stacey'yi orada buldum. “Tamam. Bana her şeyi anlatmalısın. Neden Zayne'in çantasını almak için geldiğiyle ve beni dün gece neden hiç aramadığınla başlayalım.”

“Enselendim.” Biyoloji kitabımı dolaptan çıkardım. “Ömür boyu cezalıyım.”

“Nasıl?” diye küçük bir çığlık attı.

“Muhafızlardan biri bizi gördü.” Dolabımı kapattım; bu hafta olan bitenlerden sonra bir yalan daha söylemekten nefret ediyordum. “Gerisi malum.”

“Bu hiç adil değil. Hiç kötü bir şey yapmıyorsun ve bir kere yapınca yakalanıyorsun.” Başını iki yan salladı. “Tanrı senden nefret ediyor.”

“Bir de bana sor.”

Kolunu kolumdan geçirip dudak büktü. “Daha iyi şeylerden konuşalım. En azından Roth'la biraz takıldınız mı?”

“Birazcık ama hiçbir şey... hiçbir şey olmadı. Çok çabuk yakalandık.” Hemen konuyu değiştirdim; Roth'u birkaç dakika sonra görme *ihtimalim* varken ondan bahsedemeyecek kadar gergindim.

Biyoloji dersine girdiğimde, son ders zili çaldığında da Roth ortada yoktu. Huzursuzluk üzerime yapıştı ve öğle yemeği saatinde Roth hâlâ görünürlerde olmadığı için daha da arttı.

“Umarım Abbot onu öldürüp cesedini saklamamıştır,” dedi Stacey. “Çünkü Muhafızlar biraz korkutucu olabiliyor, biliyorsun.”

İştahım resmen bıçak gibi kesilmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Sam, gözlüğünü düzelterek.

Stacey hemen hafta sonu yakayı nasıl ele verdiğimin özetini yaparken ben kafeteryanın önündeki açık çift kanatlı kapıya bakıp duruyordum. Avuçlarım terli ve mide-me kramplar girerek bekledim.

Roth’u bekledim ama asla ortaya çıkmadı.

Aradan bir hafta geçmişti ama hâlâ Roth’tan eser yoktu; evde de hiçbir şey değişmemişti ve ben artık neye inanacağımı bilmiyordum. Roth’un söyledikleri hiç aklımdan çıkmıyordu. *Ben bir iblisim. Tek yaptığım yalan söylemektir.*

Başından beri bana yalan söylüyor, Lilinleri yeniden canlandırmak amacıyla beni anahtar elde etmek için kullanıyor olabilir miydi? O yüzden mi ondan haber almamış ya da onu görmemiştim?

Bu... mümkün değildi. Roth beni kullanmamıştı. Her şeyin bir oyun olması imkânsızdı. Buna inanamazdım. Ya da belki de buna inanman için kendime izin veremezdim. Bunu düşünmek bile çok fazla acı veriyordu. Ama karanlık anlarda bu sorular beni alt ediyordu.

Bazı günler onun o vahşi, kendine özgü kokusunu aldığımı sanıyordum. Ders aralarında koridorda, ya da Zayne’in park ettiği yere doğru giderken. Her yerde onu

arıyordum ama onu hiç göremiyordum. Asla “Paradise City”nin melodisini mırıldandığını duymuyordum.

Zayne’le aramızdaki buzlar erimemişti. Cevap almak için onu zorladığım zamanlar dışında benimle konuşma fikrine sıcak bakmıyordu. Hâlâ odamda kapalıyım ama dışarı çıkmama izin verilen nadir zamanlarda Zayne, Danka ya da diğer Muhafızlarla birlikte oluyordu.

Krizler gece tutuyordu. Büyük ihtimalle bunun yaşadığım gerginlik ve stresle ilgisi vardı ama kapım her zaman kilitliydi. Balkon da öyle. Pencereleler, atlamamdan korkuyorlarmış gibi dışarıdan çivilenip kapatılmıştı. Meyve suyuna ya da tatlılara erişimim olmadan geceler berbat geçiyordu.

Tuhaf bir şekilde Roth etrafımdayken iblis yanıma yenik düşmek beni neredeyse hiç endişelendirmemişti. Arzu hep oradaydı ama hafifti ve kolaylıkla üstesinden gelebiliyordum. Sanki onun varlığı bu arzuyu kontrol etmeme yardım ediyordu. Ya da belki başka bir şeydi. Gerçekten bilmiyordum.

Çok zorlu geçen bir gecenin ardından sabaha kadar volta attım ve Zayne sabah okula giderken aramızdaki sessizliği bozdu. “Berbat görünüyorsun.”

Kotumdaki bir ipliği çekerek omuz silktim. “Uzun bir geceydi.”

Hemen cevap vermedi ama arabayı okulun geniş tuğlalı cephesine yanaştırdığımızda bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Uzun gecelerin çok oluyor mu?” Ben cevap vermeyince derin bir nefes aldı. “Ne kadar kötü, Layla?”

“Bir şey değil.” Kapıyı açtım ve dışarı çıktım; kasım sabahı güneşinin rahatsız edici parıltısında gözlerimi kıstım. “Sonra görüşürüz.”

Müthiş şanslı olduğum için rastladığım ilk kişi mükemmel yapılmış saçlarıyla Eva'ydı. Bu sabah saçlarımı yıkama zahmetine bile girmemiş olmam ve ruhunun daha karanlık, pembeden ziyade kırmızı çizgilerinin olması, onun yakın mesafede olmam gereken son kişi olduğu anlamına geliyordu.

“Çekil yolumdan, ucube.”

Ayaklarım yere çakılmıştı. Tek görebildiğim ruhu ve ruhunun karanlığıydı. Boğazımda ve midemde aside benzeyen bir yanma hissi meydana geldi.

Eva etrafına baktı, sonra da parmaklarını yüzüme saklattı. “Hadi canım? Burada durmanın bir nedeni var mı?”

O karanlık arzu, yoğun ve tehlikeli biçimde derinlerden yükseldi. Döndüm ve en kötü kısmı geçene kadar içimden saydım, sonra da bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Günler geçmek bilmiyordu. Roth sekiz gündür ortalarda yoktu.

O gece ilerleyen saatlerde, yoksunluk duygusu beni uykumdan uyandırınca gözlerimi açmadan yan döndüm. *Tekrar olmasın. Lütfen tekrar olmasın.* Midem düğümlendi. Tenim yanmaya başladı. Bir titreme başladı.

Gözlerimi açtım ve kırıştıtarak gözyaşlarımı savuşturdum. Her geçen an pencereden atlama fikri bana daha iyi görünmeye başlıyordu.

Doğrudum ve yatak odasında göz gezdirdim. Bakışlarım tuhaf bir şekli geçti, sonra da hızla geri döndü. Kaşlarımı çattım; orada her ne varsa tanımamıştım. Çarşafı üstümden atıp ayağa kalktım ve sendeleyerek masaya doğru gittim.

Gözlerim bunun ne olduğunu seçer seçmez elimle ağzı-

mı kapattım. Bir bardakla açılmamış bir şekerli kurabiye hamuru rulosunun yanında bir sürahi portakal suyu duruyordu.

Ben uyurken Zayne gelmişti. Tek açıklaması buydu.

Gözyaşlarımı durdurmak imkânsızdı. Yanaklarımdan aşağıya süzülüp tişörtümün yakasını ıslatıyordu. Neden bu kadar şiddetli ağladığımı bilmiyordum ama çirkin hıçkırıklardı bunlar. Belki de Zayne'den gelen bu minik kibarlık benden nefret etmediği anlamına geldiği için ağlıyordum. Yani tamamen nefret etmiyordu. Belki de bundan daha fazlası vardı. Bu gözyaşlarının bir kısmı bildiğim tek baba olan Abbot içindi. Şu anda, çok uzun yıllar önce beni eve getirdiği o günden pişmanlık duyduğundan emindim. Belki, gözyaşlarımın bir kısmı da Roth içindi çünkü onsuz geçen her gün, Abbot'ın sözlerine daha fazla gerçeklik kazandırıyor. Gerçekten Lilinleri yeniden canlandırmak isteyen başka bir iblis olsaydı Roth ters çevrilmiş bir çarmlıha geçirilmeyeyim diye ortaya çıkmaz mıydı?

Ama Roth sırra kadem basmıştı.

Gitmişti.

Salı günü kafayı yemiş bir davulcu kafamı mesken tutmuş gibiydi. Bütün suratım ağlama festivali yüzünden acıyordu. Biyoloji dersinde Stacey'nin konuştuklarına zar zor dikkatimi verebiliyordum. Küçük bir mucize eseri bugün henüz Roth'u sormamıştı.

Stacey erkek delisi olabilirdi ama aptal değildi. Onunla birlikte yakalandıktan sonra ortadan kaybolmasının tuhaf olduğunu düşünüyordu. Bahse varım, artık Muhafızların Roth'u öldürmesi konusundaki yorumunun çok komik olduğunu düşünmüyordu.

Dikkatimi tepegözdeki notlara veremiyordum. Onun yerine defterimin kenarlarına kocaayak çiziyordum. Der-
sin yarısında yine o kokuyu, Roth'un kokusunu, bana onun
öpücüklerini hatırlatan tatlı ve vahşi kokusunu aldım.

Kalemimi sıraya koyup sınıfa göz gezdirdim. Roth yok-
tu ama kokusu hâlâ oradaydı. Harika. Her şeyin üstüne
bir de resmen aklımı yitiriyordum.

Bayan Cleo, tepegözde başka bir görüntüye geçti, sonra
da yavaş yavaş yürüyerek taburesine geri döndü. Zil çala-
na kadar amaçsızca tahtaya bakmaya devam ettim.

Ders arasında tuvalete gittim. Neden herkes gidene ve
ders zili çalana dek tuvalet bölmesinde oturduğumu bilmi-
yorum. Sadece başka bir derse daha giremezdim. Banyo-
nun boş olduğundan emin olunca kapıyı tekmeyle açtım.

Okul çantamı yere bırakıp lavabonun kenarını tuttum
ve aynada fal taşı gibi açılmış gözlerime baktım. Buz sa-
rısı saçlarım solgun yanaklarımın üstüne kıvrılmıştı ve
orada öyle durmuş aptal ya da kaçık gibi görünüyordum.

Musluğu açtım ve ellerimi akan serin suyun altına
soktum. İçimde yanan ateşi söndürmesini umut ederek
yüzümü yıkadım. Biraz faydası oldu.

Sert, kahverengi kâğıt havlulardan birkaç tane alırken
tuvaletin kapısı gıcırdayarak açıldı. Hızla arkamı dön-
düm ama yavaş yavaş kapanan kapının önünde hiç kimse
yoktu. Hissettiğim *déjà vu* duygusu yüzünden kaşlarımı
çattım ve bakışlarımı kapıdan uzaklaştırıp boş tuvalet
bölmelerine kaydırdım.

Saşkınlıktan küçük bir çığlık boğazıma takıldı.

Simsiyah, devasa bir karga ikinci tuvalet bölmesinin
kapısına tünemişti. Sarı gagası, herhalde elimin yarısı
büyükülüğündeydi.

Okulumda pek sorun yaşanmadığı için berbat bir güvenlik sistemi vardı ama bu büyüklükte bir karganın binaya girebildiğini... ya da tuvalet kapısını nasıl açtığını hayal edemiyordum.

“Bu da nesi?..” Geriye bir adım atınca lavabonun kenarına çarptım.

Karga yüksek sesle öttü; sesi rahatsız olduğu kadar büyüleyiciydi de. Havaya fırlayınca siyah kanatları açıldı ve benimle tuvalet bölmesi arasındaki boşluğa süzüldü. Karga üzerimde asılı durup... genişlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gerçekten, *gerçekten* genişliyordu.

Siyah göbeği gerilip uzadı ve kanatları kola benzer bir şekil aldı. Gagası içeri gömüldü ve keskin görünüşlü pençelerinin yerini parmaklar aldı. *Roth?* İçim umutla doldu ve ona koşup sarılmaya hazır bir şekilde öne adım attım.

Deri pantolon ve bol beyaz gömlek giymiş bir adam belirince durdum. Omuz hizasındaki siyah saçları, tüylerle karıştı.

Gözlerimi yavaşça kırptırdım. Roth’la uzaktan yakından alakası yoktu.

Adam gülümsedi. “Adım Caym. Otuz iblis ordusunu yönetirim, sadece cehenneme sadığımdır.”

“Yok artık,” diye fısıldadım. Neydi bu iblislerin kızlar tuvaleti düşkünlüğü?

Caym, opak gözlerini üzerime dikti. “Korkma. Bu sadece birkaç dakika canını yakacak.” Sonra da bana uzandı.

İçgüdüsel olarak kolumu uzatıp onu boğazından yakaladım. İblis boğuk bir ses çıkardı ama gerçekten zarar verip vermediğime bakmak için durmadım. Kapıya doğru

fırlarken hayatımda bir milyonuncu kez şekil değiştiremememe sövdüm.

Bir tutam saçımı yakaladı ve kalın yumruğuna sarıp hızla çekti. Boğazımda güçlü ve kesinlikle dikkat çekecek bir çığlık büyüdü. Ağzımı açıp çığlığı serbest bırakmaya hazırlanıyordum ki Caym elini boğazıma sarıp çığlığıma engel oldu.

“Mücadele etme,” diye dil döktü saçımı bırakarak. “Öyle daha kolay olur.”

Boğazımı sıkın eli tırmaladım, tırnaklarımı ta derinlere batırdım ama Caym beni kaldırıp ayaklarımı yerden kesti. Bir yandan öğürürken bir yandan ellerine yapışıp gevşetmeye çalıştım. *Hiç hava yok!* Nefes alamıyor, parmaklarını boğazımdan sökemiordum.

“Şimdi,” dedi, boştaki elini alnıma götürerek. Ders zili sustu. “Sadece gevşe ve...” Şiddetli bir tekme savurdum ve iblisin karnına onu ürkütmeye yetecek kadar sert bir şekilde vurdum. İblis beni bıraktı ve ben geriye doğru düştüm. Kalça, lavabonun kenarına çarptı ve kafamın yan tarafını seramiğe vurdum. Yepyeni, kıpkırmızı bir acı belirdi ve akciğerlerimdeki küçücük havayı da alıp götürdü. Nefes almaya çalışarak dirseğimin üzerinde kalktım ve sersemlemiş bir halde elimi başımın zonklayan tarafına götürdüm. Elimi çektiğimde kırmızı olduğunu gördüm.

Kırmızı mı? Acı ve şaşkınlığımdan sıyrılıp Caym beni tekrar yakalayamadan önce lavabonun altına fırladım. Saklanmak için en iyi yer değildi ama elimde bir tek bu vardı.

“Bunu yapmayacaktın,” dedi öfkeyle; diz çöküp yaralı bacağıma yakaladı. “İşte şimdi beni kızdırdın.”

“Beni boğazlamaya çalıştığında kızgın değil miydin?”

Lavabonun altındaki metale tutundum.

Caym buna cevap veremeden tuvaletin kapısı açıldı ve hemen tatlı miskin o aşına kokusunu aldım. Kalbim tekledi. İçimde ümit ve beraberinde çok daha güçlü bir şey bir dalga gibi yükseldi.

Roth kapıda duruyordu, altın rengi gözlerini yavaşça benden iblise kaydırdı. “Caym, seni kızlar tuvaletinde bulmayı beklemiyordum.”

23. Bölüm

Onu gördüğüme neredeyse inanamıyordum. “Olağanüstü durumlar olağanüstü çözümler gerektirir,” diye cevap verdi Caym yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle; bir yandan da tekrar bacağını çekiştirip beni lavabonun altından birkaç santim dışarı çekti.

Boştaki bacağını savurup dizine vurdum. Caym beni bıraktı, geriye doğru sendeledi ve doğruldu. Öfkesi ısı dalgaları şeklinde etrafa yayılıyordu.

“Pek işe yarıyormuş gibi durmuyor,” dedi Roth, kaşlarını havaya kaldırarak.

Caym iç çekti. “O tuhaf yüzyıllardan biri işte, kardeşim. Başımı kaşıyacak zamanım yok.”

“Roth,” dedim boğuk bir sesle. Gözlerini diğer iblisten ayırmıyordu. Onunla çene çalmakla çok meşguldü. İçimdeki tüm umutlar bir balon gibi söndü.

“Bunu görebiliyorum.” Bakışlarını indirdi ve gür kirpikleri yanaklarına yayıldı. Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve konuştuğunda sesi yumuşak ama gür ve güçlüydü. “Onu almana izin veremeyeceğimi biliyorsun.”

“Ne?” diye sordu Caym. “Riskin ne olduğunu biliyorsun! Kızın icabına bakılmalı, Lilinler yeniden canlandırıldıkları takdirde hepimiz öleceğiz. Bana engel olamazsın.”

Roth omuz silkti. “Ama olabilirim.”

Caym, Roth’a bakarken kaşlarını çattı, sonra da kafasına dank etti. Etrafındaki hava parlamaya başladı ama çok geç kalmıştı. Roth hızla öne atıldı, inanılmaz hızlıydı. Bir saniye içinde elleri diğer iblisin boynundaydı. Boynunu kıvırdı.

Çatırtı sesi sağır ediciydi ve Caym’ın çılgınlığını bastırmıştı.

Yoğun, siyah bir sis patlayıp gözlerimi yaktı. Ayrıca kokuyordu, çok berbat kokuyordu. Ağzımı kapattım öğürdüm; bu arada, iblisten, ya da iblisten geriye ne kaldıysa ondan çıkan duman tuvaletin arkasındaki camı patlatmıştı. Cam parçaları yere düştü, ardından kulakları sağır eden tizlikteki yangın alarmı çalıştı.

Tuvalet dumanla dolmuş, her şey kapkara olmuştu. Karanlıkta sıcak ellerin yanaklarıma dokunduğunu hissettim. Geriye doğru sıçradım; gözlerindeki ateşin ötesini göremiyordum.

“Yok bir şey. Benim,” dedi Roth, ellerini omuzlarıma kaydırdı. “İyi misin?”

Öksürdüm. “Hiçbir şey... göremiyorum.”

Roth eğilip yerden bir şey aldı, sonra da kolunu belime doladı. “Bir yerin kanıyor.”

“Başımı çarptım.”

Beni ayağa kaldırdı. “Altında saklandığın lavaboya mı?”

“Evet, şey, işler burada pek iyi gitmiyordu.” Beni yoğun sisten çıkarıp koridora götürmesine izin verdim. Zar zor

derin bir nefes aldım ve temiz havayı içime çektim ama du-
man dışarıya çıkıyordu. Önümdeki şekilleri seçmekte zor-
lanıyordum. “Roth, nerelerdeydin? Seni çok merak ettim.”

“Buralardaydım,” dedi sadece.

Çocuklar yarı isterik bir halde sınıflarından dışarı
fırılıyorlardı. Birisinin güçbela kontrol altına alınmış kar-
maşa içinde “Bomba!” diye bağırıldığını duyduğumu dü-
şündüm.

Roth’un beni bıraktığını hissettim ve ellerimle görme-
den onu aradım. “Roth?.. Göremiyorum.”

“Buradayım.” Roth kolunu belime doladı ve koridorda
beni neredeyse taşıyarak yürüdük.

Yanında sendeleyerek yürüyordum, ansızın ortaya çı-
kışıyla şaşalamıştım ve iblisle karşılaşmamdan ötürü
hâlâ öksürüyordum. Kafamdaki zonklama azalıyordu
ama gözlerimin yanması, etrafı görmeyi imkânsız hale
getiriyordu.

Roth beni daha sıkı tuttu. “Dayan. Neredeyse dışarı-
dayız.”

Çift kanatlı kapı açılırken bir ışık patlaması irkilmeme
neden oldu. Öğretmenler sesleniyor, öğrencilere sokağın
karşısına geçip parkta kalmaları talimatını veriyorlardı.
Soğuk hava yanaklarımı okşuyor ve yanma hissini biraz
hafifletiyordu.

Roth beni oyun bahçesine götürdü. “Kendini nasıl his-
sediyorsun?”

Dört bir yanımda çocukların öksürdüğünü, bazılarının
ailesini aradığını, bazılarının ağladığını duyabiliyordum.
Galiba durumu onlardan daha iyi idare ediyordum. “Gözle-
rim yanıyor. Nasıl oluyor da sen hâlâ görebiliyorsun?”

“Gözlerimi kapattım.”

“Vay be,” diye mırıldandım, avuçlarımla gözlerimi ovuşturarak. “Galiba benden daha zekisin.”

“Hayır. Sadece bunun olmasını bekliyordum. Sen beklemiyordun. Gözlerini kırıştırmaya devam et,” dedi Roth yumuşak bir şekilde; ellerimi aşağıya çekip bileklerimi tek eliyle tuttu. “Üç saniyeliğine parmaklarını gözlerinden uzak tutabilirsen birkaç dakika içinde görüşün netleşecektir.”

Gözlerim hâlâ feci sulanıyordu. “Roth...”

“Şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum,” dedi.

Güçlkle yutkundum. “Ben sana ihanet etmedim. Yemin ederim. Orada olacaklarını hiç bilmiyordum.”

Durakladı. “Yarı Muhafız’sın. Senden bunu beklerdim.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü. “Aynı zamanda yarı iblisim.”

“Ne? Artık o tarafın, Muhafız tarafın kadar önemli mi?”

Cevap vermedim çünkü emin değildim.

“Onlara adımı söyledin mi?” diye sordu, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. “Bir çağırma büyüüne sürüklenmeden önce en azından uyarılmak isterim.”

“Hayır, onlara adını söylemedim.” Güneşin göz alıcı parlaklığından kaçmak için başımı eğik tutuyordum; derin bir nefes aldım ve acımı dindirmek için irademi kullandım. “Söyleseydim bilirdin zaten.”

“Doğru.” Yer değiştirdi; onu arkamda hissedebiliyordum. Ellerimi hemen gözüme götürmemi bekliyormuş gibi hâlâ bileklerimi tutuyordu. “Bunu kaçırman çok kötü oldu. Herkes kafayı yedi. Polis ve itfaiye içeride.”

Bir şeyler görebilmeyi istiyordum. “Kimseye bir şey oldu mu? Stacey’yle Sam içerideydiler.”

Roth iç çekti. “Herkes iyi. Yemin ederim. Sadece dumanlı. Kimseyi öldürmez. Çantanı da tuvaletten aldım. Hemen yanında.”

Net görmeye başlıyordum. Arkamı dönüp Roth'a baktım ve bir karaltı yerine bal rengi gözler ve koyu renk kirpikler gördüm. O zaman kafama dank etti. Kokusunu aldığımı düşündüğüm bütün o zamanlar benim hayal gücüm değildi. "Hep buradaydın."

Roth yanıt vermedi.

"Sadece görünmez olmuştun." Alçak sesle konuşuyordum. "Ama *buradaydın*."

Küçük, neşeli bir gülücükle dudakları yukarı kıvrıldı, ben de üzerine gitmeye başladım. Çünkü kabul etmesini istiyordum... kabullenmesine ihtiyacım vardı. Ancak parmakları yanağımdan kaydı. Dokunuşu, karnımdan başlayıp yayılan yüzlerce hoş kıpırtıya neden oldu. Gözlerimiz kenetlendi, bir anda nefes almakta, hatta neden söz ettiğimizi hatırlamakta bile güçlük çektim.

Gözlerini kırpıştırarak başka tarafa baktı, iç çekti. "İşte süvariler de geliyor. Ama yüz yıl gecikmeli."

Roth'a kendimi öyle kaptırmıştım ki bir diğer Muhafız'ın varlığını, burnumuzun dibine girene kadar fark etmemiştim.

"Bırak onu, gitsin," dedi Zayne.

Zayne'in orada oluşuna şaşırarak zamanım bile olmadı çünkü Roth beni daha bir sıkı kavradı. "Bırakmazsam ne olurmuş?" dedi. "Taşkafaya dönüşüp beni de iblis olmaya, seni pataklamaya mı zorlayacaksın? O zaman ne olacak yani? Eminim Alfalar saf gençlerin önünde böyle bir gösteriye hoş gözle bakmaz."

Zayne'in gırtlığından pes bir kükreme duyuldu. "Ben bu riski göze alıyorum."

"Eminim alırsın."

Bununla birlikte, Roth bileklerimi bıraktı ve güçlü el-

ler kollarıma yapıştı, çekip beni ayağa kaldırdı. Zayne'in parmakları etime gömülünce şaşkınlıkla, biraz da acıyla bağırdım. Beni kollarında döndürmeden hemen önce keskin nane kokusunu aldım.

Öfkeli görünüyordu ve alnımda şişen yumruyu görünce daha da sinirlendi.

Roth bizi ağaçların gölgesinden izliyordu. Zayne saçımı geriye atıp altındaki şişliğe bakınca, Roth'un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kafasının bir şeyi yok," dedi. "Ama az daha kopardığın kolu için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Zayne'in elleri gevşedi. "Kapa çeneni."

Roth çevik bir hareketle ayağa kalktı. "Ses tonundan hiç hoşlanmadım."

"Ben de senin suratından," dedi Zayne.

"Kafam... kolum iyi. Bir şeyim yok." Silkinip kurtuldum, baş dönmesi dalgasını duymazdan geldim. "Gözlerim hâlâ yanıyor ama görebiliyorum artık."

Zayne omuzlarımdan tuttu. "Niye göremiyordun ki? Ne oldu?"

Yanımıza yaklaşıp, "Kükürt," dedi alçak sesle Roth. Zayne'den korkmuyordu. Hem de zerre kadar. Onunla gurur mu duysam, ona kızsam mı bilemiyordum. "Okulda bir iblis vardı. Hayır, ben değildim. İblis onu öldürmek istedi. O yüzden gözünü üstünden eksik etmesen iyi olur. O zaman ben müdahale etmek zorunda kalmam."

Zayne dişlerini göstererek Roth'un üstüne yürüdü.

Burun buruna geldiklerinde Roth'un yüzündeki hafif tebessüm yüzüne iyice yayıldı. Boyları birbirine yakındı; Roth bir-iki santim daha uzundu, Zayne ise daha iriydi. Etrafa bakındığımda bazı çocukların izlemeye başladığını gördüm.

İkisinin etrafına yaydığı testosteron hormonu akıl almaz boyuttaydı. Aralarına girdim. “Yaygın inanışın aksine, burada düşman değilsiniz.”

Roth pis pis güldü. “Belli ki seni korumaktan acız.”

Zayne’in Roth’un boğazına sarılması an meselesiydi. “O gırtlaklarını parçalamaktan büyük keyif alacağım.”

“Tabii, tabii.” Roth bir adım geriledi, dönüp bana baktı. “Sen kızı koru, yoksa senin gırtlaklarını parçalama sırası hayaletlere bile kalmaz. Aldın mı mesajı?”

İkisine de korunmaya ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ki Roth etrafında döndü, öğrenci güruhuna karışıp gözden yitti. Zayne beni kendine çekene kadar, onun az önce durduğu noktaya gözlerimi dikip durdum. Boğuk bir çığlık attım.

“Kahretsin. İyi olduğundan emin misin?”

“Evet.” Onu göğsünden itip biraz hava almak istedim. Fakat onu yerinden kıpırdatmak ne mümkündü. Beni ilaki ezmekten vazgeçer diye düşünüp kollarımı indirdim, beni bırakmasını bekledim.

Nihayet bıraktı ve çantamı yerden alıp elimi tuttu. Dosdoğru öne bakarken çenesinde bir adale seğiriyordu. “Seni eve götürüyorum.”

“O bana zarar vermedi, Zayne. Bunu yapan o değildi.” Yanıt gelmeyince elini sıktım. “Zayne...”

“Şu anda orası önemli değil,” dedi. “Önemli olan, o piç kurusunun haklı olması. Güvenliğini sağlayamadık. Bunu sağlayan o ise, demek ki bir şeyler yanlış.”

Jasmine antiseptik kokulu bir mendili burnumun dibinde tutuyordu. “Birazcık yakabilir.”

Gözlerimden daha fazla yakamaz, diye düşündüm.

Cam odada oturduğum yerden Abbot'ın mutfaktaki kesik kesik hareketlerini izlerken bile gözlerim hâlâ hassastı. Jasmine kumaşı şakağıma bastırınca yüzümü buruşturdum.

“Pardon,” diye fısıldadı halden anlayan bir tebessümle.

Başımı aşağı yukarı salladım, Jasmine düğümün üstüne merhem sürerken yerimden kıpırdamadım. Caym'ın beni öldürmeye çalıştığı düşünülürse her şey daha kötü olabilirdi.

Zayne kollarını kavuşturmuş, yanımda duruyordu. “Baba, bu bildiğim her şeye aykırı ama Layla'nın söylediklerini dikkate almalıyız. Bu iblis...”

“Biliyorum,” diye parladı Abbot.

Güldüğümü gizlemeye çalıştıysam da beceremedim. Jasmine bana gözlerini kısarak baktı. Tatmin duygum kısa ömürlüydü.

“Biz bu meseleyi halledene kadar, kendine eşlik edecek bir Muhafız olmadan okula ya da başka bir yere gidemez.” Abbot sakalını ovuşturarak bana döndü. “Bu konuyu benimle tartışmaya sakın kalkışma.”

Bakışları karşısında eriyip gidecektim. “Ama okula ne diyeceksin?”

“Öpücük hastalığına ya da başka bir insan hastalığına yakalandığını. Aslında fark etmez. O süre boyunca ödevlerin buraya gelecek.” Geoff'un durduğu yere döndü. “Komiserden hiç haber var mı?”

Geoff başını aşağı yukarı salladı. “Hiç kimse okulda aslında ne olduğunu bilmiyor. Bunun ipin ucu kaçmış bir eşek şakası, bir duman bombası olduğuna ilişkin rapor tutacaklar. Ama ucuz kurtardık. Eğer iblis dışarı çıksaydı...”

“Ya da arkadaşım görünmeseydi,” dedim sırf eğlencesine.

Abbot’ın bakışları beni az daha devirecekti. “Olacak şey değil ama bu iblisin amacı Lilinleri diriltmek olmasa bile, o senin dostun değil ve asla da olmayacak.”

“Neyse,” dedi Geoff kuru bir sesle. “Açığa çıkması akıl almaz bir zarar verirdi.”

Jasmine saçımı kenara çekip şakağıma pansuman yaparken bir yandan da kapıya baktı. Danika, küçük başını omzuna koymuş olan Izzy ile içeri girdi.

“Drake?” diye sordu Jasmine.

“Hâlâ uyuyor.” Danika, Izzy’yi biraz daha yukarı kaldırdı. “Bu küçük kız kucaktan başka yerde uyumayı reddediyor ve ben de bu konuşmadan eksik kalmak istemiyorum.”

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

Gidip Zayne’in yanında dikildi. Danika’nın kucağındaki Izzy ile daha şimdiden bir aileye benzediklerini düşünmeden edemedim. Gözlerimde keşke yine kara iblis dumanı olsaydı dedim. “Anlayamadığım şey nasıl olup da hiçbir Üst Düzey iblisi yakalayamadığımız,” dedi bir eliyle çocuğun buklelerini okşayarak.

“İblisler ne zaman saklanacaklarını bilir,” diye homurdandı Abbot.

“Mantıklı.” Zayne bana hızla bir baktı, ardından gözlerini kaçırdı. “Şehirdeki Üst Düzey iblis hareketliliğini kastediyorum. Lilinleri diriltmeye çalışan bir iblis er ya da geç yığınla başka iblisi de çeker.”

“Doğru ama bu onların aptallığı. Muhafızların onları yakalayamayacağı aşağısı, onlar için daha güvenli.” Geoff iskemlelerden birine oturup uzun bacaklarını uzattı.

Onları bu kadar ciddi konuşurken görmek bana tuhaf gelmişti ama lafa atladım. “Kıyameti başlatmak istiyorlar.”

Abbott bıyık altından mırıldandı. “Çocuk, kıyamet değişin...”

“Şimdi olmaması gerekiyor ya da ne zaman olacağını bir tek Tanrı biliyor. Evet, orasını ben de biliyorum. Ama bir de şöyle bak. Lilinlerin yeniden doğması hiç kimsenin çıkarına değil, yanılıyor muyum?” Tüm gözler üstüme çevrilmişti ve Jasmine başımla uğraşırken kendimi savunmasız bir sakat gibi hissettim.

Jasmine’in elinden kurtulup kalktım, oturdüğüm hasır sandalyenin arkasına geçtim. “Bir Lilin ruh emdiğiinde insanı hayaletle çevirir. O insan ne cehenneme gidebilir ne de cennete. O yüzden de Lilinlerin dirilmesi cehennemin de işine gelmiyor.” Bunu daha önce de anlatmaya çalışmaktan dilimde tüy bitmişti fakat bana o kadar kızgınlardı ki kulak veren olmamıştı. “Ne var ki bazı iblislerin niyeti cehennemden çıkmak. Yerüstüne gelebilmeyi, kuralları hiçe saymayı, Muhafızlardan çekinmeden yaşamayı istiyorlar. Biliyorlar ki Lilinler yeniden doğarsa Alfalar işe karışacak ve tüm iblislerin peşine düşecek. Savaşmadan pes etmeyecekler. İnsanoğlu iblis gerçeğini öğrenecek. Bir savaş çıkacak ve bu da büyük olasılıkla kıyametin tarihini erkene çekecek.”

Bir süre kimsenin ağzını bıçak açmadı. Sonra Geoff sessizliği bozdu. “Riskli ama iblisler bu tür kumarlar oynamaktan daha önce de kaçınmamıştır.”

Danika uyuyan ufaklığı Jasmine’e verdi. “Kaçık bir erkek arkadaş gibi, değil mi? Dünya bana yar olmazsa kimseye olmasın.”

Bu kıyaslamaya az daha gülecektim.

“Ayin ne zaman tamamlanabilir?” diye sordu Zayne.

“Belirli bir zamanı yok.” Abbot yakındaki bitkilerin birinden yapraklı bir çiçek kopardı. “Ancak Layla on yedi yaşına girdikten sonra gerçekleşebilir. En azından metnin çevirisi öyle diyor.”

“Sonsuza dek buraya tıklıp kalamam ya. Deliririm.”

“Başka seçeneğin yok,” diye yanıtladı Abbot.

Sabırım taşıtı, patladım. “Ne oldu? Şimdi de bana inanmaya mı başladın?”

“Şu noktada neye inanacağımı bilmiyorum.” Ölü bir yaprağı koparıp avucunda ezdi. “Bunların hepsi varsayım. Hiçbirinin ardında ne bir gerçek var ne de bir kanıt.”

Ellerimi kaldırdım. “Bunlar gerçek. Başından beri size söylediğim şey.”

“Bir yolu daha var,” dedi Zayne, muhtemelen babası daha önce gördüğüm türden lafları sıralayamadan. “Bunun sorumlusu iblisi yakalayıp cehenneme geri yollarız.”

“Bu fikre bayıldım.” Bir şeyleri kırıp dökmek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“İyi bir fikir ama sorun şu ki dışarıda dolaşan sayısız iblis var.” Geoff burnunun kemerini ovaladı. “Onları *Anahtar* kullanarak çağırmaya başlayabiliriz fakat bu yıllar sürer.”

“Şu iblis...” Zayne derin bir nefes aldı. “Arkadaşın bunu yapan iblisi tanımıyor mu?”

Roth’a arkadaşın diye hitap etmenin Zayne için ne denli zor olduğunu biliyordum ve takdir etmiştim. “Hayır. O da bunu öğrenmeye çalışıyordu ama hiç kimse konuşmaya yanaşmıyor. Ya arkasında bir sürü iblisin desteği var ya da bunu yapan her kimse ondan ölesiye korkuyorlar.”

“Hiç de rahatlatıcı değil,” dedi Danika.

Zayne kaşlarını çatarak ona katıldı. “Bu arada hiç ilerleme kaydedip kaydedemediğini öğrenebiliriz...”

“Kesinlikle hayır!” dedi babası gök gürültüsü gibi bir sesle. “Bir iblisle asla çalışamayız.”

“Baba...”

“Hayır, Zayne.” Abbot kapıya gidip orada durdu. Öfkeden yüzü al al olmuştu. “Hangi sebepten ötürü olursa olsun, bu yoldan gitmek istemiyorum. Tarih, bu yolun sonunun ihanet olduğunu göstermiştir.”

O anda anladım ki Roth ya da herhangi bir iblis ağzıyla kuş tutsa bile Abbot’ın görüşlerini değiştiremezdi. Neredeyse bağınazlık noktasında benimsemişti bu fikirleri. İnanışlarını değiştirmek için bir mucize lazımdı. Çoğu Muhafız böyleydi işte; özellikle de yaşlı olanları.

Bakışlarım Zayne’e gitti. Konunun peşini bırakmaya hazır değildi. “Layla’nın hayatı tehlikede. Milyonlarca değilse bile belki binlerce insanın da.”

“Sanki bilmiyorum.” Abbot bir hışımla yürüyüp oğlunun karşısına dikildi. “Olağanüstü durumlar olağanüstü çareler gerektirir, değil mi? Daha önce de bu noktada bulunduk. Dünya yine çöküşün eşiğindeydi. Yeni bir şey değil bu. Bir iblise güvenmek ancak yok oluşa hizmet eder.”

“Öyle bir şey olmayacak.” Geoff ayağa kalktı, ellerini beline dayadı. “Bir iblise güvenmenin sonunu bizzat gördük.”

“Hem de nasıl.” Abbot dönüp bana baktı. Yüz ifadesinden anlam çıkarmak olanaksızdı. “Sonuçta, Elijah aptallık edip bir seferinde bir iblise güvendi.”

“Ne?” deyip güldüm. “Elijah kendini öldürür de iblislere güvenmez.”

Abbot tamamen bana döndü. “Artık öldürür ve ağzı yandığı için haklı da. On yedi yıldan biraz uzun süre önce gaflette bulunup bir iblise güvendi. İblislik yapacağıma kendimi öldürürüm diyen bir dişi iblise. Öykünün tamamını bir tek Elijah biliyor ama şurası kesin. Onunla yattı ve sonunda iblis, istediğini aldı.”

Ağzımı açacak oldum, sonra sımsıkı kapadım. Buz gibi bir ayaz esti omurgamın etrafında. Dilimin ucuna itirazlar sıralandı fakat tek kelime dökülmedi ağzımdan.

“Güvendiği iblis Lilith’ti,” dedi Abbot. “Elijah ona güvendiği için de dünyayı yok edebilecek tek şeyin yaratılışına katkıda bulundu. Yani senin.”

24. Bölüm

Daha önce hiç öyle ayılan bayılan tiplerden olmamışımdır fakat bu küçük bomba patladıktan sonra az daha yeri öpecektim. Sarsılmış ve aşırı derecede rahatsız olmuş bir halde geriye yaslandım.

“Onun babası Elijah mı?” Zayne’in şaşkınlığı sesine vurmuştu. “Hadi canım, dalga geçiyorsun.”

“Geçmiyorum.” Abbot bezgince bir nefes aldı. “İblisin Lilith olduğunu, yıllar sonra Layla’yı koruyucu ailenin yanında bulana kadar o da bilmiyordu.”

Gözlerimi ağır ağır kırptırdım ama oda bir türlü netleşmedi. “Kızı olduğumu biliyor muydu yani?”

“Biliyordu.”

“Ama o... o benden *nefret ediyor*.” Çiçekli yastıkların üstüne geri çöktüm. “Bildim bileli nefret etmiştir benden.” Sözcükler ağzımdan döküldüğü anda, nihayet sebebini anlamıştım nefretin. “Tanrı aşkına, herhalde ona...”

“Gafletini mi hatırlatıyorsun?” Abbot yanıma geldi, sesini alçalttı. “Sende kendisinden bir parça olduğu gerçeğini asla kabullenemedi.”

Başım fırıl fırıl dönüyordu. “Hepiniz beni bulduğunuzda beni öldürmeye kalkışmadı mı?”

Abbot bakışlarını kaçırdı.

Titrek bir nefes aldım. “Kalkıştı. Vay be. Bir türlü ak-lım...” Abbot’ın yüzünde bir yanıt aradım. “Onun babam olduğunu bile bile mi beni öldürmesini engelledin?”

Abbot yine konuşmadı. Sözü alan Geoff oldu. “Elijah’ın yara izi bir iblisten kalma değil. O gece Abbot onu durdur-du ve yanına aldı. Sonuçta damarlarında bir Muhafız’ın kanı dolaşıyor.”

“Ah, aman Tanrım...” Başımı iki yana salladım. “Bun-lar...”

Çok fazlaydı.

Herkesin gözleri şaşkınlıkla merhamet karışımı bir ifadeyle üzerimdeydi. Bunlar bana aşırı gelmişti. Her şeyi öğrenmek ve sindirmek için yapayalnız kalamayışım...

Ayağa kalktım, el yordamıyla Abbot’ın yanından geç-tim. Birileri beni çağırdıysa da yatak odama varana ka-dar durmadım.

Yatağıma çöktüm, duvarımdaki bir noktaya gözlerimi diktim. O anda dünya yansa umurumda değildi. Elijah, yani benden bin güneşin şiddetiyle nefret eden o Muhafız, babamdı. Beni öldürmek isteyen o Muhafız. Muhtemelen Petr’den beni öldürmesini o istemişti.

Ulu Tanrım...

Bir anda midem bulandı. Petr benim yarı kardeşimdi. O iğrenç...

Kendi kardeşimin ruhunu emmiştim.

Yatakta yan yattım, top gibi kıvrıldım, okulda olan bi-tenle hiçbir ilgisi bulunmayan o yanma hissi geçsin diye gözlerimi sımsıkı kapattım. Bacağımdan bir titreme baş-layıp ta parmaklarıma kadar yayıldı. Ellerimi göğsüme sıkıştırdım.

Böyle bir şeyle nasıl başa çıkılabiliirdi? Herhalde bu yaşa kadar öğrenmediğim başa çıkma yöntemleri vardı. Hangisi daha çok rahatsız ediyordu beni, bilemiyordum. Öz babamın beni öldürmeye çalışması mı, kendi kardeşimin ruhunu almış olmak mı?

Takip eden günlerde de kafamda bir ışık yanmadı ve her şeyi kavrayamadım. Kavramak mümkün değildi. Öyle kolay olacak şey değildi bu. Nefes almamaya çalışmak gibiydi. En tuhaf anda aklıma giriyor, sonra da çıkmak bilmiyordu.

Öz babam öldürmek istemişti beni.

Bunu bilmek her şeye gölge düşürüyor, beni duygusuz, uyuşuk biri yapıp çıkıyordu. Bir yanımlı Elijah'ın kinini anlayabiliyordu çünkü ona neyi hatırlattığımı biliyordum. Yine de kıızıydım onun. Bunca yıl boyunca babamla ilgili hayaller kurmuş, yarı iblis olsam da babamın beni sevdiğine inanmıştım. Başına talihsiz bir şey geldiğini, benim de o trajedide kaybolduğumu düşünmüştüm.

Şimdi paramparça olmuştu o hayaller.

Petr'le olanlar da eziyordu beni. Kardeşim olması, o canavar ilişkin düşüncelerimi değiştirmese de kim olduğunun bilsem yine yapar mıydım diye düşünüyordum.

Emin değildim.

Zayne cam odada olanların ardından dizüstü bilgisayarı gizlice içeri sokmuştu. Sanırım hâlâ cezalıydım ama benim için üzülüyordu. Stacey'e hasta olduğumu, okula ne zaman dönebileceğimi bilmediğimi söyleyen bir e-posta yolladıktan sonra internete karşı tüm ilgimi yitirdim.

Bunların altından kalkabilecek kadar güçlü olmayı istiyordum ama başka birisi ya da başka bir şey olmayı

hayatımda hiç o zamanki kadar istememiştim.

Cuma akşamı aklım hiç başımda değildi. O kahrolası bebek evinin karşısına geçtim ve ondan *nefret* ettim.

Üst katına parmaklarımı tutup çektim ve o katı evden koparıp attım. Yetmemişti. Çatıyı kavradığım gibi yerinden sökerken ensem karıncalanıyordu. Elimde tuttum, o kısmı beysbol sopası gibi kullanıp duvarları aşağı mı indirsem diye düşündüm.

“Ne yapıyorsun sen?”

Çılgılığı basıp fırlıdak gibi döndüm. Zayne kapının ağzına dikilmiş, kaşlarını kaldırmış beni izliyordu. Duştan yeni çıkmıştı, saçları nemliydi hâlâ. Kıpırmızı kesildim. “Şey, bir şey yapmıyorum.” Oyuncak evin çatısına baktım. “Şey...”

Bakışları beni geçip arkamdaki eve takıldı. “Bebek evini odanda artık istemiyorsan senin için kaldırırdım.”

Çatıyı usulca yere bıraktım. “Bilmiyorum.”

Başını hafifçe yana eğdi.

İçimi çektim. “Ne yaptığımı ben de bilmiyorum.”

Zayne beni upuzun bir süre süzdü. “İyi.”

“İyi mi?” Keçileri kaçırmış gibi oyuncak evimi parçalarken beni basmış olması iyi bir şeye benzemiyordu hâlbuki.

“Senin için bir şey planladım. İşin içine dondurma da dahil.”

Gözlerim koca koca açıldı. “Dondurma mı dedin?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet. Dondurma yemeye çıkarız diye düşünmüştüm.”

Yaz fırtınası gibi bir heyecan doldu içime. Yılbaşını bekleyen çocuklar gibi olmuştum. Hem evden dışarı adımlımı atabilecektim hem de işin içinde dondurma vardı.

Ne var ki neşem saman alevi gibi sönuverdi. “Abbot hayatta izin vermez.”

“Yanında olduğum sürece izin veriyor.”

“Bir şey olmaz, değil mi?” diye sordum. Tekrar sevinmekten korkuyordum. “Ya bir şey olursa?”

“Ben yanındayken hiçbir iblis sana yaklaşılamaz.” Sesindeki özgüven tüm kaygılarımı silivermişti. Zayne’in hakkı vardı. Bu intihar olurdu. “Bence tam dondurma yenilecek bir gece. Var mısın?” diye sordu.

Dondurma varsa dünden razıydım.

Zayne’in antika Impala’sına binmeyi seviyordum. Motorunun gürültüsünü, bakışları üstüne çekmesini. Bir Mercedes ve BMW denizinin ortasında 1969 model kiraz kırmızısı Impala’dan daha albenili bir şey olamazdı. Arabasını bir defa, on altıncı yaş günümde, kullanmama izin vermişti. O parıl parıl ruhlar dikkatimi dağıtırken direksiyon sallamanın hiç de kolay bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Bir polis arabasına arkadan çarpmıştım.

O gün bugündür de direksiyon başına oturmamıştım.

Bir markete uğrayıp bir paket Twizzler şeker aldık. Zayne şekeri dondurma dükkânına getirince midem ağzıma geldi. “İğrenç bir şey bu,” diye homurdandım.

Masum masum baktı bana. “Denemeden elinin tersiyle itme,” dedi.

“Twizzler’ları asla dondurmama batıramam.”

Zayne beni şakacı bir tavırla iteleyip sıramı kaptı. Onu geri ittiysem de bir santim bile kıpırdamadı. Etrafımızdaki ruhlar farklı ve yumuşak pastel renklerdeydi. Çok şükür hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Ortalıkta iblis falan da yoktu. Bingo. Zayne kendine bir kup dolusu çikolatalı don-

durma sipariş etti, ben de her zamanki gibi dondurmalı muzlu tatlı aldım.

Kasım ayının hoş sıcakları insanları sokağa dökmüş-tü. Zayne buna pastırma yazı mı ne, öyle bir şey diyordu. Oturacak bir yer bulduğumuz için şanslıydık. Burası şehirde en sevdiğim yerlerden biriydi. Modern bir şehir merkezinin orta yerinde sıkışıp kalmış, ufacık bir aile işletmesiydi. Yerler siyah beyaz damalı, masalar ve oturaklar kırmızıydı. Duvarlara aile resimleri asılmıştı. Sevmemek mümkün müydü?

Ev gibi bir yerdi.

Zayne'in o kayışa benzeyen şekeri çikolatasına neşeyle batırdığını gördüm. Baktığımı fark edip göz kırptı. "Bir ısırick almaz mısın?"

Yüzümü ekşittim. "Yok, ben almayayım."

Şekeri bana uzattı. Bir ucundan yoğun bir çikolata sosu akıyordu. Sos masaya damladı. "Sevebilirsin."

Onun yerine muzlu tatlımı yedim. Zayne de omuz silkip şekeri ağzına tıktı, iç çekti. Onu inceledim. "Sence on sekiz yaşına kadar ev hapsinde mi kalacağım?"

"Galiba," diye yanıtladı. "Babam bu konuda çok katı."

"Ben de bundan korkuyordum."

Dondurmaya batırmadığı bir şeker çubuğuyla elimi dürttü. "Seni sık sık dışarı kaçırırım."

"Sağ ol," deyip zoraki gülümsedim. "Ee... Danika'yla aranız nasıl?"

Alnı kırıştı, Zayne önündeki dondurma kâsesi hayatın sırrını saklıyormuşçasına oraya odaklandı. "Güzel. O... çok iyi bir kız."

"Deli misin, acayip seksi. Öyle bir vücudum olsun diye neler vermezdim." Önümdeki tabağa baktım. "Vücut de-

mişken, bu şey kim bilir kaç kaloridir.”

Zayne gözlerini bana çevirdi. Her zamankinden parlaktı gözleri. “Sen... olduğun gibi mükemmelsin.”

Gözlerimi devirdim. “Neo? *Bridget Jones’un Günlüğü*’nü mü izledin yakınlarda?”

Birkaç saniye daha dikkatli dikkatli bana baktı, sonra tatlısına döndü. Üstünde, daha önce olmayan bir gerginlik gelmişti üzerine. Görünmeyen bir yükü sırtlanmıştı sanki. Bense salak gibi çene çalmaya devam ettim. “Jasmine’le Danika konuşurlarken kulak misafiri oldum. Danika, daha henüz geleceğinize dair... bir şeyler konuşmadığınızı söyledi.”

Daha da gerilmiş gibiydi. “Yok. Konuşmadık.”

Tabağımdaki bir kirazla oynadım. “Hâlâ kurallara karşı gelmeyi mi planlıyorsun?”

Zayne bir elini saçlarının arasında gezdirip gözlerini kıstı. “Ben bu gözle bakmıyorum. Eğer çiftleş... yani, evleneceksem, bunu kendi istediğim şekilde yapmak isterim.”

“Peki Abbot buna ne diyor?” Kirazı uzattım, aldı. “Yoksa oyalıyor musun onu?”

Kirazın sapına gözlerini dikti, omuz silkti. “Lafı oraya getirmekten kaçınıyorum.”

“Ama Danika’dan kaçınımıyorsun,” dedim. “Ondan hoşlanıyorsun. O zaman sorun ne?”

“Olay ondan hoşlanıp hoşlanmamam değil.” Arkasına yaslandı, camekânın ardındaki dondurma kaplarına bakarken ellerini masanın üstünde huzursuzca oynatıyordu. “O harika bir kız. Onunla güzel zaman geçiriyorum fakat bu konuyu şu anda konuşmak istemiyorum.”

“Ya.” Bunun nereye gittiğini biliyor gibiydim.

Bana bilgiç bir bakış attı. “Senden ne haber diye sor-

mak isterdim ama sanırım bebek eviyle yanıtlımı aldım.”

Göğüs geçirdim. “Düşünmemeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Yani...”

“Ağır mı geldi?”

Güldüm. “Evet, çok ağır.” Bir muz dilimini tabakta ittim, başımı iki yana salladım. “Zayne, ben...”

“Ne oldu?” dedi biraz sonra.

Başımı kaldırdım, dayanamaz hale gelene kadar gözlerinin içine baktım. “Şey, tamamen dürüst davranmadım.”

“Öyle mi?” dedi duygusuz bir tavırla. “Beni kandırabildin.”

Kıpkırmızı oldum. “Özür dilerim, Zayne. Yakalandığım için değil, canını yaktığım için, yaptığım yanlış olduğu için. Sana güvenmem gerekiyordu.”

“Biliyorum.” Elini elimin üstüne koyup hafifçe sıktı. “Kızmıştım... bir yanım hâlâ sana kızgın ama olan oldu işte.”

Ne yaptığımı öğrendikten sonra benimle hâlâ aynı havayı solumak isteyeceğini umarak elimi geri çektim, gözlerimi artık çorbaya dönmüş olan dondurmama çevirdim. Konuya, yara bandını sökme yöntemiyle yaklaşmaya karar verdim. “Petr’in ruhunu emdim.”

Zayne ne dediğimi anlamamış gibi öne kaykıldı, sonra geriye yaslandı. Elleri masanın üstünden kayıp düştü. Yutkundu. Sessizlik bir bomba misali patladı.

“Eve geldiğimde, hastalandığımda tahmin ettiğini düşündüm.” Kaşığı kavradım. “Kendimi savunuyordum. Beni öldürecekti. İstemedi oldu. Tanrım, istediğim son şey buydu ama üstüme geldi ve başka ne yapacağımı bilemedim. Ruhunu emmek ona bir şey yaptı, Zayne. İnsanlar gibi hayalete dönüşmedi. Biçim değiştirdi, gözleri kıpkırmızıydı. Çok üzgünüm. Lütfen beni...”

“Layla,” dedi sessizce. Kaşığı tutan elimi tuttu, parmaklarımı kibarca çözdü. “Kendini savunmak için yaptığını, niyetinin bu olmadığını biliyorum.”

“Ama yüzündeki o bakış,” diye fısıldadım.

Gülümsedi ama gergin bir gülümsemeydi. “Şoke olmuşum. Dediğin gibi, bir şeylerden şüphelenmedim değil. Ruhun tadına şöyle bir baktığını düşündüm. Sonuna kadar gittiğini... bilmiyordum.”

Utancı, bir kova dolusu paslı çivi yutmak gibiydi. Elimde olmadan hissediyordum. Ruhunu almasam öleceğimi, bunun Roth ortaya çıkana kadar bana zaman kazandırdığını bilsem bile. “Hayal kırıklığına uğradın, değil mi?”

“Yapma Layla, bunun hayal kırıklığına uğramamla uzaktan yakından ilgisi yok. Sen kendini savundun, keşke buna mecbur kalmasaydın. Ne olduğun önemli değil.” Sesini alçalttı. “Sorun, bunun sana nasıl kötü hissettirdiğini bilmem. Seni böyle görmeyi hiç istemiyorum. *Hem de hiç.*”

Boştaki elimle gözümü sildim. Tanrım, ağlıyordum.

“Gördün mü? Yaptığından ötürü kendini suçluyorsun. Kendine bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Ama bunu yapmaman gerekirdi diye sen dedin.”

Yüzünü buruşturdu. “Tanrım, bunu sana keşke hiç söylemeseydim. Aslında kendine bakışın biraz da bizim suçumuz.”

Kaşılarımı çattım. “Anlamadım?”

Arkaya dayandı, ellerini kaldırdı. “Seni, benliğinin bu yanından nefret edecek biçimde yetiştirdik. Belki de doğru değildi. Artık emin değilim. Hiçbir şeyden emin değilim.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Tek bildiğim şu ki beni hayal kırıklığına falan uğrat-

madın. Senden nefret etmiyorum. Edemem de. Çikolata-ya batırılmış Twizzler yemenin asıl zevkini takdir edemesen bile.”

Daha fazla ağlamamak için gözlerimi kırpıştıtırırken gülmemeye çalıştım. “Çok komik.”

Gülümsemesi daha bir samimiydi. “Kalkalım mı?”

Burnumu çekip başımla onayladım. Tepsilerimizi topladık, dışarı çıktık ve Zayne arabayı park ettiği yere giderken yol boyunca elini omzuma attı. Onunla tekrar böyle olmak, aynı bağı tekrar kurmak çok güzeldi. Mucizeler yaratıyor, göğsümdeki o buz gibi noktayı yine ısıtıyordu.

Zayne beni ön yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemeri-mi bağlattıktan sonra dönüp arabaya bindi. Yüzümü güldürmüştü bu.

Eve dönerken müzik dinledik ve Zayne’in radyoda çalan pop şarkısına eşlik etmesi beni kahkahalara boğdu. Elinden her iş geliyor olabilirdi ama şarkı söylemek bunlar arasında değildi. Yolun yerleşkeye giden özel kısmına geldiğimizde, benim üzerimden dışarıdaki bir şeye baktı. Gözlerinde yabancı bir yansıma gördüm. Daha önce de gördüğüm bir şeydi bu ama ne anlama geldiğini hiç anlayamamıştım. Ta ki... Roth gelene değin. O tekrar yola bakarken içime kötü bir his doğdu.

“İsa aşkına,” diye bağırıp frene asıldı.

Bir şey Zayne’in Impala’sının kaputuna güm diye inip ön camı kırdı.

Bunun ilkin hayvanat bahçesi kaçkını, aşırı iri bir goril olduğunu, civardaki sayısız ağacın birinden üstümüze atladığını düşündüm. Sonra testere gibi tırtıklı dişleri gördüm, burnuma kükürt kokusu geldi. Bağırdım... hem de gerçekten.

Bir Hellion'du bu.

Kocaman, pis kokulu bir Hellion az önce Zayne'in kıymetli Impala'sına ciddi hasar vermişti. Ön camı kıran da Hellion'un devasa koç boynuzlarıydı. Muazzam bedeni mat ve kaba kıllarla kaplıydı. Hayal görüyordum herhalde. Hellionların yerüstüne çıkmasına bariz sebeplerden ötürü izin verilmezdi.

Hellion içeri uzanmaya çalışınca Zayne beni koluyla itip koltuğa yapıştırdı. Yaratığın boynuzları metale takılmıştı ve görünen o ki içeri girmek için kafasını eğmesi gerektiğini anlayamayacak kadar aptaldı.

Hellion kükredi. Bir T-rex'in suratınıza bağırması gibiydi.

"Zayne!" diye tiz bir çığlık attım, yaratığın kalın mı kalın ön pençeleri yüzümden birkaç santim ötede ılık çalınca. "Zayne!"

"Layla, beni dinlemeni istiyorum." Tek eliyle emniyet kemerini çözdü. "Sakin olman lazım."

Hellion'un pençeleri Zayne'in kolunu tırmalayıp kanattı. Zayne gözünü bile kırpmadı.

Kolundan kucağına damlayan kanı görünce "Yüce Tanrım," diye fısıldadım. "Zayne, kolun."

"Sana koş dediğimde koşacaksın, tamam mı Layla?" dedi telaşla. Uzanıp emniyet kemerimin tokasını açtı. "Koş dediğimde koşacaksın, arkana bakmayacak, dövüşmeye çalışmayacaksın. Bu şeyle dövüşülmez."

O şey saldırırken onu öylece bırakmak istemiyordum. Hellionlar nam salmış katillerdi. Sırf acı kuvvetleriyle Muhafızların uzuvlarını teker teker koparabilirlerdi. "Ama sana yardım..."

Keskin tırnaklı pençenin geniş bir darbesi az kalsın

beni haklıyordu. Zayne beni kendine ve aşağıya çekti, yanağımı bacağına bastırdı. "Aşağıda kal," dedi. "Söylediklerimi yap, yeter. Bu ormanı tanıyorsun. Eve gidip babamı çağır. Sakın durma. Bana böyle yardım edebilirsin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Elimden geldiğince başımla onayladım.

Zayne'in eli yanağımdan saçlarıma doğru kaydı.

Hellion bir kez daha ulurken gözlerimi kapadım.

Sonra Zayne kapıyı açtı, ben de onun oturduğu koltuğa doğru düştüm. Hellion çekilip de Zayne'in dışarıda olduğunu görünce araba sarsıldı.

İblis, gırtlaktan gelen bir sesle güldü.

Koltuktan kıpırdamamam gerektiğini biliyordum ama Hellion arabanın üstünden sıçrarken doğruldum. Benim yakınlarda olduğumu bildiği için Zayne'in duraksayacağını düşünmüştüm. Ama duraksamadı.

Dönüştü.

İlk önce kanatları çıktı, arkasında, göğse doğru uzanıp vücudunu sarmaladı. Yüzünü profilden görebiliyordum ama bu bile yeteri kadar etkileyiciydi. Teni koyu griye döndü, çenesi genişlerken burnu basık bir hal aldı. Hellion'un boynuzlarına çok benzeyen iki boynuz çıktı kafasından ama Zayne'in boynuzları gece karası ve tuhaf bir biçimde güzeldi. Başından geriye doğru kıvrılıyor, hafif bir görüntü yaratıyordu. Bana hâlâ Zayne olduğunu anımsatmak istermişçesine bir esinti sarı saçlarıyla oynuyor, boynuzların etrafında dalgalandırıyor.

Hafifçe nefes aldım. Normalde duyulamayacak bir şeydi fakat Zayne bir milim de olsa bana doğru döndü. Gözlerimiz sadece bir saniyelikliğine buluştuğunda yüzünü bir acı kapladı. Göz ucuyla Hellion'un kıpırdadığını gördüm.

“Zayne!” diye bağırdım otomobilin ön konsoluna yapı-
şarak.

Hızla Hellion’a doğru döndü, onun koca elini, kendisini yakalayamadan tuttu. Yaratığı bırakmadan geriye yaslandı, sonra ayağını Hellion’un karnına indiriverdi. İblis homurdanarak birkaç metre geriye uçtu. Sonra kendini toparlayıp Zayne’in üstüne atıldı. Öyle bir güçle çarpıştılar ki hem yer sarsıldı hem araba.

Zayne dizlerini büküp havalandı, Hellion’u da beraberinde götürdü. Ulu meşelerin tepesini aşp gökte bir kavis çizdi, sonra mermi hızıyla yere indi. Yere çarptılar ve çarpmanın darbesiyle yolun bir kısmı harap oldu. Zayne ayağa kalkıp adaleli kolunu canavarın boynuna doladı.

“Git,” diye bağırdı bana. Sesi hem onundu hem değildi. “Koş! Durma!”

Kapıyı açtım, neredeyse düşerek arabadan indim. Burundan koyu renk bir şey akıyordu, kan mıydı yoksa? Yanağının da bir kısmı daha koyu bir griydi. Hellion onun elinden kurtulmak için çırpınıyor, çenelerini hızla açıp kapatıyordu.

“Git,” diye emretti bana Zayne. “Lütfen.”

Hellion, Zayne’in koluna yapıştı. Son gördüğüm şey Zayne’in havada uçtuğuydu. Gırtlığıma takılmış bir çığlıkla dönüp koştum. Kendi kendime, aslında kaçmadığıma, yardım getirmeye gittiğime dair telkinde bulundum. Fakat beni Zayne’den uzaklaştıran her bir adım, göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Ya kötü yaralanırsa?

Ya ölürse?

Bunu düşünemezdim. Elimden gelen en iyi şeyin klanı uyarmak olduğunu bilerek koşmaya devam ettim. Dallar yüzüme çarpıyor, kıyafetlerimi çekiştiriyordu. Birkaç kez

taşlara, topraktan çıkmış köklere takıldım, ellerimin üstüne düşüp tekrar ayağa kalktım. Ucuz bir korku filminde gibiydim, ancak arkamdaki hokey maskesi giymiş ölü bir adam değildi. Aslında o adamı elindeki palaya, öldürdüğü onca kişiye rağmen Hellion'a tercih ederdim.

Koşmaya devam ettim. Boğazım sancıyor, kaslarım acıyordu. Bir yanım, Zayne'in birlikte koşma teklifini kabul etmediğim için hayıflanıyordu. Çok hamlamıştım.

Sıcak bir rüzgâr çıkıp dökülmüş yaprakları havaya saçtı. Yapraklar kırmızı kahverengi bir sağanak halinde aşağı yağdı. Gecenin içinde bir çatırtı duyuldu, onu bir başkası, sonra bir tane daha takip etti.

Bir şeyin havada kamçı gibi şakladığını hissettim, o anda da bacağıma dolanıp beni yere çekti. Dirseklerimle yere sertçe çarptım. Acıyla yüzümü buruşturup sırtüstü döndüm. Kapkalın ağaç kökleri bacağımdan yukarı tırmanıyor, beni sertçe sıkıyordu. Kemiklerimin kırılacağından emindim. Çılgına döndüm, kaba köklerden birini ucundan tutup titreyen ellerimle çözmeye başladım. Beni öne doğru çekip devirdi. Yerde sürüklenirken sırtıma taşlar battı. Kollarımı çırparak küçük çalılara tutunmaya çalıştım. Nihayet durduğumda, kükürt kokusu dayanılır gibi değildi.

Bir saniye sonra tepemde belirdi. Ruhu yoktu –etrafında hiçbir şey yoktu- ve onun Üst Düzey bir iblis olduğunu anlamıştım. Siyah saçları Mohawk usulü kesilmiş, uçlarıysa kan kırmızı boyanmıştı. Yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu ve üzerinde, karanlık bir ormanda gülünç durmasını bir kenara bırakırsak resmen eski gangster filmlerinden fırlamış dikine çizgili bir takım elbise vardı. Hatta kırmızı saten bir kravat takmış, bir örnek mendili-

ni cebine yerleştirmişti. Kısacık, isterik bir kahkaha dö-küldü dudaklarımdan.

Onu daha önce, bir an için bile olsa gördüğümü fark et-tim. Morris'in beni almasını beklediğim gün beni izleyen iblis buydu.

"Ben Paimon'um. Büyük ve kudretli Kral. İki yüz or-dunun komutanı," dedi çok belirgin bir Güney aksanıyla. Kendimi çok tuhaf bir şeye kafa yorarken buldum. Acaba cehennemin güneyi, kuzeyi var mıydı? Çünkü bu eleman düpedüz *Güneyliydi*. Bir zarafet parodisiyle reverans yap-tı. "Sen de Layla'sın; Muhafız Elijah ile iblis Lilith'in ço-cuğu. Bunca zamandan sonra nihayet seninle tanıştığımıza çok sevindim."

Paimon. Onu *Süleyman'ın Anahtarı*'ndan tanıyordum. Deve / atın üzerindeki iblisti. Şu anda, Lilinleri hayata döndürmeye çalışan iblisle yüz yüze olduğum sonucuna varmamak için hiç hayal gücüne gerek yoktu.

"Kahretsin." Silkindim, bacaklarımı dallardan kurtar-mak için boş yere çalıştım.

Elini kaldırıncaya sırt üstü yere mihlandım, bulutsuz ge-ceyi gördüm. "Bu işi zorlaştırmayalım, tatlım."

Yutkundum, ellerimi yerde gezdirdim. Bir taş yaka-ladım, keskin kenarları elimin ayasına gömülene kadar sıktım.

"Kendimi bugün çok cömert hissediyorum. O yüzden başka kimseye sunmadığım bir fırsatı vereceğim. Çok güçlük çıkarmadan benimle gel..." kusursuz beyazlıkta dişlerini göstererek sırtıttı "...ben de sevdiğin herkesin ke-miklerinden kendime taç yapmayayım. Sana, hayal ede-meyeceğin zenginlikler, herkesin gıpta edeceği bir yaşam ve ne istersen o olma özgürlüğü veriyorum."

Elimdeki taş ağırdı. Az daha kendimi tutamayıp yine gülecektim. “Lilinleri diriltmek mi istiyorsun?”

“Ah, arzumu açıklamama gerek kalmadığına sevindim. Gerçi ben tüm o konuşmayı planlamıştım.” Kan rengi gözünü kırpıttı. “İllaki bir vakit bulunur, tatlım.”

Korkudan titriyordum ama sesime cesaret katmak için kendimi zorladım. “Beni, Lilinleri diriltmek için kullandıktan sonra yaşamama cidden izin verecek misin?”

“Belki,” diye cevapladı. “Beni ne denli memnun ettiğine göre değişir.”

“İyi o zaman. Cehenneme kadar yolun var.”

Paimon başını öteye çevirdi, sonra tekrar bana döndü. Teni eriyip aktı, geriye kırmızı bir kafatası ve alevlerin yandığı göz çukurları kalmıştı. Uzun ve çarpık ağzını ardına kadar açtı. Çıkardığı uluma sesiyle ruhum buz kesti. Sesim çıkmaz hale gelene kadar bağırdım, geriye bir santim olsun gidemiyordum.

Sonra, tekrar yakışıklı bir adama dönüştü ve gülümse-di. “Tatlım, sen amaca giden yolda bir araçsın. O amaç da tümüyle benim çıkarıma.” Paimon yanıma çömeldi, başını yana hafifçe yatırdı. “Şimdi, bu iş ya tatlı olacak ya da çok ama çok acı.”

Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime yeterince hava gitmiyor gibiydi. Zayne’i merak ediyordum. Paimon’un beni yakalamasına izin verirsen ona asla yardım getire-meyebilirdim. “Tamam o zaman. Şu iğrenç kökleri bacak-larımdan çeker misin?”

Küçük bir tebessümün ardından Paimon elini salladı. Kökler titredi, soldu, saniyeler içinde küllerden başka bir şey kalmadı geriye. “Çok sevindim bu meseleyi...”

Var gücümle kolumu savurup taşı şakağına indirdim.

Başı diğer tarafa savruldu. Ama bir saniye sonra yüzüme bakıyor, kahkahalarla gülüyordu. *Gülüyordu*. Oluk oluk kan akması gerekirken yaradan alevler çıkıyordu.

Paimon mengene gibi kavradı kolumu. “Bunu hiç yakıştıramadım tatlım.”

Alev alev yanan kafasına baktım. “İsa.”

“Pek sayılmaz.” Beni çekip ayağa kaldırdı. “İyi geceler dile.”

Ağzımı açtım ama daha ses çıkaramadan dünyam karrardı.

25. Bölüm

Her şey yavaş yavaş yerine oturuyordu. Önce dokunma duyum döndü ki bir şeylerin hiç yolunda olmadığı ilk belirtisiydi bu. Ne kollarımı kıpırdatabiliyordum ne de bacaklarımı. Hepsi de soğuk zemine bağlıydı. İpler gergindi, ben çırpındıkça bileklerimi kesiyordu.

Kahretsin.

Ardından koku alma duyum geldi. Rutubetli koku bir yerlerden tanıdıktı, zihnimi çekiştiriyordu ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Nihayet gözlerimi güçbela açtığımda, kendimi tavandaki metal kirişlere bakarken buldum.

Mumlar içeriyi pek aydınlatmıyordu ama gölgelerin titrek dansında, potası olmayan bir çember gördüm. Gözlerimi aşağı indirdim ve tebeşirle çizilmiş beyaz bir çizgide sonlanan ayak sürtme izlerini takip ettim. Bir daireydi bu. Düz çizgiler çıkıp dairede birleşiyordu. Başımı döndürdüm, şakaklarımdaki zonklama yüzünden yüzümü buruşturdum. Diğer tarafımda da çizgiler vardı.

Biraz yamuk bir pentagramdı. Eyvah, hiç iyiye işaret değildi bu.

Okulumun en alt katındaki eski spor salonunda, bir pentagramın ortasına bağlanmışım. *Peki ya bu ilahi sesleri neydi?* Tanrım. Başımı uzatıp çemberin etrafına dizili yüzlerce beyaz mumun ötesini görmeye çalıştım.

Gölgelerde *bir şeyler* kıpırdıyordu. Hızlı hızlı konuşmaları, domuz gibi viyaklamaları damarlarımdaki kanı dondurmuştu. İşkenceci iblisler.

“Uyanmışsın. Ne güzel.” Güney aksanlı, gür bir ses yükseldi gölgelerden. “Hadi, işe koyulalım.”

Başımı hemen aşağı, ayak parmaklarıma doğru çevirdim. Paimon ceketini çıkarmış, kırmızı gömleğini de pantolonunun dışına çıkarmıştı. Çemberin kenarına gelip aşağı baktı. “Gelmiyor musun içeri?” diye sordum.

Başını yana eğip kıkır kıkır güldü. “Şu hafifçe yamuk pentagram kolayca bir şeytan tuzağına dönüştürülebilir ve Hermès marka mokesenlerimi o tebeşire beş santimden fazla yaklaştırmam.”

Yumruklarımı sıktım, yüzüğün tenime battığını hissettim. “Bu, ayini zorlaştıracak, değil mi?”

“Hiç de öyle değil, tatlım,” dedi diz çökerek. Mohawk saçları en aşağı yarım metre yükseklikteydi. “Dalkavuklar da bunun için. Gel dalkavuk!”

Sol tarafımdaki gölgelerden bir silüet daha kopup geldi. Onu daha önce hiç görmemiştim ama yüzündeki sırıtış feci ürkütücüydü. Gözlerim iki iblis arasında mekik dokurken yutkundum. Hiç kimse gelip de kurtarmayacaktı beni. Zayne’in Hellion’la mücadeleden sağ çıkıp çıkmadığını bilemiyordum. Roth muhtemelen kaçırıldığının bile farkında değildi. Bir Houdini numarası çekip bu iplerden kurtulmadıkça kendimi savunamayacaktım. O anda üç şeyden emindim. Hapı yutmuştum. İnsanoğlu hapı

yutmuştu. Tüm evren hâpı yutmuştu.

“İtiraf etmeliyim ki Naberius beni hayal kırıklığına uğrattı. Seni, benim müdahalem gerekmeden buraya getirebilmeliydi. Ona, ne kadar hoşnutsuz olduğumu göster.”

Dalkavuk sol elini salladı. Parmaklarından dördünün yerinde yeller esiyordu. Sadece ortaparmağı kalmıştı. “Parmaklarım yeniden çıkacak. Yavaş yavaş.”

“Acılı olacak,” diye ekledi Paimon, yüzünde keyifli bir tebessümle. Akıcı bir hareketle doğruldu. “Neyse. Hadi, Naberius. Lilith’in kanını dök. Bütün geceyi harcayamam.”

Sadık, küçük bir uşak gibi, Naberius dikkatlice çemberin üstünden atlayıp diz çöktü. Yüreğim ağzıma gelmişti. “Dur.” Naberius sağlam kalmış tek parmağıyla elimi kavradı. Diğer elindeki metal parlıyordu. “Dur dedim!”

Paimon iç çekti. “Hayrola? Yalvaracak mısın? Karanlık tarafa mı geçeceksin? Şansın vardı ve teptin, tatlım. İşim bitince seni öldüreceğim. Eh, belki öncesinde seninle biraz eğlenirim ama öldüreceğim, orası kesin.”

Panik hissi içimi tırmalayarak boğazımdan yukarı tırmanıyordu fakat buna boyun eğersen sonumun geleceğini biliyordum. Kalbim güm güm atarak Naberius’a yakın kolumu kaldırmaya çalıştım fakat ip çok sıkıydı. “Neden?”

“Neden?” diye taklit etti sesimi Paimon.

“Niye bunu yapmak istiyorsun?” Dilim damağıma yapışmıştı. “Gerçekten kıyameti başlatmak mı istiyorsun? Bu işe yarayacak mı sence?”

Paimon başını yana eğdi. “Kıyamet mi?” Gür kahkahası spor salonunda yankılandı. “Yapma be tatlım, yoksa Muhafızlar öyle mi sanıyor?”

“Cehennem de öyle sanıyor.”

“Patron öyle mi düşünüyor yani? Bak şu işe. Kıyamet de çok eğlenceli olacağı benziyor ama işin aslı, zerre kadar umurumda değil.”

Şaşırp kalmıştım. “Sen... cehennemden çıkmayı istemiyor musun?”

“Hadi canım, hangi iblis cehennemden çıkmayı istemez ki? Mesela bana bak. Patron’a iki bin yıldan uzun süre hizmet ettim. O hayata *au revoir* demekten daha çok istediğim bir şey yok ama burada bulunma sebebim bu arzu değil. İhtiyacım yüzünden buradayım. Tıpkı senin gibi, o da amaca giden yolda bir araç.”

“Ben... hiçbir şey anlamadım.” Cidden, anlamamıştım.

Geniş ve anlamlı dudaklarında alaycı bir gülücük belirdi. “Anlamaman çok ironik. Bir bakıma üzücü de.”

“Öyle mi?” Naberius elimi çekiştiriyor, yüzüğü döndürüp çıkarmaya çalışıyordu. “Bana açıklar mısın o zaman? Mademki öleceğim, bari neden öldüğümü bileyim.”

Paimon dönüp arkasına baktı, sonra bakışları tekrar bana döndü. “Hiç âşık oldun mu sen?”

“Ben...” Bilemiyordum. Zayne’i seviyordum sevmesine ama bunun ne türden bir sevgi olduğundan emin değildim. Ve Roth... zaman olsa ona âşık olabileceğimi düşünüyordum. Belki de biraz âşıktım. “Bilmiyorum.”

“İlginç,” diye yanıt verdi iblis. “Âşıksan, sevdiğinin mutluluğu uğruna her şeyi göze alırsın. Hatta dünyanın sonunu bile.” Omuz silkti. “Sevdiğinden ayrılınca, ona kavuşmak için yapmadığın şey kalmaz. Ne olursa yaparsın. Ne o? Çok şaşırmışa benziyorsun. İblisler âşık olamaz mı sanıyordun? Biz de oluruz. Aşkımız biraz karanlık, biraz da sapkındır. Ölene dek severiz. Çoğu kişi sevgimizin hedefi olmak istemeyiz fakat biz de aynı şeyleri hissederiz.”

Âşık olmasıyla Lilinleri canlandırmak arasında ne bağlantı vardı, bilemiyordum. Tabii sevgilisi onlardan biriye, orası başka.

Gözlerini devirdi. "Hâlâ anlamadığın ortada. Annen, tatlım. O yüzden ironik."

"Lilith mi?" diye çığlığı bastım.

"Ona anne diyemiyor musun? Eminim desen, buz gibi kalbi ısınırdı."

"Hayır. Hayır, diyemem."

Tebeşirle çizilmiş çember boyunca yürüdü. "Annen ateşli çukurlarda tutuluyor. Tam da bir şeytan tuzağının, bir iblisi göndereceği yer orası. Patron, cehennemdeyken çukurlara kimse giremez ya da çıkamaz. Lilith'i oradan çıkarmanın tek yolu da Patron'u yukarıya çekmek. Kıyamet ister şimdi kopsun ister daha sonra, eğer Lilinler yukarıdaysa Patron da onlara katılacaktır. Sevdiğimle bir dakika geçirmek uğruna, onsuz bir sonsuzluğu göze alırım."

"O zaman da çukurlar korumasız kalacak," diye bitirdim. Paimon alkışlayıp beni onaylayınca afallayıp kaldım. Tüm bunlar Lilith'i serbest bırakmak için miydi? Sebebi de Paimon'un onu *sevmesi* miydi? Bu o kadar saçmaydı ki...

"Naberius?"

"Dur!" Dehşet, paniğe galip gelmeye başlıyordu ki bu daha da kötüydü. "Ayinin işe yarayacağını nereden biliyorsun? Hem *Süleyman'ın Anahtarı* bile yok elinde."

Paimon yüzünü ekşitti. "Sanki *Süleyman'ın Anahtarı*'na çok ihtiyacım var da. Lilith benimdi... Onu serbest bıraktım ki seni yapabilsin."

"Hem ona âşıksın hem de başkasıyla yatmasına yaradım mı ettin?"

“Onunla gerçekten birlikte olmamızın tek yolu buydu.” Omuz silkti. “Artık hazırsın. Ruhunun kirlendiğini görebiliyorum.”

Beni hangisi daha çok şaşırtmıştı bilemiyorum. İblisin ruhumu görebilmesi mi, *bir ruhum olması mı*, yoksa ruhumun kirlenmiş olduğunu düşünmesi mi. Sol bileği mi kurtarmak umuduyla çevirirken ona bön bön bakmayı sürdürdüm.

“Patron’un Astaroth’u yukarı gönderdiğini öğrenince bu gün benim günüm, dedim. Belli ki Patron, *Süleyman’ın Anahtarı*’na ihtiyacım olduğunu düşünmüş, bana yardım etmesi için de onu yollamıştı.” Başını geriye atıp kahkahayla güldü. “Beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Tek yapmam gereken, Roth’un senin yatağına girmesini beklemektir. Bunun olması an meselesiydi. Sonuçta o bir iblis. Şehvetli günahının kokusunu alabiliyorum, Layla.”

Hangi şehvetli günahın kokusunu almıştı bilemiyorum ama sandığı gibi bir şey olmamıştı. Bunu söyleyecektim çünkü planlarını ciddi biçimde aksatacağı bu. *Her şeyim* sağlamdı ve bunu kavrayınca sorunu kendi başına gidermekten onu alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Mahvolmuştum ama buna inanmasına izin verirsem dünya ve insanoğlu kurtulabilirdi. Ayın işe yaramayacaktı. Lilinler yeniden doğmayacaktı ve Paimon da Lilith’i serbest bırakamayacaktı. İblise bakarken ta iliklerime kadar uyduğumu hissettim. Büyük olasılıkla ölecektim fakat daha büyük düşünmek gerekiyordu. Belki de damarlarımdaki Muhafız kanı kaderi bu kadar çabuk kabullenmemeye yol açıyordu çünkü ölmeye hazır değildim. Hayatta daha deneyimlemediğim o kadar çok şey vardı ki. Haksızlıktı bu.

Belki de Stacey ile Sam'den kaptığım insanlıktı bunu yapan.

Başımın tekrar soğuk zemine düşmesine izin verip karanlık çatı kirişlerine baktım. Yanımdaki Naberius niha yet yüzüğün mücevherli kısmını üste getirmeyi başarmıştı. Bıçağın kör tarafıyla vurup yüzüğün yüzeyini çatlattı.

Elime müthiş bir acı yayılınca dişlerimi sıktım, sonra parmaklarımı serin, yapış yapış bir ıslaklık kapladı. Sıvı, çemberin içinde zemine damladığı anda mumların ışığı titreşti.

Konuşmalar, ilahiler kesilivermişti.

“Lilith’in ölü kanı,” dedi Paimon. “Lilith’in evladının canlı kanı.”

Naberius’un hızlı bir hareketiyle bileğimde bir acı hissettim. Kesik hiç de derin değildi. Aslında iğne batması gibi bir şeydi. Kan damlacıkları incecik bir ip gibi kolumdan aşağı akıp dirseğimin etli kısmında birikti.

“Şimdi,” dedi Paimon. “Geriye tek kalan, bir ruh emmen.”

Bunun çoktan olduğunu bilmiyor muydu? Yepyeni bir telaşla gözlerimi açtım. Paimon kaba bir dilde bir şeyler bağırdı. Ardından birileri hareketlendi, görebilmek için başımı uzattım.

Gölgeler aralandı ve mum ışığına yaklaştıklarında bağırdım. *Yo. Hayır. Hayır.* Bu olamazdı. İplerden kurtulmak için deli gibi debelendim.

Dört İşkenceci iblis yaklaşmıştı. Elllerinde iki büküm olmuş bedenler vardı. İki tanesi Zayne’i tutmuştu, diğer ikisi Roth’u. Genç adamların ikisi de bir kıyma makinesiyle dudak dudağa öpüşmüşse benziyordu. Boyunları, göğüsleri kan revan içindeydi.

Paimon, gururlu bir ebeveyn misali gülümsedi. “İşkenceci iblislere buyruklarımı nasıl yaptırıyorum, bilmek ister misin?”

“Hayır,” dedim boğuk sesle.

“Lilinler dünyayı oyun parkına çevirince ne kadar acıyla besleneceklerini bir düşün,” dedi ben hayır dediğim halde. “Naberius?”

İblis ayağa kalktı, tebeşiri ya da mumları bozmamaya dikkat ederek geri geri daireden çıktı. Elindeki o bıçak...

Mumlar tekrar titreşti, gözlerim koluma kaydı. Kanımın bir damlası yere düşmüş, düştüğü yeri asit gibi yakıp oymuştu. Nedenini merak edecek zaman yoktu.

“Aşkla ilgili soruma dönelim,” dedi Paimon, Roth ile Zayne’i tutan İşkenceci iblislerin arasında durup. “Onları seviyor musun? Muhafız’ın ruhunu almamı istesem ne yapardın?”

Paimon’un gözlerindeki açık seçik acımasızlıkla karşılaşınca kulaklarım uğuldamaya başladı. “Hayır.”

“Bu kadar kolay kabul etmeni beklemiyordum zaten.” Paimon, Naberius’un Roth’un arkasına geçmesini izledi. Siyah saçlı başı öne düşmüştü, omuzları belli belirsiz kıpırdıyordu. Naberius, bıçağı Roth’un hareketsiz gırtlığının altına getirirken hiçbir tepki vermedi. “Onu, Muhafız’ı kurtarmaya gelirken yakaladılar. Şu rezaleti görüyor musun? Bir iblis, bir Muhafız’a yardım ediyor. Ama belki de kurtarmaya geldiği sendin.”

Tenim ve adalelerim yanana kadar iplerimi çekiştirdim. “Bırak onları.”

“Planım o zaten.” Paimon güldü. “Eğer Muhafız’ın ruhunu emmezsen Naberius, veliahtın kafasını seve seve kesecek.”

“Üstelik bunu yapmak için sabırsızlanıyorum,” diye ekledi Naberius.

Kulağımdaki uğultuya güm güm çarpan kalbim eklenmişti. Korku bürümüştü her yanıma. “Hayır. Yapamazsın bunu. Yapamazsın.”

Paimon güldü. “Yapabilirim de yapacağım da. Ya Muhafız’ın ruhunu alırsın ya da Roth’u öldürürüm. Artık genç kızların ne kadar aptal, nasıl akıl almaz derecede safdil olduğunu biliyorum. Ama ilk erkeğini kafası kesilirken görmek istemezsin, değil mi?”

Roth ilk erkeğim değildi... hiç kimse değildi ama bu, olaylara seyirci kalacağım anlamına da gelmezdi. Güçlü ama çaresiz bir öfke içimi kasıp kavuruyor, tenimi davul derisi gibi geriyordu.

“Öyle hemen ölmeyecek,” diye sürdürdü lafı Paimon. “Yo, her saniyesini hissedecek.” Şimşek hızıyla atılıp Roth’un saçına yapıştı ve başını geriye doğru çekti. “Öyle değil mi, Majesteleri?”

Roth’un bedeni titredi, gözleri aralandı. “Canın cehennem,” dedi öfkeyle.

“Aman ne kadar da sıkıcı.” Paimon, Roth’un başını bıraktı ama Roth’un başı geriye düşmedi. Gözleri benimkilerle buluştu. Bu kadar berbat durumda olan biri için şaşırtıcı derecede kendinde görünüyordu. Paimon, Zayne’e baktı. “Roth’un sonu ateş çukurları olacak, bu ölümden de beterdir.”

Dehşet yüzünden midemde acı verici yumrular oluşmuştu sanki. Zayne’in ruhunu alamaz, onun Petr gibi bir canavara dönüşmesine izin veremezdim. Roth’u öldürmelerine de göz yumamazdım.

“Yanıtın nedir, Layla?”

Roth'un göğsünden korkunç ve boğuk bir inilti yükseldi. "Layla..."

Bakışlarımı ona çevirdim. Gözbebekleri büyümüştü, ışık saçıyordu. "Yapamam."

"Sakın," diye gürledi. "Sakın yapma..." Bıçak hareket etti, boğazına hafifçe batınca taze kan akmaya başladı.

"Yapma!" diye bağırardım. Ellerimi yumruk yapmaya çalıştım ama kıpırdatamıyordum. "Durun!"

Paimon bir elini kaldırdı, Naberius geri gitti. "Evet?"

"Layla, tek kelime daha etme! Sen..." Naberius'un yumruğuyla Roth sustu.

"Onun ruhunu emmeme gerek yok," dedim. "Ben zaten bir ruh emdim... saf bir ruh."

Paimon bana bir an gözünü dikip süzdü, sonra kahkahayı bastı. "Bak sen şu işe. İlginç bir gelişme."

"Evet. Evet! Bir Muhafız'dı o. Ruhunu emdim." Nefesim aşırı hızlı ve tuhaf bir düzende çıkıyordu. Bir nefes al, iki nefes ver.

"Vay be. Bunu hiç beklemiyordum işte." Şaşalamış gibiydi. Ruhumda sezdiği ve şehvetli eylemler sandığı leke bu muydu, diye merak ettim. Gerçi, fark etmezdi. Paimon parmaklarını şaklattı.

İşkenceci iblisler Zayne'i yere bıraktılar. Orada, hareketsiz bir et ve kemik yığını halinde kalakalmıştı. Bir saniye sonra, Naberius onun arkasına geçmiş, sarı saçlarından yakalayıp başını geriye çekmiş, gırtlaklarını iyice açmıştı.

"Mademki bunu söyledin, Muhafızlar için ne derler, bilir misin?" Paimon'un gülümsemesi ağır ağır yüzüne yayıldı. "En iyi Muhafız..."

Naberius korkunç görünümlü hançeri sallayıp ölümcül,

keskin ucunu Zayne'in gırtlığına dayadı. "Ölü olandır," diye tamamladı diğer iblis.

"Hayır," diye feryat ettim ve geriye doğru büküldüm.

Zayne'in kan çanağına dönmüş gözleri kısılmış, incecik çizgi halini almıştı.

Başımı geriye attım, kendi çılgılığım beni sağır etti. Bir sürü görüntü, fotoğraf albümü gibi zihnimden geçiverdi. Bir araya gelip, hayatta hiç bilmediğim kadar büyük acıyla dolu bir an içinde muhteşem biçimde çarpıştılar.

Öfke, içimdeki iblisi salıvermişti.

Öne doğru kalktım, kollarımı sarmalayan ipler gerildi. Lifler tek tek ayrıldı, sonra da ip tümenden koptu. Ardından bacaklarım serbest kaldı. bir-iki saniye sonra ayaktaydım. Boğazımdan aşağı inen şey hava değil ateşti. İçimi yakıyor, damarlarımda dolaşıyordu. İçin için yanıyordum. Kaslarım gerildi. Ellerim kıvrılarak pençe halini aldı. Görüşüm keskinleşti, dünya kan rengi oldu. Kemiklerim korkunç bir acı patlamasıyla kırıldı, sonra yeniden kaynaştı. Gerilip incecik olan tenimin üstünde statik elektrik geziniyordu. Vücudum değiştikçe, sicim gibi kaslarla genişleyip büyüdükçe elbiselerim yırtıldı. Spor ayakkabılarım yarılıp bir kenara düştü.

Başımın her yanında saçlarım diken diken olmuştu. Sırtımda feci bir acı vardı ama hoş bir acıydı bu, kanatlarım açıldıkça, üstümde gerildikçe içimi rahatlatan türden bir acı.

Ellerimi kaldırıncı şoke oldum. Tenim siyah ve gri renkteydi. İki türün harmanı bir mermer görünümündeydi. Muhafız ile nicedir içimde gömülü olan iblisin bir karışımıydı.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Paimon.

Zayne'i tutan İşkenceci iblisler bana doğru atılırken Roth geriye gidip kendisini tutan iblislerin elinden kurtuldu.

Otomatik pilota geçmiştim; içten gelen ve karşı konulmaz bir şeyin etkisiyle, düşünmeden bir şey yaptım. Başımı kaldırıp dişlerimi gösterdim ve tısladım.

İşkencecilerden ilkini boynundan yakalayıp pençemi geçirdim. Hoşnutluk verici bir çatırtı duyunca bıraktım. İkinci İşkenceci iblisle oynadım, onu boğazından tuttuğum gibi havaya kaldırdım. O boğuk, bir domuzunkini andıran viyaklamayı duyunca dişlerle kaplı yüzümde bir gülümseme belirdi. Onu fırlattım, tribünlerin üstündeki duvarı delip geçti.

Mumların üstünden atlayıp kanatlarımı açtım.

Kan revan içinde ve bir hayli dağılmış durumdaki Roth, İşkenceci iblislerden birini yere bırakırken bana sırtıttı. "Taştan ucube halinle de acayip seksisin." Bakışlarını aşağıya indirdi. "Hatta daha bile seksi olmuşsun. Vay anasını."

"Yakalayın onları!" diye kükredi Paimon. "Gebertin hepsini! Bir şeyler yapın!"

Başımı ona çevirdim. Zayne'in yanında duruyordu. Yerden havalanıp iblisin tam önüne indim. Kolumu şöyle bir döndürüp elimin tersiyle vurunca havaya fırladı, döne döne uçtu.

Zayne'in yanında diz çöktüm, onu dikkatle sırtüstü döndürdüm. "Zayne?"

Gözlerini açmış, hızla kırışırtıyordu. "İyiyim. Kesik derin değil." Elini, insan elini elimin üstüne koydu. Rollerini değiştirdiğimiz için tezat daha da çarpıcıydı. Bakışları kolumdan yukarı tırmandı. Kazağım birleşim yerlerinden

sökülmüştü. Beni adamakıllı görünce dudakları aralandı. “Sen...”

“Layla!” diye bağırdı Roth.

Bel hizasından dönüp, üstüme doğru koşmakta olan İşkenceci iblise bir tane geçirdim. Yaratık yere serildi ama onlardan yüzlercesi değilse bile daha onlarcası vardı. Tüm spor salonu iblis kaynıyordu. Arkalarında ise kükreyen, daha büyük, daha tüylü varlıklar vardı.

Hellionlar.

“Bir şeyim yok.” Zayne sendeleyerek ayağa kalktı. “Dövüşebilirim.”

“Umarım öyledir.” Roth kolunu kaldırdı ve Bambi teninden aşağı inip aramızdaki boşlukta çörekledi. “Çünkü orada öylece yatıp kan kaybedeceksen, bir halta yaramazsın.”

Ardından Roth değişti. Teni obsidiyen rengi, pürüzsüz ve parlaktı. Şu anda tamamen gargoylle modunda olan Zayne’den de benden de iriydi. Teninin rengi benimkinden farklıydı, boynuzları da yoktu, ancak aramızdaki benzerlik tekinsizdi.

Üçümüz birden döndük.

Paimon’la Naberius’un ötesinde koca bir iblis ordusu bekliyordu.

Hep birlikte hücum ettiler. Kaotik bir vücut yığını halinde saldırdılar ve bedenler birbirine toslarken düşünmeye zaman olmadı. Bir İşkenceci iblisi halledip eğildim ve Hellion’un darbesinin altından geçerek Bambi’ye yol açtım. Yılan havada bir ok misali fırlayıp dişlerini canavarın gırtlığına gömdü. Ardından Hellion’a dolanıp onu sıktı. Hellion başını geriye atıp kükredi. Ardına kadar açık ağzından kara bir duman boşanan canavar, içine çöktü.

Roth, Paimon'un peşine düşmüştü. Zayne'in ise boğaza bıçak batırma olayından sonra belli ki Naberius'la görülecek bir hesabı vardı. Aslında kötüydü bu, zira İşkenceci-leri haklamaktansa o salağın canını çıkarmayı isterdim.

Paimon'un etrafında dönen Roth, "Başıma bela olmuş-tun zaten," dedi. "Patron sıcak şişleri güneş görmemiş yer-lerine sokarken çok eğlenecek."

"Vay vay vay, ailenin zararsız enciği değil mi bu?" dedi Paimon öfkeyle. "Prenslerin en gözdesi, Patron'un süs kö-peği."

"Amma da nefret dolusun." Roth yere indi. Ağırlığıyla zemin sallandı. "Kıskanıyorsun çünkü engizisyonndan bu yana yukarı dönmene izin verilmiyor. Her şeyi eline yüzü-ne bulaştırıyorsun."

"Sen akıllı uslu bir çocuk olup otururken," deyip omuz-larını salladı Paimon. Kumaş yırtıldı, sırtından kopkoyu, boğum boğum kanatlar çıktı. Paimon'un teni tutuştu ve geriye Armani takım elbisesinin içinde bir alevden başka bir şey kalmadı. "Ben kızı mahvetmekten zevk alacağım. Onu içten dışa doğru yakacağım. Çığlıklarını ta cehenne-min bağırsaklarından bile duyacaksın."

Roth kükreyip Paimon'un üstüne fırladı. O da Roth'u havada, yarı yolda karşıladı ve önce bir alev patlaması, sonra karanlık halinde çarpıştılar. Paimon, Roth'u hava-ya kaldırıp bir dizi Hellion'un üstüne fırlattı. Roth uçarak geri geldi, alevlere uzanıp Paimon'u tuttu. Kendi etrafında dönerek Kral'ı bir grup İşkenceci iblisin üstüne savurdu.

Spor salonunun kapıları ardına kadar açıldı.

Muhafızlar içeri doluşup İşkenceci iblisleri karşıların-da kâğıttan bir ordu varmışçasına biçmeye başladı. Sal-dırının başını Abbot ile Nicolai'nin çektiğini gördüm. Dos-

doğru Bambi'nin bir Hellion'u sıkıştırdığı yere yöneldiler. Devasa canavar öne hamletti, daha güçlü bedenini hasmına dolayamadan Bambi'yi yakaladı.

Yılanı tribünlere doğru geri fırlattı, yılan oturaklara çarptı.

Bir İşkenceci'yi basket potasına fırlatıp ileri atılırken yılan için kaygılandım.

"Layla?" Abbot'ın sesi salonda yüksek sesle yankılandı.

Durup ona doğru döndüm. Sesindeki şaşkınlık yüzüne de yansımıştı ve başka zaman olsa, komik bile sayılabilir-di. "Anlaşılan aslında katır değilmişim."

Yanıt vermiş olabilirdi ama öldürülecek tonla iblis vardı ve hayatımda ilk defa kendimi savaşın ortasına fırlattım. Muhafız'ın gücü damarlarımda dolaşıyordu; bir ruhun tadına bakmak kadar baş döndürücü ve etkiliydi. İşkenceci iblislerin pençeleri tenimi çizmiyordu bile. Hayal bile edemeyeceğim kadar güçlü ve hızlıydım.

Zayne'e yetiştim, Naberius'u arkadan tuttum. İblis deli gibi çırpındıysa da onu öylece tuttum ve Zayne bir vuruşta iblisin kafasını uçurdu.

Zaferi kutlayacak zaman yoktu. Roth, Paimon'la mücadele ediyordu. Paimon hiç şüphesiz hayallerinin suya düştüğünü görmüş, tabanları yağlamaya çalışıyordu. Onlara doğru gidiyordum ki Zayne durdurdu beni.

"Hayır. Bunu ona borçluyum."

Tüm içgüdülerime karşıydı ama kendimi zorlayıp yerimde kaldım, Zayne ise Paimon'un kolunun altından geçip onu arkasından yakaladı. Üçü birden sendeleyerek geri geri gitti. Farkına vardım ki Roth ile Zayne, onu pentagrama doğru sürüklüyordu.

"Baba," diye bağırdı Zayne ve Abbot hızla döndü.

Paimon'u tuzağa düşüreceklerdi!

Muhafızlar geri kalan iblislerin defterini dürerken, Zayne ile Roth ise Paimon'u yüzüstü pentagramın içine yatırdılar. Az önce benim bağlı olduğum gibi, birkaç dakika içinde onu bağlamışlardı.

"Patron'a benden selam söyle," dedi Roth, ipi iyice sıkmak için dizini Paimon'un sırtına bastırarak. "Ha, pardon. Sohbeta çok zamanın olmayacak. Daha çok haykarmakla zaman geçireceksin."

Roth doğruldu, o ve Zayne tuzaktan çıkmak için arkalarını dönerken Abbot da pentagrama yaklaştı. Mücadelenin sona erdiğinin farkına vardım. Nihayet her şey bitmişti. Gözlerim Zayne ile Roth arasında gidip geldi. Asıl biçimlerindeyken ikisi de hem korkutucu hem de tuhaf biçimde güzeldi.

Roth, iblis formunda göz kırptı.

Gülümsedim. Nefesimi verdim. Bu tıpkı deri değiştirmek gibiydi. Kaslarım gevşeyip küçüldü. Birkaç saniye sonra tekrar kendim olmuştum. Paramparça, yırtık pırtık kıyafetler içinde yalınayak duruyordum.

Derken her şey çığırından çıktı.

Paimon insanca olmayan bir kükremeyele kasıldı. İpler kopup fırladı. İblis doğruldu, en yakındaki hedefi, Zayne'i tekrar çemberin içine çekti. Yüreğim yerinden fırlayacak gibiydi, çığlığım boğazıma takılıp kalmıştı.

"Durma," diye bağırdı Zayne, babasına bakan gözleri büyümüşü. "Hemen, şimdi!"

Kanım, damarlarımda buz kesmişti. Şeytan tuzağına yakalanan ister Muhafız olsun ister iblis, *tuzakta kalırdı*. Zayne de Paimon'la birlikte çukurları boylayacaktı.

Korkudan ölecektim. "Hayır!"

Roth bir anda döndü, göz açıp kapayana kadar Zayne'i kavrayıp Paimon'un pençelerinden kurtardı. Onu çemberin dışına itekledikten sonra, kollarını Paimon'a doladı.

Birdenbire jetonum düştü. Paimon'un tuzağın içinde uslu uslu oturması olanaksızdı. İpler onu durduramazdı. Bunu birinin yapması gerekiyordu ve Roth kararını vermişti.

"Kızı yakala!" diye bağırdı Roth, Paimon'u tuzağın içinde tutarak. "Hadi Zayne!"

"Hayır! Hayır!" Çıplak ayaklarım pislikte ve kanda kayarak koştum. Tam o sırada Abbot, kara tuzu tuzağa doğru fırlattı. "Roth, yo!"

O kısacık zamanda, bir saniyenin küçücük bir dili minde, Roth'un altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Özgür irade, ha? Kahretsin. Berbat bir şey." Sonra gülümsedi –*bana gülümsedi*– ve bu, derin gamzelerini ortaya seren, gerçek bir gülümsemedir. "Seni bulduğum anda kendimi yitirdim."

Sesim çatladı, kalbim de...

Zayne beni kucaklayıp döndürdü ve zorla dizlerimin üstüne çöktürdü. Kanatları açıldı, sonra vücudumu sarımalayıp beni korudu.

Kırmızı bir ışık parladı. Öyle yoğun, öyle kuvvetliydi ki Zayne'in altında bile gözlerim kör oldu. Bir rüzgâr, uluyarak spor salonunda şiddetle esti. Haykırdım. *Haykırdım*, çünkü biliyordum ki Rot, ateşli çukurlar onu karşılarken hiçbir ses çıkarmayacaktı. Haykırmayı bırakmadım. Kü-kürt kokusu beni boğarken de kavurucu bir ısı bize çarpıp boncuk boncuk terlememe yol açtığına da. Ta ki rüzgâr, ısı, kü-kürt kokusu dinene kadar.

Ardından sessizlik oldu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Zayne ve kollarını gevşetti.

Hızla kurtuldum, yanmış çembere doğru birkaç adım attım, sonra dizlerimin bağı çözüldü. Dizlerimin üstüne düştüm. Roth ile Paimon’un az önce durduğu yer yanmış, zemin kararmıştı.

Birisi bana bir şey söyledi. Belki Abbot, belki de Nicolai. Fark etmezdi. Söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu şu anda. Roth, kendini feda etmişti benim için... Zayne için. Bir iblis, başkası uğruna sonsuza dek acı çekmeyi göze alabilmişti.

Dayanamıyordum buna.

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyor, kanla, işle karışıyordu. Başımı, alnım yere değene kadar öne eğdim ve neredeyse yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım.

Dua ettim.

Roth için dua ettim. Alfaların müdahale etmesi için. Yaptığı şey, ilahi müdahaleyi gerektiriyordu. Meleklerin cehenneme inip onu alması ve göğe yükseltmesi için dua ettim. İçimden tekrar bağırarak gelene kadar dua ettim.

Fakat böyle dualar yanıtlanmazdı.

Soğuk ve ıslak bir şey elimi dürttü. Ağır ağır başımı kaldırdım. Gördüğüm şeye inanmak için gözlerimi önce bir, sonra iki kez kırıştırdım. “Bambi?”

Koca yılan koluma dolandı, başını kaldırıp omzuma koydu. Gözlerime yepyeni yaşlar doluştu, etrafı görmekte güçlük çekiyordum ama bir Muhafız’ın canice bakışlarını Bambi’ye dikip bize doğru yaklaştığını göremeyecek kadar değil.

“Öyle bir şeye kalkışırsan hayatta yaptığın son şey olur.” diye uyardım onu, kendimin bile tanımadığı bir sesle.

Muhafız durdu, sonra geriledi. Başka hiç kimse yaklaşmadı yanımıza.

Bakışlarım tekrar çembere gitti. Sağda, direğin yakınlarında yere küçük bir delik açılmıştı. Büyük olasılıkla cehennemden gelen alevlerdendi ve ortadaki o kömürleşmiş noktaya, cehennemin Veliaht Prensi Astaroth'un hiç de iblisvari olmayan bir mücadele verdiği o noktaya hiç mi hiç benzemiyordu.

Seni bulduğum anda kendimi yitirdim.

O noktaya baktım.

Roth gitmişti.

26. Bölüm

Platin rengi saçlarımı ensemden karmakarışık bir topuz halinde toplayıp atletimi aldım. Kumaş, parmaklarımda ağırlıksız gibiydi. Bazen ben de kendimi ağırlıksız hissediyordum.

Birkaç gün sonra, öpücük hastalığından mucizevi biçimde kurtulmuş bir halde okula gidecektim ve Stacey ile Sam buna bayılacaklardı. Cehennemin küçük bir parçası okulu ziyaret ettikten sonra dersler üç günlüğüne tatil edilmişti. Abbot ve polis amiri, okul yetkililerini bir türden yerel terörist saldırısını durdurduklarına ikna etmişlerdi.

Halk, aralarında iblislerin dolaştığından ve Muhafızların gerçek amacından habersizdi. Lilin tehdidi ortadan kalkmıştı... ya da kalkmış gibiydi. En azından, Lilith'e âşık ya da bu dünyanın sonunu getirmeye niyetli iblisler olmadıkça. Her şey normale dönecekti. Ekim ve Kasım ayları hiç yaşanmamış gibi. O yüzden her şey en azından Alfalar ve Muhafızlar için yolundaydı.

Kısa süre önceki o geceden bu yana hiç dönüşmemiştim. Belki de asla dönüşmeyecektim ve Abbot bu konunun

üzerine gitmemiştir. Artık bir katır değildim ama diğer Muhafızlar gibi de değildim. Eskiye göre değişen bir şey varsa o da artık neye benzediğimi bilmem ve kendimi eskisinden de farklı hissetmemdi.

Petr'i ve babamı artık düşünmemeye çalışıyor, Elijah'ın hâlâ serbest gezdiğini ve zamanından önce ölmem için planlar yaptığını biliyordum. Artık hiçbirinin bir önemi yoktu. Zamanı geldiğinde uğraşacaktım onunla.

Şu an için, uğraşmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Gözlerimi aynaya çevirdim ve eski spor salonundaki kavgadan bu yana her gün olduğu gibi, şaşırdım. Belki de gördüklerime alışmam yıllarımı alacaktı.

Aynanın önünde kıpırdandım, yansımamda gördüğüm şey ne tuhaftır ki beni rahatlatmış, içimi ferahlatmıştı. Yeni ve beklenmedik dövmem, bunun hem acı hem tatlı bir simgesiydi.

Gözlerime yaşlar doluşurken sarsılarak nefesimi verdim ve bakışlarımı aşağı indirdim. Bambi, ayakta kalan tek iblisle kaynaşmıştı. Benimle. Vücuduma aşırı büyük geliyordu ama bir şekilde idare ediyorduk. Şu anda bedeninin alt kısmı gövdeme sarılmıştı; kalın ve parlak oniks boynu göğüslerimin arasından uzanıyor, boynuma dolanıyordu. Elmas biçimli başı kürek kemiklerimin arasındaydı. Detayları beni hâlâ büyülüyordu. Her bir pulu kusursuz biçimde taklit edilmişti. Daha koyuca bir çizgi, gövdesinin ortasından, yumuşak karnından aşağı iniyordu.

Elimi göbeğimde gezdirince kuyruğu seyirdi. Hareketi beni ürkütmüş, hatta biraz da gıdıklamıştı.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," dedim ona.

Bambi başını oynatınca titredim. Bu his tüylerimi ür-

pertmişti. Yılan, Roth'un benliğinin bir parçasını taşıyordu. Benimle geçirdiği kısacık sürede Bambi'nin bana işkence etmenin yeni yollarını bulduğunu düşünüyordum gerçekten de. Söz gelimi gecenin ortasında vücudumdan ayrılıp ava çıkmak istiyordu. Ne avladığını öğrenmekten bile korkuyordum.

Sadece küçük hayvanları... ya da çocukları avlamadığını ümit ediyordum.

Bazen de tenimde dolaşiyor, Zayne etraftayken kendini göstermeye çalışıyordu. Eminim ki Roth da böyle yapardı, eğer...

Atletimi giydim, bu düşüncenin gerisini getirmedim. Ama genzim yanıyordu. Gözlerimi yumup derin derin birkaç nefes aldım, dikkatimi tekrar Bambi'ye verdim.

Dün, Zayne'le film seyrettiğim sırada yüzümün yarısını kaplamıştı ve ne yaptıysam onu oradan inmeye ikna edememiştım.

Zayne onu görmezden gelmişti fakat bu onu sadece kıskırtmış, tenimden çıkıp başını Zayne'in bacağına dayamasına neden olmuştu.

O yüzden, evet, dişi yılan tıpkı Roth gibiydi.

Kapı çalınca dikkatim dağıldı. "Evet?"

Zayne içeri girdi. Saçını toplayıp kısa bir atkuyruğu yapmıştı. Bugün gelmesini bekliyordum, benimle çok zaman geçirdiği için de değil. Olan bitenden ya da Roth'un onun... bizim için yaptıklarından söz etmemiştik. Fakat söyleyecek doğru şeyi bulamadığı için rahatsızlık duyduğunu biliyordum.

Ben de bilemiyordum.

O yüzden, o günden beri birlikte çokça zaman geçiriyorduk ama bu dünyada, duyduğum minnettarlığı dile

getirmeye yetecek kadar sözcük yoktu. Zayne'in varlığı, Roth'un planladığı şeyi yapmıştı. Acının o kaba ve karanlık ucunu uzak tutmuştu. Çocukluğumuzdan beri gelen bağ bir tampon gibiydi, daha farkına bile varamadan bir parçamı yitirdiğim o acımasız gerçekliği engelliyordu.

"Benimle gitmek istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet." Bakışları atletimin kenarı boyunca gezindi. "Kahretsin, şu şeyin senin her yerinde gezinmesinden nefret ediyorum..."

"Vücudumda mı?"

Yanakları hafiften pembeleşti. "Evet, aynen."

Güldüm. "Ama Bambi bir kız."

"Daha mı iyi sanki," diye homurdandı, eğilip kapüşonlu sweatshirt'ümü bana uzattı.

Elinden aldım. "Bence senden hoşlanıyor." Sweatshirt'ü giydim, fermuarını kapattım. "O yüzden sana sataşılıyor."

"Bana kalırsa benden nefret ediyor, o yüzden." Uzandı, kapüşonun iplerini eşit uzunluğa getirdi. "O yılan..."

Bambi'nin kuyruğu ansızın belimden yukarı kayd, ansızın irkilip kıkırdadım.

Zayne ellerini aşağı indirdi. "Ne oldu?"

"Bambi," dedim ona. "Kıpırdıyor... gıdıklıyor beni."

Dudak büktü, gözlerini kıstı.

"Kötü kötü bakman işe yaramıyor. Daha da kışkırtıyor onu." Zayne gözlerini devirince güldüm ama önümüzde bekleyen şeyi düşününce tebessümüm siliniverdi yüzümden. "Hazır mısın?"

"Ya sen?"

"Hayır," diye fısıldadım, sonra başımı iki yana salladım. "Evet."

Zayne bekledi. “Sorun değil. İstedğin kadar bekleyebiliriz. Yanındayım.”

Tıpkı Roth’un düşündüğü gibi.

Roth’un evinden birkaç apartman ileride arabayı park ettik ve Zayne, bir blok kadar aşağıda küçük bir parkta bekledi. Zayne bugün bir şey yapmaya kalkışmasa bile iblislerin bir Muhafız’ın varlığından hoşlanacağını hiç sanmıyordum. Damarlarımda Muhafız kanı dolaşırken nasıl karşılanacağım-dan ben bile emin değildim ama bu beni durdurmayacaktı.

Derin bir nefes alıp kapıyı ittim, gösterişli lobiye girip etrafa bakındım. Çok az iblis vardı. Zebani’nin teki bir kanepeye oturmuş, bir yandan kahvesini yudumluyor, diğer yandan telefonuyla oynuyordu.

Başını kaldırıp baktı, beni gördü, sonra tekrar telefonun ekranına döndü. Tamam. Merdivene yöneldim, hiç durmadan hedefime doğru ilerledim. Merdiven boşluğuna açılan kapıya ulaşıtsam da bakışlarım hemen yakındaki asansöre, cehenneme açılan kapıya takıldı.

“Aklından geçeni biliyorum.”

Hızla dönüverdim. “Cayman.”

Cehennemi yönetici başını sallayarak onayladı. “Aşağıya inip Roth’u bulman mümkün değil.”

İtiraza yeltendiysem de sözü sürdürdü. “Karşına çıkan ilk bir düzine iblise yem olmaz da çukurlara varırsan bile Patron seni içeri almaz.”

Hızla soluğumu verdim, gözümü dikip asansörün kapılarına baktım. “Deneyecek kadar aptal değilim.”

“Hayır. Değilsin. Ama bir anlık çaresizlik, seni bilgelikten uzak bir karar vermeye itebilir. Roth böylesini istemezdi.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Ondan ölmüş gibi söz etmenden nefret ediyorum.”

“Onu ölmüş gibi düşünmüyor musun?”

Göğsümü kasıp kavuran o keskin acı, evet, diyordu. “Sadece onun dairesine gitmek istiyorum. O kadar. Küçük kedi yavruları vardı...”

“Ah, o üç küçük canavarı mı diyorsun?” diye sordu. “Onlar birer dövmeydi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Dövme miydiler? Onları hiç Roth’un üzerinde görmedim ama.”

Cayman etrafımdan dolandı, merdivenlere giden kapıyı açtı. “Nadiren onları üzerinde taşırdı. O gece yanında mıydılar, bilemiyorum. Odasına bakmak hiç aklıma gelmedi.”

“Çıkmama izin verecek misin?”

Eliyle merdiveni işaret etti. “Sen önden buyur.”

Sessizlik içinde en üst kata doğru yürüdük. Cayman, Roth’un dairesinin kapısını açtığı anda bacak adalelerim cayır cayır yanıyordu.

İçeri girdim, Cayman dışarıda kaldı. Buraya girince ne hissetmeyi ummuştum, bilemiyorum. Ama o misk kokusuyla yüreğimde açılan yaraya ve boşluğa hiçbir şey hazırlayamazdı beni.

Sanırım her şey Roth’un bıraktığı gibiydi. Çalışma masasının üstünde ters duran bir kitap vardı. Aldım, *Poe’nun Öyküleri* olduğunu gördüm. Hafifçe gülümseyip kitabı bulduğum gibi bıraktım. Nedenini bilemesem de eşyalarının yerini değiştirmek istememiştim.

Yatağına uzandım, küçük tüy yumaklarının belirip vücudumun açıkta buldukları yerine yapışmasını bekledim ama öyle bir şey olmadı. Ben ise hâlâ orada oturuyor,

gözlerimi duvarlarda, kitaplarda, TV’de ve Roth’u sıradan bir Veliaht değil de gerçek kılan o şeylerde dolaştırıyordum.

Güçlkle yutkunup eğildim, yatak örtüsünü kaldırdım. Kedi yavrusu yoktu. Piyanonun arkasına baktım. Hiçbir şey. Banyo da öyleydi. Gardırobu şaşırtıcı derecede boştu. Roth’un giyeceklerini nereden bulduğunu merak ettim. Çatı katını köşe bucak aradım. Kedicikler yoktu.

Açık kapıdan koridora baktım.

Cayman bekliyordu. “Herhalde üzerindeydiler.”

Başımı salladım. Rahatlamam mı lazımdı, bilemiyordum. Hiç değilse hayvancıklar burada aklıktan ölüme terk edilmemişti. Gerçi neyle beslendiklerini de bilmiyordum ya. Muhtemelen kan içiyorlardı.

“Bir saniye daha lazım,” dedim.

Cayman hafifçe gülümsedi. Döndüm, çatıya açılan kapıyı araladım. Merdivenden yukarı son bir kez tırmandım. Bahçe yemyeşildi. Boğazımdaki düğüm daha da sıkılaşmıştı. Bahçıvanlık yapan bir iblis mi? Roth... Tanrım, Roth demek, sürpriz demekti.

Şezlonglara, hafif hafif kıpırdayan tentelere baktım, iç çekip çatının kenarına yürüdüm. İçimdeki ıstırap aşırı gerçekti ve hiç de dinecekmiş gibi gelmiyordu bana. Mantığım bir gün dinceğini söylüyordu ama...

O tatlı misk kokusu durduk yere geldi, etrafımı saran çiçeklerin ıtırını bastırdı. Tenimde bir farkındalık ürper-tisi gezinirken, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Fırıldak gibi döndüm. Kalbim duracaktı adeta. “Roth?”

Hiç kimse yoktu ama bakışlarım şezlonga doğru gider-ken koku hâlâ oradaydı. Gözüme metalik bir şey ilişti. Ya-nına gittiğimde, şezlongun yanındaki küçük sehpanın üs-

tünde bir gümüş zincir buldum. Daha birkaç saniye önce orada değildi. Zinciri aldım. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibiydim.

Benim zincirimdi bu... hani Petr'in kopardığı. Fakat zincirin kopçası onarılmış, metal temizlenerek pırıl pırıl hale getirilmişti. Zincirin benimki olduğunu biliyordum çünkü daha önce hiç bu kadar ince işçiliğe sahip bir zincir görmemiştim. Yüzükle takım oluşturuyor gibiydi. Bir bakıma öyleydi de sanırım.

Ağır ağır dönerken gözyaşları genzimi yakıyordu. Bu gerçek olamazdı... ama nereden gelmişti kolye?

"Roth?" diye fısıldadım, ismini söylerken sesim çatladı. "Burada mısınız?"

Ne beklediğimi bilemiyordum. Hep yaptığı gibi bir anda gökten zembille inmişçesine ortaya çıkmasını mı? Öyle yapmadı. Eğilip kolyeye baktım. Daha demin *orada yoktu*.

Hafif bir meltem, meltemden çok yumuşak bir nefesi andıran bir esinti yanağımı okşayınca yüreğim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ardından... o misk kokusu solup gitti. Hiç var olmamıştı sanki.

Zinciri kavrayıp göğsüme bastırdım, gözlerimi sıkı sıkı kapadım. İstirap öyle artmıştı ki beni altına alıp götüreceğinden emindim.

Tanrım, ağlamaktan ne kadar nefret etsem de sımsıkı yumduğum göz kapaklarımdan sızan yaşlara saygı duyuyordum. Yaptığı fedakârlığın karşılığını Roth'a ödememin tek yolu buydu.

Döndüğümde Cayman hâlâ koridorda bekliyordu. "Ben bahçeyle ilgilenirim," dedi.

Yavaş yavaş gözlerimi kırptırdım. "Sağ ol."

Merdivenden aşağı inerken konuşmadık. Kapıya yöneldim. Kalbim de zihnim de yerlerde sürünüyordu. Zincirine anlama geldiğini bilemiyordum. Acaba ilk seferinde görmemiş miydim? Yoksa onun kokusu, umut dolu hayal gücümün bir ürünü müydü? Emin değildim fakat zinciri tutan elim titriyordu.

“Layla?”

Cayman’a döndüm. “Evet?”

Hafifçe gülümsedi. Gülümsemekten çok somurtmayı andırıyordu ama sanırım bir iblis için bu da idare ederdii. “Biliyorsun, iblisler çukurlara gittiklerinde ölmezler. Roth, görevini yerine getirdi, Layla. Buraya Lilinlerin dirilmesini engellemeye gelmişti.” Gözümün içine baktı. “Ateş çukurlarının girişi vardır, çıkışı yoktur. Fakat Patron biraz eski moda ve Roth da Patron’un bir numaralı veliahtı.”

Hızla bir nefes aldım, az daha içimde o küçücük umut kıvılcımının ateşlenmesine izin verecektim. “Ne diyorsun sen?” Hâlâ titreyen elimi uzatıp ona kolyeyi gösterdim. “Çatıda buldum bunu. İlk çıktığımda yoktu. Sonra bir baktım ki orada.”

Cayman’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı, sonra iblis omuz silkip ellerini cebine soktu. Döndü, lobide yürümeye başladı. Koltuklarla divanların arasında, dönüp bana baktı, göz kırptı. Sonra da bir anda yok oldu.

İçimde umut ve şüphe çarpışıyordu. Roth’un o çukurlarda olmadığına inanmak istiyordum... buna ihtiyacım vardı. Onun iyi olduğunu, benim için kolyeyi bırakanın o olduğunu bilmek istiyordum. Yarınlarla yüzleşmeyi biraz daha kolay kılabilir, onu tekrar görmek için bir şansım olduğunu düşündürebilirdi. Bir gün.

Orada ne kadar süreyle öylece durdum, bilemiyorum, fakat nihayet kendimi zorlayıp hareket ettim. Zayne iğne üstünde bekliyordu herhalde.

Apartmandan çıkıp serin havayı kokladım. Zayne, tıpkı dediği gibi, onu bıraktığım yerde bekliyordu. Beni hissedince altın başını kaldırdı. Gülümsemedi. Roth'a karşı duygularım hakkındaki şüphelerini dile getirse de getirmese de onlara katılsa da katılmasa da hâlâ nasıl hissettiğimi biliyordu.

O an elimi yüzüğüme götürdüm. Kolayca çıktı, çatlamış yüzeyi ışığı yansıttı. Lilith'in kanı olmadan, yüzük sıradan bir taşa benziyordu. Elimde tutmam için bir sebep yoktu ama öylece kurtulamazdım da. Daha sırası gelmemiştir.

Yüzüğü ve kolyeyi Zayne'e verdiğimde, onlarla ne yapılması gerektiğini biliyor gibiydi. Bambi'nin kendini koluma dövmelediği yer deli gibi kaşınıyordu. Zayne kolyeyi yüzüğün içinden geçirirken, kendimi kaşıyıp bir yerlerimi kanatmamak için zor duruyordum.

"Sen... yapman gerekeni yaptın mı?" diye sordu, atkuyruğundan kaçan sapsarı saçlarını kenara iterek.

Genzimi temizledim ama boğazımdaki yumru hâlâ oradaydı. "Galiba."

Zayne parmaklarını oynattı, ben de arkamı dönüp kendimi derin derin bir nefes daha almaya zorladım. O, zinciri boynuma takarken bakışlarımı yukarı, Roth'un çatı katındaki dairesine çevirdim. Pencere kapkaraydı, içerisi görünmüyordu. Orada kimse yoktu elbette ama asla emin olamayacaktım bundan.

"Hazır mısın?" diye sordu Zayne.

Zayne'in masmavi gözlerine bakınca göğsümdeki sızı

biraz olsun dindi. Ona gülümsemeye çalıştım ve sanırım bu küçük çabam onu rahatlattı. Roth'u yitirdiğim için kuruyup gitmeyeceğimi biliyordu. Bununla birlikte, kimi zaman tek istediğim bu oluyordu.

Kolyeyi kazağımın içine soktum, göğüslerimin arasına sarkıtıp elimi üstüne koydum.

Zayne bana elini uzattı.

Elini tuttum, parmaklarımı parmaklarına doladım. Sessizce caddede yürümeye başladık. Beni, Roth'u anımsatan her şeyden uzaklaştıran her adımla yüreğim duracak gibi oluyordu. Dönüp onun evine koşmak ve... sonsuza kadar orada kalmak istesem de duramazdım. O simsiyah saçlı başı, beni hem çileden çıkaran hem coşkulandıran o gülücüğü belki görürüm umuduyla dönüp arada bir geriye baktım. "Paradise City" şarkısını mırıldanışını işitmek için kulaklarımı kabarttım. Caddeyi dolduran yüzler arasında, aradığım yüze rastlayamadım.

Fakat kolyeyi ve Cayman'ın göz kırpsını düşündüm, onu bir gün bulup bulamayacağımı merak ettim.